ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁਦੇਵਾਇ ਨਮ:

ਆਨੰਦ ਸ਼ਬਦੁ-ਸਾਰ

{ ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ }

—ਸੰਗ੍ਰਿਹ ਕਰਤਾ—

ਮਹਾਤਮਾ ਯੋਗ ਆਤਮਾਨੰਦ

ਸ਼੍ਰੀਆਨੰਦਪੁਰ

ਪ੍ਰਥਮ ਵਾਰ

੪੦੦੦

ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁਦੇਵਾਇ ਨਮਃ

ਆਨੰਦ—ਸ਼ਬਦੁ—ਸਾਰ

{ ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ }

[ਆਨੰਦ ਵੈਰਾਗ ਤਥਾ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਉ ਉਪਜਾਨੇ ਵਾਲੇ
ਸੁੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦੋਂ ਕਾ ਅਨੁਪਮ ਸੰਗ੍ਰਿਹ]

—ਸੰਗ੍ਰਿਹ ਕਰਤਾ—

ਮਹਾਤਮਾ ਯੋਗ ਆਤਮਾਨੰਦ

ਸ਼੍ਰੀਆਨੰਦਪੁਰ

ਜਨਵਰੀ, ੧੯੫੭

ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੇਸ, ਸ਼੍ਰੀਆਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਛਪਾ ।

ਪ੍ਰਥਮ ਵਾਰ—੪੦੦੦

ਮੁੱਲ ੪)

ਸੂਚੀ ਪਤ੍ਰ

ਖੰਡ ਪਹਿਲਾ (ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ ਸ਼ਬਦ)

ਖੰਡ ਦੂਸਰਾ (ਅਨਯ ਮੱਤਉਂ ਕੇ ਸ਼ਬਦ)

ਕੁਲ ਸ਼ਬਦ—੭੬੧

ਆਨੰਦ-ਸ਼ਬਦੁ-ਸਾਰ

[ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ]

ਤਤਕਰਾ

ੲ

ਕ

ਛ

ਜ

ਦ

ਪ

ਫ

ਬ

ਭ

ਮ

॥ ਸ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੁਦੇਵਾਇ ਨਮਹ ॥

ਭੂਮਿਕਾ

ਆਮ ਤੌਰ ਪਰ ਹਮ ਇਨਸਾਨ ਦੁਨਿਆਂ ਮੇਂ ਰਹਤੇ ਹੁਏ ਅਪਨੇ ਜੀਵਨ ਕੋ ਬਿਹਤਰ ਔਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਨਾਨੇ ਕੇ ਬਾਰੇ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਸੋਚਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ। ਹਰ ਏਕ ਇਨਸਾਨ ਚਾਹੇ ਵੁਹ ਬੱਚਾ ਹੋ ਯਾ ਬੂੜ੍ਹਾ, ਪੁਰਸ਼ ਹੋ ਅਥਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਅਮੀਰ ਹੋ ਯਾ ਗ਼ਰੀਬ, ਅਕਲਮੰਦ ਹੋ ਅਥਵਾ ਬੇਸਮਝ; ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਬਿਚਾਰਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਸਮਯ ਅਪਨੀ ਭਲਾਈ ਔਰ ਤਰੱਕੀ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ। ਯੋਂ ਤੋ ਅਗਰ ਗਹਿਰੀ ਨਜ਼ਰਸੇ ਦੇਖਾ ਜਾਵੇ, ਤੋ ਸੰਸਾਰਕੀ ਹਰ ਏਕ ਚੀਜ਼—ਜੜ ਹੋ ਅਥਵਾ ਚੇਤਨ—ਤਰੱਕੀ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਦੌੜ ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ; ਔਰ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਯਮ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ਕੋ ਤਰੱਕੀ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਕਦਮ ਬੜ੍ਹਾਨਾ ਭੀ ਚਾਹਿਏ। ਮਗਰ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਪਰ ਇਨਸਾਨ ਕੇ ਲਿਏ ਕੁਦਰਤਨੇ ਤਰੱਕੀ ਔਰ ਬਿਹਤਰੀ ਕਾ ਏਕ ਖੁਲਾ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਰਖਾ ਹੈ, ਜਿਸਮੇਂ ਕਿ ਵੁਹ ਖੁਲੀ ਦੌੜ ਲਗਾ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਇਨਸਾਨਕੋ ਵੁਹ ਵੁਹ ਉੱਤਮ ਸਾਧਨ ਔਰ ਵਸੀਲ ਹਾਸਿਲ ਹੈਂ, ਜੋਕਿ ਦੀਗਰ ਆਮ ਜੀਵ-ਜੰਤੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੈਂ।

ਤਰੱਕੀ ਯਾ ਬਿਹਤਰੀ ਦੋ ਤਰਹ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ—ਏਕ ਤੋ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲਿਹਾਜ਼ ਸੇ, ਦੂਸਰੇ ਰੂਹਾਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਲਿਹਾਜ਼ ਸੇ ਅਪਨੀ ਤਰੱਕੀ ਔਰ ਬਿਹਤਰੀ ਚਾਹਨੇਵਾਲੇ ਤੋ ਆਮ ਤੌਰ ਪਰ ਦੁਨਿਆਂ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਲੋਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ; ਮਗਰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਿਹਤਰੀ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਖਨੇਵਾਲੇ ਉਨਕੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਕਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਆਮ ਤੌਰ ਪਰ ਅਕਸਰ ਯਹੀ ਖ਼ਿਆਲ ਅਧਿਕ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲਿਹਾਜ਼ ਸੇ ਤਰੱਕੀ ਕਰਨਾ ਯਾ ਬੜਾ ਬਨਨਾ ਹੀ ਮਾਨੁਸ਼-ਜੀਵਨ ਕਾ ਅਸਲੀ ਪਰਯੋਜਨ ਹੈ। ਮਗਰ ਜੋ ਗਹਿਰੀ ਨਜ਼ਰ ਰਖਨੇਵਾਲੇ ਔਰ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਕਾਮ ਲੇਨੇਵਾਲੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ; ਵੁਹ ਅਪਨੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਤਰੱਕੀ ਕੇ ਸਾਥ ਸਾਥ ਰੂਹਾਨੀ ਭਲਾਈ ਕੀ ਭੀ ਫ਼ਿਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਤਥਾ ਅਸਲ ਮੇਂ ਇਨਸਾਨੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਸਹੀ ਮਕਸਦ ਭੀ ਯਹੀ ਹੈ ਕਿ ਨ ਕੇਵਲ ਜਿਸਮਾਨਿਅਤ ਪਰ ਨਜ਼ਰ ਰਖੀ ਜਾਵੇ; ਬਲਕਿ ਰੂਹਾਨਿਅਤ ਕੋ ਭੀ ਇਨਸਾਨ ਸਾਥ ਹੀ ਸਾਥ ਅਪਨੀ ਤਵੱਜੁਹ ਕਾ ਪਰਸੰਗ ਬਨਾਵੇ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਲਿਹਾਜ਼ ਸੇ ਏਕ ਤਰੱਕੀ ਪਾਨੇਵਾਲਾ ਔਰ ਪੂਰਣ ਮਨੁਸ਼ ਬਨਨੇ ਕੀ ਉਸਕੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਾਜ਼ਿਬੀ ਔਰ ਦੁਰੁਸ੍

ਹੈ ; ਲੇਕਿਨ ਸੱਚੀ ਬੜਾਈ ਔਰ ਬੁਜ਼ੁਰਗੀ ਤਬ ਹੈ, ਜਬਕਿ ਵੁਹ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਰੂਹਾਨੀ ਲਿਹਾਜ਼ ਸੇ ਭੀ ਏਕ ਪੂਰਣ ਔਰ ਤਰੱਕੀ ਪਾਇਆ ਹੁਆ ਇਨਸਾਨ ਬਨਾਵੇ ।

ਮਾਨੁਸ਼-ਜੀਵਨ ਕਾ ਅਸਲੀ ਪਰਯੋਜਨ ਔਰ ਸਹੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਯਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਨੁਸ਼ ਸਾਰੇ ਕਾ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਮਹਜ਼ ਖਾਨੇ-ਪੀਨੇ, ਐਸ਼-ਆਰਾਮ, ਨਫ਼ਸ-ਪਰਸਤੀ ਔਰ ਜਿਸਮਾਨੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਕੇ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰ ਦੇਵੇ । ਐਸਾ ਕਰਨਾ ਤੋ ਅਪਨੇ ਅਸਲੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਸੇ, ਜੋ ਹਮ ਪਰ ਕੁਦਰਤਕੀ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਮੁਕਰਰ ਕਿਆ ਗਇਆ ਹੈ; ਏਕ ਤਰਹ ਕੀ ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਔਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਕੁਦਰਤਕੀ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਇਨਸਾਨ ਪਰ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਔਰ ਤਰੱਕੀ ਕੇ ਅਲਾਵਾ ਅਪਨੀ ਰੂਹ ਕੋ ਊਂਚੇ ਦਰਜੇ ਪਰ ਪਹੁੰਚਾਨਾ ਭੀ ਏਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਰਖਾ ਗਇਆ ਹੈ । ਮਗਰ ਆਮ ਤੌਰ ਪਰ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਕੇ ਬਾਹਰੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਔਰ ਜ਼ਾਹਿਰੀ ਸਾਮਾਨੋਂ ਮੇਂ ਅਧਿਕਤਰ ਬਿਊਹਾਰ ਔਰ ਬਰਤਾਵ ਰਹਨੇ ਕੇ ਕਾਰਣ ਮਨੁਸ਼ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਜੂਅ ਰਖਤੀ ਹੈ, ਔਰ ਅਪਨੇ ਬਾਤਿਨ ਯਾ ਰੂਹ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਕਮ ਧਿਆਨ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਇਸੀ ਕੋ ਸੰਤੋਂ-ਮਹਾਤਮਾਓਂ-ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ-ਅਵਤਾਰੋਂ ਔਰ ਫ਼ਕੀਰੋਂ ਨੇ ਹਕੀਕਤ ਸੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਯਾ ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਕਾ ਨਾਮ ਦਿਆ ਹੈ । ਇਸ ਤਰਹ ਕੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਯਾ ਖ਼ਾਮੀ ਯਾ ਗ਼ਲਤ-ਫ਼ਹਮੀ ਕਾ ਮਨੁਸ਼ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪਾਇਆ ਜਾਨਾ ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ; ਬਲਕਿ ਗ਼ੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਔਰ ਬਨਾਵਟੀ ਹੈ । ਕਹਨੇ ਕਾ ਮਤਲਬ ਯਹ ਕਿ ਸੰਤੋਂ-ਮਹਾਤਮਾਓਂ ਕੇ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਅਸਲਮੇਂ ਮਨੁਸ਼ ਕੇ ਅੰਦਰ ਯਹ ਹਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਨੀ ਚਾਹਿਏ ਥੀ । ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਪਰ ਉਸਕਾ ਰੁਖ਼ ਯਾ ਝੁਕਾਓ ਰੂਹ ਅਥਵਾ ਬਾਤਿਨ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਹੋਨਾ ਚਾਹਿਏ ਥਾ । ਮਗਰ ਬਾਹਰੀ ਯਾ ਖ਼ਾਰਿਜੀ ਦੁਨਿਆਂ ਮੇਂ ਬਰਤਨੇ ਔਰ ਖ਼ਾਰਿਜੀ ਸਾਮਾਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ-ਸੁਹਬਤ ਸੇ ਉਸਮੇਂ ਯਹ ਗ਼ਲਤ ਹਾਲਤ ਕਮ ਯਾ ਅਧਿਕ ਆਮ ਤੌਰ ਪਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ । ਇਸ ਹਾਲਤ ਕੋ ਸੰਤੋਂਨੇ ਆਰਜ਼ੀ ਔਰ ਬਨਾਵਟੀ ਬਤਲਾਇਆ ਹੈ । ਇਨਸਾਨ ਕੀ ਹਕੀਕੀ ਔਰ ਦਾਇਮੀ ਹਾਲਤ ਤੋ ਵੁਹ ਹੈ; ਜਹਾਂ ਉਸਕਾ ਦਰਜਾ ਜਿਸਮਾਨਿਅਤ ਔਰ ਨਫ਼ਸਾਨਿਅਤ ਕਾ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਰੂਹਾਨਿਅਤ ਔਰ ਸੱਚਾਈ ਕਾ ਹੈ । ਸੰਤਜਨ ਇਸੀ ਅਸਲੀ ਯਾ ਹਕੀਕੀ ਹਾਲਤ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਰਜੂਅ ਕਰਾਤੇ ਹੈਂ । ਵੁਹ ਇਨਸਾਨਕੋ ਫਿਰ ਸੇ ਉਸਕੀ ਅਸਲੀ ਹਾਲਤ ਮੇਂ ਲੇ ਆਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਯਹੀ ਉਨਕੇ ਜੀਵਨ ਕਾ ਖ਼ਾਸ ਮਿਸ਼ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ।

ਦੁਨਿਆਂ ਮੇਂ ਹਮ ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ ਸੇ ਦੋ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਸਭਸੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੜਤਾ ਹੈ—ਏਕ ਸੰਗਤਿ-ਸੁਹਬਤ ਕਾ, ਦੂਸਰੇ ਬਚਨ-ਬਿਲਾਸ ਔਰ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਕਾ । ਆਮ ਤੌਰ

ਪਰ ਇਨਸਾਨ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਗਤਿ-ਸੁਹਬਤ ਮੇਂ ਉਠਤਾ-ਬੈਠਤਾ ਹੈ, ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਸਰ ਕੋ ਵੁਹ ਅਪਨੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖ਼ਿਲ ਕਰਤਾ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਔਰ ਧੀਰੇ-ਧੀਰੇ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਉਸਕੀ ਆਦਤ ਔਰ ਤਬੀਅਤ ਭੀ ਬਨ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅੱਛੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇ ਅੱਛਾਈ ਕੀ ਆਦਤ ਔਰ ਬੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇ ਬੁਰਾਈ ਕੀ ਆਦਤੋਂ ਕਾ ਇਨਸਾਨ ਮੇਂ ਆ ਜਾਨਾ ਕੁਦਰਤੀ ਬਾਤ ਹੈ। ਜੈਸਾ ਕਿ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ:—

❀ ਦੋਹਾ ❀

ਜਿਨ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰੀ, ਤੈਸੋ ਹੀ ਫਲੁ ਲੀਨੁ ॥
ਕਦਲੀ ਸੀਪ ਭੁਜੰਗ-ਮੁਖ, ਬੂੰਦ ਏਕ ਗੁਣ ਤੀਨ ॥

(ਗੋਸਾਈਂ ਤੁਲਸੀਦਾਸ ਜੀ)

ਅਰਥ:—"ਜਿਸਨੇ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀ, ਉਸਨੇ ਵੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿ ਏਕ ਹੀ ਸੁਆਂਤੀ ਬੂੰਦ ਭਿਨੱ ਭਿਨੱ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਪੜ ਜਾਨੇ ਸੇ ਭਿਨੱ ਭਿਨੱ ਰੂਪ ਧਾਰਣ ਕਰ ਗਈ। ਵੁਹੀ ਬੂੰਦ ਕੇਲੇ ਕੇ ਮੁਖਮੇਂ ਪੜੀ, ਤੋ ਮੁਸ਼ਕ-ਕਾਫ਼ੂਰ ਬਨ ਗਈ; ਵੁਹੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੀ ਸੀਪੀ ਕੇ ਮੁਖਮੇਂ ਪੜ ਗਈ, ਤੋ ਅਨਮੋਲ ਮੋਤੀ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਣ ਕਰ ਗਈ; ਤਥਾ ਵੁਹੀ ਸੁਆਂਤੀ ਬੂੰਦ ਸਰਪ ਕੇ ਮੁਖਮੇਂ ਜਾ ਪੜੀ, ਤੋ ਵਿਸ਼ ਅਰਥਾਤ ਜ਼ਹਰ ਹੋ ਗਈ। ਅਬ ਬਿਚਾਰ ਕਿਆ ਜਾ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਆਂਤੀ ਬੂੰਦ ਤੋ ਵੁਹੀ ਏਕ ਹੀ ਹੈ; ਮਗਰ ਅਲਗ ਅਲਗ ਸੁਭਾਵ ਰਖਨੇਵਾਲੀ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੂਪ ਮੇਂ ਬਦਲ ਗਈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਅਲਗ ਅਲਗ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਅਪਨਾ ਅਪਨਾ ਅਲਗ ਅਲਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੱਭਪਰ ਪੜਤਾ ਹੈ।"

ਅਬ ਦੂਸਰੀ ਬੜੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਯਾ ਬਚਨ-ਬਿਲਾਸ। ਜੈਸੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਹੋਗੀ, ਵੈਸੀ ਹੀ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਭੀ ਸੁਨਨੇ ਮੇਂ ਆਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਭੀ ਇਨਸਾਨ ਜੈਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਉਸਕੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਮੇਂ ਉਸਕੇ ਉਨਹੀਂ ਖ਼ਿਆਲੋਂ ਕੀ ਛਾਇਆ ਔਰ ਖ਼ਿਆਲੋਂ ਕੀ ਤਾਕਤ ਭੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਬੁਰੇ ਇਨਸਾਨ ਕੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਸੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੁਰੀ ਬਾਤੇਂ ਹੀ ਸੁਨਨੇ ਮੇਂ ਆਂਵੇਂਗੀ ਔਰ ਨੇਕ ਲੋਗੋਂ ਕੇ ਨੇਕ ਖ਼ਿਆਲੋਂ ਕਾ ਅਕਸ ਉਨਕੀ ਮੀਠੀ ਔਰ ਦਿਲਕੋ ਲੁਭਾਨੇਵਾਲੀ ਨੇਕ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਮੇਂ ਭਰਾ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਯਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਦਰਤੀ ਬਾਤ ਹੈ। ਜਿਨ ਲੋਗੋਂ ਕਾ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਕੇ ਸਾਥ ਵਾਸਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ; ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠੋ, ਤੋ ਰੁਪਿਆ-ਪੈਸਾ ਕੀ ਹੀ ਬਾਤ-ਚੀਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਨੋਗੇ। ਲੈਨ-ਦੇਨ ਕਰਨੇਵਾਲੋਂ ਯਾ ਬਿਉਪਾਰਿਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਉਠਨੇ-ਬੈਠਨੇ ਸੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਕੇ ਨਿਰਖ-ਭਾਵ ਔਰ ਬਿਉਪਾਰ-ਸੰਬੰਧੀ ਬਾਤੋਂ ਕੀ ਜਾਨਕਾਰੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਵਿਦਵਾਨੋਂ ਔਰ ਆਲਿਮੋਂ ਕੇ ਪਾਸ

ਬੈਠਨੇ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਔਰ ਇਲਮ ਕੀ ਹੀ ਬਾਤੇਂ ਸੁਨੀ ਜਾਵੇਂਗੀ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਜੋ ਇਨਸਾਨ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਆਦਤ ਔਰ ਤਬੀਅੱਤ ਕਾ ਰਖਨੇਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਸਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇ ਵੈਸੀ ਹੀ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਮਿਲੇਗੀ ; ਔਰ ਤਬ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਕੇ ਸੁਨਨੇ ਸੇ ਅੰਦਰ ਮੇਂ ਵੁਹੀ ਚੀਜ਼ ਅਪਨਾ ਅਸਰ ਕਰਨੇ ਲਗੇਗੀ ਤਥਾ ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੇ-ਵਾਲੇ ਕੋ ਵੁਹੀ ਕੁਛ ਬਨਾਤੀ ਚਲੇਗੀ। ਯਹ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਔਰ ਬਚਨ-ਬਿਲਾਸ ਕਾ ਅਸਰ ਹੈ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ਪਰ ਹਮਾਰੇ ਜੀਵਨ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਔਰ ਗਹਿਰਾ ਪੜਤਾ ਹੈ।

ਇਸੀਲਿਏ ਬੁਜ਼ੁਰਗੋਂ ਔਰ ਵਿਚਾਰਵਾਨੋਂ ਕਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਹ ਕਹਨਾ ਹੈ ਕਿ ਨੇਕ ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ-ਸੁਹਬਤ ਕਰਨਾ ਔਰ ਨੇਕ ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਬਾਤ-ਚੀਤ ਕੋ ਸੁਨਨਾ ਚਾਹਿਏ। ਇਸੀ ਮੇਂ ਬਿਹਤਰੀ, ਭਲਾਈ ਔਰ ਤਰੱਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਯਾ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਅਥਵਾ ਸਾਧ-ਸੰਗਤਿ ਭੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਐਸੀ ਸ਼ੁਭ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਬੜੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ, ਪਰਮਾਰਥ ਔਰ ਰੂਹਾਨਿਅੱਤ ਕੋ ਪਾਨੇ ਕੀ ਖ਼ਾਹਿਸ਼ ਰਖਨੇਵਾਲੇ ਇਨਸਾਨ ਕੇ ਲਿਏ ਸਤਿਸੰਗ ਕੀ ਬੜੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਬਗ਼ੈਰ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕੇ ਖ਼ਿਆਲੋਂ ਕਾ ਰੁਖ਼ ਔਰ ਰੁਜਹਾਨ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਲਟ ਸਕਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਕਹਾ ਜਾ ਚੁਕਾ ਹੈ ਕਿ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਹੋਗੀ ; ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਖ਼ਿਆਲ ਅੰਦਰਮੇਂ ਜਗਹ ਬਨਾਨੇ ਲਗੇਂਗੇ ਔਰ ਵੈਸਾ ਹੀ ਜੀਵਨ ਬਨਤਾ ਜਾਇਗਾ। ਹਰ ਏਕ ਇਨਸਾਨ ਕੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖ਼ਿਆਲੋਂ ਕੀ ਝਲਕ ਉਸਕੇ ਬਾਹਰੀ ਰਹਨ-ਸਹਨ, ਬੋਲ-ਚਾਲ ਔਰ ਬਰਤਾਵ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖਨੇਮੇਂ ਆਤੀ ਹੈ। ਸੰਤੋਂ-ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਖ਼ਿਆਲ ਚੂੰਕਿ ਪਾਕੀਜ਼ਾ, ਨੇਕ ਔਰ ਮਾਲਿਕ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਮੇਂ ਰੰਗੇ ਹੁਏ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ; ਇਸਲਿਏ ਉਨਕੀ ਰਹਨੀ-ਸਹਨੀ, ਉਨਕੀ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਔਰ ਉਨਕਾ ਬਰਤਾਵ ਸੱਭ ਰੂਹਾਨੀ ਅਸਰ ਰਖਨੇਵਾਲੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ, ਤਥਾ ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ ਯਹੀ ਨੇਕ ਅਸਰ ਉਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੇਵਾਲੋਂ ਕੀ ਆਦਤ ਔਰ ਤਬੀਅੱਤ ਮੇਂ ਭੀ ਦਾਖ਼ਿਲ ਹੋਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਤਬ ਵੁਹ ਭੀ ਉਨਹੀਂ ਜੈਸੇ ਨੇਕ, ਪਾਕੀਜ਼ਾ ਔਰ ਰੂਹਾਨੀ ਇਨਸਾਨ ਬਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ।

ਜੈਸਾ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਕਹਾ ਗਇਆ, ਸੰਤੋਂ-ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਏਕ ਖ਼ਾਸ ਮਕਸਦ ਯਾ ਮਿਸ਼ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਤੋ ਦੁਨਿਆਂ ਮੇਂ ਹਰ ਏਕ ਇਨਸਾਨ ਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਕੁਛ ਨ ਕੁਛ ਖ਼ਾਸ ਮਕਸਦ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੋ ਅਪਨੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਮਕਸਦ ਬਨਾਕਰ ਸਾਮਨੇ ਰਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਿਸੀ ਔਰ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਕੋ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਭੀ ਏਕ ਖ਼ਾਸ ਮਿਸ਼ਨ ਹੈ ਔਰ ਵੁਹ ਹੈ ਪਰਉਪਕਾਰ ਤਥਾ ਪਰਮਾਰਥ ਕਾ ਕਾਰਜ—ਅਰਥਾਤ ਵੁਹ ਦੁਨਿਆਂ ਮੇਂ

ਦੂਸਰੋਂਕੀ ਭਲਾਈ ਕਰਨੇ, ਭੂਲੇ-ਭਟਕੇ ਹੂਓਂ ਕੋ ਨੇਕੀ ਔਰ ਸੱਚਾਈ ਕਾ ਮਾਰਗ ਦਿਖਲਾਨੇ, ਸੰਸਾਰਕਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨੇ ਔਰ ਜਗਤਮੇਂ ਭਗਤੀ-ਪਰਮਾਰਥ ਕਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਆਤੇ ਹੈਂ। ਇਸੀ ਖ਼ਾਸ ਮਕਸਦ ਕੀ ਖ਼ਾਤਿਰ ਵੁਹ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਹਰ ਸਮਯ ਔਰ ਹਰ ਯੁਗ ਕੇ ਅੰਦਰ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਅਗਰ ਐਸਾ ਨ ਹੋਤਾ, ਤੋ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਸੱਚਾਈ, ਧਰਮ ਔਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕਾ ਵਜੂਦ ਟਿਕਾ ਨ ਰਹ ਸਕਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਯਹਾਂ ਕਾਲ ਕਾ ਚਕ੍ਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੇ ਚਲਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਉਸ ਕਾਲ ਚਕ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੇ ਕਭੀ ਕਭੀ ਮੌਕਾ ਪਾਕਰ ਬੁਰਾਈ ਔਰ ਝੂਠ ਕੀ ਤਾਕਤੇਂ ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਉਭਾਰਨੇ ਲਗਤੀ ਹੈਂ, ਮਾਇਆ ਔਰ ਕਾਲ ਕਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ; ਔਰ ਆਮ ਇਨਸਾਨੋਂ ਕੀ ਨਿਗਾਹੇਂ ਸੰਤੋਂਕੇ ਸੱਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ੋਂਸੇ ਹਟਕਰ, ਰੂਹ ਔਰ ਬਾਤਿਨ ਕੀ ਦੁਨਿਯਾਸੇ ਭਟਕ ਕਰ—ਬਾਹਰੀ ਦੁਨਿਆਂ, ਜਿਸਮਾਨਿਅੱਤ ਔਰ ਨਫ਼ਸਾਨਿਅੱਤ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ। ਤਬ ਐਸੇ ਅਵਸਰੋਂ ਪਰ ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਸੰਤੋਂ-ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ, ਰੂਹਾਨੀ ਰਾਹਨੁਮਾਓਂ ਔਰ ਅਵਤਾਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਨੇ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਨੇ ਲਗਤੀ ਹੈ। ਚੁਨਾਂਚੇ ਸਮਯ ਔਰ ਅਵਸਰ ਕੀ ਕਠਿਨਾਈ ਕਾ ਧਿਆਨ ਰਖਤੇ ਹੁਏ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੇਂ ਅਵਤਾਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਿਗੜੀ ਹੁਈ ਹਾਲਤ ਕਾ ਸੁਧਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ।

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੇ ਇਸ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਸ਼ਰੀਰ ਕੇ ਲਿਏ ਸ੍ਵਾਸਥ੍ਯ ਕੀ ਬੜੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਅਗਰ ਸ਼ਰੀਰ ਸ੍ਵਸਥ ਨ ਹੋ, ਤੋ ਹਮੇਂ ਸੱਚੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਔਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਸੀਬ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਸ੍ਵਾਸਥ੍ਯ ਕੇ ਠੀਕ ਨ ਰਹਨੇ ਪਰ ਖ਼ੁਸ਼ਿਉਂ ਔਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸੈਂਕੜੋਂ ਸਾਮਾਨ ਪਾਸ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਭੀ ਹਮ ਉਨਕਾ ਰਸ ਨਹੀਂ ਲੇ ਸਕਤੇ; ਬਲਕਿ ਤਬੀਅੱਤ ਬੇਚੈਨ ਔਰ ਬੋਝਲ ਸੀ ਮਾਹਸੂਸ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਕੁਦਰਤ ਕੇ ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ ਮੇਂ ਦੋਨੋਂ ਪਹਲੂ ਸਾਥ ਸਾਥ ਰਹਤੇ ਹੈਂ। ਤਨਦੁਰੁਸਤੀ ਔਰ ਬੀਮਾਰੀ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਸੇ ਬੰਧੀ ਹੁਈ ਹੈਂ। ਕਭੀ ਨ ਕਭੀ ਹਮਾਰੀ ਅਪਨੀ ਹੀ ਕਿਸੀ ਬਦ-ਪਰਹੇਜ਼ੀ ਅਥਵਾ ਖ਼ੁਰਾਕ ਕੀ ਕਮੀ-ਬੇਸ਼ੀ ਕੇ ਸਬਬ ਸੇ ਬੀਮਾਰੀ ਹਮੇਂ ਆਨ ਦਬਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਹਮ ਤਨਦੁਰੁਸਤੀ ਕੀ ਸੱਚੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਸੇ ਵੰਚਿਤ ਯਾ ਮਾਹਰੂਮ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਜਬ ਸ਼ਰੀਰਮੇਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਕੋਈ ਖ਼ਰਾਬੀ ਯਾ ਬੀਮਾਰੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਥਵਾ ਕੋਈ ਜ਼ਹਰੀਲਾ ਫੋੜਾ ਨਿਕਲ ਆਵੇ; ਤੋ ਉਸ ਸਮਯ ਕਿਸੀ ਕਾਬਿਲ ਹਕੀਮ, ਲਾਇਕ ਡਾਕਟਰ ਯਾ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਜਿਰੱਾਹ ਕੀ ਫ਼ੌਰਨ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਾਹਸੂਸ ਹੋਨੇ ਲਗਤੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤੋ ਵੁਹ ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ ਖ਼ਰਾਬੀ ਦਮ-ਦਮ ਬੜ੍ਹਤੀ ਰਹਨੇ ਸੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਰਮੇਂ ਜ਼ਹਰ ਫੈਲ ਜਾਨੇ ਕਾ ਔਰ ਸ਼ਰੀਰ ਕੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਕਾਰਾ ਹੋ ਜਾਨੇ ਕਾ ਅੰਦੇਸ਼ਾ ਰਹਤਾ ਹੈ।

ਠੀਕ ਯਹੀ ਹਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਮੁਆਮਲੇ ਮੇਂ ਭੀ ਸਮਝਨਾ ਚਾਹਿਏ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਏਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸ਼ਰੀਰ ਕੀ ਤਰਹ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਸਮੇਂ ਰਹਨੇਵਾਲੇ ਹਮ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤੂ ਉਸਕੇ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਅੰਗ ਹੈਂ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕਿਸੀ ਏਕ ਅੰਗ ਮੇਂ ਖ਼ਰਾਬੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ—ਅਰਥਾਤ ਅਧਰਮ–ਪਾਪ ਔਰ ਬੁਰਾਈ ਆਦਿ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੇਂ ਫੈਲ ਜਾਤੀ ਹੈਂ। ਤਬ ਅਗਰ ਸਮਰੱਥ ਔਰ ਸ਼ਕਤੀ-ਮਾਨ ਮਹਾਪੁਰਸ਼-ਸੰਤਜਨ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਏਕ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਜਿਰੱਾਹ ਯਾ ਕਾਬਿਲ ਡਾਕਟਰ ਕੀ ਤਰਹ ਇਸ ਖ਼ਰਾਬੀ ਕੀ ਬੁਨਿਆਦ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਨ ਆਵੇਂ, ਤੋ ਖ਼ਰਾਬੀ ਯਾ ਬੀਮਾਰੀ ਕਾ ਜ਼ਹਰ ਇਸ ਕਦਰ ਹੱਦ ਸੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫੈਲ ਜਾਵੇ, ਕਿ ਸਭਕਾ ਸਰਵਨਾਸ਼ ਕਰ ਡਾਲੇ। ਇਸੀਲਿਏ ਕੁਦਰਤ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਯਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ ਕਿ ਵਕਤ ਵਕਤ ਪਰ ਜਬ ਐਸੇ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਲੇਨੇ ਕੀ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਾਹਸੂਸ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਤੋ ਵੁਹ ਸੰਸਾਰਕਾ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨੇਕੇ ਲਿਏ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਤਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਹਕੀਮ ਜ਼ਹਰੀਲੇ ਫੋੜੇ ਕੋ ਨਸ਼ਤਰਸੇ ਚੀਰਕਰ ਗੰਦੇ ਮਵਾਦਕੋ ਸ਼ਰੀਰਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲ ਫੈਂਕਤਾ ਹੈ, ਯਾ ਅਗਰ ਔਰ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰੀ ਹੋ ਤੋ ਉਸਕੀ ਬੁਨਿਆਦ ਕੋ ਨਿਹਾਅੱਤ ਸਫ਼ਾਈ ਕੇ ਸਾਥ ਸ਼ਰੀਰਸੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ; ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਯਹ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ ਭੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੀਮਾ-ਰਿਉਂ ਔਰ ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਰਾਬਿਉਂ ਕੋ ਜੜਸੇ ਰਫ਼ਾ-ਦਫ਼ਾ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰਕੋ ਫਿਰਸੇ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਪਰ ਤਨਦਰੁਸਤ, ਬਲਵਾਨ ਔਰ ਸੁਖੀ ਬਨਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ।

ਡਾਕਟਰ ਯਾ ਹਕੀਮ ਯਾ ਜਿਰੱਾਹ ਕੋ ਤੋ ਅਪਨੇ ਕਾਮ ਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਨਸ਼ਤਰ ਵਗ਼ੈਰਹਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਉਸੀਸੇ ਵੁਹ ਸ਼ਰੀਰਕੀ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਮਗਰ ਯਹ ਸੰਤ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਅਧਰਮ ਔਰ ਪਾਪ ਕੋ ਮਿਟਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹਥਿਆਰ ਸੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਲੇਤ, ਨ ਹੀ ਉਨਹੇਂ ਅਧਰਮਿਉਂ ਔਰ ਦੁਸ਼ਟੋਂ ਸੇ ਲੜਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ; ਬਲਕਿ ਵੁਹ ਨਿਹਾਅੱਤ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਧੀਰਜ, ਹੌਸਲਾ ਔਰ ਬੁਧੀਮਾਨੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਪਨੇ ਸੱਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ੋਂ ਦੁਵਾਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ ਸੁਧਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਉਨਕਾ ਬਚਨ ਹੀ ਉਨ ਕਾ ਸਬਸੇ ਬੜਾ ਹਥਿਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਬਚਨ-ਉਪਦੇਸ਼ਕੇ ਹਥਿਆਰਸੇ ਵੁਹ ਅਧਰਮ ਔਰ ਪਾਪ ਕਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ, ਇਸੀ ਸੇ ਵੁਹ ਬੁਰਾਈ ਔਰ ਮਲੀਨਤਾ ਕੀ ਜੜੋਂ ਕੋ ਕਾਟਤੇ ਹੈਂ, ਔਰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼, ਸੀਧੇ-ਸਾਦੇ ਲਫ਼ਜ਼ੋਂ ਮੇਂ ਹਕੀਕਤ ਕਾ ਰਾਸਤਾ ਬਤਲਾ ਕਰ ਸਾਧਾਰਣ ਮਨੁਸ਼ ਕੋ ਬੁਰਾਈ ਔਰ ਪਾਪ ਕੇ ਰਾਸਤੇ ਸੇ ਹਟਾਕਰ ਸੱਚਾਈ-ਧਰਮ-ਪਰ-ਮਾਰਥ ਔਰ ਰੂਹਾਨਿਅੱਤ ਕੀ ਖੁਲੀ ਸੜਕ ਪਰ ਲਾਕਰ ਖੜਾ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ। ਯਹੀ ਉਨ ਕਾ ਖ਼ਾਸ ਗੁਣ ਔਰ ਖ਼ਾਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਔਰ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਹੀ ਵੁਹ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਪੂਜਨੀਯ,

ਆਦਰਨੀਯ ਔਰ ਮਾਨਨੀਯ ਸਮਝੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ।

ਐਸੇ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ-ਸੁਹਬਤ ਔਰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਕੋ ਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ ਨਾਮ ਦੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਨਕੀ ਸਗਤਿ-ਸੁਹਬਤ ਸੇ ਇਨਸਾਨ ਕੇ ਮਨ ਸੇ ਮਲੀਨ ਕਰਮੋਂ, ਬੁਰਾਇ ਔਰ ਪਾਪ ਕੀ ਸੱਭ ਮੈਲ ਧੁਲ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਭਰਮ, ਸੰਸ਼ੇ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਭੀ ਇਸੀ ਸਤਿਸੰਗ ਸੇ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕੇ ਆ ਜਾਨੇ ਸੇ ਅੰਧੇਰਾ ਖ਼ੁਦ-ਬਖ਼ੁਦ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਔਰ ਉਸੇ ਹਟਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਅਲਗ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੇ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ; ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਸੰਤੋਂ-ਮਹਾਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਚਨ ਕੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਕਾ ਸੱਭ ਅੰਧੇਰਾ ਅਪਨੇ-ਆਪ ਰਫ਼ੂ-ਚਕੱਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਮਨੁਸ਼ਕੋ ਕੇਵਲ ਉਨਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਸ਼ਰਧਾ-ਭਾਵਨਾ ਕੇ ਸਾਥ ਆ ਜਾਨੇ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕਾਮ ਖ਼ੁਦ-ਬਖ਼ੁਦ ਬਨਤਾ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਨਦੁਰੁਸਤੀ ਕੋ ਚਾਹਨੇਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ ਯਾ ਬੀਮਾਰ ਕਾ ਕਾਮ ਕੇਵਲ ਇਤਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵੁਹ ਅਪਨੀ ਨਬਜ਼—ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੀ ਬਾਂਹ ਡਾਕਟਰ ਯਾ ਹਕੀਮ ਕੇ ਹਾਥਮੇਂ ਥਮਾ ਦੇਵੇ ਔਰ ਖ਼ੁਦ ਉਸਕੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕੇ ਸੁਪੁਰਦ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਆਗੇ ਕਾਮ ਡਾਕਟਰ ਯਾ ਹਕੀਮ ਕਾ ਹੈ ਕਿ ਵੁਹ ਮਰਜ਼ ਕੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ, ਉਸਕੀ ਬੁਨਿਆਦ ਕੀ ਤਹ ਕੋ ਪਹੁੰਚੇ ; ਔਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਮੁਨਾਸਿਬ ਸਮਝੇ, ਉਸੇ ਰਫ਼ਾ-ਦਫ਼ਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ। ਮਰੀਜ਼ਕੋ ਜ਼ਿਆਦਾ ਝੰਝਟ ਮੇਂ ਪੜਨੇਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਕੇ ਦਿਲਮੇਂ ਫ਼ਕਤ ਡਾਕਟਰ ਯਾ ਹਕੀਮ ਪਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਬਿਸ਼੍ਵਾਸ, ਸ਼ਰਧਾ ਔਰ ਭਰੋਸਾ ਹੋਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਐਸਾ ਹੋਨੇ ਸੇ ਵੁਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੀ ਤਨਦੁਰੁਸਤੀ ਕੋ ਹਾਸਿਲ ਕਰਕੇ ਰਹੇਗਾ ਔਰ ਉਸਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਏਕ ਸੁਖਭਰੀ ਔਰ ਖ਼ੁਸ਼-ਬਾਸ਼ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ ਫ਼ੈਜ਼ ਹੈ। ਯਹਾਂ ਭੀ ਸੱਭਸੇ ਪਹਿਲੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ-ਸੰਤੋਂ ਔਰ ਮਹਾਤਮਾਓਂ ਪਰ ਦਿਲੀ ਬਿਸ਼੍ਵਾਸ, ਸ਼ਰਧਾ ਔਰ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਾਜ਼ੇ ਆਦਮੀ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਤੋ ਆ ਜਾਤੇ ਹੈਂ, ਮਗਰ ਦਿਲਮੇਂ ਸ਼ਰਧਾ ਔਰ ਬਿਸ਼੍ਵਾਸ ਕੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਕੇ ਸਬਬ ਉਸਕਾ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ। ਐਸੇ ਇਨਸਾਨ ਡਾਂਵਾਂਡੋਲ ਖ਼ਿਆਲ ਕੇ ਯਾ ਢਿਲਮਿਲ ਯਕੀਨ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਇਨਕੇ ਦਿਲਮੇਂ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰੂਹਾਨਿਅੱਤ ਕਾ ਲਗਾਓ ਕਮ। ਯਹ ਅਕਸਰ ਐਸਾ ਸੋਚਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਕਹੀਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਕਥਨ ਪਰ ਬਿਸ਼੍ਵਾਸ ਕਰ ਲੇਨੇ ਮੇਂ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸੀ ਅਸਮੰਜਸ ਮੇਂ ਰਹਨੇ ਔਰ ਬਿਸ਼੍ਵਾਸ ਕੀ ਕਮੀ ਕੇ ਕਾਰਣ ਯਹ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਫ਼ੈਜ਼ ਸੇ ਖ਼ਾਲੀ ਰਹ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਵਰਨਾ ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ ਤੋ ਵੁਹ ਫ਼ੈਜ਼ ਹੈ

ਕਿ ਕਹਤੇ ਨਹੀਂ ਬਨਤਾ। ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਵੁਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਰਕਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਕੀ ਮਿਸਾਲ ਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਤੀ। ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਹਰ ਔਰ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ; ਬਸ਼ਰਤੇਕਿ ਕੋਈ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਸੇ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਮਿਹਰ, ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਔਰ ਬਰਕਤ ਕੋ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਬਨੇ। ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਨ ਉਸਕੀ ਹਾਲਤ ਤਤਕਾਲ ਪਲਟਤੀ ਔਰ ਬਦਲਤੀ ਹੁਈ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ? ਬਰਸੋਂ, ਮਹੀਨੋਂ ਔਰ ਦਿਨੋਂ ਕੀ ਬਾਤ ਤੋ ਖ਼ੈਰ ਲੰਬੀ ਬਾਤ ਹੈ ; ਮਗਰ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਫ਼ੈਜ਼ ਸੇ ਤੋ ਇਨਸਾਨ ਘੜਿਉਂ, ਪਲੋਂ, ਮਿਨਟੋਂ ਔਰ ਸੇਕੰਡੋਂ ਮੇਂ ਕੁਛ ਕਾ ਕੁਛ ਬਨਤਾ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਬਾਤ ਤੋ ਯਹ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਕਭੀ ਕਭੀ ਭੂਲੇ-ਭਟਕੇ ਸੇ ਆ ਜਾਨੇ ਪਰ ਭੀ ਵੁਹ ਆਮ ਦੁਨਿਆਵੀ ਆਦਮਿਉਂ ਕੀ ਨਜ਼ਰਮੇਂ ਏਕ ਸਤਿਸੰਗੀ ਆਦਮੀ ਕਹਲਾਨੇ ਲਗਤਾ ਹੈ ; ਔਰ ਸੱਭ ਉਸੇ ਸ਼ਰਧਾ ਤਥਾ ਆਦਰ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਦੇਖਨੇ ਲਗ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਯਹ ਤੋ ਅਭੀ ਉਸਕੇ ਸਤਿਸੰਗਮੇਂ ਦਾਖ਼ਿਲ ਹੋਨੇ ਕਾ ਹੀ ਫਲ ਹੈ। ਆਗੇ ਜਬ ਵੁਹ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਚਨਕੋ ਆਦਰ-ਪੂਰਵਕ ਦਿਲਮੇਂ ਬਸਾਕਰ ਉਸਪਰ ਅਮਲ-ਦਰਾਮਦ ਕਰੇ, ਤੋ ਕਿਤਨਾ ਬੜਾ ਦਰਜਾ ਉਸਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ? ਯਹ ਖ਼ੁਦ ਹੀ ਸੋਚਾ-ਸਮਝਾ ਜਾ ਸਕਤਾ ਹੈ।

ਬਿਚਾਰ ਕੀਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਸਤਿਸੰਗ ਕਿਆ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਔਰ ਵਹਾਂ ਜਾਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਅਸਲਮੇਂ ਯਹ ਤੀਨ ਚੀਜ਼ੇਂ ਹੈਂ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਜਾਨਨੇ, ਸਮਝਨੇ ਔਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨੇ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਯਹ ਤੀਨ ਕਿਆ ਹੈਂ ? ਸਤਿਗੁਰੁ, ਸਤਿਸੰਗ ਔਰ ਸਤਿਨਾਮ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਵੁਹ ਹੈਂ, ਜਿਨਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਾ ਇਆਨ ਊਪਰ ਕੀਆ ਜਾ ਚੁਕਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਯਾ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਕੇ ਦੋ ਨਾਮ ਹੈਂ। ਯਹ ਵਕਤ ਵਕਤ ਪਰ ਰੂਹਾਨਿਅੱਤ, ਭਗਤੀ ਔਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕੋ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਫੈਲਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ, ਧਰਮ ਔਰ ਸੱਚਾਈ ਕਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ, ਬੁਰਾਈ—ਪਾਪ ਔਰ ਅਧਰਮ ਕੋ ਮਿਟਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ; ਔਰ ਯਹੀ ਉਨਕੇ ਅਵਤਾਰ ਕਾ ਖ਼ਾਸ ਮਿਸ਼ਨ ਯਾ ਮਕਸਦ ਹੋਤਾ ਹੈ।

॥ ਸਲੋਕ ॥

ਸਤਿਪੁਰਖ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸਕਾ ਨਾਉ ॥
ਤਿਸਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ-ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ)

॥ ਤਥਾ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਹੂ ਮਹਿ ਨਾਹੀ ਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਏ ॥
ਜੀਅ ਦਾਨ ਦੇ ਭਗਤੀ ਲਾਇਨਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲੈਨਿ ਮਿਲਾਏ ॥

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ—ਸੂਹੀ ਮ: ੫)

ਔਰ ਐਸੇ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ-ਸੁਹਬਤਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਹੈ। ਯਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪਰਸੰਗ ਮੇਂ ਸੱਭਸੇ ਬੜੀ ਬਰਕਤ, ਮਿਹਰ ਔਰ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਇਸਕੇ ਬਗ਼ੈਰ ਪਰਮਾਰਥੀ ਕਾ ਕਾਮ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ ਬਨ ਸਕਤਾ। ਤਥਾ ਅਗਰ ਕੋਈ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਬਗ਼ੈਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕੀ ਖੋਜ ਕਰੇਗਾ, ਤੋ ਵੁਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਧੂਰਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਭਗਤੀ ਔਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੇ, ਆਦਿ-ਕਾਲ ਸੇ, ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਆਧੀਨ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਰਹੇਗਾ ਭੀ। ਯਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਯਮ ਹੈ ਔਰ ਇਸਕੇ ਬਗ਼ੈਰ ਔਰ ਕੋਈ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨੇ ਪਰ ਇਤਨਾ ਜ਼ੋਰ ਦੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਸੰਗ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ ਬਿਨਾ ਨਜ਼ਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਔਰ ਬਾਹਰੀ ਸੰਬੰਧੋਂ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਤਿਨ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਜਬ ਭੀ ਹੋਗੀ, ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਦੁਵਾਰਾ ਹੀ ਹੋਗੀ। ਦੂਸਰੀ ਸੂਰਤ ਮੇਂ ਐਸਾ ਹੋਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

॥ ਚੌਪਾਈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਵੇਕੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨੁ ਸੁਲਭੁ ਨ ਸੋਈ ॥

(ਸ਼੍ਰੀਰਾਮਾਇਣ)

ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨਾ ਜੀਵਕੇ ਸੱਭਸੇ ਬੜੇ ਭਾਗੁ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਜਬ ਕਭੀ ਸੰਜੋਗ ਸੇ ਐਸੇ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ੋਂ-ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਮੌਕਾ ਨਸੀਬ ਹੋਵੇ, ਤੋ ਸਮਝਨਾ ਚਾਹਿਏ ਕਿ ਮਾਲਿਕ ਕੀ ਬੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੂਈ ਹੈ। ਖ਼ਿਆਲੋਂ ਕੇ ਰੁਖ਼ ਕੋ ਮਾਇਆ-ਮਮਤਾ ਔਰ ਮੋਹ ਆਦਿ ਸੇ ਪਲਟਾਕਰ ਰੂਹਾਨਿਅੱਤ ਔਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਰਜੂਅ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਸਤਿਸੰਗ ਜਾਦੂ ਕੀ ਤਰਹ ਅਸਰ ਰਖਤਾ ਹੈ। ਸਤਿਸੰਗ ਸੇ ਹੀ ਨਾਮਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਨਾਮ ਔਰ ਭਜਨ ਕੀ ਕਮਾਈ ਮੇਂ ਮਨ ਲਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰੂਹ ਪਰ ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤਰ ਕੇ ਪੜੇ ਹੂਏ ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਤਥਾ ਅਗਿਆਨਤਾ ਕੇ ਪਰਦੇ ਦੂਰ ਹੋਨੇ ਲਗਤੇ ਹੈਂ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਸੰਗਿ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰਿਆ

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ-ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪)

ਸਤਿਗੁਰੁ, ਸਤਿਸੰਗ ਔਰ ਸਤਿਨਾਮ ਤੀਨੋਂ ਆਪਸ ਮੇਂ ਜੁੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਸੰਗ ਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗ ਸੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਲਿਕ ਕੇ ਨਾਮ-ਭਜਨ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਾ ਹੀ ਚਰਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸਕੇ ਅਲਾਵਾ ਦੀਗਰ ਬਾਤੇਂ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀਂ। ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਜਾਕਰ ਮਾਲਿਕ ਕਾ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਔਰ ਉਸਕੀ ਸੱਚੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਦਾਤ ਹੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ; ਤਥਾ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਯਾ ਮਾਲਿਕ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਗ਼ਰਜ਼ ਰਖਨੇਵਾਲੋਂ ਕੇ ਲਿਏ ਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਸਤਸੰਗਤ ਕੈਸੀ ਜਾਣੀਐ ॥ ਜਿਥੈ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ-ਮ: ੧)

॥ ਤਥਾ ॥

॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪਾਇਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ–ਸਿਰੀਰਾਗੁ–ਮ: ੧)

ਅਬ ਰਹਾ ਯਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਿ ਸਤਿਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ? ਸਤਿਨਾਮ ਯਾ ਮਾਲਿਕਕਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਵੁਹ ਹੈ, ਜੋ ਪੂਰੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ ਹਾਸਿਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਕੀ ਕਮਾਈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਦਇਆ ਸੇ ਹੀ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ। ਯਹ ਵੁਹ ਬਾਤਿਨੀ ਯਾ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਮ ਹੈ, ਜੋ ਸੱਭ ਪ੍ਰਾਣਿਉਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾਇਆ ਹੁਆ ਔਰ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇਂ ਰਮਾ ਹੁਆ ਹੈ; ਮਗਰ ਜਿਸਕਾ ਭੇਦ ਕੇਵਲ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਇਆ ਸੇ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਯਹ ਜੀਵਕੇ ਅਪਨੇ ਅੰਦਰ ਕਾ ਗੁਪਤ ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਜਿਸੇ ਪਾਕਰ ਜੀਵ ਮਾਲਾਮਾਲ ਔਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ; ਮਗਰ ਜਿਸਸੇ ਭੂਲਕਰ ਵੁਹ ਦੁਖੀ, ਕੰਗਾਲ, ਅਸ਼ਾਂਤ ਔਰ ਬੇਚੈਨ ਬਨਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ।

ਨਉਨਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮ ॥
ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਇਸਕਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥

(ਗੁਰਬਾਣੀ–ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ)

॥ ਤਥਾ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਅੰਤਰਿ ਆਨੇਰਾ ॥ ਨ ਵਸਤੁ ਲਹੈ ਨ ਚੂਕੈ ਫੇਰਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਹਥਿ ਕੁੰਜੀ ਹੋਰਤੁ ਦਰੁ ਖੁਲੈ ਨਾਹੀ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ-ਮਾਝ-ਮ: ੩)

ਯਹ ਮਾਲਿਕ ਕਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦੋਂ ਮੇਂ ਬਿਆਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਯਹ ਅੰਤਰੀਵ ਅਨੁਭਵ ਔਰ ਅੰਤਰੀਵ ਅਭਿਆਸ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਔਰ ਇਸਕੀ ਕਮਾਈ

ਕਰਨੇ ਸੇ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਮਨਕਾ ਸੱਭ ਅੰਧਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਕਰ ਘਟ ਮੇਂ ਹੀ ਸੱਭ ਕੁਛ ਸੂਝਨੇ ਲਗਤਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਬਿਨਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਔਰ ਸਹਾਇਤਾ ਕੇ ਨਾਮਕੀ ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ; ਔਰ ਨ ਹੀ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਔਰ ਉਸਕੇ ਮਹਤੱਵ ਕੋ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਇਸੀਲਿਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕੀ ਹਿਦਾਇਅਤ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਕੀ ਹੈ।

ਜਿਸੁ ਜਲਨਿਧਿ ਕਾਰਨਿ ਤੁਮ ਜਗਿ ਆਏ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਪਾਹੀ ਜੀਉ ॥
ਛੋਡਹੁ ਵੇਸੁ ਭੇਖ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਇਹੁ ਫਲੁ ਨਾਹੀ ਜੀਉ ॥

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ-ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ-ਮ: ੧॥)

॥ ਤਥਾ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ਸੁਖਮਨ ਅੰਤਰਿ ਸਹਿਜ ਸਮਾਣੀ ॥

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ–ਧਨਾਸਰੀ–ਮ:੩ ॥)

ਅੰਦਰਮੇਂ ਨਾਮਕਾ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰ ਔਰ ਗੁਪਤ ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਭੀ ਜੀਵ ਉਸਸੇ ਭੂਲਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ; ਤੋ ਇਸਕਾ ਕਾਰਣ ਫ਼ਕਤ ਯਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੂਈ। ਜਬਤਕ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ, ਤਭੀਤਕ ਜੀਵ ਨਾਮ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕੀ ਸੱਚੀ ਦੌਲਤ ਸੇ ਖ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਜਬ ਪੂਰਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ, ਤੋ ਵੁਹ ਜੀਵਕੋ ਉਸਕੇ ਘਟ-ਭੀਤਰ ਮੇਂ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਦੌਲਤ ਕਾ ਭਾਰੀ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਦਿਖਲਾਕਰ ਮਾਲਾਮਾਲ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ-ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।

ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਦਿਖਾਇ ਦੇਇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣ ॥
ਪੰਚ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨਿਕਾਰ ਧੁਨਿ ਤਹ ਬਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣ ॥

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ-ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ-ਸਲੋਕ ਮ:੧॥)

ਅਤਏਵ ਇਨਸਾਨ ਕੇ ਲਿਏ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਕੀ ਖੋਜ ਕਰੇ,ਔਰ ਉਨਸੇ ਸਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਜੀਵਨ ਕੋ ਧਨੁ ਔਰ ਜਨਮ ਕੋ ਸਫਲ ਬਨਾਲੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ-ਭਗਤੀ ਔਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕੀ ਕਮਾਈ ਕੇ ਬਗ਼ੈਰ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕਾ ਸੱਚਾ ਲਾਭ ਪਾਨੇ ਸੇ ਖ਼ਾਲੀ ਰਹ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਅਸਲੀ ਮਕਸਦ–ਅਰਥਾਤ ਰੂਹਾਨੀ ਬਿਹਤਰੀ ਯਾ ਰੂਹਾਨੀ ਤਰੱਕੀ ਕਾ ਕਾਮ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਯਹ ਮਾਨੋ ਏਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਾਨੁਸ਼ਜੀਵਨ ਕਾ ਪਹਿਲਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਔਰ ਮੁਖ ਧਰਮ ਹੈ, ਤਥਾ ਇਸਸੇ ਗ਼ਫਲਤ ਯਾ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਬੜਾ ਰੂਹਾਨੀ

ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ।

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਕੋ ਬਲਵਾਨ ਔਰ ਚੁਸਤ ਰਖਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਮੁਨਾਸਿਬ ਗ਼ਿਜ਼ਾ ਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰਤ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਅਗਰ ਸ਼ਰੀਰਕੋ ਮੁਵਾਫ਼ਿਕ ਔਰ ਮੁਨਾਸਿਬ ਖ਼ੁਰਾਕ ਨ ਦੀ ਜਾਵੇ, ਤੋ ਯਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਔਰ ਬੀਮਾਰ ਬਨ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਰੂਹ ਕੇ ਲਿਏ ਭੀ ਮੁਨਾਸਿਬ ਔਰ ਮੁਵਾਫ਼ਿਕ ਰੂਹਾਨੀ ਗ਼ਿਜ਼ਾ ਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਔਰ ਵੁਹ ਰੂਹਾਨੀ ਗ਼ਿਜ਼ਾ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਸਤਿਸੰਗ ਹੀ ਹੈ। ਇਸਸੇ ਰੂਹ ਮੇਂ ਜਾਗ੍ਰਿਤਿ ਔਰ ਸ਼ਕਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋਗੀ; ਔਰ ਰੂਹ ਤਾਕਤਵਰ ਹੋਕਰ ਕਾਲ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਝਪੇੜੋਂ ਕਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਤੇ ਹਏ ਖ਼ੁਦ ਕੋ ਉਨਸੇ ਆਜ਼ਾਦ ਬਨਾ ਸਕੇਗੀ।

ਪਹਿਲੇ ਬਿਆਨ ਕੀਆ ਜਾ ਚੁਕਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਨ-ਬਿਲਾਸ ਔਰ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਕਾ ਹਮਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗਿਉਂ ਪਰ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰਾ ਅਸਰ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ ਬਚਨ ਹਮਾਰੇ ਕਾਨੋਂ ਕੇ ਰਾਸਤੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖ਼ਿਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ,ਵੈਸਾ ਹੀ ਅਸਰ ਹਮਪਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵੈਸੀ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਨਤੀ ਹੈ। ਚੁਨਾਂਚੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੋ ਰੂਹਾਨੀ ਔਰ ਪਰਮਾਰਥੀ ਬਨਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰੂਹਾਨੀ ਔਰ ਪਰਮਾਰਥੀ ਬਚਨ-ਉਪਦੇਸ਼ੋਂ ਕੋ ਸੁਨਨੇ ਕੀ ਬਹੁਤ ਬੜੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਿਆ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ? ਯਹ ਉਨਕੀ ਅਮਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਅਮਲੀ ਤਜਰਬੋਂ ਕਾ ਨਿਚੋੜ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਕੋਈ ਬਨੀ-ਬਨਾਈ ਯਾ ਘੜੰਤ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ; ਬਲਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਉਨਕੇ ਨਿਜੀ ਅਨੁਭਵ ਮੇਂ ਆਤਾ ਹੈ, ਉਸੀ ਕੋ ਵੁਹ ਹਮਾਰੇ ਸਾਮਨੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ।

" ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੁਣ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ ॥ ਸੋ ਬੋਲਹਿ ਜੋ ਪੇਖਹਿ ਆਖੀ ॥ "

(ਗੁਰੁਬਾਣੀ-ਰਾਮਕਲੀ-ਮ:੫ ॥)

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੱਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ੋਂ ਕੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਾਉ ਔਰ ਲਗਨ ਕੇ ਸਾਥ ਪੜ੍ਹਨੇ-ਸੁਨਨੇ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਇਨਸੇ ਰੂਹਾਨੀ ਤਰੱਕੀ ਮੇਂ ਬੜੀ ਮਦਦ ਮਿਲਤੀ ਹੈ। ਇਨ ਉਪਦੇਸ਼ੋਂ ਮੇਂ ਰੂਹਾਨਿਅੱਤ ਕੇ ਗਹਿਰੇ ਰਾਜ਼ ਔਰ ਅਸਲਿਅੱਤ ਕੇ ਗੂੜ੍ਹ ਭੇਦ ਭਰੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ; ਜਿਨਕੋ ਪੜ੍ਹ-ਸੁਨਕਰ ਮਨ ਸੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਔਰ ਕਲਪਨਾ ਕੇ ਖ਼ਿਆਲ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ; ਔਰ ਸੱਚੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਤਥਾ ਸੱਚੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹਾਸਿਲ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਯਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸਤਿਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਰੂਹਾਨੀ ਸਤਿਸੰਗ ਕੀ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਹੈ–ਜੈਸਾ ਕਿ ਊਪਰ ਬਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ।

ਚੁਨਾਂਚੇ ਇਸੀ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਮਧੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ੋਂ ਸੇ ਭਰੀ ਹੂਈ ਕੁਛ ਬਾਣਿਉਂ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ "ਆਨੰਦ–ਸ਼ਬਦ–ਸਾਰ" ਮੇਂ ਦੀਆ

ਜਾ ਰਹਾ ਹੈ; ਤਾਕਿ ਰੂਹਾਨਿਅੱਤ-ਭਗਤੀ ਔਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕੀ ਲਗਨ ਰਖਨੇਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਜੱਨ ਘਰ ਬੈਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇਂ, ਔਰ ਇਨ ਸਤਿ–ਉਪਦੇਸ਼ੋਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਅਮਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਲਾਕਰ ਸਹੀਹ ਅਰਥੋਂ ਮੇਂ ਰੂਹਾਨੀ ਇਨਸਾਨ ਬਨ ਸਕੇਂ । ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ; ਸੱਭ ਸਤਿਗੁਰੂ ,ਸਤਿਸੰਗ ਔਰ ਸਤਿਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਹੀ ਹੈ । ਆਨੰਦ, ਵੈਰਾਗ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਾ ਲਾਭ ਪਹੁਚਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਯਹ ਪਰੀਸ਼ਰਮ ਕੀਆ ਗਇਆ ਹੈ; ਔਰ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੱਜਨ ਇਸਸੇ ਯਥਾਰਥ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਂਗੇ,ਤਥਾ ਅਪਨੇ ਸਤਿਸੰਗਿਉਂ ਔਰ ਸਾਥਿਉਂ ਕੋ ਭੀ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਵੇਂਗੇ ।

ਸ਼੍ਰੀਗੁਰੁਦੇਵ ਸੱਭ ਕਾ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਕਰੇਂ ।

ਸਭ ਕਾ ਸ਼ੁਭ–ਚਿੰਤਕ

ਮਹਾਤਮਾ ਯੋਗ ਆਤਮਾਨੰਦ

॥ ਸ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੁਦੇਵਾਇ ਨਮਹ ॥

ਆਨੰਦ-ਸ਼ਬਦੁ-ਸਾਰ

[ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ]

ਖੰਡ ਪਹਿਲਾ

ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਕੇ ਸ਼ਬਦੁ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

(ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧)

ਮੋਤੀ ਤ ਮੰਦਰ ਊਸਰਹਿ ਰਤਨੀ ਤ ਹੋਹਿ ਜੜਾਉ ॥
ਕਸਤੂਰਿ ਕੁੰਗੂ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨਿ ਲੀਪਿ ਆਵੈ ਚਾਉ ॥
ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ਮੈ ਆਪਣਾ ਗੁਰੁ ਪੂਛਿ ਦੇਖਿਆ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਧਰਤੀ ਤ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਤੀ ਪਲਘਿ ਲਾਲ ਜੜਾਉ ॥
ਮੋਹਣੀ ਮੁਖਿ ਮਣੀ ਸੋਹੈ ਕਰੇ ਰੰਗਿ ਪਸਾਉ ॥
ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥
ਸਿਧ ਹੋਵਾ ਸਿਧਿ ਲਾਈ ਰਿਧਿ ਆਖਾ ਆਉ ॥
ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਬੈਸਾ ਲੋਕੁ ਰਾਖੈ ਭਾਉ ॥
ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥
ਸੁਲਤਾਨੁ ਹੋਵਾ ਮੇਲਿ ਲਸਕਰ ਤਖਤਿ ਰਾਖਾ ਪਾਉ ॥
ਹੁਕਮੁ ਹਾਸਲੁ ਕਰੀ ਬੈਠਾ ਨਾਨਕਾ ਸਭ ਵਾਉ ॥
ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਲਿ ਮੋਹੁ ਘਸਿ ਮਸੁ ਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਦੁ ਕਰਿ ਸਾਰੁ ॥
ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲੇਖਾਰੀ ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਲਿਖੁ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਲਿਖੁ ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਬਾਬਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ ॥
ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਹੋਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਥੈ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿਆਈਆ ਸਦ ਖੁਸੀਆ ਸਦ ਚਾਉ ॥
ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਟਿਕੇ ਨਿਕਲਹਿ ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥
ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਗਲੀ ਵਾਉ ਦੁਆਉ ॥ ੨ ॥
ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਰਖੀਅਹਿ ਨਾਵ ਸਲਾਰ ॥
ਇਕਿ ਉਪਾਏ ਮੰਗਤੇ ਇਕਨਾ ਵਡੇ ਦਰਵਾਰ ॥
ਅਗੈ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਵੇਕਾਰ ॥ ੩ ॥
ਭੈ ਤੇਰੈ ਡਰੁ ਅਗਲਾ ਖਪਿ ਖਪਿ ਛਿਜੈ ਦੇਹ ॥
ਨਾਵ ਜਿਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਹੋਦੇ ਡਿਠੇ ਖੇਹ ॥
ਨਾਨਕ ਉਠੀ ਚਲਿਆ ਸਭਿ ਕੂੜੇ ਤੁਟੇ ਨੇਹ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਵੀਥਰੈ ਅਉਗੁਣਵੰਤੀ ਝੂਰਿ ॥
ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਵਰੁ ਕਾਮਣੀ ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਪਿਰ ਕੂਰਿ ॥
ਨਾ ਬੇੜੀ ਨਾ ਤੁਲਹੜਾ ਨਾ ਪਾਈਐ ਪਿਰੁ ਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਰੈ ਤਖਤਿ ਅਡੋਲੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰਾ ਜੇ ਕਰੇ ਪਾਈਐ ਸਾਚੁ ਅਤੋਲੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸੋਹਣਾ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਮਾਣਕ ਲਾਲ ॥
ਮੋਤੀ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲਾ ਕੰਚਨ ਕੋਟ ਰੀਸਾਲ ॥
ਬਿਨੁ ਪਉੜੀ ਗੜਿ ਕਿਉ ਚੜਉ ਗੁਰ ਹਰਿ ਧਿਆਨ ਨਿਹਾਲ ॥ ੨॥
ਗੁਰੁ ਪਉੜੀ ਬੇੜੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਗੁਰੁ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਬੋਹਿਥੋ ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਦਰੀਆਉ ॥
ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਊਜਲੀ ਸਤ ਸਰਿ ਨਾਵਣੁ ਜਾਉ ॥ ੩ ॥
ਪੂਰੋ ਪੂਰੋ ਆਖੀਐ ਪੂਰੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸ ॥
ਪੂਰੈ ਥਾਨਿ ਸੁਹਾਵਣੈ ਪੂਰੈ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ॥
ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਜੇ ਮਿਲੈ ਕਿਉ ਘਾਟੈ ਗੁਣਤਾਸ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਗਲਿ ਮਿਲਹ ਅੰਕਿ ਸਹੇਲੜੀਆਹ ॥
ਮਿਲਿਕੈ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀਆ ਸੰਮ੍ਰਥ ਕੰਤ ਕੀਆਹ ॥
ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਭਿ ਗੁਣ ਅਉਗੁਣ ਸਭਿ ਅਸਾਹ ॥ ੧ ॥
ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰੈ ਜੋਰਿ ॥
ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੀਐ ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ ॥ ੧ ਰਹਾਉ ॥
ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਤੁਸੀ ਰਾਵਿਆ ਕਿਨੀ ਗੁਣੀ ॥
ਸਹਜਿ ਸੰਤੋਖਿ ਸੀਗਾਰੀਆ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣੀ ॥
ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਤਾ ਮਿਲੈ ਜਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣੀ ॥ ੨ ॥
ਕੇਤੀਆ ਤੇਰੀਆ ਕੁਦਰਤੀ ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥
ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਿਫਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥
ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇਤੇ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ॥ ੩ ॥
ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਊਪਜੈ ਸਚ ਮਹਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥
ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਪਤਿ ਊਗਵੈ ਗੁਰਬਚਨੀ ਭਉ ਖਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਣੁ ਦੋਹਾਗਣੀ ਮੁਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਕੰਧ ਜਿਉ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਿਰਿ ਢਹਿ ਪਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਖੁ ਨਾ ਥੀਐ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਦੂਖੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥
ਮੁੰਧੇ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਦਰਿ ਘਰਿ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹੈ ਦਰਗਹ ਝੂਠੁ ਖੁਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਆਪਿ ਸੁਜਾਣੁ ਨ ਭੁਲਈ ਸਚਾ ਵਡ ਕਿਰਸਾਣੁ ॥
ਪਹਿਲਾ ਧਰਤੀ ਸਾਧਿ ਕੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਦੇ ਦਾਣੁ ॥ ੨ ॥
ਨਉ ਨਿਧਿ ਉਪਜੈ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਕਉ ਜਾਨਿ ਨ ਜਾਣਈ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਚਜੁ ਅਚਾਰੁ ॥
ਅੰਧੁਲੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥
ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੩ ॥
ਚੰਦਨੁ ਮੋਲਿ ਅਣਾਇਆ ਕੁੰਗੂ ਮਾਂਗ ਸੰਧੂਰੁ ॥
ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਬਹੁ ਘਣਾ ਪਾਨਾ ਨਾਲਿ ਕਪੂਰੁ ॥
ਜੇ ਧਨ ਕੰਤਿ ਨ ਭਾਵਈ ਤ ਸਭਿ ਅਡੰਬਰ ਕੂੜੁ ॥ ੪ ॥
ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਣ ਬਾਦਿ ਹਹਿ ਸਭਿ ਸੀਗਾਰ ਵਿਕਾਰ ॥
ਜਬ ਲਗੁ ਸਬਦਿ ਨ ਭੇਦੀਐ ਕਿਉ ਸੋਹੈ ਗੁਰਦੁਆਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਧਨੁ ਸੁਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੫ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਞੀ ਦੇਹ ਡਰਾਵਣੀ ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ਭਾਹਿ ਬਲੰਦੀ ਵਿਝਵੀ ਧੂਉ ਨ ਨਿਕਸਿਓ ਕਾਇ ॥
ਪੰਚੇ ਰੁੰਨੇ ਦੁਖਿ ਭਰੇ ਬਿਨਸੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥੧ ॥
ਮੂੜੇ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ ਸਭ ਮੁਠੀ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਦੂਜੀ ਕਾਰੈ ਲਗਿ ॥
ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੇ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਿ ॥
ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹੋਰਿ ਮੁਠੀ ਧੰਧੈ ਠਗਿ ॥ ੨ ॥
ਮੁਈ ਪਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ਗਇਆ ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਿਰੋਧੁ ॥
ਧੰਧਾ ਥਕਾ ਹਉ ਮੁਈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ਕ੍ਰੋਧੁ ॥
ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਨਿਰੋਧੁ ॥੩ ॥
ਸਚੀ ਕਾਰੈ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰਮਤਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਸੋ ਨਰੁ ਜੰਮੈ ਨਾ ਮਰੈ ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਪਰਧਾਨੁ ਸੋ ਦਰਗਹਿ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆਰਿਆ ਮਿਲੁ ਵੇਲਾ ਹੈ ਏਹ ॥
ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਬਨਿ ਸਾਸੁ ਹੈ ਤਬ ਲਗੁ ਇਹੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਲੈ ਲਾਹਾ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਹਉਮੈ ਨਿਵਰੀ ਭਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਗੰਢਣੁ ਗੰਢੀਐ ਲਿਖਿ ਪੜਿ ਬੁਝਹਿ ਭਾਰੁ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਹਿਨਿਸੀ ਅਗਲੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥
ਓਹੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਤੋਲਵਾ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਮਤਿ ਸਾਰੁ ॥ ੨ ॥
ਲਖ ਸਿਆਣਪ ਜੇ ਕਰੀ ਲਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਲਾਪੁ ॥
ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਨ ਧ੍ਰਾਪੀਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪੁ ॥
ਹਰਿ ਜਪਿ ਜੀਅਰੇ ਛੁਟੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੀਨੈ ਆਪੁ ॥ ੩ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਗੁਰ ਪਹਿ ਵੇਚਿਆ ਮਨੁ ਦੀਆ ਸਿਰੁ ਨਾਲਿ ॥
ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਖੋਜਿ ਢੰਢੋਲਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥
ਸਤਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਲਿ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਕਿਉ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਜਾ ਹਰਿ ਨ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਗੁਣ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਰੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥
ਜਿਨ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਤੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈਐ ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥
ਹਿੰਸਾ ਹਉਮੈ ਗਤੁ ਗਏ ਨਾਹੀ ਸਹਸਾ ਸੋਗੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਿਸੁ ਮੇਲੇ ਗੁਰੁ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ੨ ॥
ਕਾਇਆ ਕਾਮਣਿ ਜੇ ਕਰੀ ਭੋਗੇ ਭੋਗਣਹਾਰੁ ॥
ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਜਈ ਜੋ ਦੀਸੈ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਵਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ ॥ ੩ ॥
ਚਾਰੇ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਿ ਮਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਲੁ ਪਾਇ ॥
ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰਿਆ ਅਘਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੀਤੁ ਕਰਿ ਸਚੁ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਰਮੇ ਭਾਹਿ ਨ ਵਿਝਵੈ ਜੇ ਭਵੈ ਦਿਸੰਤਰ ਦੇਸੁ ॥
ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਵੇਸੁ ॥
ਹੋਰੁ ਕਿਤੈ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਿ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਨਿਰਮੋਲੁ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਪਾਇ ॥
ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਆਪੁ ਗਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਸੁ ਅਉਗੁਣਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ਜਿਸੁ ਸਤਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਭੇਟਿਓ ਸੁ ਭਉਜਲਿ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ॥
ਇਹੁ ਮਾਣਕੁ ਜੀਉ ਨਿਰਮੋਲੁ ਹੈ ਇਉ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨਾ ਸਤਗੁਰੁ ਰਸਿ ਮਿਲੈ ਸੇ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਣ ॥
ਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਭਉਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣ ॥
ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਣਜੁ ਕਰਹੁ ਵਣਜਾਰਿਹੋ ਵਖਰੁ ਲੇਹੁ ਸਮਾਲਿ ॥
ਤੈਸੀ ਵਸਤੁ ਵਿਸਾਹੀਐ ਜੈਸੀ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ ॥

ਅਗੈ ਸਾਹੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਲੈਸੀ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧ ॥
ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮੁ ਕਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ਹਰਿ ਜਸੁ ਵਖਰੁ ਲੈ ਚਲਹੁ ਸਹੁ ਦੇਖੈ ਪਤੀਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਨਾ ਰਾਸਿ ਨ ਸਚੁ ਹੈ ਕਿਉ ਤਿਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਖੋਟੈ ਵਣਜਿ ਵਣੰਜਿਐ ਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋਟਾ ਹੋਇ ॥
ਫਾਹੀ ਫਾਥੇ ਮਿਰਗ ਜਿਉ ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਨਿਤ ਰੋਇ ॥ ੨ ॥
ਖੋਟੇ ਪੋਤੈ ਨਾ ਪਵਹਿ ਤਿਨ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਖੋਟੇ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਹੈ ਖੋਟਿ ਨ ਸੀਝਸਿ ਕੋਇ ॥
ਖੋਟੇ ਖੋਟੁ ਕਮਾਵਣਾ ਆਇ ਗਇਆ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥ ੩ ॥
ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਸਮਝਾਈਐ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਤਿਆ ਭਾਰੁ ਨ ਭਰਮੁ ਤਿਨਾਹ ॥
ਹਰਿ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ਅਗਲਾ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ (ਘਰੁ ੧)

ਹਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਆਪਣਾ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਭਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਜਿਸਨੋ ਦੇਇ ਸੁਝਾਇ ॥
ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਵਰੁ ਪਾਵਣਾ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥
ਨਾਉ ਧਿਆਈਐ ਨਾਉ ਮੰਗੀਐ ਨਾਮੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੁ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥
ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਖਿਆ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪਾਇਆ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰ ॥
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਰਿ ਕੈ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨਾ ਨਾਮੇ ਲਗਾ ਪਿਆਰੁ ॥

ਸੇਈ ਸੁਖੀਏ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਅਖੁਟੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਚੂਕੈ ਮੋਹ ਪਿਆਸ ॥
ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਘਰਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸੁ ॥
ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਕਾ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਸੁ ॥
ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਿਨੀ ਸੁਣਿਕੈ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਸਾਲਾਹਿ ਸਚੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥
ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਸੁ ॥
ਹਿਰਦੈ ਜਿਨਕੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਹੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਧਿਆਇ ॥
ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਦੇਖਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਜਿਨੀ ਪਛਾਣਿਆ ਸੇ ਦੇਖਹਿ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ॥
ਜਿਨ ਗੁਣ ਤਿਨ ਸਦ ਮਨਿ ਵਸੈ ਅਉਗੁਣ ਵੰਞਿਆ ਦੂਰਿ ॥
ਮਨਮੁਖ ਗੁਣ ਤੈ ਬਾਹਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਰਦੇ ਝੂਰਿ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥
ਕੂੜਾ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਰੋਇ ॥
ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੈ ਓਹੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥
ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਪਗਿ ਖਿਸਿਐ ਰਹਣਾ ਨਹੀ ਆਗੈ ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਇ ॥
ਓਹ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇ ॥
ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਉਬਰੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੪ ॥
ਦੇਖਾਦੇਖੀ ਸਭ ਕਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ ਸੇਵ ਪਈ ਤਿਨ ਥਾਇ ॥
ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਪੜਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਮਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੀ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸਚੁ ਹੈ ਜਿ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੫ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥
ਓਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥
ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਮਲੁ ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ
ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥
ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਲਾਗੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ਵਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਸੇ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥
ਤਿਨਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੋ ਚਲਹਿ ਸਤਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਨਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥੩॥
ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
ਓਇ ਅੰਦਰਹੁ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲੇ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਹਿ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਹੈ ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਕਰਹਿ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਖਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਅਤੁਟੁ ਭੰਡਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਭਾਈ ਰੇ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਸਮਝਾਇ ॥
ਏ ਮਨ ਆਲਸੁ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਪਾਖੰਡਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਦੁਬਿਧਾ ਬੋਲੁ ਖੁਆਰੁ ॥
ਸੋ ਜਨੁ ਰਲਾਇਆ ਨ ਰਲੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬਿਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥
ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਹਰਿ ਆਖੀਐ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਉਪੇ ਆਗੈ ਧਰੇ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ॥
ਧਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਿ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਤਰਸਦੇ ਜਿਸੁ ਮੇਲੇ ਸੋ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਆਇ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਜਿਉ ਦੋਹਾਗਣਿ ਤਨਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ਸੇਜੈ ਕੰਤੁ ਨ ਆਵਈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਪਿਰ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵਈ ਨਾ ਦੀਸੈ ਘਰੁ ਬਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਭਾਈ ਰੇ ਇਕ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ ॥
ਮਿਠਾ ਬੋਲਹਿ ਨਿਵਿ ਚਲਹਿ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥
ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਾ ਹੇਤੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ੨ ॥
ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਾ ਭਾਗੈ ਕਾ ਉਦਉ ਹੋਇ ॥
ਅੰਤਰਹੁ ਦੁਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਸੁਖੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਦੁਖੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰਕੇ ਭਾਣੈ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਸਹਜੇ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਨ ਪੀਆ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਸਤਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸੇ ਦੁਖੀਏ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥

ਘਰਿ ਹੋਦਾ ਪੁਰਖੁ ਨ ਪਛਾਣਿਆ ਅਭਿਮਾਨਿ ਮੁਠੇ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥
ਸਤਗੁਰੂ ਕਿਆ ਫਿਟਕਿਆ ਮੰਗਿ ਥਕੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਵੇਖੁ ਹਦੂਰਿ ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਪਰਹਰੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਚੁ ਸਲਾਹਨਿ ਸੇ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਸਚੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਵਰਤਦਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥
ਮਨਮੁਖ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇਨੀ ਕੂੜਿ ਮੁਠੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥ ੨ ॥
ਹਉਮੈ ਕਰਤਾ ਜਗੁ ਮੁਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਾ ਉਬਰਹਿ ਸਚੁ ਰਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਹਉਮੈ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰ ॥
ਧੰਧਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਏ ਲਾਗਾ ਸਾਚੁ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸਚਿ ਰਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੪ ॥
ਸਤਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਮੰਨਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥
ਇਸਨਾਨੁ ਦਾਨੁ ਜੇਤਾ ਕਰਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਲਾਗੈ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰੁ ॥ ੫ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਇਕਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ ਆਪਣਾ ਹਉ ਕੈ ਦਰਿ ਪੂਛਉ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਭਾਉ ਕਰਿ ਮੈ ਪਿਰੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥
ਸਭੁ ਉਪਾਏ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ ਕਿਸੁ ਦੂਰਿ ॥
ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਸੰਗੇ ਜਾਣਿਆ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥

ਮੁੰਧੇ ਤੂ ਚਲੁ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਬਦਿ ਰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰਿ ॥
ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਨਿ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥
ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਵੈ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥
ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਜਿ ਸਭ ਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥ ੨ ॥
ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹਨਿ ਆਪਣਾ ਤਿਨਕੈ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀ ਸਿਰੁ ਦੇਈ ਤਿਨਕੈ ਲਾਗਾ ਪਾਇ ॥
ਜਿਨੀ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੀਐ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਗਿ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ਮਲੁ ਹਉਮੈ ਧੋਤੀ ਕਿਵੈ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਤੀਰਥ ਨਾਇ ॥
ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਦੂਣੀ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥
ਪੜਿਐ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਪੂਛਹੁ ਗਿਆਨੀਆ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥
ਮਨਮੁਖ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਿ ਥਕੇ ਮੈਲੁ ਨ ਸਕੀ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਨਿ ਮੈਲੈ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੇ ਮੈਲੇ ਮੁਏ ਜਾਸਨਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਮਲੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਸਮਾਇ ॥
ਜਿਉ ਅੰਧੇਰੈ ਦੀਪਕੁ ਬਾਲੀਐ ਤਿਉ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਅਗਿਆਨੁ ਤਜਾਇ ॥ ੨ ॥
ਹਮ ਕੀਆ ਹਮ ਕਰਹਗੇ ਹਮ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ ॥
ਕਰਣੈ ਵਾਲਾ ਵਿਸਰਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮਾਇਆ ਜੇਵਡੁ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਸਭਿ ਭਵਿ ਥਕੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੋ ਮੇਲੇ ਸੋ ਮਿਲੈ ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ਏ ਮਨ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਨਿਜ ਥਾਉ ॥
ਮਨਿ ਰਤੇ ਜ਼ਿਹਵਾ ਰਤੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਚੇ ਗਾਉ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਉ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਦਿਨਸੁ ਚੜੈ ਫਿਰਿ ਆਥਵੈ ਰੈਣਿ ਸਬਾਈ ਜਾਇ ॥
ਆਂਵ ਘਟੈ ਨਰੁ ਨਾ ਬੁਝੈ ਨਿਤਿ ਮੂਸਾ ਲਾਜੁ ਟੁਕਾਇ ॥
ਗੁੜੁ ਮਿੱਠਾ ਮਾਇਆ ਪਸਰਿਆ ਮਨਮੁਖੁ ਲਗਿ ਮਾਖੀ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ॥ ੧ ॥
ਭਾਈ ਰੇ ਮੈ ਮੀਤੁ ਸਖਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥
ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮੋਹੁ ਬਿਖੁ ਹੈ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੇ ਸਰਣਾਇ ॥
ਓਨੀ ਚਲਣੁ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਿਆਂ ਹਰਿ ਖ਼ਰਚੁ ਲੀਆ ਪਤਿ ਪਾਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਹ ਮੰਨੀਅਹਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਏ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੋ ਪੰਥੁ ਪਰਗਟਾ ਦਰਿ ਠਾਕ ਨ ਕੋਈ ਪਾਇ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਨਾਮਿ ਰਹਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਦਰਿ ਵਜਦੇ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ ਤਿਨਾ ਸਭ ਕੋ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥
ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ਨਾਨਕ ਭਾਗ ਵਡੇ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੧)

ਕਿਆ ਤੂ ਰਤਾ ਦੇਖਿ ਕੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੀਗਾਰ ॥
ਰਸ ਭੋਗਹਿ ਖੁਸੀਆ ਕਰਹਿ ਮਾਣਹਿ ਰੰਗ ਅਪਾਰ ॥
ਬਹੁਤੁ ਕਰਹਿ ਫੁਰਮਾਇਸੀ ਵਰਤਹਿ ਹੋਇ ਅਫਾਰ ॥
ਕਰਤਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ।੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਪੜਿ ਭੋਗਿ ਲਪਟਾਇਆ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਖਾਕੁ ॥
ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਬਹੁ ਰੰਗੇ ਕੀਏ ਰਥ ਅਥਾਕ ॥
ਕਿਸ ਹੀ ਚਿਤਿ ਨ ਪਾਵਹੀ ਬਿਸਰਿਆ ਸਭ ਸਾਕ ॥
ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ ਭੁਲਾਇਆ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਪਾਕ ॥ ੨ ॥
ਲੈਦਾ ਬਦ ਦੁਆਇ ਤੂੰ ਮਾਇਆ ਕਰਹਿ ਇਕਤ ॥
ਜਿਸਨੋ ਤੂੰ ਪਤੀਆਇਦਾ ਸੋ ਸਣੁ ਤੁਝੈ ਅਨਿਤ ॥
ਅਹੰਕਾਰੁ ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਵਿਆਪਿਆ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ॥
ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਨਾ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਇਆ ਇਕੋ ਸਜਣੁ ਸੋਇ ॥
ਹਰਿਜਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਏਕੁ ਹੈ ਕਿਆ ਮਾਣਸ ਹਉਮੈ ਰੋਇ ॥
ਜੋ ਹਰਿਜਨ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਦਰਿ ਫੇਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪਪੋਲੀਐ ਵਿਣੁ ਬੁਝੇ ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਿ ॥
ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਛੁਟੈਗੀ ਬੇਬਾਣਿ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਆਇਆ ਲਾਹਾ ਲੈਣਿ ॥
ਲਗਾ ਕਿਤੁ ਕੁਫਕੜੇ ਸਭ ਮੁਕਦੀ ਚਲੀ ਰੈਣਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕੁਦਮ ਕਰੇ ਪਸੁ ਪੰਖੀਆ ਦਿਸੈ ਨਾਹੀ ਕਾਲੁ ॥
ਓਤੈ ਸਾਥਿ ਮਨੁ ਖੁਹੈ ਫਾਥਾ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ॥
ਮੁਕਤੇ ਸੇਈ ਭਾਲੀਅਹਿ ਜਿ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਘਰੁ ਛਡਿ ਗਵਾਵਣਾ ਸੋ ਲਗਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਤੁਧੁ ਵਰਤਣਾ ਤਿਸੁਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਹਿ ॥
ਫਾਥੇ ਸੇਈ ਨਿਕਲੇ ਜਿ ਗੁਰਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥ ੩ ॥
ਕੋਈ ਰਖਿ ਨ ਸਕਈ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨ ਦਿਖਾਇ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲਿਕੈ ਆਇ ਪਇਆ ਸਰਣਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਡੁਬਦਾ ਲਇਆ ਕਢਾਇ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਕਾ ਪਾਹੁਣਾ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥
ਮਾਇਆ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪਿਆ ਸਮਝੈ ਨਾਹੀ ਗਾਵਾਰੁ ॥
ਉਠਿ ਚਲਿਆ ਪਛੁਤਾਇਆ ਪਰਿਆ ਵਸਿ ਜੰਦਾਰ ॥ ੧ ॥
ਅੰਧੇ ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਕੰਧੀ ਪਾਹਿ ॥
ਜੇ ਹੋਵੀ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰੀ ਨਾਹੀ ਨਹ ਡਡੁਰੀ ਪਕੀ ਵਢਣਹਾਰੁ ॥
ਲੈ ਲੈ ਦਾਤ ਪਹੁਤਿਆ ਲਾਵੇ ਕਰਿ ਤਈਆਰੁ ॥
ਜਾ ਹੋਆ ਹੁਕਮੁ ਕਿਰਸਾਣ ਦਾ ਤਾ ਲੁਣਿ ਮਿਣਿਆ ਖੇਤਾਰੁ ॥ ੨ ॥
ਪਹਿਲਾ ਪਹਰੁ ਧੰਧੈ ਗਇਆ ਦੂਜੈ ਭਰਿ ਸੋਇਆ ॥
ਤੀਜੈ ਝਾਖ ਝਖਾਇਆ ਚਉਥੈ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ॥
ਕਦਹੀ ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੀਆ ॥ ੩ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ਜੀਉ ਕੀਆ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥
ਜਿਸ ਤੇ ਸੋਝੀ ਮਨਿ ਪਈ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥
ਨਾਨਕ ਡਿਠਾ ਸਦਾ ਨਾਲਿ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੁ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਭੇ ਗਲਾ ਵਿਸਰਨੁ ਇਕੋ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਉ ॥
ਧੰਧਾ ਸਭੁ ਜਲਾਇ ਕੈ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ॥
ਆਸਾ ਸਭੇ ਲਾਹਿ ਕੈ ਇਕਾ ਆਸ ਕਮਾਉ ॥
ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਅਗੈ ਮਿਲਿਆ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਨੋ ਸਾਲਾਹਿ ॥
ਸਭੇ ਛਡਿ ਸਿਆਣਪਾ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਦੁਖ ਭੁਖ ਨਹ ਵਿਆਪਈ ਜੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥

ਕਿਤਹੀ ਕੰਮਿ ਨ ਛਿਜੀਐ ਜਾ ਹਿਰਦੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥
ਜਿਸ ਤੂੰ ਰਖਹਿ ਹਥ ਦੇ ਤਿਸੁ ਮਾਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥
ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਸਭਿ ਅਵਗਣ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥ ੨ ॥
ਸੇਵਾ ਮੰਗੈ ਸੇਵਕੋ ਲਾਈਆਂ ਅਪੁਨੀ ਸੇਵ ॥
ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਮਸੱਕਤੇ ਤੂਠੈ ਪਾਵਾ ਦੇਵ ॥
ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸਗਤਿ ਸਾਹਿਬੈ ਆਪੇ ਕਰਣ ਕਰੇਵ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਮਨਸਾ ਸਭ ਪੂਰੇਵ ॥ ੩ ॥
ਇਕੋ ਦਿਸੈ ਸਜਣੋ ਇਕੋ ਭਾਈ ਮੀਤੁ ॥
ਇਕਸੈ ਦੀ ਸਾਮਗਰੀ ਇਕਸੈ ਦੀ ਹੈ ਰੀਤਿ ॥
ਇਕਸ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਾ ਹੋਆ ਨਿਹਚਲੁ ਚੀਤੁ ॥
ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕੀਤੁ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਸੋ ਸੁਖੀ ਤਿਸੁ ਮੁਖੁ ਊਜਲੁ ਹੋਇ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਰਗਟੁ ਸਭਨੀ ਲੋਇ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਘਰਿ ਵਸੈ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ਨਾਮੁ ਸਹਾਈ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਆਗੈ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਦੁਨੀਆ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਵਨੈ ਆਵਹਿ ਕਾਮਿ ॥
ਮਾਇਆ ਕਾ ਰੰਗੁ ਸਭੁ ਫਿਕਾ ਜਾਤੋ ਬਿਨਸਿ ਨਿਦਾਨਿ ॥
ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਸੋ ਪੂਰਾ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ੨ ॥
ਸਾਧੂ ਕੀ ਹੋਹੁ ਰੇਣੁਕਾ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ॥
ਉਪਾਵ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲ ਛਡਿ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥
ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਰਤਨੁ ਹੋਇ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ॥ ੩ ॥
ਤਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਭਾਈਹੋ ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਬਿਨਸੈ ਹਉਮੈ ਤਾਪੁ ॥
ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪਣਾ ਵਡਭਾਗੀ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ॥
ਸੰਤਸੰਗਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣਾ ਮਲੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਕਾਟਿ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਜਾਪੁ ॥
ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਭੁੰਚਿ ਤੂ ਸਭੁ ਚੂਕੈ ਸੋਗੁ ਸੰਤਾਪੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਤਨੁ ਧਾਰਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠਾ ਨਾਲਿ ॥
ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੨ ॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ ਲਾਗੀ ਸਾਚੁ ਪਰੀਤਿ ॥
ਚਰਣ ਭਜੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਭਿ ਜਪ ਤਪ ਤਿਨਹੀ ਕੀਤਿ ॥ ੩ ॥
ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਿਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥
ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਰਸ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਮਿਲਿ ਭਾਈਹੋ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥
ਤੋਸਾ ਬੰਧਹੁ ਜੀਅ ਕਾ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਾਲਿ ॥
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥
ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸਨੋ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਦੂਜਾ ਥਾਉ ਨ ਕੋ ਸੁਝੈ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੇ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਡਿਠਾ ਜਾਇ ॥
ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਿਨ ਮਨੁ ਲਗਾ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਮਾਇ ॥
ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਸਮਰਥੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਡੁਬਦਾ ਲਏ ਤਰਾਇ ॥ ੨ ॥
ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ॥
ਸੇ ਮਥੇ ਨਿਹਚਲ ਰਹੇ ਜਿਨ ਗੁਰਿ ਧਾਰਿਆ ਹਥੁ ॥
ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪਿਆਲਿਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਪਥੁ ॥

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਭੈ ਭੰਜਨੁ ਦੁਖ ਲਥੁ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਅਘਖੰਡੁ ॥
ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਸੇਵਿਆ ਆਪਣਾ ਜਮਦੂਤ ਨ ਲਾਗੈ ਡੰਡੁ ॥
ਗੁਰ ਨਾਲਿ ਤੁਲਿ ਨ ਲਗਈ ਖੋਜਿ ਡਿਠਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ॥
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਮਨ ਮਹਿ ਮੰਡੁ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੨)

ਗੋਇਲਿ ਆਇਆ ਗੋਇਲੀ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਡੰਫੁ ਪਸਾਰੁ ॥
ਮੁਹਲਤਿ ਪੁੰਨੀ ਚਲਣਾ ਤੂੰ ਸੰਮਲੁ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ਮਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਿਆਰਿ ॥
ਕਿਆ ਥੋੜੜੀ ਬਾਤ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੈਸੇ ਰੈਣਿ ਪਰਾਹੁਣੇ ਉਠਿ ਚਲਸਹਿ ਪਰਭਾਤਿ ॥
ਕਿਆ ਤੂੰ ਰਤਾ ਗਿਰਸਤ ਸਿਉ ਸਭ ਫੁਲਾ ਕੀ ਬਾਗਾਤਿ ॥ ੨ ॥
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਲੋੜਿ ॥
ਸਰਪਰ ਉਠੀ ਚਲਣਾ ਛਡਿ ਜਾਸੀ ਲਖ ਕਰੋੜਿ ॥ ੩ ॥
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭ੍ਰਮਤਿਆ ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਪਾਇਓਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ ਸੋ ਦਿਨੁ ਨੇੜਾ ਆਇਓਇ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਚਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪੂਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਛੋਡਿ ਸਗਲ ਵਿਕਾਰ ॥
ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜਿਨਹਿ ਦੀਆ ਰਿਦੇ ਕਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਾਤੇ ਵਿਆਪਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਪਉ ਸੰਤ ਸਰਣੀ ਲਾਗੁ ਚਰਣੀ ਮਿਟੈ ਦੂਖੁ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ੨ ॥
ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਕਮਾਵੈ ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥
ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸਭ ਹੋਇ ਰੇਣਾ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਤੂੰ ਹੈ ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਕਾਟਿਆ ਸਗਲ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਪੂਜੀਐ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਕਾ ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਕਮਾਵਣੇ ਸਚਾ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਬਿਨੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਰਤਿਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥
ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਘਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੁ ਸਮਰਥੁ ਅਪਾਰੁ ਗੁਰੁ ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰੁ ਅਗੋਚਰੁ ਨਿਰਮਲਾ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਗੁਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਕਰਣਹਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਗੁਰੁ ਕੀਤਾ ਲੋੜੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਗੁਰੁ ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੁਰੁ ਮਨਸਾ ਪੂਰਣਹਾਰੁ ॥
ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਉਧਰੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਗੁਰੁ ਸਮਰਥੁ ਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਗੁਰੁ ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਗਮ ਹੈ ਕਿਆ ਕਥੇ ਕਥਨਹਾਰ ॥ ੩ ॥
ਜਿਤੜੇ ਫਲ ਮਨਿ ਬਾਛੀਅਹਿ ਤਿਤੜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥
ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਪਾਵਣੇ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਦੇ ਰਾਸਿ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ਬਾਹੁੜਿ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥
ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰਉ ਏਹੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤੇਰਾ ਸਾਸੁ ॥ ੪ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ (ਘਰੁ ੧)

ਸੁਣਿ ਮਨ ਭੂਲੇ ਬਾਵਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥
ਹਰਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਜਮੁ ਡਰਪੈ ਦੁਖ ਭਾਗੁ ॥
ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਦੋਹਾਗਣੀ ਕਿਉ ਥਿਰੁ ਰਹੈ ਸੁਹਾਗੁ ॥ ੧ ॥

ਭਾਈ ਰੇ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਥਾਉ ॥
ਮੈ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਪਤਿ ਸਾਬਾਸਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਉ ॥
ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਊ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥
ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਟੇਕ ਟਿਕੀ ਘਰਿ ਜਾਉ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੂ ਜਿਨਾ ਕਾ ਅੰਧੁਲਾ ਚੇਲੇ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ੧ ਸੁਆਉ ॥
ਆਇ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਣਾ ਜਿਉ ੨ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ ॥ ੩ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਦੇਹੁਰੀ ਜਿਉ ਕਲਰ ਕੀ ਭੀਤਿ ॥
ਤਬ ਲਗੁ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਚੁ ਨ ਚੀਤਿ ॥
ਸਬਦਿ ੩ ਰਪੈ ਘਰੁ ਪਾਈਐ ਨਿਰਬਾਣੀ ਪਦੁ ਨੀਤਿ ॥ ੪ ॥
ਹਉ ਗੁਰ ਪੂਛਉ ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਕਾਰ ਕਮਾਉ ॥
ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਜਲਿ ਜਾਉ ॥
ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਮਿਲਾਵੜਾ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਉ ॥ ੫ ॥
ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਤਜਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਸਦ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰਾਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਸਭ ਜੀਆ ਕਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ੬ ॥
ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੋ ਮਰਿ ਰਹੈ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥
ਸਬਦੈ ਹੀ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗੁ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥ ੭ ॥
ਸਭ ਸਾਲਾਹੈ ਆਪ ਕਉ ਵਡਹੁ ਵਡੇਰੀ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਆਪੁ ਨ ਚੀਨੀਐ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ੮ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ (ਘਰੁ ੧)

੧—ਕਾਰਜ ਸਿੱਧੀ ॥ ੨—ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀਰਾਨ ਘਰ ਮੇਂ ਕੌਆ ਨਿਰਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਸਾਰ-ਸ਼ਬਦੁ ਮੇਂ ਸੁਰਤਿ ਕੋ ਲਗਾ ਦੇਨੇ ਸੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜੇ ਮਿਲੈ ਪਾਈਐ ਰਤਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਪਾਈਐ ੧ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਅਵਗਣ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਪੂਛਹੁ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨਾਰਦੈ ਬੇਦ ਬਿਆਸੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧੁਨਿ ਜਾਣੀਐ ਅਕਥੁ ਕਹਾਵੈ ਸੋਇ ॥
ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਹਰਿਆਵਲਾ ਛਾਵ ਘਣੇਰੀ ਹੋਇ ॥
ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕੀ ਗੁਰ ਭੰਡਾਰੈ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਭੰਡਾਰੈ ਪਾਈਐ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸਾਚੋ ਵਖਰੁ ਸੰਚੀਐ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਅਪਾਰੁ ॥
ਸੁਖਦਾਤਾ ਦੁਖ ਮੇਟਣੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ੨ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੁ ॥ ੩ ॥
ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਵਣੋ ਨਾ ਕੰਧੀ ਨਾ ਪਾਰੁ ॥
ਨਾ ਬੇੜੀ ਨਾ ੩ ਤੁਲਹੜਾ ਨਾ ਤਿਸੁ ੪ ਵੰਝੁ ਮਲਾਰੁ ॥
੫ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੈ ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੁ ॥ ੪ ॥
ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਸੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ਜਿਹਵਾ ਜਲਉ ਜਲਾਵਣੀ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪੈ ਰਸਾਇ ॥
ਘਟੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਅਗਲੋ ਜਮੁ ਪਕੜੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥ ੫ ॥
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਗਏ ਤਨੁ ਧਨੁ ੬ ਕਲਤੁ ਨ ਸਾਥਿ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਧਨੁ ਬਾਦਿ ਹੈ ਭੂਲੋ ਮਾਰਗਿ ੭ ਆਥਿ ॥
ਸਾਚਉ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥੋ ਕਾਥਿ ॥ ੬ ॥
ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਇ ॥

੧—ਮਨ ਔਰ ਚਿਤ ਕਾ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰੇਮ॥ ੨—ਬੁਰਾਈ ਔਰ ਪਾਪ ਕੋ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ॥ ੩—ਡੇਹੰਗੀ ਯਾ ਚਮੜੇ ਕੀ ਮਸ਼ਕ ਜਿਸਪਰ ਚੜ੍ਹਕਰ ਦਰਿਆ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪—ਵੰਝੁ ਅਰਥਾਤ ਚੱਪੂ ॥ ਮਲਾਰ ਅਰਥਾਤ ਮਲਾਹ ॥ ੫—ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੀ ਭਵਸਾਗਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇਵਾਲਾ ਜਹਾਜ਼ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਦਇਆ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੬—ਮਿਤ੍ਰ-ਸੰਬੰਧੀ ਔਰ ਕੁਟੰਬੀ ਆਦਿ ॥ ੭—ਅਸਲੀ ਔਰ ਸੱਚਾ ਮਾਰਗਿ ॥

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਿਉ ਮੇਟੀਐ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਰਜਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨ ਛੁਟੀਐ ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥ ੭ ॥
ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਮੇਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਜਿਸਕਾ ਜੀਉ ਪਰਾਨੁ ॥
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਜਲਿ ਬਲਉ ਲੋਭੁ ਜਲਉ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀਐ ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੮ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ (ਘਰੁ ੧)

ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਜਲ ਕਮਲੇਹਿ ॥
੧ ਲਹਰੀ ਨਾਲਿ ਪਛਾੜੀਐ ਭੀ ਵਿਗਸੈ ਅਸਨੇਹਿ ॥
ਜਲ ਮਹਿ ਜੀਅ ਉਪਾਇਕੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਮਰਣੁ ਤਿਨੇਹਿ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੂਟਹਿ ਬਿਨੁ ਪਿਆਰ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਮਛੁਲੀ ਨੀਰ ॥
ਜਿਉ ਅਧਿਕਉ ਤਿਉ ਸੁਖ ਘਣੋ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥
ਬਿਨੁ ਜਲ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ੨ ਅਭ ਪੀਰ ॥ ੨ ॥
ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੇਹ ॥
੩ ਸਰ ਭਰਿ ਥਰ ਹਰੀਆਵਲੇ ਇਕ ਬੂੰਦ ਨ ਪਵਈ ਕੇਹ ॥
ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਪਾਈਐ ਕਿਰਤੁ ਪਾਈਆ ਸਿਰਿ ਦੇਹ ॥ ੩ ॥
ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਜਲ ਦੁਧ ਹੋਇ ॥
੪ ਆਵਟਣੁ ਆਪੇ ਖਵੈ ਦੁਧ ਕਉ ਖਪਣਿ ਨ ਦੇਇ ॥
ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਸਚਿ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ ॥ ੪ ॥

੧—ਅਗਰਚੇ ਜਲ ਅਪਨੀ ਲਹਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਕਮਲ ਫੂਲ ਕੋ ਥਪੇੜੇ ਮਾਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ, ਤੋ ਭੀ ਕਮਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਕਾਰਣ ਖਿਲਤਾ (ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ) ਹੈ ॥ ੨—ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਤੜਫਕੋ ਭਗਵਾਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕਾ ਯਹ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਵੁਹ ਸੁਆਂਤੀ ਨਖਤ੍ਰ ਕੀ ਬੂੰਦ ਕੇ ਸਿਵਾਇ ਔਰ ਜਲ ਹਰਗਿਜ਼ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ੪—ਦੂਧ ਔਰ ਪਾਨੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ਮਿਸਾਲ ਦੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਬ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਕਰ ਆਗਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਤੋ ਪਾਨੀ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਜਲਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਮਗਰ ਦੂਧਕੋ ਖਪਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ॥

ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਚਕਵੀ ਸੂਰ ॥
ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨੀਦ ਨ ਸੋਵਈ ਜਾਣੈ ਦੂਰਿ ਹਜੂਰਿ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਨਾ ਪਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ੫ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਗਣਤ ਗਣਾਵਣੀ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥
ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਪਾਈਐ ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੬ ॥
ਸਚਾ ਨੇਹੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋਇ ॥
ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥
ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੇ ਗੁਣ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਇ ॥ ੭ ॥
ਖੇਲਿ ਗਏ ਸੇ ਪੰਖਣੂੰ ਜੋ ਚੁਗਦੇ ਸਰਤਲਿ ॥
ਘੜੀ ਕਿ ਮੁਹਤਿ ਕਿ ਚਲਣਾ ਖੇਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲਿ ॥
ਜਿਸ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਾਇ ਸਚਾ ਪਿੜੁ ਮਲਿ ॥ ੮ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਊਪਜੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ਸੋਹੰ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਪਤੀਆਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ ਅਵਰ ਕਿ ਕਰੇ ਕਰਾਇ ॥ ੯ ॥
ਮਿਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲੀਐ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਪਤੀਆਇ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਨ ਪਵੈ ਵੀਛੁੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਦਰੁ ਘਰੁ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ ॥ ੧੦ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮਨਮੁਖਿ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਮੁਖ ਊਜਲੇ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥
ਭਾਈ ਰੇ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਹੈ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਦਾ ਸੁਹਾਗੁ ਸੁਹਾਗਣੀ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਈਐ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸਬਦਿ ਮਿਲੀ ਨਾ ਵੀਛੁੜੈ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਅਤਿ ਊਜਲਾ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ਪਾਠੁ ਪੜੈ ਨਾ ਬੂਝਈ ਭੇਖੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਸਦਾ ਪਾਇਆ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਮਾਇ ॥ ੩ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗੁ ਦੁਖੀਆ ਫਿਰੈ ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਗਈ ਖਾਇ ॥
ਸਬਦੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥
ਮਾਇਆ ਭੂਲੇ ਸਿਧ ਫਿਰਹਿ ਸਮਾਧਿ ਨ ਲਗੈ ਸੁਭਾਇ ॥
ਤੀਨੇ ਲੋਅ ਵਿਆਪਤ ਹੈ ਅਧਿਕ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਨਾ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ੫ ॥
ਮਾਇਆ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਧੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਭਰਮੁ ਨ ਚੂਕਈ ਨਾ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ॥ ੬ ॥
ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥
ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ ਮਾਇਆ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਇ ॥
ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੭ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗੁਣ ਨ ਜਾਪਨੀ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥
ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਬਦੇ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੮ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਾਕਉ ਮੁਸਕਲੁ ਅਤਿ ਬਣੈ ਢੋਈ ਕੋਇ ਨ ਦੇਇ ॥
ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਦੁਸਮਨਾ ਸਾਕ ਭਿ ਭਜਿ ਖਲੇ ॥
ਸਭੋ ਭਜੈ ਆਸਰਾ ਚੁਕੈ ਸਭੁ ਅਸਰਾਉ ॥
ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਲਗੈ ਨ ਤਤੀ ਵਾਉ ॥ ੧ ॥
ਸਾਹਿਬੁ ਨਿਤਾਣਿਆ ਕਾ ਤਾਣੁ ॥
ਆਇ ਨ ਜਾਈ ਥਿਰੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਜਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇਕੋ ਹੋਵੈ ਦੁਬਲਾ ਨੰਗ ਭੁਖ ਕੀ ਪੀਰ ॥
ਦਮੜਾ ਪਲੈ ਨਾ ਪਵੈ ਨਾ ਕੋ ਦੇਵੈ ਧੀਰ ॥
ਸੁਆਰਥੁ ਸੁਆਉ ਨ ਕੋ ਕਰੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਕਾਜੁ ॥
ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਾ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਵੈ ਰਾਜੁ ॥ ੨ ॥
ਜਾਕਉ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ ਦੇਹੀ ਬਿਆਪੈ ਰੋਗੁ ॥
ਗ੍ਰਿਸਤਿ ਕੁਟੰਬਿ ਪਲੇਟਿਆ ਕਦੇ ਹਰਖੁ ਕਦੇ ਸੋਗੁ ॥
ਗਉਣੁ ਕਰੇ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਕਾ ਘੜੀ ਨ ਬੈਸਣੁ ਸੋਇ ॥
ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥
ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਮੋਹਿ ਵਸਿ ਕੀਆ ੧ ਕਿਰਪਨ ਲੋਭਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ਚਾਰੇ ਕਿਲਵਿਖ ਉਨਿ ਅਘ ਕੀਏ ਹੋਆ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੁ ॥
ਪੋਥੀ ਗੀਤ ਕਵਿਤ ਕਿਛੁ ਕਦੇ ਨ ਕਰਨਿ ਧਰਿਆ ॥
ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਾ ਨਿਮਖ ਸਿਮਰਤ ਤਰਿਆ ॥ ੪ ॥
ਸਾਸਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਚਾਰਿ ਮੁਖਾਗਰ ਬਿਚਰੇ ॥
ਤਪੇ ਤਪੀਸਰ ਜੋਗੀਆ ਤੀਰਥਿ ਗਵਨੁ ਕਰੇ ॥
ਖਟ ਕਰਮਾ ਤੇ ਦੁਗੁਣੇ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਨਾਇ ॥
ਰੰਗੁ ਨ ਲਗੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਾ ਸਰਪਰ ਨਰਕੇ ਜਾਇ ॥ ੫ ॥
ਰਾਜ ਮਿਲਕ ਸਿਕਦਾਰੀਆ ਰਸ ਭੋਗਣ ਬਿਸਥਾਰ ॥
ਬਾਗ ਸੁਹਾਵੇ ਸੋਹਣੇ ਚਲੇ ਹੁਕਮੁ ਅਫਾਰ ॥
ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਚਾਇ ਲਗਿ ਰਹਿਆ ॥
ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਾ ਸਰਪ ਕੀ ਜੂਨਿ ਗਇਆ ॥ ੬ ॥
ਬਹੁਤੁ ਧਨਾਢਿ ਅਚਾਰਵੰਤੁ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈਆ ਸਾਜਨ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥
ਲਸਕਰ ਤਰਕਸ ਬੰਦ ਬੰਦ ਜੀਉ ਜੀਉ ਸਗਲੀ ਕੀਤ ॥
ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਾ ੨ ਖੜਿ ਰਸਾਤਲਿ ਦੀਤ ॥ ੭ ॥

੧—ਦੁਖਦਾਈ ॥
੨—ਰਸਾਤਲ ਮੇਂ ਲੇ ਜਾਇਆ ਜਾਇਗਾ ॥

ਕਾਇਆ ਰੋਗੁ ਨ ਛਿਦ੍ਰੁ ਕਿਛੁ ਨਾ ਕਿਛੁ ਕਾੜਾ ਸੋਗੁ ॥
ਮਿਰਤੁ ਨ ਆਵੀ ਚਿਤਿ ਤਿਸੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭੋਗੈ ਭੋਗੁ ॥
ਸਭ ਕਿਛੁ ਕੀਤੋਨੁ ਆਪਣਾ ਜੀਇ ਨ ਸੰਕ ਧਰਿਆ ॥
ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ੧ ਜਮੁ ਕੰਕਰ ਵਸਿ ਪਰਿਆ ॥ ੮ ॥
ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੋਵੈ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥
ਜਿਉ ਜਿਉ ਓਹੁ ਵਧਾਈਐ ਤਿਉ ਤਿਉ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ॥
ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਖਸਮੁ ਆਪਿ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਥਾਉ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥ ੯ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥

ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ॥
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥
ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਏ ॥
ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥
ਨਾਨਕੁ ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਲੇ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਝੂਠੁ ਪਸਾਰੇ ॥
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ੨ ਬਿਖੁ ਸਾਗਰੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥
ਚਰਣ ਕਮਲ ਕਰਿ ੩ ਬੋਹਿਥੁ ਕਰਤੇ ਸਹਸਾ ਦੂਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟੈ ਵਡਭਾਗੀ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ॥
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੇਵਕ ਸੁਆਮੀ ਭਗਤਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥
ਨਾਨਕੁ ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਝੂਠ ਪਸਾਰੇ ॥ ੨ ॥
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਲਦੇ ਖੇਪ ਸਵੱਲੀ ॥
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਦਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਮਲੀ ॥
ਹਰਿ ਦਰੁ ਸੇਵੇ ਅਲਖ ਅਭੇਵੇ ਨਿਹਚਲੁ ਆਸਣੁ ਪਾਇਆ ॥
ਤਹ ਜਨਮ ਨ ਮਰਣੁ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਸੰਸਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥

੧—ਜਮਦੂਤ ॥ ੨—ਜ਼ਹਰ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ॥ ੩—ਜਹਾਜ਼ ॥

ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਕਾ ਕਾਗਦੁ ਫਾਰਿਆ ਜਮ ਦੂਤਾ ਕਛੂ ਨ ਚਲੀ ॥
ਨਾਨਕੁ ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ਲਦੇ ਖੇਪ ਸਵਲੀ ॥ ੩ ॥
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੋ ॥
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਰਗਾਸੋ ॥
ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹ ਗਾਮੀ ਇਛ ਸਗਲੀ ਪੁੰਨੀਆ ॥
ਪੁਰਬੇ ਕਮਾਏ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਪਾਏ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ ੧ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥
ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਰਬਤਿ ਰਵਿਆ ਮਨਿ ਉਪਜਿਆ ਬਿਸੁਆਸੋ ॥
ਨਾਨਕੁ ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੋ ॥ ੪ ॥
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਜਲ ਮਿਲਿ ਜੀਵੇ ਮੀਨਾ ॥
ਹਰਿ ਪੀ ੨ ਆਘਾਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੇ ਸ੍ਰਬ ਸੁਖਾ ਮਨ ੩ ਵੁਠੇ ॥
ਸ੍ਰੀਧਰ ਪਾਏ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਇਛ ੪ ਪੁੰਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੇ ॥
ਲੜਿ ਲੀਨੇ ਲਾਏ ਨਉਨਿਧ ਪਾਏ ਨਾਉ ਸਰਬ ਸੁਠਾਕੁਰਿ ਦੀਨਾ ॥
ਨਾਨਕੁ ਸਿਖ ਸੰਤ ਸਮਝਾਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨ ਲੀਨਾ ॥ ੫ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ (ਮ: ੧)

ਗਲੀ ਅਸੀ ਚੰਗੀਆ ਆਚਾਰੀ ਬੁਰੀਆਹ ॥
ਮਨਹੁ ੫ ਕੁਸੁਧਾ ਕਾਲੀਆ ਬਾਹਰਿ ਚਿਟਵੀਆਹ ॥
ਰੀਸਾ ਕਰਿਹ ਤਿਨਾੜੀਆ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਦਰੁ ਖੜੀਆਹ ॥
ਨਾਲਿ ਖਸਮੈ ਰਤੀਆ ਮਾਣਹਿ ਸੁਖਿ ਰਲੀਆਹ ॥
ਹੋਦੈ ਤਾਣਿ ਨਿਤਾਣੀਆ ਰਹਹਿ ਨਿਮਾਨਣੀਆਹ ॥
ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਜੇ ਤਿਨਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਹ ॥

(ਮ : ੩)

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭਾ ਦੇਖਿ ਨ ਭੁਲੁ ॥

੧—ਚਿਰਕਾਲ ਸੇ ਬਿਛੜਾ ਹੁਆ ॥ ੨—ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਏ ॥ ੩—ਬਸ ਗਏ ॥
੪—ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈਂ ॥ ੫—ਅਸ਼ੁਧੁ ॥

ਇਸਕਾ ਰੰਗੁ ਦਿਨ ਥੋੜਿਆ ੧ ਛੋਛਾ ਇਸਦਾ ਮੁਲੁ ॥
ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਪਚਿ ਮੁਏ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥
ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ ਪਇ ਪਚਹਿ ਵਾਰੋਵਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਤੇ ਸੇ ਰੰਗੁਲੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ਭਗਤੀ ਰੰਗੁ ਨ ਉਤਰੈ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

(ਸਲੋਕ ਮ : ੩)

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੂਰਾ ੨ ਵਰੀਆਮੁ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਦੁਸਟੁ ਅਹੰਕਰਣੁ ਮਾਰਿਆ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ਆਪਿ ਹੋਆ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਸਭੁ ਕੁਲੁ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥
ਸੋਹਨਿ ਸਚਿ ਦੁਆਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿਆ ॥
ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਰਣੁ ਵਿਗਾੜਿਆ ॥
ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਹੁਕਮੁ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵਿਚਾਰਿਆ ॥
ਆਪਹੁ ਦੂਜੈ ਲਗਿ ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥
ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

(ਪਉੜੀ)

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਇਕ ਸਾਖੀ ॥
ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਲੈ ਹਿਰਦੈ ਰਾਖੀ ॥
ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਸਰੇਸਟ ਊਤਮ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਹਜੇ ਚਾਖੀ ॥
ਤਹ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ਜਿਉ ਸੂਰਜ ਰੈਣਿ ੩ ਕਿਰਾਖੀ ॥
ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਲਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋ ਦੇਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ ॥

(ਸਲੋਕ ਮ : ੧)

ਕੁਬੁਧਿ ਡੂਮਣੀ ਕੁਦਇਆ ਕਸਾਇਣਿ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਘਟ ਚੂਹੜੀ
ਮੁਠੀ ਕ੍ਰੋਧਿ ਚੰਡਾਲਿ ॥

੧—ਹੋਛਾ ਯਾ ਥੋੜਾ ॥ ੨—ਸਰੇਸ਼ਟ ॥ ੩—ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ॥

ਕਾਪੜੀ ੧ ਕਢੀ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾਂ ਚਾਰੇ ਬੈਠੀਆ ਨਾਲਿ ॥
ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਕਾਰਾਂ ਨਾਵਣੁ ਨਾਉ ਜਪੇਹੀ ॥
ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਊਤਮ ਸੇਈ ਜਿ ਪਾਪਾਂ ੨ ਪੰਦਿ ਨ ਦੇਹੀ ॥

(ਮ: ੩)

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ ਨਵਨਿਧਿ ਖਰਚਿਉ ਖਾਉ ॥
ਅਠਾਰਹ ਸਿਧੀ ਪਿਛੈ ਲਗੀਆ ਫਿਰਨਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੈ ਨਿਜ ਥਾਇ ॥
ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਸਦ ਵਜਦੇ ੩ ਉਨਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਤਿਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਪਾਇ ॥

੧—ਉਜਲ ਯਾ ਸੁਫ਼ੇਦ ॥ ੨—ਜੋ ਪਾਪ ਕੇ ਮਾਰਗਿ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਚਲਤੇ ॥ ੩—ਏਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਯੋਗ-ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੧)

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਤਾਈ ॥
ਬਿਲਪ ਕਰੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ॥
ਤ੍ਰਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥
ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜਿਉ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥
ਤੇਰਾ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜੀਉ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥
ਚਿਰੁ ਹੋਆ ਦੇਖੇ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਣੀ ॥
ਧੰਨੁ ਸੁ ਦੇਸੁ ਜਹਾ ਤੂੰ ਵਸਿਆ ਮੇਰੇ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥
ਹਉ ਘੋਲੀ ਹਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਇਕ ਘੜੀ ਨ ਮਿਲਤੇ ਤਾ ਕਲਿਜੁਗੁ ਹੋਤਾ ॥
ਹੁਣਿ ਕਦਿ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਧੁ ਭਗਵੰਤਾ ॥
ਮੋਹਿ ਰੈਣਿ ਨ ਵਿਹਾਵੈ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥
ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਤਿਸੁ ਸਚੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭਾਗੁ ਹੋਆ ਗੁਰਿ ਸੰਤ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਰ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥
ਸੇਵ ਕਰੀ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨ ਵਿਛੁੜਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥
ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੧ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਘਰ ਮਹਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਹੀ ॥

ਬਾਹਰਿ ਟੋਲੈ ਸੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਹੀ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਅੰਤਰਿ ਪਾਇਆ ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੁਹੇਲਾ ਜੀਉ ॥
ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ॥ ਮਨੁ ਪੀਵੈ ਸੁਨਿ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇਲਾ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਬਿਛੁੜਿਆ ਮਿਲਿਆ ॥
ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੂਕਾ ਹਰਿਆ ॥
ਸੁਮਤਿ ਪਾਏ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਏ ਮੇਲਾ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥
ਜਲ ਤਰੰਗੁ ਜਿਉ ਜਲਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਆ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭ੍ਰਮ ਕਟੇ ਕਿਵਾੜਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਈਐ ੧ ਜਉਲਾ ਜੀਉ ॥੪॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਥੈ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸੇ ਅਸਥਲ ਸੋਇਨ ਚਉਬਾਰੇ ॥
ਜਿਥੈ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪੀਐ ਮੇਰੇ ਗੋਇਦਾ ਸੇਈ ਨਗਰ ਉਜਾੜੀ ਜੀਉ ॥੧॥
ਹਰਿ ਰੁਖੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਸਮਾਲੇ ॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥
ਖਾਇ ਖਾਇ ਕਰੇ ਬਦਫੈਲੀ ਜਾਣੁ ੨ ਵਿਸੂ ਕੀ ਵਾੜੀ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥
ਸੰਤਾ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਨ ਲਾਏ ॥ ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਵਿਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥
ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਖੋਈ ਅਗਿਆਨੀ ਜੜ ਆਪਣੀ ਆਪਿ ਉਪਾੜੀ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥
ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰਾਖਹੁ ਸਰਮ ਅਸਾੜੀ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਇਸੁ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥
ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਆਪੁ ਵੰਞਾਵਣਿਆ ॥ ੧ ॥
ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਹਾਰਸੁ ਮੀਠਾ ਗੁਰਮਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆਵਣਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਖੁਲਾਇਆ ॥

੧—ਧੋਖਾ ॥ ੨—ਜ਼ਹਰਕੀ ਖੇਤੀ

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਏ ਕੋਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਅੰਜਨੁ ਸਚੁ ਨੇਤ੍ਰੀ ਪਾਇਆ ॥
ਅੰਤਰਿ ਚਾਨਣੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥ ੩ ॥
ਸਰੀਰਹੁ ਭਾਲਣਿ ਕੋ ਬਾਹਰਿ ਜਾਏ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਲਹੈ ਬਹੁਤੁ ਵੇਗਾਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ॥
ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਘਿਰਿ ਆਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਥੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥ ੪ ॥
ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਸਚਾ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵੇਖੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਜਾਏ ॥
ਬੈਸਿ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥ ੫ ॥
ਨਉ ਦਰਿ ੧ ਠਾਕੇ ਧਾਵਤੁ ਰਹਾਏ ॥ ਦਸਵੈ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਏ ॥
ਓਥੈ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਵਣਿਆ ॥ ੬ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਅੰਤਰਿ ਆਨੇਰਾ ॥ ਨ ਵਸਤੁ ਲਹੈ ਨ ਚੂਕੈ ਫੇਰਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਹਥਿ ਕੁੰਜੀ ਹੋਰਤੁ ਦਰੁ ਖੁਲੈ ਨਾਹੀ ਗੁਰੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥ ੭ ॥
ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਮਿਲਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ।
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥ ੮ ॥

ਵਾਰ ਮਾਝ ਕੀ ਤਥਾ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਿਆਰਿ ਲਗਾ ਥਣ ਦੁਧਿ ॥ ਦੂਜੈ ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥
ਤੀਜੈ ਭਯਾ ਭਾਭੀ ਬੇਬ ॥ ਚਉਥੈ ਪਿਆਰਿ ਉਪੰਨੀ ਖੇਡ ॥
ਪੰਜਵੈ ਖਾਣ ਪੀਅਣ ਕੀ ਧਾਤੁ ॥ ਛਿਵੈ ਕਾਮੁ ਨ ਪੁਛੈ ਜਾਤਿ ॥
ਸਤਵੈ ਸੰਜਿ ਕੀਆ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥ ਅਠਵੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹੋਆ ਤਨਿ ਨਾਸੁ ॥
ਨਾਵੈ ਧਉਲੇ ਉਭੇ ਸਾਹ ॥ ਦਸਵੈ ਦਧਾ ਹੋਆ ਸੁਆਹ ॥
ਗਏ ਸਿਗੀਤ ਪੁਕਾਰੀ ਧਾਹ ॥ ਉਡਿਆ ਹੰਸੁ ਦਸਾਏ ਰਾਹ ॥
ਆਇਆ ਗਇਆ ਮੁਇਆ ਨਾਉ ॥ ਪਿਛੈ ਪਤਲਿ ਸਦਿਹੁ ਕਾਵ ॥
ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਪਿਆਰੁ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਡੁਬਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥

੧—ਰੋਕ ਲੇਂਵੇ

(ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨)

ਅਖੀ ਬਾਝਹੁ ਵੇਖਣਾ ਵਿਣੁ ਕੰਨਾ ਸੁਨਣਾ ॥
ਪੈਰਾ ਬਾਝਹੁ ਚਲਣਾ ਵਿਣੁ ਹਥਾ ਕਰਣਾ ॥
ਜੀਭੈ ਬਾਝਹੁ ਬੋਲਣਾ ਇਉ ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ ॥
ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿ ਕੈ ਤਉ ਖਸਮੈ ਮਿਲਣਾ ॥

(ਪਉੜੀ)

ਭਗਤਾ ਤੈ ਸੈਸਾਰੀਆ ਜੋੜੁ ਕਦੇ ਨ ਆਇਆ ॥
ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਹੈ ਨ ਭੁਲੈ ਕਿਸੈ ਦਾ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ਭਗਤ ਆਪੇ ਮੇਲਿਅਨੁ ਜਿਨੀ ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ।
ਸੈਸਾਰੀ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ ਜਿਨੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ ॥
ਚਲਣ ਸਾਰੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਕਾਮੁ ਕਰੋਧੁ ਵਿਸੁ ਵਧਾਇਆ ॥
ਭਗਤ ਕਰਨਿ ਹਰਿ ਚਾਕਰੀ ਜਿਨੀ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਹੋਇਕੇ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਓਨਾ ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਪਾਏ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਬੂਝੈ ਸੀਝੈ ਸੋਇ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਸਹਜੁ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥ ੧ ॥
ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਆਇ ॥ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਤਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨ ਆਏ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਪਾਵਨ ਸੁਚਿ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੨॥
ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਸਭ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖ ਪਾਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ਦਰਸਨਿ ਸਚੈ ਸਚੀ ਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥
ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਐ ਦਾਤਾ ਇਕੁ ਸੋਈ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਈ ॥
ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵਾ ॥ ੪ ।

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਨੁ ਮਾਰੇ ੧ ਧਾਤੁ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਮੂਏ ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥
ਮਨੁ ਮਰੈ ਦਾਰੂ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥੧॥
ਜਿਸਨੋ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ਤਾ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਵੈ ॥
ਮਨੁ ਮੈ ੨ ਮਤੁ ੩ ਮੈਗਲ ੪ ਮਿਕਦਾਰਾ ।
ਗੁਰੁ ੫ ਅੰਕਸੁ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਣਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥

੧—ਮਨਸਾ ॥ ੨—ਮਤਵਾਲਾ ॥ ੩—ਹਾਥੀ ॥ ੪—ਬਲਵਾਨ ॥ ੫—ਹਾਥੀ ਕੋ ਵਸ਼ ਮੇਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਮਨੁ ਅਸਾਧੁ ਸਾਧੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਇਆ ਸਵਾਰਿ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਤਜੇ ਵਿਕਾਰ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਧੁਰਿ ਰਾਖਿਅਨੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥
ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੋਈ ॥ ਪੂਰਾ ਜਨੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ਕੋਈ ॥
ਅਖੁਟੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ਐਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥
ਏ ਮਨ ਮੇਰੇ ਭਰਮੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ਰਹਾਉ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਸੰਸਾਰੇ ॥
ਆਪਿ ਉਧਰੇ ਕੁਲ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖਹਿ ਉਰਧਾਰੇ ॥
ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਭਉਜਲ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰੇ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸਦਾ ਮਨ ਦਾਸਾ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥
ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਘਰ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨ ਕੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਹਿ ਹਰਿ ਸਾਰੰਗ ਪਾਣੀ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਕਾਲੈ ਵਸਿ ਹੈ ਬਾਧਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਮਨਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਲੈ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭਰਮਦੇ ਮਨ ੧ ਹਠਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

੧--ਮਨ-ਮਤਿ ਪਿਛੇ ਲਗਕਰ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨਿਓ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਇ ॥ ੩ ॥
ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਪਰਤੀਤਿ ਹੋਇ ਹਉਮੈ ਤਜੇ ਵਿਕਾਰ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਪਾਈਅਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਈ ਜਨਮ ਭਏ ਕੀਟ ਪਤੰਗਾ ॥ ਕਈ ਜਨਮ ਗਜ ਮੀਨ ੧ਕੁਰੰਗਾ ॥
ਕਈ ਜਨਮ ਪੰਖੀ ਸਰਪ ਹੋਇਓ ॥ ਕਈ ਜਨਮ ਹੈਵਰ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋਇਓ ॥ ੧ ॥
ਮਿਲੁ ਜਗਦੀਸ ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਰੀਆ ॥
ਚਿਰੰਕਾਲ ਇਹ ਦੇਹ ੨ ਸੰਜਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਈ ਜਨਮ ਸੈਲ ਗਿਰਿ ਕਰਿਆ ॥ ਕਈ ਜਨਮ ਗਰਭ ਹਿਰਿ ੩ ਖਰੀਆ ॥
ਕਈ ਜਨਮ ਸਾਖ ਕਰਿ ਉਪਾਇਆ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ॥੨॥
ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਇਓ ਜਨਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਭਜੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤਿ ॥
ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁ ਝੂਠੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਹਿ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਗੁ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥
ਤਾ ਮਿਲੀਐ ਜਾ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਕਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਰਚੈ ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸੁ ਮਨ ਕੈ ਕਾਮਿ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਕੀਆ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਅਟਲ ਅਛੇਦ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਕਟੇ ਭ੍ਰਮ ਭੇਦ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸਾਥ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥ ॥

੧—ਮਿਰਗ ॥ ੨—ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ॥ ੩—ਦੁਖ ਭੋਗਿਆ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਨਰਕਿ ਨ ਪਵੈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਵੈ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਪਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥
ਜਿਸੁ ਜਨ ਹੋਏ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨੈਨਹੁ ਨੀਦ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਵਿਕਾਰ ॥ ਸ੍ਰਵਣ ਸੋਏ ਸੁਣਿ ਨਿੰਦ ਵੀਚਾਰ ॥
ਰਸਨਾ ਸੋਈ ਲੋਭਿ ਮੀਠੈ ਸਾਦਿ ॥ ਮਨੁ ਸੋਇਆ ਮਾਇਆ ਬਿਸਮਾਦਿ ॥ ੧ ॥
ਇਸੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਕੋਈ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ॥ ਸਾਬਤੁ ਵਸਤੁ ਓਹੁ ਅਪਨੀ ਲਹੈ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਅਪਨੈ ਰਸ ਮਾਤੀ ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਤੀ ॥
੧ ਮੂਸਨਹਾਰ ਪੰਚ ੨ ਬਟਵਾਰੇ ॥ ਸੂਨੇ ਨਗਰਿ ਪਰੇ ਠਗਹਾਰੇ ॥ ੨ ॥
ਉਨ ਤੇ ਰਾਖੈ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਈ ॥ ਉਨ ਤੇ ਰਾਖੈ ਮੀਤੁ ਨ ਭਾਈ ॥
ਦਰਬਿ ਸਿਆਣਪ ਨਾ ਓਇ ਰਹਤੇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਓਇ ਦੁਸਟ ਵਸਿ ਹੋਤੇ ॥ ੩ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਣਿ ॥ ਸੰਤਨ ਧੂਰਿ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ॥
ਸਾਬਤੁ ਪੂੰਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਗੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ੪ ॥
ਸੋ ਜਾਗੈ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ॥ ਇਹੁ ਪੂੰਜੀ ਸਾਬਤੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪਹਿ ਤੇ ਆਤਮ ਘਾਤੀ ॥ ੧ ॥
ਮਰਿ ਨ ਜਾਹੀ ਜਿਨ ਬਿਸਰਤ ਰਾਮ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ ਜੀਵਨ ਕਉਨ ਕਾਮ ॥੧॥ਰਹਾਉ
ਖਾਤ ਪੀਤ ਖੇਲਤ ਹਸਤ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਕਵਨ ਅਰਥ ਮਿਰਤਕ ਸੀਗਾਰ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਨ ਸੁਨਹਿ ਜਸੁ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਤੇ ਮੰਦਾ ॥ ੩ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਿਟੇ ਅਘ ਕੋਟ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਛੋਟ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਦਰਸੁ ਪੂਰਨ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਤ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟਿਆ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵੈ ਸਭੁ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥ ੨ ॥

੧—ਲੂਟਨੇਵਾਲੇ ॥ ੨—ਡਾਕੂ ॥

ਸੰਤ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਆਏ ਵਸਿ ਪੰਚਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਲੈ ਸੰਚਾ ॥ ੩ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕਾ ਪੂਰਾ ਕਰਮ ॥ ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ ॥
ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤੁ ਸਹਜ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮੋਹਿ ਮਾਰਗੁ ਦੇਇ ਬਤਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਵਿਚਿ ਪੜਦਾ ਹਉਮੈ ਪਾਈ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭੋ ਜਗੁ ਸੋਇਆ ਇਹੁ ਭਰਮੁ ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥
ਏਕਾ ਸੰਗਤਿ ਇਕਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸਤੇ ਮਿਲਿ ਬਾਤ ਨ ਕਰਤੇ ਭਾਈ ॥
ਏਕ ਬਸਤੁ ਬਿਨੁ ਪੰਚ ਦੁਹੇਲੇ ਓਹ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਠਾਈ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸਕਾ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਿਨਿ ਦੀਆ ਤਾਲਾ ਕੁੰਜੀ ਗੁਰ ਸਉ ਪਾਈ ॥
ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ਪੰਚ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੪॥
ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਗੁਸਾਈ ॥
ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਾਠਾ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ
ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਉਧ ਘਟੈ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਾ ਰੇ ॥ ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ਸੰਤ ਟਹਲ ਕੀ ਬੇਲਾ ॥
ਈਹਾ ਖਾਟਿ ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਆਗੈ ਬਸਨੁ ਸੁਹੇਲਾ ॥ ੧ ॥
ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਕਾਰੁ ੧ ਸਹਸੇ ਮਹਿ ਤਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ॥
ਜਿਸਹਿ ਜਗਾਇ ਪੀਆਏ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅਕਥ ਕਥਾ ਤਿਨਿ ਜਾਨੀ ॥ ੨ ॥
ਜਾਕਉ ਆਏ ਸੋਈ ੨ ਵਿਹਾਝਹੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਮਨਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥
ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇਗੋ ਫੇਰਾ ॥ ੩ ॥

੧ ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਮੇਂ ਏਕ ॥ ੨—ਕਮਾਈ ਕਰੋ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥
ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਇਹੀ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ ਮੋਕਉ ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰੇ ॥ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਮਨ ਕਾ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਉ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਸੰਗਤਿ ਦੁਰਜਨ ਕੀ ਤਾਤੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਾਗਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੋਨੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਅਉਰੁ ਮਾਨੁ ਅਪਮਾਨਾ ॥
ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ ਤਿਨਿ ਜਗਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਤਿਆਗੈ ਖੋਜੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਖੇਲੁ ਕਠਨੁ ਹੈ ਕਿਨਹੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਾ ॥ ੨ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਰਚਨਾ ਰਾਮ ਬਨਾਈ ॥
ਇਕਿ ਬਿਨਸੈ ਇਕ ਅਸਥਿਰੁ ਮਾਨੈ ਅਚਰਜੁ ਲਖਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮੋਹ ਬਸਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਬਿਸਰਾਈ ॥
ਝੂਠਾ ਤਨੁ ਸਾਚਾ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਾਈ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜਾਨਿਓ ਮਿਥਿਆ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਸਰਨਾਈ ॥ ੨ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਿ ਲੇ ਤਉ ਹੋਇ ਨਿਬੇਰਾ ॥
ਘਰਿ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨਾ ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥ ੧ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਛੂਟੀਐ ਦੇਖਹੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅੰਧੇ ਅਕਲੀ ਬਾਹਰੇ ਕਿਆ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਹੀਐ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੰਥੁ ਨ ਸੂਝਈ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਨਿਰਬਹੀਐ ॥ ੨ ॥
ਖੋਟੇ ਕਉ ਖਰਾ ਕਹੈ ਖਰੇ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ॥
ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉ ਪਾਰਖੂ ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਡਾਣੈ ॥ ੩ ॥

ਸੂਤੇ ਕਉ ਜਾਗਤੁ ਕਹੈ ਜਾਗਤ ਕਉ ਸੂਤਾ ॥
ਜੀਵਤ ਕਉ ਮੂਆ ਕਹੈ ਮੂਏ ਨਹੀ ਰੋਤਾ ॥ ੪ ॥
ਆਵਤ ਕਉ ਜਾਤਾ ਕਹੈ ਜਾਤੇ ਕਉ ਆਇਆ ॥
ਪਰ ਕੀ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਹੈ ਅਪੁਨੋ ਨਹੀ ਭਾਇਆ ॥ ੫ ॥
ਮੀਠੇ ਕਉ ਕਉੜਾ ਕਹੈ ਕੜੂਏ ਕਉ ਮੀਠਾ ॥
ਰਾਤੇ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਐਸਾ ਕਲ ਮਹਿ ਡੀਠਾ ॥ ੬ ॥
ਚੇਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਨਹੀ ਦੀਸੈ ॥
ਪੋਖਰੁ ਨੀਰੁ ਵਿਰੋਲੀਐ ਮਾਖਨੁ ਨਹੀ ਰੀਸੈ ॥ ੭ ॥
ਇਸੁ ਪਦ ਜੋ ਅਰਥਾਇ ਲੇਇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਚੀਨੈ ਆਪ ਕਉ ਸੋ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ॥ ੮ ॥
ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਭੁਰਮਾਇਆ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੂਝੀਐ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸਮਾਇਆ ॥ ੯ ॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਮੁਹ ਫੇਰੇ ਤੇ ਵੇਮੁਖਿ ਬੁਰੇ ਦਿਸੰਨਿ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ ਨਾ ਲਹੰਨਿ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੇ ਭਗਤ ਹਰਿ ਭਾਵਦੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਇ ਚਲੰਨਿ ॥
ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸੇਵਾ ਕਰਨਿ ਜੀਵਤ ਮੁਏ ਰਹੰਨਿ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸਦਾ ਪਿੰਡੁ ਪਰਾਣ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਿਰਿਕਾਰ ॥
ਓਹੁ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਹਰਿ ਰਖੀਐ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮਿ ਮਿਲਿਐ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮਿ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ ਓਇ ਭ੍ਰਮਦੇ ਨਾ ਟਿਕੰਨਿ ॥
ਧਰਤਿ ਅਸਮਾਨੁ ਨ ਝਲਈ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਪਏ ਪਚੰਨਿ ॥ ੫ ॥
ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਮੋਹਿ ਠਗਉਲੀ ਪਾਇ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨ ਨੇੜਿ ਨ ਭਿਟੈ ਮਾਇ ॥ ੬ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੋ ਸੋਹਣੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥
ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੭ ॥
ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਤੂੰ ਤੂੰ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਛਡਾਇ ॥ ੮ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਮੋਹਿ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਓ ਮੋਹਿ ਨਾਉ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਸੁਣਿ ਰਸਨਿ ਵਖਾਣੀ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਮਿਟਿਆ ਮੇਰਾ ਆਪੁ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਦਇਆ ਤੇ ਮੇਰਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਮਿਟਿਆ ਮੇਰਾ ਭਰਮੁ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪੇਖਿਓ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ੪ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਕੀਨੋ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਿਆ ਸਭੁ ਲੋਗੁ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਮੇਰੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪਾਇਆ ਨਾਉ ਨਿਧਿ ॥ ੬ ॥
ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਕੀਨੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਆਸਾ ॥
ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ॥ ੭ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਜਾਗਿਆ ਮੇਰਾ ਕਰਮੁ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ੮ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਿਮਰਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ॥

ਗੁਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ ॥
ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਰੇਣੁ ਨਿਤ ਮਜਨੁ ਕਰਉ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਹਰਉ ॥ ੨ ॥
ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਝੂਲਾਵਉ ਪਾਖਾ ॥
ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਤੇ ਹਾਥੁ ਦੇ ਰਾਖਾ ॥ ੩ ॥
ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕ ਗ੍ਰਿਹਿ ਢੋਵਉ ਪਾਣੀ ॥
ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਅਕਲ ਗਤਿ ਜਾਣੀ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪੀਸਉ ਨੀਤ ॥
ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵੈਰੀ ਸਭ ਮੀਤ ॥ ੫ ॥
ਜਿਨਿ ਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਦੀਨਾ ਜੀਉ ॥
ਆਪੁਨਾ ਦਾਸਰਾ ਆਪੇ ਮੁਲਿ ਲੀਉ ॥ ੬ ॥
ਆਪੇ ਲਾਇਓ ਅਪਨਾ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥ ੭ ॥
ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਭੈ ਭ੍ਰਮ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਸਮਰਾਥਾ ॥ ੮ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ॥ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਅਸਨੇਹੁ॥੧ਰਹਾਉ॥
ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੋ ਪਹਿਰੈ ਖਾਇ ॥ ਜਿਉ ਕੂਕਰੁ ਜੂਠਨ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥
ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੇਤਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ਜਿਉ ਮਿਰਤਕ ਮਿਥਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥੨॥
ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰੇ ਕਰੇ ਰਸ ਭੋਗ ॥ ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ ਤਨ ਮਹਿ ਰੋਗ ॥੩॥
ਨਾਮ ਤਿਆਗਿ ਕਰੇ ਅਨ ਕਾਜ ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਪਾਜ ॥ ੪ ॥
ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਵੈ ॥ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰਤੋ ਨਰਕਿ ਜਾਵੈ ॥੫॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਿਨਿ ਮਨਿ ਨ ਆਰਾਧਾ ॥ ਚੋਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਮਪੁਰਿ ਬਾਧਾ ॥੬॥
ਲਾਖ ਅਡੰਬਰ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਝੂਠੇ ਪਾਸਾਰਾ ॥੭॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਲੇਇ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ॥ ੮ ॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮ : ੫

(ਸਲੋਕੁ)

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ॥
ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ ॥ ੨ ॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੨ ॥

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ ਭਾਈ ॥ ਮਨ ਊਹਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ॥
ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਤ ਜਮ ਦਲੈ ॥ ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ॥
ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੀ ॥
ਅਨਿਕ ਪੁਨਹ ਚਰਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਤਰੈ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਪਰਹਰੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹੁ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਰਾਜਾ ਦੁਖੀਆ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਇ ਸੁਖੀਆ ॥
ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ਬਧਨੁ ਪਰੈ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰੈ ॥
ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤਿਖ ਨ ਬੁਝਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਆਘਾਵੈ ॥
ਜਿਹ ਮਾਰਗ ਇਹੁ ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਹੋਤ ਸੁਹੇਲਾ ॥
ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇਐ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈਐ ॥੨॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੪ ॥

ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ ॥ ਸਾਚੁ ਛੋਡਿ ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਮਚੈ ॥
ਜੋ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥ ਜੋ ਹੋਵਨੁ ਸੋ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ ॥
ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸਕਾ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੈ ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ ॥
ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ ॥ ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ॥
ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥੪॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੫ ॥

ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ ॥ ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅਨਦ ਉਲਾਸਿ ॥
ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਇ ॥
ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ ਖੋਵੈ ॥ ਬਹੁਰਿ ਉਸਕਾ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥
ਜਿਸ ਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਥੈ ॥
ਉਸਤੇ ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ॥ ੨ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ ॥ ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ ॥
ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥ ਓਹ ਬਿਨਸੈ ਉਹੁ ਮਨਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥
ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਚਾਲਨਹਾਰੁ ॥ ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਹ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ ॥
ਬਟਾਊ ਸਿਉ ਜੋ ਲਾਵੈ ਨੇਹ ॥ ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਕੇਹ ॥
ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਧਨੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ॥ ਮਿਥਿਆ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ॥
ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਧਨ ਮਾਲ ॥ ਮਿਥਿਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥
ਮਿਥਿਆ ਰਥ ਹਸਤੀ ਅਸ੍ਵ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥ ਮਿਥਿਆ ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ ॥
ਮਿਥਿਆ ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਮਿਥਿਆ ਆਪਸ ਊਪਰਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨ ॥ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ॥੪॥

ਰਹਤ ਅਵਰ ਕਛੁ ਅਵਰ ਕਮਾਵਤ ॥ ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖਹੁ ਗੰਢ ਲਾਵਤ ॥
ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਬੀਨ ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਨ ਕਾਹੂ ਭੀਨ ॥
ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਕਰੈ ॥ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥
ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਜੋ ਤੁਮ ਭਾਨੇ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਉਨ ਜਨ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ॥੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ ॥
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੭ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਤ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਤ ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਗਟੈ ਸੁਗਿਆਨੁ ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਭੁ ਹੋਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਊਪਰਿ ਜਤਨੁ ॥
ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕਉਨੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥੧।

ਸਲੋਕ ॥

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ ॥
ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ ਗਲੇ ॥ ੧ ॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੧੨ ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸੋ ਨਰਕ ਪਾਤੀ ਹੋਵਤ ਸੁਆਨੁ ॥
ਜੋ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੋਬਨਵੰਤੁ ॥ ਸੋ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ ॥
ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ ॥
ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੋ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ ॥
ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ਜਬ ਇਹੁ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ ॥
ਜਬ ਧਾਰੈ ਕੋਊ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ ॥
ਜਬ ਲਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਧਰਮਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥
ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਛੂਟੈ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸੰਤ ਸਰਨਿ ਜੋ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੋ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰੁ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੧੩ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ ॥
ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੁਖ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥
ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ॥
ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ ॥
ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨ ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਵੈ ॥
ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ ਜੋਨਿ ਪਾਇ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਕਿਰਮਾਇ ॥
ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੋ ਛਲੈ ॥
ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ ॥
ਸੰਤ ਦੋਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕੋ ਨਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ॥
ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗ ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦਾ ਬਿਜੋਗ ॥
ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੋਖ ਮਹਿ ਦੋਖੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਹੋਇ ਮੋਖੁ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਦਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਨਹੀ ਮਿਤੁ ॥
ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਡਾਨੁ ਲਾਗੈ ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਸਭ ਤਿਆਗੈ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਦੂਖਨਾ ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ ॥
ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟੈ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਨ ਪਹੂਚੈ ॥
ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਅੰਤਰ ਤੇ ਥੋਥਾ ॥ ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੋਥਾ ॥
ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕੀ ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥ ਆਪਨ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥
ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ ॥੫॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਇਉ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਹੂਨ ਮਛੁਲੀ ਤੜਫੜਾਇ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਭੂਖਾ ਨਹੀ ਰਾਜੈ ॥ ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ ॥ ਜਿਉ ਬੂਆੜੁ ਤਿਲੁ ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਹੇਲਾ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ ॥
ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਧੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥਿਆ ॥੬॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੧੫ ॥

ਟੂਟੀ ਗਾਢਨਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥
ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥
ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਸਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ ॥
ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ ॥ ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੧॥

ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾਹੇ ਬਿਲਲਾਈਐ ॥ ਪੂਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ ॥
ਦੂਖ ਸੂਖ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ॥ ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ ॥
ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ ॥ ਭੂਲਾ ਕਾਹੇ ਫਿਰਹਿ ਅਜਾਨ ॥
ਕਉਨ ਬਸਤੁ ਆਈ ਤੇਰੈ ਸੰਗ ॥ ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਰਸਿ ਲੋਭੀ ਪਤੰਗ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥੪॥

ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਲੈਨਿ ਤੂ ਆਇਆ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥
ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮੋਲਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਤੋਲਿ ॥
ਲਾਦਿ ਖੇਪ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਚਾਲੁ ॥ ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ ॥
ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ । ਮੁਖ ਊਜਲ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਇ ॥
ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਿਰਲਾ ਵਾਪਾਰੈ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥੫॥

ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ॥
ਸਾਧ ਊਪਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥
ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥
ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਲੋਕੁ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸਕਾ ਨਾਉ ॥
ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੧੮ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥
ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰੈ ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਹਾਟੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਨਾਮ ਧਨੁ ਦੇਇ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖ ਵਡਭਾਗੀ ਹੇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਾ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ ॥੧॥

ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਰਹੈ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਹੈ ॥
ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ ॥
ਮਨੁ ਬੇਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ ॥
ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਹੋਤ ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ॥
ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ ॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵਨਾ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੧੯ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰੁ ॥
ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਹਿ ਉਰਧਾਰਹੁ ॥
ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਗਹਹੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਥੁ ॥
ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਹੋਵਹੁ ਭਾਗਵੰਤ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥
ਏਕ ਆਸ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਾਨਕ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ ਧਨਾ ॥ ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮਨਾ ॥
ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ੧ ਬਨਿਤਾ ॥ ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਕਵਨ ਸਨਾਥਾ ॥
ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਛੁਟਕਾਰ ॥
੨ ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰਥ ਅਸਵਾਰੀ ॥ ਝੂਠਾ ੩ ਡੰਫੁ ਝੂਠੁ ਪਾਸਾਰੀ ॥
ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸ ਬੁਝੈ ਨ ਬਿਗਾਨਾ ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਨਾਨਕ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਲੇਹ ਇਆਨੇ ॥ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਡੂਬੇ ਸਿਆਨੇ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੀਤ ॥ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤੁਮਾਰੋ ਚੀਤ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ੪ ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਹਿ ॥
ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵਹੁ ॥ ਸੁਨਤ ਕਹਤ ਰਹਤ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ ॥
ਸਾਰ ਭੂਤ ਸਤਿ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਆ ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ॥੧॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੨੦ ॥

ਸੇਵਕ ਕੀ ੫ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਭਈ । ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਲਈ ॥
ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ ਦਇਆਲੁ ॥ ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੋ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ ਭਇਆ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ॥

੧—ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ੨—ਘੋੜੇ ॥ ੩—ਆਡੰਬਰ ॥ ੪—ਮਲੀਨ ਸੰਸਕਾਰੁ ॥ ੫—ਮਨੋਰਥ ।

ਇਛ ੧ ਪੁੰਨੀ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ॥ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦ ਸੰਗਿ ਹਜੂਰੀ ॥
ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੨੨ ॥

ਜਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਏਕੈ ਨਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥
ਸੇਵਕ ਕਉ ਸੇਵਾ ਬਨਿ ਆਈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈ ॥
ਇਸ ਤੇ ਊਪਰਿ ਨਹੀ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥
ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ॥
ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪਰਲੋਕ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਹਿ ਮੇਲੇ ॥੪॥

ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ ॥ ਉਬਰੈ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਧਿਆਇ ॥
ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੈ ॥
ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੂਖ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਵਤ ਸੂਖ ॥
ਚਿੰਤਾ ਜਾਇ ਮਿਟੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰੁ ॥
ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ ॥
ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੨੩ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ॥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥
ਸਗਲ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ ॥
ਨਉ ਨਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥ ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਇਸਕਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥
ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਅਨਹਤ ਤਹ ਨਾਦ ॥ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥
ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥ ੧॥

੧—ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ ॥

॥ ਅਸਟਪਦੀ ੨੪ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਪੇਖੁ ॥
ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ ॥
ਆਸ ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੰਗ ॥
ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਹੁ ॥
ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ॥੧॥

ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ ॥ ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ ਏਹਿ ਰਤਨ ॥
ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਹੋਤ ਉਧਾਰ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਲੋਕਹ ਨਿਸਤਾਰ ॥
ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ ਸਫਲੁ ਤਾ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ॥
ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ॥ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਜੈ ॥
ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ੧ ਮਹਾਂਤ ਕੈ ਮਾਥੇ ॥ ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸਾਥੇ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥ ਸਭ ਜਗੁ ਮਹਿ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥
ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਬਖਾਣੀ ॥
ਸਗਲ ਮਤਾਂਤ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥
ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ ॥
ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਏ ॥ ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਆਏ ॥ ੭ ॥

ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩ ॥

ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਅਤਿ ਅੰਨਾ ਬੋਲਾ ॥ ਸਬਦੁ ਨ ਸੁਣਈ ਬਹੁ ੨ ਰੋਲ ਘਚੋਲਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਮੰਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥
ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਵਜਦਾ ਜੰਤੁ ਵਜਾਇਆ ॥ ੨ ॥

॥ ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥

ਜਿਨਾ ੩ ਸਾਸਿ ੪ ਗਿਰਾਸਿ ਨ ਵਿਸਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾਂ ਮਨ ਮੰਤੁ ॥
ਧੰਨੁ ਸਿ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਪੂਰਨੁ ਸੋਈ ਸੰਤੁ ॥੧॥

੧—ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਯਾ ਪੁੰਨਿਜ ਆਤਮਾ ॥ ੨—ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕੀ ਝੂਠੀ ਖਟਪਟ ਮੇਂ ਪੜਕਰ ਕੇ ॥ ੩—ਸ੍ਵਾਂਸ ਸ੍ਵਾਂਸ ਮੇਂ ॥ ੪—ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਸਮੇ ਭੀ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਹਲਾ ੧ (ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨)

ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥
ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ ॥ ਤਿਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ ॥ ੧ ॥
ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥ ਆਖਿ ਥਕੇ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿਕੈ ਆਖਣ ਪਾਹਿ ॥ ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥
ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥ ਦੇਂਦਾ ਰਹੈ ਨ ਚੂਕੈ ਭੋਗੁ ॥
ਗੁਣੁ ਏਹੋ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥
ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥ ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ ॥
ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ ਸਨਾਤਿ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੀਵਤ ਦੀਸੈ ਤਿਸੁ ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ ॥ ਮੁਆ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਰਹਣਾ ॥੧॥
ਜੀਵਤ ਮੁਏ ਮੁਏ ਸੇ ਜੀਵੇ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ੧ ਅਵਖਧੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਸਬਦੀ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੇ ॥
੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
੨ ਕਾਚੀ ਮਟੁਕੀ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸਾ ॥
ਜਿਸੁ ਛੂਟੈ ੩ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਤਿਸੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥੨॥

੧—ਦਵਾਈ ॥ ੨—ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਚੀ ਮਟੁਕੀ ਅੰਤਿ ਅਵਸ਼ਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਨੇਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੩—ਅੰਤਰੀਵ ਅਭਿਆਸ ਕੇ ਏਕ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਿਸਨੇ ਅਭਿਆਸ ਕੀ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਗ਼ਲਬੇ ਸੇ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਸਕਾ ਵਾਸਾ ਨਿਜਘਰ ਮੇਂ ਸਹਜ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਊਚਾ ਚੜੈ ਸੁ ਪਵੈ ੧ ਪਇਆਲਾ ॥ ਧਰਨਿ ਪੜੈ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਨ ਕਾਲਾ ॥੩॥
ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰੇ ਤਿਨ ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਸੇ ਅਸਥਿਰ ਜਿਨ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ ॥੪॥
ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੈਸੇ ਕਿਰਸਾਣੁ ਬੋਵੈ ਕਿਰਸਾਨੀ ॥ ਕਾਚੀ ਪਾਕੀ ੨ ਬਾਢਿ ਪਰਾਨੀ ॥੧॥
ਜੋ ਜਨਮੈ ਸੋ ਜਾਨਹੁ ਮੂਆ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਭਗਤ ਅਸਥਰਿ ਹੈ ਥੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਦਿਨ ਤੇ ਸਰਪਰ ਪਉਸੀ ਰਾਤਿ ॥ ਰੈਣਿ ਗਈ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਪਰਭਾਤਿ ॥੨॥
ਮਾਇਆ ਮੋਇ ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਭਾਗੇ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਜਾਗੇ ॥੩॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਨੀਤਿ ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ ॥੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਮਿਟਾਵੈ ਛੁਟਕੈ ਦੁਰਮਤਿ ਅਪੁਨੀ ਧਾਰੀ ॥
ਹੋਇ ਨਿਮਾਨੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਹਿ ਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਵਹਿ ਮਨਿ ਪਿਆਰੀ ॥੧॥
ਸੁਣਿ ਸੁੰਦਰਿ ਸਾਧੂ ਬਚਨ ਉਧਾਰੀ ॥
ਦੂਖ ਭੂਖ ਮਿਟੈ ਤੇਰੋ ਸਹਸਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਤੂੰ ੩ ਸੁਖਮਨਿ ਨਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ ਕਰਉ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਆਤਮ ਸੁਧੁ ਬਿਖੁ ੪ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰੀ ॥
ਦਾਸਨ ਕੀ ਹੋਇ ਦਾਸਿ ਦਾਸਰੀ ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਦੁਆਰੀ ॥੨॥
ਇਹੀ ਅਚਾਰ ਇਹੀ ਬਿਉਹਾਰਾ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਭਗਤਿ ਹੋਇ ਤੁਮਾਰੀ ॥
ਜੋ ਇਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਕਮਾਵੈ ਨਾਨਕ ਸੋ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥੩॥

੧—ਨੀਚੇ—ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੇਗਾ, ਵੁਹ ਮੁਖਕੇ ਬਲ ਨੀਚੇ ਗਿਰੇਗਾ ॥ ੨—ਖੇਤੀ ਕਾ ਫ਼ਸਲ ਪਹਿਲੇ ਕੱਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਪਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਾਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਮਨੁਸ਼ ਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਸੁਖਮਨਾ ਨਾੜੀ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਿਆ ਗਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਕਾ ਮੁਖ ਰੂਹਾਨੀ ਅਭਿਆਸ ਦੁਵਾਰਾ ਖੁਲ ਜਾਨੇ ਸੇ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਸੁਖਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ॥ ੪—ਵਿਸ਼ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੋ ਮਿਟਾਕਰ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਾਨੁਖ ੧ ਦੇਹੁਰੀਆ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ ॥
ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥
੨ ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ॥ ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤ ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ॥
੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿਰਾਇਆ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਸਰਮਾ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਦੂਜਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ਤੂੰ ਸਾਜਨੁ ਸੰਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਕਾਹੇ ਜੀਅ ਡਰਾਹੀ ॥ ੧ ॥
ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸਾ ॥
ਬੈਠਤ ਊਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ੩ ਵਿਕਰਾਲਾ ॥
ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੩)

ਰਾਜ ਮਿਲਕ ਜੋਬਨ ਗ੍ਰਿਹ ਸੋਭਾ ਰੂਪਵੰਤੁ ਜੋੁਆਨੀ ॥
ਬਹੁਤੁ ਦਰਬੁ ਹਸਤੀ ਅਰੁ ਘੋੜੇ ਲਾਲ ਲਾਖ ੪ ਬੈਆਨੀ ॥
ਆਗੈ ਦਰਗਹਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਛੋਡਿ ਚਲੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥
ਕਾਹੇ ਏਕ ਬਿਨਾ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥
ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਹਾ ਬਚਿਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਆਖਾੜੇ ਰਣ ਮਹਿ ਜਿਤੇ ੫ ਪਵਾੜੇ ॥
ਹਉ ਮਾਰਉ ਹਉ ਬੰਧਉ ਛੋਡਉ ਮੁਖ ਤੇ ਏਵ ੬ ਬਬਾੜੇ ॥

੧—ਦੇਹੀ ਯਾ ਸ਼ਰੀਰ ॥ ੨—ਜਤਨ ॥ ੩—ਭਇਆਨਕ ॥ ੪—ਕਬਜ਼ੇ ਮੇਂ ਹੋਵੇਂ ॥
੫—ਝਗੜੇ ॥ ੬—ਅਹੰਕਾਰ ਕੇ ਵਸ਼ ਹੋਕਰ ਲਾਫ਼ ਮਾਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਇਆ ਹੁਕਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਏਕ ਦਿਹਾੜੇ ॥੨॥
ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗਤਿ ਬਹੁ ਕਰਤਾ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥
ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਆਪਿ ਨ ਕਮਾਵੈ ਤਤੁ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਨੈ ॥
ਨਾਂਗਾ ਆਇਆ ਨਾਂਗੋ ਜਾਸੀ ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਖਾਕੁ ਛਾਨੈ ॥੩॥
ਸੰਤ ਸਜਨ ਸੁਨਹੁ ਸਭਿ ਮੀਤਾ ਝੂਠਾ ਏਹੁ ਪਸਾਰਾ ॥
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਡੂਬੇ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਗਵਾਰਾ ॥
ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਚੈ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ਪੰਚ ਜਨਾ ਲੇ ਵਸਗਤਿ ਰਾਖੈ ਮਨ ਮਹਿ ਏਕੰਕਾਰੇ ॥੧॥
ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ਰਬਾਬੁ ਪਖਾਵਜ ਤਾਲ ਘੁੰਘਰੂ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ਅਪਨਾ ਪਾਛੈ ਅਵਰ ਰੀਝਾਵੈ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੁ ਹਿਰਦੈ ਜਾਪੈ ਮੁਖ ਤੇ ਸਗਲ ਸੁਨਾਵੈ ॥੨॥
ਕਰ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਰੈ ਸੰਤ ਧੂਰਿ ਤਨਿ ਲਾਵੈ ॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੇ ਗੁਰ ਆਗੈ ਸਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵੈ ॥੩॥
ਜੋ ਜੋ ਸੁਨੈ ਪੇਖੈ ਲਾਇ ਸਰਧਾ ਤਾ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥
ਐਸੀ ਨਿਰਤਿ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ॥੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਧਿਆਈਐ । ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਹਰੇ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥੧॥
ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ॥
ਜਾਸੁ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ ਦੂਖ ਰੋਗ ਮਨ ਸਗਲੇ ਲਥਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਾਰਜਿ ਕਾਮਿ ਬਾਟ ਘਾਟ ਜਪੀਜੈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥੨॥
ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਜਮ ਕੀ ਵਾਟ ਨ ਪਾਈਐ॥੩॥
ਆਠ ਪਹਰ ਜਿਸੁ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ॥ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਲਗਿ ਪਾਈ ॥੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤਾ ਕੀ ਹੋਇ ਦਾਸਰੀ ਏਹੁ ਅਚਾਰਾ ਸਿਖੁ ਰੀ ॥
ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਗੁਣ ਊਤਮੋ ਭਰਤਾ ਦੂਰਿ ਨ ੧ ਪਿਖੁ ਰੀ ॥ ੧ ॥
ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੁੰਦਰਿ ਆਪਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗਿ ਰੀ ॥
ਤਿਆਗਿ ਸਿਆਣਪ ਚਾਤੁਰੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਗੁਪਾਲਹਿ ਸੰਗਿ ਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭਰਤਾ ਕਹੈ ਸੁ ਮਾਨੀਐ ਏਹੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ਰੀ ॥
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਹੁ ੨ ਤੰਬੋਲਾ ਖਾਇ ਰੀ ॥੨॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਰਿ ਦੀਪਕੋ ਇਹ ਸਤ ਕੀ ਸੇਜ ਬਿਛਾਇ ਰੀ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਜੋੜਿ ਰਹੁ ਤਉ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇ ਰੀ ॥ ੩ ॥
ਤਿਸਹੀ ਚਜੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਸਾਈ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰਿ ਰੀ ॥
ਸਾਈ ਸੋੁਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਭਾਣੀ ਕਰਤਾਰਿ ਰੀ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੧੦)

ਜਿਸਨੋ ਤੂੰ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨਹਿ ਤੇ ੩ ਪਾਹੁਨ ਦੋ ੪ ਦਾਹਾ ॥
ਪੁਤ੍ਰ ੫ ਕਲਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ੬ ਅਸਨਾਹਾ ॥ ੧ ॥
ਰੇ ਮਨ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਹੈ ਹਾਹਾ ॥
ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ੭ ਚੰਦਉਰੀ ਇਕੁ ਰਾਮ ਭਜਨੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੈਸੇ ਬਸਤਰ ਦੇਹ ਓਢਾਨੇ ਦਿਨ ਦੋਇ ਚਾਰਿ ੮ ਭੋਰਾਹਾ ॥
ਭੀਤਿ ਊਪਰੇ ਕੇਤਕੁ ਧਾਈਐ ਅੰਤਿ ੯ ਓਰ ਕੋਆਹਾ ॥ ੨ ॥
ਜੈਸੇ ਅੰਭ ਕੁੰਡ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਪਰਤ ੧੦ ਸਿੰਧੁ ਗਲਿ ਜਾਹਾ ॥
ਆਵਗਿ ਆਗਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਉਠਿ ਜਾਸੀ ੧੧ ਮੁਹਤ ਚਸਾਹਾ ॥੩॥
ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਚਾਲਹਿ ਲੇਖੈ ਬੈਸਹਿ ਲੇਖੈ ਲੈਦਾ ਸਾਹਾ ॥
ਸਦਾ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ੧੨ ਉਬਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ੧੩ ਓਟਾਹਾ ॥੪॥

੧—ਦੇਖ ॥ ੨—ਪਾਨ ॥ ੩—ਮੇਹਮਾਨ ॥ ੪—ਦੋ ਦਿਨੋਂ ਕੇ ॥ ੫—ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ੬–ਪਿਆਰੁ ॥ ੭–ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਜੈਸੇ ਚਕੋਰਾ ਪਿਆਰਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੮–ਫਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੯–ਸਿਰਾ ॥੧੦–ਨਮਕ ॥ ੧੧–ਘੜੀ ਪਲ ਮੇਂ ॥ ੧੨–ਬਚੇਗਾ ॥ ੧੩–ਓਟ ਮੇਂ ਆਕਰ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਕਉਨ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀ ॥
ਲੋਭਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਦਸਹੂ ਦਿਸ ਧਾਵਤ ਆਸਾ ਲਾਗਿਓ ਧਨ ਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਖ ਕੈ ਹੇਤ ਬਹੁਤੁ ਦੂਖੁ ਪਾਵਤ ਸੇਵ ਕਰਤ ਜਨ ਜਨ ਕੀ ॥
ਦੁਆਰਹਿ ਦੁਆਰ ਸੁਆਨ ਜਿਉ ਡੋਲਤ ਨਹ ਸੁਧ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ॥ ੧ ॥
ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਖੋਵਤ ਲਾਜ ਨ ਲੋਕ ਹਸਨ ਕੀ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਗਾਵਤੁ ਕੁਮਤਿ ਬਿਨਾਸੈ ਤਨ ਕੀ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ (ਇਕਤੁਕੀ)

ਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋ ਠਾਕੁਰ ਜਾਨੈ ॥ ਦੂਖੁ ਮਿਟੈ ਸਚੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ॥ ੧ ॥
ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਖੈਨੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਦੇਖਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬੰਧਨ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਬੰਧਨ ਸੁਤ ਕੰਨਿਆ ਅਰੁ ਨਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਬੰਧਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕੀਆ ॥ ਬੰਧਨ ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮਨਿ ਬੀਆ ॥ ੩ ॥
ਬੰਧਨ ਕਿਰਖੀ ਕਰਹਿ ਕਿਰਸਾਨ ॥ ਹਉਮੈ ੧ ਡੰਨੁ ਸਹੈ ਰਾਜਾ ਮੰਗੈ ਦਾਨ ॥ ੪ ॥
ਬੰਧਨ ਸਉਦਾ ਅਣਵੀਚਾਰੀ ॥ ੨ ਤਿਪਤਿ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥ ੫ ॥
ਬੰਧਨ ਸਾਹ ਸੰਚਹਿ ਧਨੁ ਜਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ ॥ ੬ ॥
ਬੰਧਨ ਬੇਦੁ ੩ ਬਾਦੁ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਬੰਧਨਿ ਬਿਨਸੈ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ॥ ੭ ॥
ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਣਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ੪ ਵਥੁ ਹੈ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥
ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਅੰਤਰਿ ੫ ਕਪਟ ਖੁਲਾਹੀ ॥੧॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

੧—ਡੰਡੁ ॥ ੨—ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕੇ ਪਸਾਰੇ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਤੀ ॥
੩—ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨਾ ॥ ੪—ਸੱਚੀ ਵਸਤੂ ॥ ੫—ਅੰਤਰ ਕੇ ਦੁਵਾਰੇ ਯਾ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਲਏ ਪਾਏ ਰਤਨ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ਅੰਦਰੁ ਖੋਲੈ ਦਿਬਦਿਸਟਿ ਦੇਖੈ ਮੁਕਤਿ ਭੰਡਾਰਾ ॥੨॥
ਅੰਦਰਿ ਮਹਲ ਅਨੇਕ ਹਹਿ ਜੀਉ ਕਰੇ ਵਸੇਰਾ ॥
ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ ॥੩॥
ਪਾਰਖੀਆ ਵਥੁ ਸਮਾਲਿ ਲਈ ਗੁਰ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮੁਲੁ ਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥੪॥
ਬਾਹਰੁ ਭਾਲੇ ਸੁ ਕਿਆ ਲਹੈ ਵਥੁ ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਭਾਈ ॥
ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੈ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥੫॥
ਘਰੁ ਦਰੁ ਛੋਡੇ ਆਪਣਾ ਪਰ ਘਰਿ ਝੂਠਾ ਜਾਈ ॥
ਚੋਰੈ ਵਾਂਗੂ ਪਕੜੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਚੋਟਾ ਖਾਈ ॥੬॥
ਜਿਨੀ ਘਰੁ ਜਾਤਾ ਆਪਣਾ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਭਾਈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੭॥
ਆਪੇ ਦਾਨੁ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂੰ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗੁਣ ਊਪਜੈ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੈ ਸੋਇ ॥
ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਗਿਆਨੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਏ ਮਨ ਮਤ ਜਾਣਹਿ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਹੈ ਸਦਾ ਵੇਖੁ ਹਦੂਰਿ ॥
ਸਦ ਸੁਣਦਾ ਸਦ ਵੇਖਦਾ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਤਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ਸਦਾ ਰਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਏ ਮਨ ਤੇਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਕਰਿ ਵੇਖੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਉ ਪਾਇਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੩ ॥
ਸਬਦਿ ਸੁਣੀਐ ਸਬਦਿ ਬੁਝੀਐ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥
ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਸੋਭਾ ਨਾਮ ਕੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੋਭ ਨ ਹੋਇ ॥

ਇਹ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸੋਭਾ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਜਾਦੀ ਬਿਲਮੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥
ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥
ਹਰਿਰਸ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੬॥
ਇਕਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਲਾਇ ॥
ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਸਚਿ ਰਹਹਿ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੭॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਣੀਐ ਨ ਦੇਖੀਐ ਜਗੁ ਬੋਲਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਭਰਮਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਸੀ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥ ੮ ॥
ਜਿਨ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸੇ ਦਰਿ ਸਚੇ ਜਾਣੁ ॥ ੯ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਨਹਦੋ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ ਰਾਮ ॥
ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਤਾ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲਿ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥
੧ ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਤਿਤੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਤਿਤੁ ਅਗਮੁਪੁਰੇ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜਾਈਐ ਰਾਮ ॥
ਸਚੁ ਸੰਜਮੋ ਸਾਰਿ ਗੁਣਾ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ਰਾਮ ॥
ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ ॥
ਤਿਤ ਸਾਖਾ ਮੂਲੁ ਪਤੁ ਨਹੀ ਡਾਲੀ ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਪਰਧਾਨਾ ॥
ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਸੰਜਮ ਥਾਕੀ ਹਠਿ ੨ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ।
ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਐ ॥ ੨॥
ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੋ ੩ ਰਤਨਾਗਰੁ ਤਿਤੁ ਰਤਨ ਘਣੇਰੇ ਰਾਮ ॥

੧—ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ ਅਰਥਾਤ ਉਠਕ ਬੈਠਕ ਯਾ ਰਹਿਣੀ ਸਹਿਣੀ ॥ ੨—ਅਰਥਾਤ ਹੱਠਯੋਗ ਕ੍ਰਿਆ ॥ ੩—ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਣ ॥

ਕਰਿ ਮਜਨੋ ੧ ਸਪਤਸਰੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ॥
ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਨਾਏ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ਕਾਮੁ ਕਰੋਧੁ ਕਪਟੁ ਬਿਖਿਆ ਤਜਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥
ਹਉਮੈ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਲਬ ਥਾਕੇ ਪਾਏ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੩ ॥
ਹਉ ਬਨੁ ਬਨੋ ਦੇਖਿ ਰਹੀ ਤ੍ਰਿਣੁ ਦੇਖਿ ਸਬਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਤ੍ਰਿਭਵਣੋ ਤੁਝਹਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੀਆ ਤੂੰ ਥਿਰੁ ਥੀਆ ਤੁਧੁ ਸਮਾਨਿ ਕੋ ਨਾਹੀ ।
ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਸਭ ਜਾਚਿਕ ਤੇਰੇ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥
ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥
(ਛੰਤ ਘਰੁ ੩)

ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਹੁ ਤੁਮ ੨ ਸਹ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹੋ ॥
ਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲੇਹੋ ॥
ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਸਹੈ ਕੇਰੀ ਜੋ ਸਹ ਪਿਆਰੇ ਭਾਵਏ ॥
ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਤਾ ਫਿਰਿ ਸਹ ਖੁਸੀ ਨ ਆਵਏ ॥
ਭਗਤਿ ਭਾਵ ਇਹੁ ਮਾਰਗੁ ੩ ਬਿਖੜਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਕੋ ਪਾਵਏ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ ਸੋ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਏ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀਆ ਤੂੰ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਿ ਕਿਸੁ ਦਿਖਾਵਹਿ ॥
ਹਰਿ ਸੋਹਿਲਾ ਤਿਨ ਸਦ ਸਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥
ਕਰਿ ਬੈਰਾਗੁ ਤੂੰ ਛੋਡਿ ਪਾਖੰਡੁ ਸੋ ਸਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਏ ॥
ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਏਕੋ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਏ ॥

੧—ਸਤਜ, ਸੰਤੋਖ, ਦਇਆ, ਧਰਮ, ਧੀਰਜ, ਵੈਰਾਗ ਔਰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਾਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੋਵਰ ॥ ੨—ਮਾਲਿਕ ॥ ੩—ਕਠਿਨੁ ॥

ਜਿਨਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਤਾ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਸੋਈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਏ ॥
ਇਵ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵਏ ॥ ੨ ॥

ਜਹ ਜਹ ਮਨ ਤੂੰ ੧ ਧਾਵਦਾ ਤਹ ਤਹ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥
ਮਨ ਸਿਆਣਪ ਛੋਡੀਐ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੇ ॥
ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਸੋ ਸਹੁ ਸਦਾ ਹੈ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹੇ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਕਟੇ ਅੰਤਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵਹੇ ॥
ਸਾਚੇ ਨਾਲਿ ਤੇਰਾ ੨ ਗੰਢੁ ਲਾਗੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥
ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਹ ਮਨ ਤੂੰ ਧਾਵਦਾ ਤਹ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਐ ਧਾਵਤੁ ੩ ਥੰਮ੍ਹਿਆ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥
ਨਾਮੁ ੪ ਵਿਹਾਝੇ ਨਾਮੁ ਲਏ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥
ਧਾਵਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ਤਿਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨੁ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਜਿਤੁ ਸਬਦਿ ਜਗਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿ ਰਹਾਇਆ ॥
ਤਹ ਅਨੇਕ ਵਾਜੇ ਸਦਾ ਅਨਦੁ ਹੈ ਸਚੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਧਾਵਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿਆ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ ॥
ਮਨ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੁ ॥
ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਹਿ ਤਾਂ ਸਹੁ ਜਾਣਹਿ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣਹਿ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਨ ਹੋਈ ॥
ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਤਾ ਹੋਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਅਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ ॥ ੫ ॥

ਮਨ ਤੂੰ ੫ ਗਾਰਬਿ ੬ ਅਟਿਆ ਗਾਰਬਿ ਲਦਿਆ ਜਾਹਿ ॥

੧—ਦੌੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨—ਸੁਰਤਿ ਜੁੜ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੩—ਅਪਨੇ ਠਿਕਾਨੇ ਪਰ ਠਹਰ ਗਇਆ ॥ ੪—ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਸਉਦਾ ਖ਼ਰੀਦ ਕਰੇ ॥ ੫—ਅਹੰਕਾਰ ਸੇ ॥ ੬—ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮੋਹਿਆ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਭਵਾਹਿ ॥
ਗਾਰਬਿ ਲਾਗਾ ਜਾਹਿ ਮੁਗਧ ਮਨ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਹੇ ॥
ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਿਸਨਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾ ਇਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਵਹੇ ॥
ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅਗੈ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਏ ॥
ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਤੂ ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ ਗਾਰਬਿ ਲਦਿਆ ਜਾਵਹੇ ॥ ੬ ॥
ਮਨ ਤੂੰ ਮਤ ਮਾਣੁ ਕਰਹਿ ਜਿ ਹਉ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਗੁਰਸੁਖਿ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਹੁ ॥
ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਹਉ ਬੁਧਿ ਹੈ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਮਲੁ ਖੋਹੁ ॥
ਹੋਹੁ ਨਿਮਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਗੈ ਮਤ ਕਿਛੁ ਆਪੁ ਲਖਾਵਹੇ ॥
ਆਪਣੈ ਅਹੰਕਾਰਿ ਜਗਤੁ ਜਲਿਆ ਮਤ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਕਰਹਿ ਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ॥
ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪੁ ਛਡਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮਨ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ॥੭॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥
ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਸੋ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਅਵਗਣ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰੇ ॥
ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਗੁਣ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ਸੋ ਜ਼ਨ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹੀ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਦਿੜਿਆ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥ ੮ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ

(ਮਹਲਾ ੨)

ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥
ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਦਿਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਉ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥
ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥
ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥
ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥
ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਸੋਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ ਕੂੜੁ ਪੈਨਣਹਾਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ੧ ਖਾਰੁ ॥
ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ੨ ਪੂਰੁ ॥
ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੋ ਕੂੜੁ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

(ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨)

ਕਿਰਿਆਚਾਰ ਕਰਹਿ ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਇਤੁ ਰਾਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ॥

੧—ਖ਼ੁਆਰੁ ॥ ੨—ਝੂਠੇ ਨੇਹ ਮੇਂ ਲਗਕਰ ਪੂਰੀ ਤਰਹ ਡੂਬ ਗਏ ॥

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਹੋਰਿ ਸਗਲੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭਿ ਸੋਧੇ ਸਭ ਏਕਾ ਬਾਤ ਪੁਕਾਰੀ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ੧ ਧਰ ਸਾਰੀ ॥
ਅਨਿਕ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਧਿਆਰੀ ॥ ੩ ॥
ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ ਸਭੁ ਜਗੁ ਧਾਇਓ ਅਬ ਆਏ ਹਰਿ ਦੁਆਰੀ ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਮੇਟਿ ਬੁਧਿ ਪਰਗਾਸੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਆਰਾਧਹੁ ਪਿਆਰੋ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਜੈ ਢੀਲਾ ॥
ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਭਾਵਨੀ ਲਾਈਐ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁ ਹਾਠੀਲਾ ॥ ੧ ॥
ਮੋਹਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਰਾਗੀਲਾ ॥
ਬਾਸਿ ਰਹਿਓ ਹੀਅਰੇ ਕੈ ਸੰਗੇ ਪੇਖਿ ਮੋਹਿਓ ਮਨੁ ਲੀਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ ਉਤਰੈ ਮਨਹੁ ਜੰਗੀਲਾ ॥
ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਨਾਨਕ ਪਰੈ ਪਰੀਲਾ ॥੨॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ (ਸਲੋਕ ਮਃ ੫)

ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੁ ਆਰਾਧਣਾ ਜਿਹਵਾ ਜਪਿ ਗੁਰ ਨਾਉ ॥
ਨੇਤ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੇਖਣਾ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਨਣਾ ਗੁਰ ਨਾਉ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਠਾਉ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸਨੋ ਏਹ ਵਥੁ ਦੇਇ ॥
ਜਗ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਾਢੀਅਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਸੰਸਾਰਿ ਜਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿਆ ॥

੧—ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥

ਤਿਸਕੀ ਗਈ ੧ ਬਿਲਾਇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸਿਆ ॥
ਤਿਸਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਇ ॥
ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲੁ ਪਾਪਾ ਮੈਲੁ ਧੋਇ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ਓਥੈ ਜਾਪੀਐ ॥
ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤੋਖੁ ਭੁਖਾ ਧ੍ਰਾਪੀਐ ॥
ਜਿਸੁ ਘਟਿ ਵਸਿਆ ਨਾਉ ਤਿਸੁ ਬੰਧਨ ਕਾਟੀਐ ॥
ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟੀਐ ॥ ੫॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜੀਅ ਕੀ ੨ ਬਿਰਥਾ ਹੋਇ ਸੁ ਗੁਰ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਿ ॥
ਛੋਡਿ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿ ॥
ਪੂਜਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ ਜਰਿ ॥
ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਤਰਿ ॥
ਸੇਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਅਗੈ ਨ ਮਰਹੁ ਡਰਿ ॥
ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਨਿਹਾਲੁ ਊਣੇ ੩ ਸੁਭਰ ਭਰਿ ॥
ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤੋਖੁ ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਹਰਿ ॥
ਸੋ ਲਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਜਾਕਉ ਕਰਮੁ ਧੁਰਿ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ੪ ਪਟੋਲਾ ਤੈ ਸਹਿ ਦਿਤਾ ਢਕਣ ਕੂ ਪਤਿ ਮੇਰੀ ॥
ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਸਾਈ ਮੈਡਾ ਨਾਨਕ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਦਿਸੰਦੜਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਪ ੫ ਵੰਞੈ ਮਿਤ੍ਰ ਅਸਾਡੜੇ ਸੇਈ ॥

੧—ਦੁਖ ਰੋਗ ਆਦਿ ਸੱਭ ਬਲਾ ਟਲ ਗਈ ॥ ੨—ਹਿਰਦੇ ਕਾ ਦੁਖ ॥
੩—ਸਤਿਗੁਰੁ ਖ਼ਾਲੀ ਸਰੋਵਰ ਕੋ ਭਰ ਦੇਨੇਵਾਲੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਭਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪—ਵਸਤ੍ਰ ॥ ੫—ਦੂਰ ਹੋਵੇ ॥

ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਜਗੁ ਸਬਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਸਚੀ ਬੈਸਕ ਤਿਨਾ ਸੰਗਿ ਜਿਨ ਸੰਗਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥
ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਚਈ ਨਾਨਕ ਜਿਨਾ ਆਪਣਾ ੧ ਸੁਆਉ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਪਿਰੀ ਮਿਲਾਵਾ ਜਾ ਥੀਐ ਸਾਈ ਸੁਹਾਵੀ ਰੁਤਿ
ਘੜੀ ੨ ਮੁਹਤੁ ਨਹ ਵੀਸਰੈ ਨਾਨਕ ਰਵੀਐ ਨਿਤ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ ਜੁਗਤਿ ॥
ਹਸੰਦਿਆ ਖੇਲੰਦਿਆ ਪੈਨੰਦਿਆ ਖਾਵੰਦਿਆ ਵਿਚੇ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਖਾਂਦਿਆ ਖਾਂਦਿਆ ਮੁਹੁ ੩ ਘਠਾ ਪੈਨੰਦਿਆ ਸਭੁ ਅੰਗੁ ॥
ਨਾਨਕ ਧਿਗੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿਨ ਸਚਿ ਨ ਲਗੋ ਰੰਗੁ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥

ਜੀਵੰਦਿਆ ਨ ਚੇਤਿਓ ਮੁਆ ਰਲੰਦੜੋ ਖਾਕ ॥
ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਸੰਗਿ ਗੁਦਾਰਿਆ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਨਪਾਕ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਜੀਵੰਦਿਆ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ ਮਰੰਦਿਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥
ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਤਾਰਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਤਿਸੁ ਲਾਗਤੇ ਜਿਸ ਨੋ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥
ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਬਿਲਪਤੇ ਜਿਉ ੪ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ ॥ ੨ ॥

੧—ਸੁਆਰਥ ॥ ੨—ਪਲ ਖਿਨ ॥ ੩—ਘਿਸ ਗਇਆ ॥ ੪—ਵੀਰਾਨ ॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ

ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੨)

ਮਾਈ ਗੁਰਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਸਮਾਈਐ ॥
ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਈਐ ॥ ੧ ॥
ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਸੇਵਕ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨ ਕਤਹੂ ਪਾਈਐ ॥
ਸੁਖਦਾਤੇ ਦੁਖਭੰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥
ਕਲਿਮਲ ਡਾਰਨ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰਨ ਇਹ ਆਸਰ ਮੋਹਿ ਤਰਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਸੇਵਾ ਬੰਦਨ ਇਹੈ ਟਹਲ ਮੋਹਿ ਕਰਨਾ ॥
ਬਿਗਸੈ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਗਰਭੈ ਪਰਨਾ ॥ ੧ ॥
ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਪਰਸਉ ਸੰਤਨ ਕੀ ਇਹੈ ਧਿਆਨਾ ਧਰਨਾ ॥
ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪਰਿਓ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥ ੨ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਰਿਦੈ ਪਰਵੇਸਾ ॥
ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਕਲੇਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸਹਿ ਕੋਟਿ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨਾ ॥
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗਾਵਤ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਗੋ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨਾ ॥ ੧ ।
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਕੀਨੋ ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥
ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਜੀਵਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਇਹੈ ਮਨੋਰਥੁ ਮੇਰਾ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਮੋਹਿ ਦੀਜੈ ਕਰ ਸੰਤਨ ਕਾ ਚੇਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਾਤਹ ਕਾਲ ਲਾਗਉ ਜਨ ਚਰਨੀ ੧ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਦਰਸੁ ਪਾਵਉ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਕਰਉ ਜਨ ਸੇਵਾ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥੧॥
ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਉ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਨਿਤ ਰਹੀਐ ॥
ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਮੋਰਾ ਅਨਦੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਲਹੀਐ ॥ ੨ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਜੀਵਤ ਕੋ ਬਿਵਹਾਰ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਅਰੁ ਫੁਨਿ ਗ੍ਰਿਹ ਕੀ ਨਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤ ਜਬ ਨਿਆਰੇ ਟੇਰਤ ਪ੍ਰੇਤ ਪੁਕਾਰਿ ॥
ਆਧ ਘਰੀ ਕੋਊ ਨਹਿ ਰਾਖੈ ਘਰਿ ਤੇ ਦੇਤ ਨਿਕਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਮ੍ਰਿਗਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਿਉ ਜਗ ਰਚਨਾ ਯਹ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬਿਚਾਰਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਜਾਤੇ ਹੋਤ ਉਧਾਰ ॥ ੨ ॥

੧—ਰਾਤ-ਦਿਨ ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮ ੩ ॥

ਤਿਨ ਭਉ ਸੰਸਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਿਨਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਰਿ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ਧੁਰਿ ਤਿਨਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਪੇ ਰਖਣਹਾਰੁ ॥
ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵਿਆ ਆਪੇਰਖਣਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭਿ ਬੰਧਨਾ ਪਾਪਪੁੰਨ ਸਨਬੰਧੁ ॥
ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਸੁ ਬੰਧਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੁ ਧੰਧੁ ॥
ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਜੇਵਰੀ ਮਾਇਅ ਕਾ ਸਨਬੰਧੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਵਰਤਣ ਵਰਤੈ ਅੰਧੁ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥

ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨਾ ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਠਵਰ ਨਪਾਵਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਮੁਹਿ ਕਾਲੇ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਮ: ੩ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੀ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਗਈ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਘਰਿ ਆਇ ॥੨॥

ਮ: ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ੍ਰ ਫੁਰਮਾਇਆ ੧ ਕਾਰੀ ਏਹ ਕਰੇਹੁ ॥
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹੋਇਕੈ ਸਾਹਿਬ ਸਮ੍ਹਾਲੇਹੁ ॥
ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਹੈ ਭਰਮੈ ਕੇ ੨ ਛਉੜ ਕਟਿਕੈ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਧਰੇਹੁ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ੩ ਦਾਰੂ ਏਹੁ ਲਾਇਹੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਰਖਹੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ॥
ਨਾਨਕ ਐਥੈ ਸੁਖੈ ਅੰਦਰਿ ਰਖਸੀ ਅਗੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੇਲ ਕਰੇਹੁ ॥ ੨ ॥

੧—ਕਾਰਜ ॥ ੨—ਪੜਦੇ ॥ ੩—ਇਲਾਜ ਭਾਵ ਜਤਨ ਸਾਧਨ ਅਥਵਾ ਉਪਾਇ ॥

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਮਹਲਾ ੩ (ਘਰੁ ੧)

ਮਨਿ ਮੈਲੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈਲਾ ਤਨਿ ਧੋਤੈ ਮਨੁ ਹਛਾ ਨ ਹੋਇ ॥
ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ॥
ਸਤਗੁਰਿ ਦੀਆ ਮੋਕਉ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਿਧਾ ਕੇ ਆਸਣ ਜੇ ਸਿਖੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਕਰਿ ਕਮਾਇ ॥
ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥
ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਹੋਰੁ ਸੰਜਮੁ ਕੋ ਨਾਹੀ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥
ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥
ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਮਿਲਦੋ ਮਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਫਿਰਿ ਜੀਵੈ ਕੋਇ ॥
ਮਮਤਾ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਛਾ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਨਦਰੀ ਸਤਗੁਰ ਸੇਵੀਐ ਨਦਰੀ ਸੇਵਾ ਹੋਇ ॥
ਨਦਰੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਵੈ ਨਦਰੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥
ਏਕੋ ਚੇਤਹਿ ਤਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਮੂਲੇ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਦਰੀ ਮਰਿਕੈ ਜੀਵੀਐ ਨਦਰੀ ਸਬਦ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਨਦਰੀ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ ਹੁਕਮੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਿ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿਰਸੁ ਨ ਚਖਿਓ ਸਾ ਜਿਹਵਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ॥
ਅਨਰਸ ਸਾਦੇ ਲਗਿ ਰਹੀ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥ ੩ ॥
ਸਭਨਾ ਨਦਰਿ ਏਕ ਹੈ ਆਪੇ ਫਰਕੁ ਕਰੇਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥ ੪ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਵਿਰੋਧੁ ਹੈ ਦੁਇ ਨ ਵਸਹਿ ਇਕ ਠਾਇ ॥
ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸੇਵਾ ਨ ਹੋਵਈ ਤਾ ਮਨੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥
ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਉਮੈ ਸਭੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਓਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥
ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝਿਆ ਜਾਇ ॥
ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜੀਉ ਬੰਧੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ ਤਾ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਸਚੇ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਧਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਦਰਸਨੁ ਕਰਣਾ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥ ੧ ॥
ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥ ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਚਿਤੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਸਚੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਤੁਮਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥ ਸੀਤਲ ਪੁਰਖ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਜਾਣੀ ॥ ੨ ॥
ਸਚੁ ਹੁਕਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ ॥ ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੩॥
ਤੁਮ ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਾਸ ਹਮ ਦੀਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ॥੪॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ (ਛੰਤ)

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ ॥
ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ॥
ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ॥
ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਜੀਵਾ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਿ ਸਰਸੇ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਗਸੇ ਰਾਮ ॥
ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਲ ਪਰਗਾਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਵੰਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥
ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਸੁਖੁ ਸਤਿਗੁਰਦੇਵ ਮਨੁ ਪਰਸੇ ॥
ਹਉ ਜੀਵਾ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਿ ਸਰਸੇ ॥ ੨ ॥

ਕੋਈ ਆਣਿ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਰਾਮ ॥
ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਵਾ ਤਿਸੁ ਕਾਟਿ ਸਰੀਰਾ ਰਾਮ ॥
ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਤਿਸੁ ਦੇਈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਣਾਏ॥
ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀ ਮਿਲਿ ਗੁਰਦਰਸਨਿ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਸੁਖਦਾਤੇ ਦੇਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਹਮ ਧੂਰਾ ॥
ਕੋਈ ਆਣਿ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਰਾਮ॥
ਹਰਿ ਦਾਨੋ ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਤਿਨਕਾ ਦੂਖੁ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥
ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਮਿਲੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਗੁਰਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮ: ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮਤ ਤੁਮ ਜਾਣਹੁ ਓਇ ਜੀਵਦੇ ਓਇ ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਜੀਵਦਿਆ ਮੁਏ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਦੁਖ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮ : ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨਾ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਵਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਮਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ ਮੁਹਿ ਕਾਲੇ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ੧ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਈਆ ਸਬਦਿ ਨ ਲਾਗੋ ਭਾਉ ॥
ਉਸਨੋ ਸੁਖੁ ਨ ਉਪਜੈ ਭਾਵੈ ਸਉ ੨ ਗੇੜਾ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ ॥

ਜਿਨਕੰਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ੩ ਕੀਰਤਿ ਸਦਾ ਕਮਾਹਿ ॥
ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਆਪੇ ਪਾਹਿ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਿਨਕੰਉ ੪ ਸੰਤੁਸਟੁ ਭਇਆ ਜੋ ਗੁਰਚਰਨੀ ਜਨ ਪਾਹਿ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੩ ॥

ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਤਾ ਹੋਰੁ ਜਗੁ ਸੂਤਾ ੫ ਮੋਹਿ ਪਿਆਸਿ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਜਾਗੰਨਿ ਸੇ ਜੋ ਰਤੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ੬ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਨ ਚੇਤਨੀ ਜਨਮਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਬਿਨਾਸਿ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨਕੰਉ ਧੁਰਿ
ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆਸਿ ॥ ੨ ॥

੧—ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਬਿਸ਼ਵਾਸੁ ॥ ੨—ਚਾਹੇ ਸਉ ਬਾਰ ਜਨਮ ਧਰੇ ॥
੩—ਨਾਮ-ਭਜਨ ਕੀ ਕਮਾਈ ॥ ੪—ਮਾਲਿਕ ਉਨ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫—ਮੋਹ-ਮਮਤਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਂ ਲੱਗਕਰ ॥ ੬—ਗੁਣਨਿਧਾਨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਸਭੁਕੋ ਵੇਖਦਾ ਜੇਤਾ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਡਿਠੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਇਕਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਦੁਬਿਧਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਇਕਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਰਿ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਮਹਲਾ ੩ (ਘਰੁ ੧)॥

ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਭਗਤਨ ਕਉ ਦੀਆ ਨਾਉ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥
ਅਖੁਟੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਕਦੇ ੧ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ਕਿਨੈ ਨ ਕੀਮਤਿ ਹੋਇ ॥
ਨਾਮ ਧਨਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗੁ ਭੁਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਅੰਦਰਿ ਪੰਚ ਚੋਰ ਵਸਹਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੂਟਹਿ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ ਕੋਇ ਨ ਸੁਣੈ ਪੁਕਾਰਾ ॥
ਅੰਧਾ ਜਗਤੁ ਅੰਧੁ ਵਰਤਾਰਾ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਗੁਬਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ੨ਵਿਗੁਤੇ ਕਿਹੁ ਚਲੈ ਨ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਸਦਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥
ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਸਦਾ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਅਮਰੁ ਸਿਰਿ ਬਾਦਿਸਾਹਾ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਰਾਮਨਾਮੁ ਸਚੁ ਲਾਹਾ ॥
ਨਾਨਕ ਰਾਮਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਪਾਹਾ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸੋ ਸਿਖੁ ਸਖਾ ਬੰਧਪੁ ਹੈ ਭਾਈ ਜੇ ਗੁਰ ਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਆਵੈ ॥
ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਭਾਈ ਵਿਛੁੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖੁ ਕਦੈ ਨ ਪਾਵੈ ਭਾਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸੁਹੇਲੇ ਭਾਈ ॥

੧—ਖ਼ਤਮ ਹੋਵੈ ਯਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋਵੈ ॥ ੨—ਲੂਟੇ ਗਏ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਇਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨ ਭਾਈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾ ਸੈਂਸਾਰਾ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੰਧਨ ਟੂਟਹਿ ਨਾਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥
ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਵਾਰੋਵਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਹਉ ਮੇਰਾ ਜਗੁ ੧ ਪਲਚਿ ਰਹਿਆ ਭਾਈ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਕੇਰਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਨਿ ਗੁਣ ਗਾਵਨਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਇ ਬਸੇਰਾ ॥
ਐਥੈ ਬੂਝੈ ਸੁ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਭਾਈ ਵਿਣੁ ਭਾਗਾ ਕਿਆ ਪਾਈਐ ॥
ਏਕ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਭ ਊਪਰਿ ਜੇਹਾ ਭਾਉ ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ (ਘਰੁ ੧) ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਹੋਰ ਥੈ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥
ਹਉਮੈ ਜਗਤੁ ਦੁਖਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪਿਆ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਰੋਵੈ ੨ ਧਾਹੀ ॥੧॥
ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਨਾਹਿ ਤ ਜਾਹਿਗਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥ਰਹਾਉ॥
ਤ੍ਰੈਗੁਣ ੩ ਧਾਤੁ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹਰਿਰਸ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥
ਸੰਧਿਆ ਤਰਪਣੁ ਕਰਹਿ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ਹਰਿਰਸੁ ਪੀ ਜਨ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥ ੩ ॥
ਇਹੁ ਜਗੁ ਅੰਧਾ ਸਭੁ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮਗੁ ਨ ਪਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਅਖੀ ਵੇਖੈ ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ (ਚੋਤੁਕੇ) ॥

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਵੈ ਸਚੀ ਹਿਰਦੈ ਬਾਣੀ ॥

੧—ਖਪ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨—ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਕੇ ਰੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਅਰਥਾਤ ਸਤ, ਰਜ ਔਰ ਤਮ ਕੇ ਆਧੀਨ ਹੋਕਰ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵੀ ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਇਆਣੀ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਡੂਬਿ ਮੁਏ ਵਿਣੁ ਪਾਣੀ ॥ ੧ ॥
ਭਾਈ ਰੇ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥
ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ਹਿਰਦੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਸਦ ਵਸਿਆ ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥
ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ ਨਾਉ ਮੀਠਾ ਮਨਹਿ ਪਿਆਰਾ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਜਗਿ ਆਇਆ ॥
ਹਰਿਰਸੁ ਚਾਖਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣੀ ੧ ਅਘਾਇਆ ॥
ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਸਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਬੂਝੈ ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ੨ ਮਗੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥
ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮ ਸਭੁ ਗੁਰ ਤੇ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਨਿ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ (ਦੁਤੁਕੇ) ॥

ਤਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਧਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਕੀਆ ॥
ਸੰਤਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਤਬ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤਨ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ ਬੀਆ ॥
ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰੈ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੋ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਕੀਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟਹਿ ਜਨ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਰਸਿ ਗਾਈਐ ॥
ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਮੁਖ ਊਜਲ ਜਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥
ਰਸਨਾ ਏਕ ਅਨੇਕ ਗੁਣ ਪੂਰਨ ਜਨ ਕੀ ਕੇਤਕ ਉਪਮਾ ਕਹੀਐ ॥

੧—ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਇਆ ॥ ੨—ਮਾਰਗ ਜਾਂ ਰਾਸਤਾ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸਦ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਰਣਿ ਸਤਨ ਕੀ ਲਹੀਐ ॥ ੩ ॥
ਨਿਰਗੁਨ ਨੀਚ ਅਨਾਥ ਅਪਰਾਧੀ ਓਟ ਸੰਤਨ ਕੀ ਆਹੀ॥
ਬੂਡਤ ਮੋਹ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਨਿਬਾਹੀ ॥ ੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ) ॥

ਹਮ ਸੰਤਨ ਕੀ ੧ ਰੇਨ ਪਿਆਰੇ ਹਮ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ॥
ਸੰਤ ਹਮਾਰੀ ਓਟ ੨ ਸਤਾਣੀ ਸੰਤ ਹਮਾਰਾ ਗਹਣਾ ॥ ੧ ॥
ਹਮ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਭਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਮੇਰੀ ੩ ਲੇਵਾਦੇਵੀ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥
ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਹਮ ਲਾਹਾ ਖਾਟਿਆ ਹਰਿਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਸੰਤਨ ਮੋਕਉ ਪੂੰਜੀ ਸਉਪੀ ਤਉ ਉਤਰਿਆ ਮਨ ਕਾ ਧੋਖਾ ॥
ਧਰਮਰਾਇ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰੈਗੋ ਜਉ ਫਾਟਿਓ ਸਗਲੋ ਲੇਖਾ ॥ ੩ ॥
ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਭਏ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਰਸਾਦੇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਬਿਸਮਾਦੇ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੨ ਦੁਪਦੇ) ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਝੂਠ ਨਿੰਦਾ ਇਨਤੇ ਆਪਿ ਛਡਾਵਹੁ ॥
ਇਹ ਭੀਤਰ ਤੇ ਇਨਕਉ ਡਾਰਹੁ ਆਪਨ ਨਿਕਟਿ ਬੁਲਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥
ਅਪੁਨੀ ਬਿਧਿ ਆਪਿ ਜਨਾਵਹੁ ॥ ਹਰਿਜਨ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਕਬਹੂ ਹੀਏ ਤੇ ਇਹਿਬਿਧਿ ਮਨ ਮਹਿ ਪਾਵਹੁ ॥
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਵਡਭਾਗੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਤਹਿ ਨ ਧਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ਸ੍ਰਵਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨੁ ਸੁਨਉ ਅਰੁ ਗਾਉ ਰਸਨਾ ਗੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਰਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਮਰੁ ਮਾਧੋ ਹੋਹਿ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ॥

੧—ਧੂੜੀ ॥ ੨—ਆਸਰਾ ॥ ੩—ਲੈਨ-ਦੇਨ ਯਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਕਾਲੁ ੧ ਬਿਆਲੁ ਜਿਉ ਪਰਿਓ ਡੋਲੈ ਮੁਖੁ ਪਸਾਰੇ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥
ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਫੁਨਿ ਤੋਹਿ ਗ੍ਰਸਿਹੈ ਸਮਝਿ ਰਾਖਉ ਚੀਤਿ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਰਾਮੁ ਭਜਿ ਲੈ ਜਾਤੁ ਅਉਸਰੁ ਬੀਤ ॥ ੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਕੀ ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ਰਹੀ ॥
ਨਾ ਹਰਿ ਭਜੇ ਨ ਤੀਰਥ ਸੇਵੇ ਚੋਟੀ ਕਾਲਿ ਗਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਦਾਰਾ ਮੀਤ ਪੂਤ ਰਥ ਸੰਪਤਿ ਧਨ ਪੂਰਨ ਸਭੁ ਮਹੀ ॥
ਅਵਰ ਸਗਲ ਮਿਥਿਆ ਏ ਜਾਨਉ ਭਜਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਸਹੀ ॥ ੧ ॥
ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁਤੇ ਜੁਗ ਹਾਰਿਉ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਲਹੀ ॥
ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਰੀਆ ਸਿਮਰਤ ਕਹਾ ਨਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਰੇ ਕਉਨੁ ਕੁਮਤਿ ਤੈ ਲੀਨੀ ॥
ਪਰ ਦਾਰਾ ਨਿੰਦਿਆ ਰਸ ਰਚਿਓ ਰਾਮਭਗਤਿ ਨਹਿ ਕੀਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੁਕਤਿ ਪੰਥੁ ਜਾਨਿਓ ਤੈ ਨਾਹਨਿ ਧਨ ਜੋਰਨ ਕਉ ਧਾਇਆ ॥
ਅੰਤਿ ਸੰਗਿ ਕਾਹੂ ਨਹੀ ਦੀਨਾ ਬਿਰਥਾ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਨਾ ਹਰਿ ਭਜਿਓ ਨਾ ਗੁਰਜਨੁ ਸੇਵਿਓ ਨਹ ਉਪਜਿਓ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥
ਘਟ ਹੀ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤੇਰੈ ਤੈ ਖੋਜਤ ੨ ਉਦਿਆਨਾ ॥ ੨ ॥
ਬਹੁਤੁ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਤੈ ਹਾਰਿਓ ਅਸਥਿਰ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਪਾਇ ਪਦ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਨਕ ਬਾਤ ਬਤਾਈ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ ਬਿਚਾਰੋ ॥
ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਗਨਕਾ ਸੀ ਉਧਰੀ ਤਾਕੋ ਜਸੁ ਉਰਧਾਰੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਟਲ ਭਇਓ ਧ੍ਰੂਅ ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਰੁ ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਪਾਇਆ ॥
ਦੁਖਹਰਤਾ ਇਹਬਿਧਿ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਤੈ ਕਾਹੇ ਬਿਸਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥

੧—ਅਜਗਰ ॥ ੨—ਜੰਗਲ ॥

ਜਬਹੀ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਗਜ ਗਰਾਹ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥
ਮਹਮਾ ਨਾਮ ਕਹਾਲਉ ਬਰਨਉ ਰਾਮ ਕਹਤ ਬੰਧਨ ਤਿਹ ਤੂਟਾ ॥ ੨ ॥
ਅਜਾਮਲੁ ਪਾਪੀ ਜਗੁ ਜਾਨੇ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਚੇਤ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਤੈ ਭੀ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਾਈ ਮੈ ਕਿਹਿਬਿਧਿ ਲਖਉ ਗੁਸਾਈ ॥
ਮਹਾਮੋਹ ਅਗਿਆਨਿ ਤਿਮਰਿ ਮੋ ਮਨੁ ਰਹਿਓ ਉਰਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਗਲ ਜਨਮ ਭਰਮ ਹੀ ਭਰਮ ਖੋਇਓ ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ਬਿਖਿਆਸਕਤ ਰਹਿਓ ਨਿਸਬਾਸੁਰ ਨਹ ਛੂਟੀ ਅਧਮਾਈ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧਸੰਗੁ ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕੀਨਾ ਨਹ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਗਾਈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋਊ ਗੁਨੁ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਰੇ ਨਰ ਇਹ ਸਾਚੀ ਜੀਅ ਧਾਰਿ ॥
ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾ ਬਿਨਸਤ ਲਗਤ ਨ ੧ ਬਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
੨ ਬਾਰੂ ਭੀਤਿ ਬਨਾਈ ੩ ਰਚਿ ਪਚਿ ਰਹਤ ਨਹੀ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥
ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸੁਖ ਮਾਇਆ ਕੇ ਉਰਝਿਓ ਕਹਾ ਗਵਾਰ ॥ ੧ ॥
ਅਜਹੂ ਸਮਝਿ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਿਨਿ ਭਜਿ ਲੇ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਜਮਤੁ ਸਾਧਨ ਕਉ ਭਾਖਿਓ ਤੋਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਇਹ ਜਗਿ ਮੀਤੁ ਨ ਦੇਖਿਓ ਕੋਈ ॥
ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਅਪਨੈ ਸੁਖ ਲਾਗਿਓ ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਦਾਰਾ ਮੀਤ ਪੂਤ ਸਨਬੰਧੀ ਸਗਰੇ ਧਨ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ॥
ਜਬਹੀ ਨਿਰਧਨ ਦੇਖਿਓ ਨਰ ਕਉ ਸੰਗੁ ਛਾਡਿ ਸਭ ਭਾਗੇ ॥ ੧ ॥
ਕਹਉ ਕਹਾ ਯਿਆ ਮਨ ਬਉਰੇ ਕਉ ਇਨ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥

੧—ਦੇਰ ॥ ੨— ਰੇਤ ਕੀ ਦੀਵਾਰ ॥ ੩—ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ॥

ਦੀਨਾਨਾਥ ਸਕਲ ਭੈਭੰਜਨ ਜਸੁ ਤਾਕੋ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥ ੨ ॥
੧ ਸੁਆਨ ਪੂਛ ਜਿਉ ਭਇਓ ਨ ੨ ਸੂਧਉ ਬਹੁਤੁ ਜਤਨੁ ਮੈ ਕੀਨਉ ॥
ਨਾਨਕ ਲਾਜ ਬਿਰਦ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਨਾਮੁ ਤੁਹਾਰਉ ਲੀਨਉ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਜੋ ਨਰੁ ਦੁਖ ਮੈ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥
ਸੁਖ ਸਨੇਹੁ ਅਰੁ ਭੈ ਨਹੀ ਜਾਕੈ ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਮਾਨੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਹ ਨਿੰਦਿਆ ਨਹ ਉਸਤਤਿ ਜਾਕੈ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥
ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਆਰਉ ਨਾਹਿ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਜਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਹ ੩ ਪਰਸੈ ਨਾਹਨਿ ਤਿਹ ਘਟ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਹ ਨਰ ਕਉ ਕੀਨੀ ਤਿਹ ਇਹ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਨੀ ॥
ਨਾਨਕ ਲੀਨ ਭਇਓ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸੰਗਿ ਪਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ਅਪਨੇ ਸੁਖ ਸਿਉ ਹੀ ਜਗੁ ੪ ਫਾਂਧਿਓ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਖ ਮੈ ਆਨਿ ਬਹੁਤੁ ਮਿਲਿ ਬੈਠਤ ਰਹਤ ਚਹੂ ਦਿਸਿ ਘੇਰੈ ॥
ਬਿਪਤਿ ਪਰੀ ਸਭ ਹੀ ਸੰਗੁ ਛਾਡਿਤ ਕੋਊ ਨ ਆਵਤ ਨੇਰੈ ॥ ੧ ॥
ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਬਹੁਤੁ ਹਿਤੁ ਜਾਸਿਉ ਸਦਾ ਰਹਤ ਸੰਗ ਲਾਗੀ ॥
ਜਬਹੀ ਹੰਸ ਤਜੀ ਇਹ ਕਾਂਇਆ ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰਿ ਭਾਗੀ ॥ ੨ ॥
ਇਹਬਿਧਿ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੁ ਬਨਿਓ ਹੈ ਜਾਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥
ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿਜੀ ਕੋਊ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਓ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ (ਦੁਤੁਕੀ) ॥

ਨਿਗੁਣਿਆਨੋ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਊਤਮ ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

੧—ਕੁੱਤੇ ਕੀ ਪੂੰਛ ਕੀ ਤਰਹ ॥ ੨—ਸੀਧਾ ॥ ੩—ਛੂਵੇ ॥ ੪—ਫੰਸਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਗੁਣਹੀਣ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਭਾਈ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਲਏ ਰਲਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਉਣ ਕਉਣ ਅਪਰਾਧੀ ਬਖਸਿਅਨੁ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਅਨੁ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬੇੜੈ ਚਾੜਿ ॥ ੨ ॥
੧ ਮਨੂਰੈ ਤੇ ਕੰਚਨ ਭਏ ਭਾਈ ਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਭਾਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੩ ॥
ਹਉ ਵਾਰੀ ਹਉ ਵਾਰਣੈ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ।
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਨਿ ਦਿਤਾ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ ॥ ੪ ॥
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸਹਜੁ ਨ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਪੂਛਹੁ ਗਿਆਨੀਆ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਕਰਿ ਭਾਈ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਭਉ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਭਉ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਸਾਰ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ੬ ॥
ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਤਿਨਕੈ ਹਉ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥
ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੀ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਕੁਲੁ ਭੀ ਲਈ ਬਖਸਾਇ ॥ ੭ ॥
ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ੮ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਵਾਰ ਮਹਲੇ ੪ ਕੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਵਿਣੁ ਦੰਤਾ ਜਗੁ ਖਾਇਆ ॥
ਮਨਮੁਖ ਖਾਧੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਜਿਨੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਗੁ ਕਮਲਾ ਫਿਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥
ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ ਨਿਹਫਲੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾਕਉ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

੧—ਲੋਹਾ ॥

ਮ: ੩ ॥

ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰਪੂਰੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖਾ ਸਾਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਜਿਉ ਕਸਤੂਰੀ ਮਿਰਗੁ ਨ ਜਾਣੈ ਭ੍ਰਮਦਾ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਜਿ ਬਿਖੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇਆ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੇ ਸੋਝੀ ਪਈ ਤਿਨ੍ਹਾ ਅੰਦਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ॥
ਸਬਦੇ ਹੀ ਨਾਉ ਊਪਜੈ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਵਣਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਅਲਭੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤਿਨਕਾ ਖਾਧਾ ੧ ਪੈਧਾ ਗਾਇਆ ਸਭੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ॥
ਤਿਨਕੇ ਘਰ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਸਰਾਈ ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਅਭਿਆਗਤ ਜਾਇ ੨ ਵਰਸਾਤੇ ॥
ਤਿਨਕੇ ੩ ਤੁਰੇ ੪ ਜੀਨ ੫ ਖੁਰਗੀਰ ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਸਾਧਸੰਗਤ ਚੜਿ ਜਾਤੇ ॥
ਤਿਨਕੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ ਜੋ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮੁ

੧—ਪਹਿਨਨਾ ॥ ੨—ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩—ਘੋੜੇ ॥ ੪—ਘੋੜੇ ਕਾ ਸਾਜ਼ ਜੋ ਸਵਾਰੀ ਕੇ ਲਿਏ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫—ਜ਼ੀਨ ਕਾ ਏਕ ਭਾਗ ਜਿਸਮੇਂ ਸਵਾਰ ਪਾਂਵ ਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ੧ ਹਰਿਸਾਤੇ ॥
ਜਿਨਕੇ ੨ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਜਾਤੇ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ ॥

ਪੜਣਾ ਗੁੜਣਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਾਰ ਹੈ ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਕਾਰੁ ॥
ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਭਿ ਪੜਿ ਥਕੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਗੁਰਸਬਦਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਅੰਦਰੁ ਖੋਜੈ ਤਤੁ ਲਹੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥
ਗੁਣਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ।
ਧੰਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਕਾਲਾ ਹੋਆ ਸਿਆਹੁ ॥
੩ ਖੰਨਲੀ ੪ ਧੋਤੀ ਉਜਲੀ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣਿ ਪਾਹੁ ॥
ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਮਤਿ ੫ ਬਦਲਾਹੁ ॥
ਨਾਨਕ ਮੈਲ ਨ ਲਗਈ ਨਾ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹੁ ॥ ੧ ॥

੧--ਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨--ਪੱਲੇ ਮੇਂ ਯਾ ਭਾਗੁ ਮੇਂ ॥ ੩--ਤੇਲੀ ਕੇ ਕੋਲਹੂ ਕੋ ਸਾਫ਼ ਕਰਨੇ ਕਾ ਮੈਲਾ ਕਪੜਾ ਜੋ ਅਤਿ ਅਧਿਕ ਮੈਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪--ਧੋਨੇ ਸੇ ॥ ੫--ਬਦਲਕਰ ॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਅੰਧ ਬਿਖੈ ਬਿਖੁ ਰਾਤੇ ਕਿਉ ਚਾਲਹ ਗੁਰ ਚਾਲੀ ॥
ਸਤਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਮ ਲਾਵੈ ਆਪਨ ੧ ਪਾਲੀ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ ਚਲਹੁ ਗੁਰ ਚਾਲੀ ॥
ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ੨ ਬੇਗਿ ਬੇਗਾਲੀ ॥
ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ੩ ਖਰਚੁ ਹਰਿ ਬਾਧਹੁ ਮਤ ਜਾਣਹੁ ਆਜੁ ਕਿ ਕਾਲ੍ਹੀ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਜਪਣਾ ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਚਲੈ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ॥
ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਹੋਏ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ੪ ਕੇਲ ੫ ਕੇਲਾਲੀ ॥ ੩ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਜਪਿ ਲੋਚ ਲੋਚਾਨੀ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ੬ ਬਨਵਾਲੀ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾ ੭ ਪਗਰਾਲੀ ॥ ੪ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ) ॥

ਬਿਨੁ ਜਲ ਪ੍ਰਾਨ ਤਜੇ ਹੈ ਮੀਨਾ ਜਿਨਿ ਜਲ ਸਿਉ ੮ ਹੇਤੁ ਬਢਾਇਓ ॥
ਕਮਲ ੯ ਹੇਤਿ ਬਿਨਸਿਓ ਹੈ ਭਵਰਾ ਉਨਿ ਮਾਰਗੁ ਨਿਕਸਿ ਨ ਪਾਇਓ ॥੧॥
ਅਬ ਮਨ ਏਕਸ ਸਿਉ ਮੋਹੁ ਕੀਨਾ ॥
ਮਰੈ ਨ ਜਾਵੈ ਸਦ ਹੀ ਸੰਗੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ੧੦ ਚੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਾਮ ਹੇਤਿ ੧੧ ਕੁੰਚਰੁ ਲੈ ੧੨ ਫਾਂਕਿਓ ਓਹੁ ਪਰਵਸਿ ਭਇਓ ਬਿਚਾਰਾ ॥
੧੩ ਨਾਦ ਹੇਤਿ ਸਿਰੁ ਡਾਰਿਓ ੧੪ ਕੁਰੰਕਾ ਉਸ ਹੀ ਹੇਤ ੧੫ ਬਿਦਾਰਾ ॥ ੨ ॥

੧—ਸਾਥ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ॥ ੨—ਸ਼ੀਘਰ ਔਰ ਅਤਿ ਸ਼ੀਘਰ ॥ ੩—ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਤੋਸ਼ਾ ॥ ੪—ਖੇਲ ਖੇਲ ਮੇਂ ॥ ੫—ਲੀਲਾਧਾਰੀ ਮਾਲਿਕ ਮਿਲ ਗਇਆ ॥ ੬—ਮਾਲਿਕ ॥ ੭—ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂਲੀ ॥ ੮—ਪਿਆਰੁ ॥ ੯—ਕੇ ਪਿਆਰੁ ਮੇਂ ਲਗਕਰ ॥ ੧੦—ਪਹਿਚਾਨ ਲੀਆ ॥ ੧੧—ਹਾਥੀ ॥ ੧੨—ਫੰਸਾ ਲਿਆ ਗਇਆ ॥ ੧੩—ਸ਼ਬਦਿ ਯਾ ਸੁਰੀਲੀ ਆਵਾਜ਼ ॥ ੧੪—ਹਿਰਣ ॥ ੧੫—ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਇਆ ॥

ਦੇਖਿ ਕੁਟੰਬੁ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿਓ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਾਇਆ ਕਉ ਲਪਟਾਨਾ ॥
ਅਤਿ ਰਚਿਓ ਕਰਿ ਲੀਨੋ ਅਪੁਨਾ ਉਨਿ ਛੋਡਿ ੧ ਸਰਾਪਰ ਜਾਨਾ ॥ ੩ ॥
ਬਿਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਨੇਹਾ ਓਹੁ ਜਾਣਹੁ ਸਦਾ ੨ ਦੁਹੇਲਾ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਓ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦ ੩ ਕੇਲਾ ॥ ੪ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਵਡੇ ਵਡੇ ੪ ਰਾਜਨ ਅਰੁ ੫ ਭੂਮਨ ਤਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੀ ॥
ਲਪਟਿ ਰਹੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ੬ ਮਾਤੇ ਲੋਚਨ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੀ ॥ ੧ ॥
੭ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਕਿਨ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥
ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ੮ ਧ੍ਰਾਪੈ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਹਾ ਅਘਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਕਰਤ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ੯ ਬਿੰਜਨ ਤਾ ਕੀ ਮਿਟੈ ਨ ਭੂਖਾ ॥
ਉਦਮੁ ਕਰੈ ਸੁਆਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਚਾਰੇ ੧੦ ਕੁੰਟਾ ੧੧ ਘੋਖਾ ॥ ੨ ॥
ਕਾਮਵੰਤ ਕਾਮੀ ਬਹੁ ਨਾਰੀ ਪਰਗ੍ਰਿਹ ਜੋਹ ਨ ਚੂਕੈ ॥
ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰੈ ਕਰੈ ਪਛੁਤਾਪੈ ਸੋਗ ਲੋਭ ਮਹਿ ਸੂਕੈ ॥ ੩ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰ ਅਮੋਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥
ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ ਆਨੰਦੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਾ ॥ ੪ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ)

ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਸੇ ਕਰਹਿ ੧੨ ਪਰਾਲ ॥ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਸੇ ਜੰਜਾਲ ॥
ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਹਿ ਤਿਨ ਸਿਉ ਹੀਤ ॥ ਜੋ ੧੩ ਬੈਰਾਈ ਸੇਈ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥
ਐਸੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇ ਗਵਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਾਚੁ ਧਰਮੁ ਨਹੀ ਭਾਵੈ ਡੀਠਾ ॥ ਝੂਠ ਧੋ੍ਹ ਸਿਉ ਰਚਿਓ ਮੀਠਾ ॥
ਦਾਤਿ ਪਿਆਰੀ ਵਿਸਰਿਆ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ ਮਰਣੁ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

੧--ਹਰ ਹਾਲ ਮੇਂ (ਆਗੇ ਪੀਛੇ) ॥ ੨—ਦੁਖੀ ॥ ੩—ਆਨੰਦ ਰੂਪ ॥
੪—ਰਾਜਾ-ਮਹਾਰਾਜਾ ॥ ੫—ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ॥ ੬—ਮਸਤ ਹੈ ॥ ੭—ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ॥
੮—ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੇ ॥ ੯--ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਆਦਿਸ਼ਟ ਪਦਾਰਥ ॥ ੧੦--ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾਓਂ ਮੇਂ ॥ ੧੧--ਭਟਕਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨--ਪਿਆਰੁ ॥ ੧੩ ਵੈਰੀ ॥

ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਕਉ ਉਠਿ ਰੋਵੈ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਗਲਾ ਈ ਖੋਵੈ ॥
ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥ ਪਾਪ ਕਰੈ ਤਾ ਪਛੋਤਾਣੇ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਨੋ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥
ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਬੰਦਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਇ ਸਾਹਿਬੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ ਖੋਜਨ ਜਾਈ ॥
ਸਰਬਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ੧ ਅਲੇਪਾ ਤੋਹੀ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥
੨ ਪੁਹਪ ੩ ਮਧਿ ਜਿਉ ੪ ਬਾਸੁ ਬਸਤੁ ਹੈ ੫ ਮੁਕਰ ਮਾਹਿ ਜੈਸੇ ੬ ਛਾਈ॥
ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਬਸੇ ੭ ਨਿਰੰਤਰਿ ਘਟ ਹੀ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥
ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਏਕੋ ਜਾਨਹੁ ਇਹੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਤਾਈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਆਪਾ ਚੀਨੈ ਮਿਟੈ ਨ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ੮ ਕਾਈ ॥ ੨ ॥

੧—ਨਿਰਲੇਪ (ਮਾਲਿਕ) ॥ ੨—ਫੂਲ ॥ ੩—ਮੇਂ ॥ ੪—ਸੁਗੰਧੀ ॥
੫—ਦਰਪਣ (ਮੁਖ ਦੇਖਨੇ ਕਾ ਕਾਂਚ) ੬—ਪਰਛਾਹੀਂ ॥ ੭—ਅੰਦਰ ਹੀ ਮੇਂ ॥
੮—ਮੈਲ ॥

ਰਾਗੁ ਜੈਤਸਰੀ ॥

(ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩) ॥

ਕੋਈ ਜਾਨੈ ਕਵਨੁ ਈਹਾ ਜਗਿ ਮੀਤੁ ॥
ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੋਈ ੧ ਬਿਧਿ ਬੂਝੈ ਤਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ੨ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ੩ ਬੰਧਪ ੪ ਇਸਟ ਮੀਤ ਅਰੁ ਭਾਈ ॥
ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਮਿਲੇ ਸੰਜੋਗੀ ਅੰਤਹਿ ਕੋ ਨ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥
੫ ਮੁਕਤਿਮਾਲ ੬ ਕਨਿਕ ਲਾਲ ਹੀਰਾ ਮਨ ੭ ਰੰਜਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ॥
ਹਾਹਾ ਕਹਤ ੮ ਬਿਹਾਨੀ ੯ ਅਵਧਹਿ ਤਾ ਮਹਿ ੧੦ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ਹਸਤਿ ਰਥ ਅਸ੍ਵ ਪਵਨ ਤੇਜ ਧਣੀ ਭੂਮਨ ੧੧ ਚਤੁਰਾਂਗਾ ॥
ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਿਓ ਇਨ ਮਹਿ ਕਛੂਐ ਊਠਿ ਸਿਧਾਇਓ ਨਾਂਗਾ ॥ ੩ ॥
ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਤਾਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥
ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਮੁਖ ਊਜਲ ਸੰਗਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਈਐ ॥ ੪॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧੨ ਲੋੜੀਦੜਾ ਸਾਜਨੁ ਮੇਰਾ ॥
ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹੁ ਨੀਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤਿਸਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੂਖਿ ੧੩ ਅਰਾਧਨੁ ਦੂਖਿ ਅਰਾਧਨੁ ਬਿਸਰੈ ਨ ਕਾਹੂ ਬੇਰਾ ॥
ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕੋਟਿ ੧੪ ਸੂਰ ੧੫ ਉਜਾਰਾ ਬਿਨਸੈ ਭਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ ॥ ੧ ॥
੧੬ ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਸਭਨੀ ੧੭ ਜਾਈ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ॥

---

੧ — ਅਸਲੀ ਯੁਕਤੀ ॥ ੨ — ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ੩ — ਸਨਬੰਧੀ ॥ ੪ — ਪਿਆਰੇ ॥ ੫ — ਮੋਤਿਓਂ ਕੀ ਮਾਲਾਏਂ ॥ ੬ — ਸੋਨਾ ॥ ੭ — ਯਹ ਸਭ ਮਨਕੇ ਰਿਝਾਨੇ ਕੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੮—ਬੀਤ ਗਈ ॥ ੯—ਆਯੂ ॥ ੧੦—ਤ੍ਰਿਪਤੀ ॥ ੧੧—ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੇਨਾ ॥ ੧੨—ਚਾਹੀਏ ॥ ੧੩—ਸਿਮਰਨ ॥ ੧੪—ਸੂਰਜ ॥ ੧੫—ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ੧੬ — ਸਥਾਨ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ॥ ੧੭—ਜਗਹ ਪਰ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਹੁਰਿ ਨ ੧ ਹੋਈਹੈ ੨ ਫੇਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

(ਛੰਤ ਘਰੁ ੧) ਸਲੋਕ ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸੀ ੩ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ੪ ਚਿਤਵਉ ੫ ਅਨਦਿਨੁ ਨੀਤ ॥
ਖੋਲ੍ਹਿ ੬ ਕਪਟ ਗੁਰਿ ਮੇਲੀਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਉਰਝਾਇਓ ॥
ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਓ ਲਾਲਚ ਲਗਿ ਤਿਹ ਤਿਹ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਮਝ ਨ ਪਰੀ ਬਿਖੈਰਸ ਰਚਿਓ ਜਸੁ ਹਰਿ ਕੋ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥
ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਜਾਨਿਓ ਨਾਹਿਨ ਬਨੁ ਖੋਜਨ ਕਉ ਧਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਰਤਨੁ ਰਾਮੁ ਘਟ ਹੀ ਕੇ ਭੀਤਰਿ ਤਾਕੋ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਓ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ॥ ੨ ॥

੧—ਹੋਇਗਾ ॥ ੨—ਜਨਮ-ਮਰਣ ਕਾ ਚੱਕਰ ॥ ੩—ਦਿਨ ॥ ੪—ਸਿਮਰਨ ਕਰੂੰ ॥ ੫—ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ॥ ੬—ਕਪਾਟ ਯਾ ਅੰਤਰ ਕੇ ਦੁਵਾਰੇ ॥

ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ

ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੨ ਦੁਪਦੇ) ॥

ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਠਾਕੁਰ ਨਾਮ ॥
ਅਵਰੁ ਕਛੂ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਮਿਲੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਰਸ ਸਗਲ ੧ ਤਰਵਰ ਕੀ ਛਾਮ ॥
ਧਾਇ ਧਾਇ ਬਹੁਬਿਧਿ ਕਉ ਧਾਵੈ ਸਗਲ ੨ ਨਿਰਾਰਥ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥
ਬਿਨੁ ਗੋਵਿੰਦ ਅਵਰ ਜੇ ਚਾਹਉ ਦੀਸੈ ਸਗਲ ਬਾਤ ਹੈ ੩ ਖਾਮ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਰੇਨ ਮਾਗਉ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਪਾਵੈ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ੨ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਆਇਓ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀ ॥
ਮਿਲੈ ਸੂਖ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਚਿੰਤਾ ੪ ਲਾਹਿ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਵਰ ਨ ਸੂਝੈ ਦੂਜੀ ਠਾਹਰ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਤਉ ਦੁਆਰੀ ॥
ਲੇਖਾ ਛੋਡਿ ਅਲੇਖੈ ਛੂਟਹ ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਸਦ ਬਖਸਿੰਦੁ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਸਭਨਾ ਦੇਇ ਅਧਾਰੀ ॥
ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸੰਤ ਪਾਛੈ ਪਰਿਓ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਇਹ ਬਾਰੀ ॥ ੨ ॥

੧--ਬ੍ਰਿਕਸ਼ਿ ਕੀ ਛਾਇਆ ॥ ੨--ਸਭੀ ਇਛਾਏਂ ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ ॥
੩--ਕੱਚੀ ਅਰਥਾਤ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ॥ ੪--ਦੂਰ ਕਰ ਦੇ ॥

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ

ਮਹਲਾ ੧ (ਘਰੁ ੩) ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਾਇਆ ੧ ਪਾਹਿਆ ਪਿਆਰੇ ੨ ਲੀਤੜਾ ੩ ਲਬਿ ਰੰਗਾਏ ॥
ਮੇਰੈ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ਚੋਲੜਾ ਪਿਆਰੇ ਕਿਉ ਧਨ ਸੇਜੈ ਜਾਏ ॥੧॥
ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥
ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ ਲੈਨ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥
ਲੈਨ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ ਹੰਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਾਇਆ ਰੰਙਣਿ ਜੇ ਥੀਐ ਪਿਆਰੇ ਪਾਈਐ ਨਾਉ ਮਜੀਠ ॥
ਰੰਙਣ ਵਾਲਾ ਜੇ ਰੰਙੈ ਸਾਹਿਬੁ ਐਸਾ ਰੰਗੁ ਨ ਡੀਠ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਕੇ ਚੋਲੇ ਰਤੜੇ ਪਿਆਰੇ ਕੰਤੁ ਤਿਨਾਕੈ ਪਾਸਿ ॥
ਧੂੜਿ ਤਿਨਾਕੀ ਜੇ ਮਿਲੈ ਜੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੩ ॥
ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਭਾਵੈ ਆਪੇ ਹੀ ੪ ਰਾਵੇਇ ॥ ੪ ॥
੫ ਇਆਨੜੀਏ ੬ ਮਾਨੜਾ ਕਾਇ ਕਰੇਹਿ ॥
੭ ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੋ ਕੀ ਨ ਮਾਣੇਹਿ ॥
੮ ਸਹੁ ਨੇੜੈ ਧਨੁ ਕਮਲੀਏ ਬਾਹਰੁ ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ ॥
ਭੈ ਕੀਆ ਦੇਹਿ ਸਲਾਈਆ ਨੈਣੀ ਭਾਵ ਕਾ ਕਰਿ ਸੀਗਾਰੋ ॥
ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਹੁ ਧਰੇ ਪਿਆਰੋ ॥ ੧ ॥

੧— ਇਸ ਤਨ ਕੋ ਮਾਇਆ ਕਾ ਪਾਨ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ ॥੨—ਲੀਆ ॥ ੩— ਲਾਲਚ ਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ॥ ੪— ਲੀਨ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੫—ਐ ਅਨਜਾਨ ਰੂਹ ॥ ੬— ਮਾਨ-ਗੁਮਾਨ ॥ ੭—ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਅਪਨੇ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਮਾਲਿਕ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾ ਆਨੰਦ ਭੋਗਤੀ ॥ ੮— ਐ ਕਮ-ਅਕਲ ਰੂਹ ! ਮਾਲਿਕ ਤੋ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਹੈ; ਫਿਰ ਤੂ ਉਸਕੋ ਬਾਹਰ ਕਿਆ ਢੂੰਢਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ? ॥

ਇਆਣੀ ਬਾਲੀ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਾ ਧਨ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ॥
੧ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ਸਾ ਧਨ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਧਾਵੈ ॥
ਲਬ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ਕੀ ਮਾਤੀ ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ਇਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਭਈ ਕਾਮਣਿ ਇਆਣੀ ॥ ੨ ॥

ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ੨ ਵਾਹੈ ਕਿਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ੩ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਚੁਕਾਈਐ ॥
ਜਾਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਤਉ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥
ਸਹੁ ਕਹੈ ਸੋ ਕੀਜੈ ਤਨੁ ਮਨੋ ਦੀਜੈ ਐਸਾ ਪਰਮਲੁ ਲਾਈਐ ॥
ਏਵ ਕਹਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭੈਣੇ ਇਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥
ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ਤਾ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਅਉਰੁ ਕੈਸੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ਸਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸੋ ਦਿਨੁ ਲੇਖੈ ਕਾਮਣਿ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ॥
ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕ ਸਾ ੪ ਸਭਰਾਈ॥
ਐਸੇ ਰੰਗ ਰਾਤੀ ਸਹਜ ਕੀ ਮਾਤੀ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਾਇ ਸਮਾਣੀ ॥
ਸੁੰਦਰਿ ੫ ਸਾਇ ਸਰੂਪ ੬ ਬਿਚਖਣਿ ਕਹੀਐ ਸਾ ਸਿਆਣੀ ॥ ੪ ॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯ (ਕਾਫੀ) ॥

ਚੇਤਨਾ ਹੈ ਤਉ ਚੇਤ ਲੈ ਨਿਸਿਦਿਨਿ ਮੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥
ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ੭ ਅਉਧ ੮ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ ਫੂਟੈ ੯ ਘਟ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ ॥
ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਾਹਿ ਨ ਗਾਵਹੀ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨਾ ॥
ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿ ਕੈ ਨਹਿ ਮਰਨੁ ਪਛਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਅਜਹੂ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜਨ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥੨॥

੧—ਦੁਖਭਰੀ ਪੁਕਾਰੇਂ ॥ ੨--ਬਹੂ ॥ ੩—ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਕੋ ਮਾਲਿਕ ਕੀ ਮੌਜ ਅਥਵਾ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦੇਵੈ ॥ ੪—ਸੱਭ ਮੇਂ ਉਤਮ ॥ ੫—ਸੋਈ ॥ ੬—ਅਦਭੁਤ ਆਕਰਸ਼ਕ ॥ ੭--ਆਯੂ ॥ ੮--ਬੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੯—ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਫੂਟੇ ਘੜੇਮੇਂ ਪਾਨੀ ਨਹੀਂ ਠਹਰ ਸਕਤਾ ॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਜਾਗਿ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮਨਾ ਜਾਗਿ ਲੇਹੁ ॥
ਕਹਾ ਗਾਫਲ ਸੋਇਆ ॥
ਜੋ ਤਨੁ ਉਪਜਿਆ ਸੰਗ ਹੀ ਸੋ ਭੀ ਸੰਗ ਨ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਜਨ ਹਿਤੁ ਜਾ ਸਿਉ ਕੀਨਾ ॥
ਜੀਉ ਛੂਟਿਓ ਜਬ ਦੇਹ ਤੇ ਡਾਰਿ ਅਗਨਿ ਮੈ ਦੀਨਾ ॥ ੧ ॥
ਜੀਵਤ ਲਉ ਬਿਉਹਾਰ ਹੈ ਜਗ ਕਉ ਤੁਮ ਜਾਨਉ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਲੈ ਸਭ ੧ ਸੁਫਨ ਸਮਾਨਉ ॥੨॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਹਰਿ ਜਸੁ ਰੇ ਮਨਾ ਗਾਇਲੈ ਜੋ ਸੰਗੀ ਹੈ ਤੇਰੋ ॥
ਅਉਸਰੁ ਬੀਤਿਓ ਜਾਤੁ ਹੈ ਕਹਿਓ ਮਾਨਿ ਲੈ ਮੇਰੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਪਤਿ ਰਥ ਧਨ ਰਾਜ ਸਿਉ ਅਤਿ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥
ਕਾਲ ਫਾਸ ਜਬ ਗਲਿ ਪਰੀ ਸਭ ਭਇਓ ਪਰਾਇਓ ॥੧॥
ਜਾਨਿ ਬੂਝਿ ਕੈ ਬਾਵਰੇ ਤੈ ਕਾਜੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥
ਪਾਪ ਕਰਤ ੨ ਸੁਕਚਿਓ ਨਹੀ ਨਹ ੩ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿਓ ॥ ੨ ॥
ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿਆ ਸੋ ਸੁਨੁ ਰੇ ਭਾਈ ॥
ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਪੁਕਾਰਿ ਕੈ ਗਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ॥ ੩ ॥

੧— ਸੁਪਨਾ ॥ ੨— ਲਾਜ ਨਹੀਂ ਆਈ ॥ ੩—ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਝੂਠੇ ਕਾਮ ਕਉ ਉਠਿ ਖਲੋਇਆ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਬੇਲਾ ਪੈ ਪੈ ਸੋਇਆ ॥ ੧ ॥
ਅਉਸਰੁ ਅਪਨਾ ਬੂਝੈ ਨ ੧ ਇਆਨਾ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਰੰਗਿ ਲਪਟਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਕਉ ਬਿਗਸਿ ੨ ਫੂਲਿ ਬੈਠਾ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਾ ਦਰਸੁ ਨ ਡੀਠਾ ॥੨॥
ਕਬਹੂ ਨ ਸਮਝੈ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਰਾ ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਲਪਟਿਓ ਜੰਜਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬਿਖੈ ਨਾਦ ਕਰਨ ਸੁਨਿ ੩ ਭੀਨਾ ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤ ਆਲਸੁ ਮਨਿ ਕੀਨਾ ॥੩॥
ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਹੀ ਰੇ ਪੇਖਤ ਅੰਧੇ ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਧੰਧੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ ਕਰੀਜੈ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ਦੀਜੈ ॥੪॥
ਤਉ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਜਉ ਹੋਈਐ ਰੇਨਾ ॥ ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸੁ ਨਾਮੁ ਲੈਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਉ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਮਨ ਧਿਆਇ ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭਵਜਲਿ ਡੂਬਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾਢੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਮਨਿ ਆਵੈ ਸਾਂਤਿ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਰੇਣੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਵੈ ॥੪॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ॥ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ॥ ੧ ॥

੧—ਅਨਜਾਨ ॥ ੨—ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਫੂਲਾ ਨ ਸਮਾਇਆ ॥ ੩—ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਕੇ ਨਾਦ ਅਪਨੇ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੂਆ ॥

ਇਹ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥ ਦੇਹਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਅਪਣੇ ੧ ਚੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਪਣੀ ਸਰਣਿ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤੇ ॥ ੨ ॥
ਸੁਨਹੁ ਬਿਨਉ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ॥ ਚਰਣ ਕਮਲ ਵਸਹਿ ਮੇਰੈ ਚੀਤਾ ॥ ੩ ॥
ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਰੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਪੂਰਨ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੪) ॥

ਭਲੀ ੨ ਸੁਹਾਵੀ ੩ ਛਾਪਰੀ ਜਾ ਮਹਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥
ਕਿਤਹੀ ਕਾਮਿ ਨ ੪ ਧਉਲਹਰ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਬਿਸਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਨਦੁ ਗ਼ਰੀਬੀ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਏ ॥
ਜਲਿ ਜਾਉ ਏਹੁ ਬਡਪਨਾ ਮਾਇਆ ਲਪਟਾਏ ॥ ੧ ॥
ਪੀਸਨੁ ਪੀਸਿ ਓਢਿ ੫ ਕਾਮਰੀ ਸੁਖੁ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖਾਏ ॥
ਐਸੋ ਰਾਜੁ ਨ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਜਿਤੁ ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ ॥ ੨ ॥
ਨਗਨ ਫਿਰਤ ਰੰਗਿ ਏਕ ਕੈ ਓਹੁ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ॥
ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਬਿਰਥਿਆ ਜਿਹ ਰਚਿ ਲੋਭਾਏ ॥ ੩ ॥
ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ੍ਹਰੈ ਹਾਥਿ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥
ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਤ ਰਹਾ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੬ ਭਾਗਠੜੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਜਿਨੑ ਘਰਿ ਧਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥
ਪਰਵਾਣੁ ਗਣੀ ਸੇਈ ਇਹ ਆਏ ਸਫਲ ਤਿਨਾ ਕੇ ੭ ਕਾਮਾ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ਕੇਸਾ ਕਾ ਕਰਿ ਚਵਰੁ ਢੁਲਾਵਾ ਚਰਣ ਧੂੜਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥
ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਹੂ ਮਹਿ ਨਾਹੀ ਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਏ ॥
ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇ ਭਗਤੀ ਲਾਇਨਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲੈਨਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੨ ॥

੧—ਸੇਵਕ ॥ ੨—ਸੁੰਦਰ (ਸ਼ੋਭਨੀਕ) ॥ ੩—ਫੂੰਸ ਕੀ ਕੁਟਿਆ ॥ ੪—ਊਂਚੇ ਊਂਚੇ ਮਹਲ ॥ ੫—ਕੰਬਲ ਓਢਕਰ ॥ ੬—ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ॥ ੭—ਉਨਕੇ ਕਿਏ ਹੁਏ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਫਲ ਹੈਂ ॥

ਸਚਾ ੧ ਅਮਰੁ ਸਚੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਾਤੇ ॥
ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ੨ ਜਿਸਕੇ ਸੇ ਤਿਨਿ ਜਾਤੇ ॥ ੩ ॥
ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਪਾਣੀ ਢੋਵਾ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਪੀਸਣੁ ਪੀਸਿ ਕਮਾਵਾ ॥
ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ ਤੇਰੇ ੩ ਜਨ ਦੇਖਣੁ ਪਾਵਾ ॥ ੪ ॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਿਰਿ ਊਪਰਿ ਤੂੰ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਦੁਖੁ ਕੈਸਾ ਪਾਵੈ ॥
ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣੈ ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਮਰਨਾ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ ਤੂੰ ਸੰਤਾ ਕਾ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ॥
ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਜਮੁ ਨਹੀ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ੍ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ ॥
ਤੇਰੀ ੪ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ੫ ਦਿਲਾਸਾ ॥ ੨ ॥
ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਨਿ ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਹਿ ॥
ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਤੇਰੈ ਭਰਵਾਸੈ ਪੰਚ ਦੁਸਟ ਲੈ ੬ ਸਾਧਹਿ ॥ ੩ ॥
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥
ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ੭ ਕਲ ਰਾਖੀ ਮੇਰੀ ॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ (ਘਰੁ ੧) ॥

ਨਾਮੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਨ ੮ ਜਾਪੈ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾਰਸੁ ਮੀਠਾ ਬਿਨੁ ਚਾਖੇ ੯ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥
ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਚੀਨਸਿ ਨਾਹੀ ਆਪੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥ ੧ ॥

੧—ਉਨਕਾ ਬਚਨ ਸੱਚਾ ਹੈ ॥ ੨—ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਮਾਲਿਕ ਕੇ ਸਾਥ ਸੱਚਾ ਸਨਬੰਧ ਹੈ, ਉਸੀ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਕਰ ਉਸਮੇਂ ਮਿਲ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ॥ ੩—ਤੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤਜਨ ॥ ੪—ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼॥ ੫—ਬਿਸ੍ਵਾਸ॥ ੬—ਪਾਂਚੋਂ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਵਸ਼ਮੇਂ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭—ਮੇਰੀ ਸੁਧੀ ਲੀ॥ ੮—ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਜਾ ਸਕਤਾ ॥ ੯—ਸ੍ਵਾਦ ਯਾ ਰਸ ਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਤਾ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਆਤਮੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥
ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਗੁਰ ਤੇ ਉਪਜੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ੧ ਬਿਖੁ ਖਟੇ ਸੰਸਾਰੇ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ੨ ॥
ਸੋਈ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਚਾਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥
ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਿਫਤਿ ਹੈ ਸਾਚੀ ਸਾਚਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਏ ॥
ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਕਰਮੁ ਹੈ ਸਾਚਾ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ੨ ਘਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖਟੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਏ ॥
ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ ਸਾਚੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥
ਮਨਮੁਖੁ ਸਦ ਹੀ ਕੂੜੋ ਬੋਲੈ ਬਿਖੁ ਬੀਜੈ ਬਿਖੁ ਖਾਏ ॥
ਜਮ ਕਾਲਿ ਬਾਧਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ੩ ਦਾਧਾ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਵਣੁ ਛਡਾਏ ॥ ੪ ॥
ਸਚਾ ਤੀਰਥੁ ਜਿਤੁ ਸਤ ਸਰਿ ਨਾਵਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਏ ਤਿਤੁ ਨਾਤੈ ਮਲੁ ਜਾਏ ॥
ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਾਚਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨ ਲਾਏ ॥
ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ ॥ ੫ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ ਦੁਰਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥
ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਏ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਸਹਜੇ ਚਾਖੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਾਤਾ ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥ ੬ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥
ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥
ਏਕੋ ਸਚਾ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਵੀਚਾਰੇ ॥

੧—ਜ਼ਹਰ ॥ ੨—ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਜਲਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਤਾ ਬਖਸੇ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ੭ ॥
ਸਭੋ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ॥
ਜੰਮਣ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੋ ਵਰਤੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਜਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥ ੮ ॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ (ਘਰੁ ੨) ॥

ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ਹਉ ਤਿਸੁ ਪਹਿ ਆਪੁ ਵੇਚਾਈ ॥੧॥
ਦਰਸਨੁ ਹਰਿ ਦੇਖਣ ਕੈ ਤਾਈ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੇ ਸੁਖੁ ਦੇਹਿ ਤ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧੀ ਦੁਖਿ ਭੀ ਤੁਝੈ ਧਿਆਈ ॥ ੨ ॥
ਜੇ ਭੁਖ ਦੇਹਿ ਤ ਇਤ ਹੀ ੧ ਰਾਜਾ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਸੂਖ ਮਨਾਈ ॥ ੩ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਸਭੁ ਅਰਪੀ ਵਿਚਿ ਅਗਨੀ ਆਪੁ ਜਲਾਈ ॥ ੪ ॥
ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਪਾਣੀ ਢੋਵਾ ਜੋ ਦੇਵਹਿ ਸੋ ਖਾਈ ॥ ੫ ॥
ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਢਹਿ ਪਇਆ ਦੁਆਰੈ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਵਡਿਆਈ ॥੬॥
ਅਖੀ ਕਾਢਿ ਧਰੀ ਚਰਣਾ ਤਲਿ ਸਭ ਧਰਤੀ ਫਿਰਿ ਮਤ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥
ਜੇ ਪਾਸਿ ਬਹਾਲਹਿ ਤਾ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧੀ ਜੇ ਮਾਰਿ ਕਢਹਿ ਭੀ ਧਿਆਈ ॥੮ ॥
ਜੇ ਲੋਕੁ ਸਲਾਹੇ ਤਾ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਜੇ ਨਿੰਦੈ ਤ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੯ ॥
ਜੇ ਤੁਧੁ ਵਲਿ ਰਹੈ ਤ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਆਖਉ ਤੁਧੁ ਵਿਸਰਿਐ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥੧੦॥
ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਈ ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਪੈ ਪੈਰੀ ਸੰਤ ਮਨਾਈ ॥ ੧੧ ॥
ਨਾਨਕੁ ਵਿਚਾਰਾ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਹਰਿ ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ ॥ ੧੨ ॥
੨ ਝਖੜੁ ਝਾਗੀ ਮੀਹੁ ਵਰਸੈ ਭੀ ਗੁਰੁ ਦੇਖਣ ਜਾਈ ॥ ੧੩ ॥
ਸਮੁੰਦੁ ਸਾਗਰੁ ਹੋਵੈ ਬਹੁ ਖਾਰਾ ਗੁਰ ਸਿਖੁ ਲੰਘਿ ਗੁਰ ਪਹਿ ਜਾਈ ॥ ੧੪ ॥
ਜਿਉ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਲ ਬਿਨੁ ਹੈ ਮਰਤਾ ਤਿਉ ਸਿਖੁ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥ ੧੫ ॥
ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਸੋਭ ਕਰੇ ਜਲੁ ਬਰਸੈ ਤਿਉ ਸਿਖੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ੩ ਬਿਗਸਾਈ ॥ ੧੬ ॥

੧—ਸੰਤੁਸ਼ਟ ॥ ੨—ਮੂਸਲਾਧਾਰ ਬਰਸਾਤ, ਆਂਧੀ ਔਰ ਤੂਫ਼ਾਨ ਸਹਿਤ ॥ ੩—ਪ੍ਰਫੁਲਿੱਤ

ਸੇਵਕ ਕਾ ਹੋਇ ਸੇਵਕੁ ਵਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਿਨਉ ਬੁਲਾਈ ॥ ੧੭ ॥
ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਹਰਿ ਪਹਿ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ੧੮ ॥
ਤੂ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰ ਵਿਚੁ ਦੇ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਈ ॥ ੧੯ ॥
ਜੋ ਤੁਧੁ ਸੇਵਹਿ ਸੋ ਤੂਹੈ ਹੋਵਹਿ ਤੁਧੁ ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥ ੨੦ ॥
ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਵਾਈ ॥ ੨੧ ॥
ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਹੋਰ ਨਿਹਫਲ ਸਭ ਚਤੁਰਾਈ । ੨੨ ॥
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਸੋਇਆ ਮਨੁ ਜਾਗਾਈ ॥ ੨੩ ॥
ਇਕੁ ਦਾਨੁ ਮੰਗੈ ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ਹਰਿ ਦਾਸਨਿਦਾਸੁ ਕਰਾਈ ॥ ੨੪ ॥
ਜੇ ਗੁਰ ਝਿੜਕੇ ਤ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ਜੇ ਬਖਸੇ ਤ ਗੁਰ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨੫ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਏ ਮਨਮੁਖਿ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥ ੨੬ ॥
੧ ਪਾਲਾ ੨ ਕਕਰੁ ੩ ਵਰਫ ਵਰਸੈ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਦੇਖਣ ਜਾਈ ॥ ੨੭ ॥
ਸਭੁ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਦੇਖਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨਾ ਵਿਚਿ ਅਖੀ ਗੁਰਪੈਰ ਧਰਾਈ ॥ ੨੮ ॥
ਅਨੇਕ ਉਪਾਵ ਕਰੀ ਗੁਰ ਕਾਰਣਿ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਈ ॥ ੨੯ ॥
ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਅਰਾਧੀ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਸਾਈ ॥ ੩੦ ॥
ਨਾਨਕ ਕਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥ ੩੧ ॥
ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਜਤ ਕਤ ਤਤ ਗੋਸਾਈ ॥ ੩੨ ॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

॥ ਗੁਣਵੰਤੀ ॥

ਜੋ ਦੀਸੈ ਗੁਰ ਸਿਖੜਾ ਤਿਸੁ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥
ਆਖਾ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਦੇਹਿ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ ॥
ਸੋਈ ਦਸਿ ਉਪਦੇਸੜਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ੪ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ਇਹੁ ਮਨੁ ੫ ਤੈਕੂੰ ੬ ਡੇਵਸਾ ਮੈ ਮਾਰਗੁ ਦੇਹੁ ਬਤਾਇ ਜੀਉ ॥
ਹਉ ਆਇਆ ਦੂਰਹੁ ਚਲਿਕੈ ਮੈ ੭ ਤਕੀ ਤਉ ਸਰਣਾਇ ਜੀਉ ॥

੧—ਸਰਦੀ; ਕੁਹਰਾ ॥ ੨—ਤੁਸ਼ਾਰ ॥ ੩—ਔਲੇ ॥ ੪—ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ਼ ॥
੫—ਤੁਝਕੋ ॥ ੬—ਦੇਊਂਗਾ ॥ ੭—ਦੇਖੀ ॥

ਮੈ ਆਸਾ ਰਖੀ ਚਿਤਿ ਮਹਿ ਮੇਰਾ ਸਭੋ ਦੁਖੁ ਗਵਾਇ ਜੀਉ ॥
ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ ਭਾਈਅੜੇ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥
ਤਿਆਗੇਂ ਮਨ ਕੀ ਮਤੜੀ ਵਿਸਾਰੇਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਜੀਉ ॥
ਇਉ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸਾਵੜਾ ਨਹ ਲਗੈ ਤਤੀ ਵਾਉ ਜੀਉ ॥
ਹਉ ਆਪਹੁ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਦਾ ਮੈ ਕਹਿਆ ਸਭੁ ਹੁਕਮਾਉ ਜੀਉ ॥
ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕੀਆ ਪਸਾਉ ਜੀਉ ॥
ਮੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖੜੀ ਹਉ ਰਜਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਜੀਉ ॥
ਜੋ ਗੁਰ ਦੀਸੈ ਸਿਖੜਾ ਤਿਸੁ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੨ ॥

ਜਿਨ੍ੀ ਚਲਣੁ ਜਾਣਿਆ ਸੇ ਕਿਉ ਕਰਹਿ ੧ ਵਿਥਾਰ ॥
ਚਲਣ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੨ ॥

ਰਾਤਿ ਕਾਰਣਿ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਭਲਕੇ ਚਲਣੁ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੀਖਿਆ ਦੇਹਿ ਮੈ ਤੂੰ ਸੰਮ੍ਰਥੁ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਪਰਜਾਲੀਐ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਧਾਰੁ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਵਤਨ ਨਿਰਮਲਾ ਮੈਲਾ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਛੁਟੀਐ ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਨ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਕੰਤ ॥

੧—ਫੈਲਾਉ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਕੇ ਕੰਤ ੧ ਦਿਸਾ ਪੁਰੀ ਸੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਫਿਰਹਿ ਜਲੰਤ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੨ ॥

ਕਿਸਹੀ ਕੋਈ ਕੋਇ ੨ ਮੰਞੁ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕ ਤੂ ॥
ਕਿਉ ਨ ਮਰੀਜੈ ਰੋਇ ਜਾ ਲਗੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਹੀ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੨ ॥

ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾ ਸਹੁ ਰਾਵਿਓ ਦੁਖਿ ਭੀ ਸੰਮ੍ਹਾਲਿਓਇ ॥
ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸਿਆਣੀਏ ਇਉ ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

੧—ਪਰਦੇਸ ॥ ੨—ਮੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭੂਲੇ ਮਾਰਗੁ ਜਿਨਹਿ ਬਤਾਇਆ ॥
ਐਸਾ ਗੁਰ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ ॥੧॥
ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ੧ ਚਿਤਾਰੇ ॥
ਬਸਿ ਰਹੇ ਹਿਰਦੈ ਗੁਰ ਚਰਨ ਪਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥
ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨਾ ॥੨॥
ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤ ਜਨਮਿ ੨ ਫੁਨਿ ਮੂਆ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਿ ੩ ਆਸ੍ਰਮੁ ਦੀਆ ॥ ੩ ॥
ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਬੂਡਤ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੪ ਮਿਰਤੁ ਹਸੈ ਸਿਰ ਊਪਰੇ ਪਸੂਆ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ॥
੫ ਬਾਦ ੬ ਸਾਦ ਅਹੰਕਾਰ ਮਹਿ ਮਰਣਾ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਆਪਨਾ ਕਾਹੇ ਫਿਰਹੁ ਅਭਾਗੇ ॥
ਦੇਖਿ ੭ ਕਸੁੰਭਾ ਰੰਗੁਲਾ ਕਾਹੇ ਭੂਲਿ ਲਾਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਰਿ ਕਰਿ ਪਾਪ ੮ ਦਰਬੁ ਕੀਆ ਵਰਤਣ ਕੈ ਤਾਈ ॥
ਮਾਟੀ ਸਿਉ ਮਾਟੀ ਰਲੀ ਨਾਗਾ ਉਠਿ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥
ਜਾਕੈ ਕੀਐ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੇ ਤੇ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧੀ ॥
ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਭਜਿ ਜਾਹਿਗੇ ਕਾਹੇ ਜਲਹੁ ਕਰੋਧੀ ॥ ੩ ॥

੧-- ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ੨-- ਫਿਰ ॥ ੩—ਠੌਰ ਠਿਕਾਨਾ ॥ ੪—ਮ੍ਰਿਤਯੂ ॥ ੫-ਝਗੜੇ ॥ ੬-ਸ੍ਵਾਦ ਰਸ ॥ ੭-ਮਾਇਆ ਕਾ ਝੂਠਾ ਰੰਗ ॥ ੮-ਧਨ ਏਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ॥

ਦਾਸ ਰੇਣੁ ਸੋਈ ਹੋਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮਾ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥ ੪ ॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਪੀਸੁ ਦਾਸ ਕੈ ਤਬ ਹੋਹਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ਰਾਜ ਮਿਲਖ ੧ ਸਿਕਦਾਰੀਆ ਅਗਨੀ ਮਹਿ ਜਾਲੁ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ੨ ਛੋਹਰਾ ਤਿਸੁ ਚਰਣੀ ਲਾਗਿ ॥
ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਤਿਨ੍ਹ ਛੋਡਉ ਤਿਆਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਤਨ ਕਾ ਦਾਨਾ ਰੂਖਾ ਸੋ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ॥
ਗ੍ਰਿਹਿ ੩ ਸਾਕਤ ਛਤੀਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਬਿਖੂ ਸਮਾਨ ॥ ੨ ॥
ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਾ ੪ ਲੂਗਰਾ ਓਢਿ ਨਗਨ ਨ ਹੋਈ ॥
ਸਾਕਤ ੫ ਸਿਰਪਾਉ ਰੇਸ਼ਮੀ ਪਹਿਰਤ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ੩ ॥
ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਮੁਖਿ ਜੋਰਿਐ ਅਧ ਵੀਚਹੁ ਟੂਟੈ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ ੬ ਇਤ ਊਤਹਿ ਛੂਟੈ ॥ ੪ ॥
ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮ੍ ਹੀ ਤੇ ਹੋਆ ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਸਾਧ ਕਾ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੫ ॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਤ ਹੇ ॥
ਜਾ ਸਿਉ ੭ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਤੁਮ੍ ਲਾਗੇ ਓਹ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਾਵਤ ਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਸੇਜ ਸੋਹਨੀ ਛੋਡਿ ਖਿਨੈ ਮਹਿ ਜਾਵਤ ਹੇ ॥
ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸ ਪ੍ਰੇਰਿਓ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਖਾਵਤ ਹੇ ॥ ੧ ॥
੮ ਤ੍ਰਿਣ ਕੋ ਮੰਦਰੁ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਓ ਪਾਵਕੁ ਤਲੈ ਜਰਾਵਤ ਹੇ ॥

੧—ਸਰਦਾਰੀਆਂ ॥ ੨—ਸੇਵਕ ॥ ੩—ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ॥
੪—ਫੱਟਾ ਪੁਰਾਨਾ ਵਸਤ੍ਰ ॥ ੫—ਸਰੋਪਾ (ਰੇਸ਼ਮੀ ਪਗੜੀ) ॥
੬—ਯਹਾਂ ਭੀ ਔਰ ਵਹਾਂ ਭੀ (ਅਰਥਾਤ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ) ॥
੭—ਆਨੰਦ ਮਨਾਕਰ ॥ ੮—ਘਾਸ ਫੂੰਸ ਕਾ ਮਕਾਨ ॥

ਐਸੇ ੧ ਗੜ ਮਹਿ ੨ ਐਠਿ ੩ ਹਠੀਲੋ ਫੂਲਿ ਫੂਲਿ ਕਿਆ ਪਾਵਤ ਹੇ ॥੨॥
ਪੰਚ ਦੂਤ ਮੂਡ ਪਰਿ ਠਾਢੇ ਕੇਸ ਗਹੇ ਫੇਰਾਵਤ ਹੇ ॥
ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਵਹਿ ਅੰਧਿ ਅਗਿਆਨੀ ਸੋਇ ਰਹਿਓ ੪ ਮਦ ਮਾਵਤ ਹੇ ॥੩॥
ਜਾਲੁ ਪਸਾਰਿ ਚੋਗ ੫ ਬਿਸਥਾਰੀ ਪੰਖੀ ਜਿਉ ੬ ਫਾਹਾਵਤ ਹੇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਕਉ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਵਤ ਹੇ ॥ ੪ ॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਜਾਮੈ ਭਜਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਂਹੀ ॥
ਤਿਹ ਨਰ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਖੋਇਆ ਯਹ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤੀਰਥ ਕਰੈ ਬ੍ਰਤ ਫੁਨਿ ਰਾਖੈ ਨਹ ਮਨੂਆ ਬਸਿ ਜਾਕੋ ॥
ਨਿਹਫਲ ਧਰਮ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨੋ ਸਾਚੁ ਕਹਤ ਮੈ ਯਾਕਉ ॥ ੧ ॥
ਜੈਸੇ ਪਾਹਨ ਜਲ ਮਹਿ ਰਾਖਿਓ ੭ ਭੇਦੈ ਨਾਹਿ ਤਿਹਿ ਪਾਨੀ ॥
ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੁਮ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੋ ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ੨ ॥
ਕਲ ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਤੇ ਪਾਵਤ ਗੁਰ ਯਹ ਭੇਦੁ ਬਤਾਵੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਨਰੁ ੮ ਗਰੂਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨ ਕਾ ਕਹਿਆ ੯ ਮਨਸਾ ਕਰੈ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਉਚਰੈ ॥
ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮੁਕਤਿ ਮਨਿ ਸਚਾ ਭਾਵੈ ॥੧॥
ਤਨੁ ਧਨੁ ਕਲਤੁ ਸਭੁ ਦੇਖੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨਾ ॥ਰਹਾਉ॥
੧੦ ਕੀਚਹਿ ਰਸ ਭੋਗ ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਕੇਰੀ ॥ ਧਨੁ ਲੋਕਾਂ ਤਨੁ ਭਸਮੈ ਢੇਰੀ ॥
ਖਾਕੂ ਖਾਕੁ ਰਲੈ ਸਭੁ ੧੧ ਫੈਲੁ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਨਹੀ ਉਤਰੈ ਮੈਲੁ ॥ ੨ ॥
ਗੀਤ ਰਾਗ ਘਨ ਤਾਲ ਸਿ ਕੂਰੇ ॥ ਤ੍ਰਿਹੁਗੁਣ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਦੂਰੇ ॥

੧—ਕਿਲਾ ॥ ੨—ਅਭਿਮਾਨ ਸਹਿਤ ॥ ੩—ਹਠ ਕਰਕੇ ॥ ੪—ਨਸ਼ੇ ਮੇਂ ਮਤਵਾਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੫—ਦਾਨਾ ਫੈਲਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੬—ਫੰਸਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭—ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੱਥਰ ਕੋ ਪਾਨੀ ਨਹੀਂ ਫੋੜ ਸਕਤਾ ॥ ੮—ਕੀਮਤਿਦਾਰ ॥ ੯—ਬੁਧੀ ॥ ੧੦—ਕਰੀ ਜਾਵੇਂ ॥ ੧੧—ਕਾਰਰਵਾਈ ॥

ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦਰਦੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾਰੂ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥
ਧੋਤੀ ਊਜਲ ਤਿਲਕੁ ਗਲਿ ਮਾਲਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਪੜਹਿ ਨਟਸਾਲਾ ॥
ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਮਾਇਆ ਮਦੁ ਪੀਆ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨਾਹੀ ਸੁਖੁ ਥੀਆ ॥ ੪ ॥
੧ ਸੂਕਰ ੨ ਸੁਆਨ ੩ ਗਰਧਭ ੪ ਮੰਜਾਰਾ ॥ ਪਸੂ ਮਲੇਛ ਨੀਚ ਚੰਡਾਲਾ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ ਤਿਨ੍ਹ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਐ ॥
ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਆਈਐ ਜਾਈਐ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਲਹੈ ਪਦਾਰਥੁ ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ॥
ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪੂਛ ਨ ਹੋਇ ॥ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ੫ ਸੀਝੈ ਦਰਿ ਸੋਇ ॥ ੬ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਤਿਸੁ ਕਉ ਜਾਣੈ ॥ ਰਹੈ ਰਜਾਈ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿ ਸਚੈ ਦਰਿ ਵਾਸੁ ॥ ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਸਬਦਿ ਭਏ ਨਾਸੁ ॥ ੭ ॥
ਰਹੈ ਅਤੀਤੁ ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਤਿਸਕਾ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੈ ਹੈ ਇਹੁ ਜਿਸਕਾ ॥
ਨਾਂ ਓਹੁ ਆਵੈ ਨ ਓਹੁ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥

੧—ਸੂਅਰ ॥ ੨—ਕੁੱਤਾ ॥ ੩—ਗਧਾ ॥ ੪—ਬਿੱਲੀ ॥ ੫—ਪਰਵਾਣ ਹੋਵੈ ॥

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ

ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਧਿਆਨੁ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਮਨੁ ਮਾਨੁ ॥
ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਰਿਦੈ ਲੈ ਧਾਰਉ ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰਉ॥ ੧॥
ਮਤ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੂਲੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਭੂਲੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ ॥ ਅਵਰਿ ਤਿਆਗਿ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਲਾਇਆ ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਬੇਅੰਤ ਵਡਾਈ । ੨ ॥
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਊਰਧ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸ ।
ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੁਗਧ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੩॥
ਗੁਰ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੈ ਭੀ ਹੋਗੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਇਹੈ ਜਨਾਈ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ॥੪॥

ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਮਨ ਮੋਰ ॥ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਟੇਕ ਰਹਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਜਾਕੀ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਦਾਤਿ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਏਕੋ ਜਾਣੁ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਾਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗੈ ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਾਕਾ ਭਾਗੈ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥ ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਪੂਰਨ ਘਾਲ ॥
ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੁਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕ ਦਹਦਿਸਿ ਜਾਪੈ ॥੩॥
ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੇ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ॥ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਤਾਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗ ॥ ੪ ॥

ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ੧ ਦੇਉ ੨ ਅਲਖ ੩ ਅਭੇਉ ॥ ਸਰਬ ਪੂਜ ਚਰਨ ਗੁਰ ਸੇਉ ॥੧॥
ਗੁਰ ਬਿਨ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਥਾਉ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਉ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਨਾਉ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੁ ਰਿਦੈ ਧਿਆਨੁ ॥ ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ ਪੁਰਖੁ ਭਗਵਾਨ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਿ ਰਹਉ ਕਰ ਜੋਰਿ ॥ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਤਾਰੇ ਭਵਪਾਰਿ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰਿ ॥
ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਉਜਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੩॥
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੀ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥

ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਉਨ ਕਉ ਖਸਮਿ ਕੀਨੀ ੪ ਠਾਕਹਾਰੇ ॥ ਦਾਸ ਸੰਗਿ ਤੇ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਰਾਮ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਪੰਚ ੫ ਸਿਕਦਾਰ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤ ਕੇ ੬ ਪਾਨੀਹਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਗਤ ਪਾਸ ਤੇ ਲੇਤੇ ਦਾਨੁ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕਉ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥
ਲੂਟਿ ਲੇਹਿ ਸਾਕਤ ਪਤਿ ਖੋਵਹਿ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਪਗ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਹਿ ॥ ੨ ॥
ਪੰਚ ਪੂਤ ਜਣੇ ਇਕ ਮਾਇ ॥ ੭ ਉਤਭੁਜ ਖੇਲੁ ਕਰਿ ਜਗਤ ੮ ਵਿਆਇ ॥
ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਚਿ ਰਸੇ ॥ ਇਨ ਕਉ ਛੋਡਿ ਊਪਰਿ ਜਨ ਬਸੇ ॥ ੩ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਨ ਲੀਏ ਛਡਾਇ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਸੇ ਤਿਨ ਰਖੇ ਹਟਾਇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਸਭ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੪ ॥

ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

੧– ਇਸਟਦੇਵ॥ ੨–ਜੋ ਲਖਾ ਨ ਜਾ ਸਕੇ ॥ ੩– ਜਿਸਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਤਾ॥
੪—ਰੁਕਾਵਟ ਡਾਲਨੇਵਾਲੀ (ਮਾਇਆ)॥ ੫—ਸਰਦਾਰੁ ॥ ੬—ਪਾਨੀ ਢੋਨੇਵਾਲੇ (ਸੇਵਕ) ॥ ੭—ਉਤਪੱਤੀ ॥ ੮--ਜਨਮ ਦੇਤੀ ਹੈ॥

ਸੰਤਪ੍ਰਸਾਦਿ ੧ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਗਏ ॥ ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਵਡਭਾਗੀ ਪਏ ॥ ੧ ॥
ਰਾਮ ਜਪਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਬ ਹੋਇ ਦਇਆਲ ॥ ਸਾਧੂ ਜਨ ਕੀ ਕਰੈ ੨ ਰਵਾਲ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਜਾਇ ॥ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥
ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਤਾਂਕਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥
ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀਰਤਨਿ ਲਾਗੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੈ ॥੩॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਨ ਕਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ੩ ਰਉ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ਦਾਸ ਜਨਾ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਜਨ ਧੂਰਿ ॥ ੪ ॥

੧--ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸੰਸਕਾਰ ॥ ੨--ਚਰਣਧੂਲਿ ॥ ੩--ਲੀਨ ਹੋ ਰਹੋ ॥

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪ (ਘਰੁ ੧)

ਜੇ ਵਡਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਵਡਭਾਗੀ ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥
ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥
ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੋਵੈ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੀਰਾ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕ ਬਹੁ ਸਾਗਰ ਭਰਪੂਰੁ ਕੀਆ ॥
ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਵਡ ਮਸਤਕਿ ਤਿਨਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕਢਿ ਕਢਿ ਲੀਆ ॥ ੨ ॥
ਰਤਨੁ ਜਵੇਹਰੁ ਲਾਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਗੁਰਿ ਕਾਢਿ ੧ ਤਲੀ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥
ਭਾਗਹੀਣ ਮਨਮੁਖਿ ਨਹੀ ਲੀਆ ੨ ਤ੍ਰਿਣ ਓਲੈ ਲਾਖੁ ਛਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਪਾਵੈ ਧਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੋਪਾਲੁ ਲਾਲੁ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿ ਤੂ ਜੀਵਹਿ ਫਿਰਿ ਨ ਖਾਈ ਮਹਾ ਕਾਲੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ ॥
ਬਡੈ ਭਾਗਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਾਹੀ ਉਧਾਰੁ ॥
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥

੧—ਹਾਥ ਕੀ ਹਥੇਲੀ ਪਰ ਰਖਕਰ ॥ ੨—ਤਿਨਕੇ ਕੀ ਓਟ ਮੇਂ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥ ਸੰਗਤਿ ਕਰਤ ਸੰਤੋਖੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ ॥
ਸੰਤਹ ਚਰਨ ਮਾਥਾ ਮੇਰੋ ਪਉਤ ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਸੰਤਹ ਡੰਡਉਤ ॥ ੧ ॥
ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥
ਜਾਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਰਾਖੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਤਹ ਚਰਣ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥ ਸੰਤਹ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ॥
ਸੰਤਹ ਕੀ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਆਸ ॥ ਸੰਤ ਹਮਾਰੀ ਨਿਰਮਲ ਰਾਸਿ ॥ ੨ ॥
ਸੰਤ ਹਮਾਰਾ ਰਾਖਿਆ ਪੜਦਾ ॥ ਸੰਤਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਕਬਹੂ ਨ ੧ ਕੜਦਾ ॥
ਸੰਤਹ ਸੰਗੁ ਦੀਆ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ੩ ॥
ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਪਾਰ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥
ਜੀਅ ਸੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤਹ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੨ ਸਿੰਚਹਿ ੩ ਦਰਬੁ ਦੇਹਿ ਦੁਖੁ ਲੋਗ ॥ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਨ ਅਵਰਾ ੪ ਜੋਗ ॥
ਕਰਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ਹੋਇ ਵਰਤਹਿ ਅੰਧ ॥ ਜਮ ਕੀ ੫ ਜੇਵੜੀ ਤੂ ਆਗੈ ਬੰਧ॥੧॥
ਛਾਡਿ ੬ ਵਿਡਾਣੀ ੭ ਤਾਤਿ ਮੂੜੇ ॥ ਈਹਾ ਬਸਨਾ ੮ ਰਾਤਿ ਮੂੜੇ ॥
ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਾਤੇ ਤੈ ਉਠਿ ਚਲਨਾ ॥ ਰਾਚਿ ਰਹਿਓ ਤੂ ਸੰਗਿ ਸੁਪਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬਾਲ ੯ ਬਿਵਸਥਾ ੧੦ ਬਾਰਿਕੁ ਅੰਧ ॥ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਲਾਗਾ ੧੧ ਦੁਰਗੰਧ ॥
੧੨ ਤ੍ਰਿਤੀਅ ਬਿਵਸਥਾ ਸਿੰਚੇ ਮਾਇ ॥ ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਛੋਡਿ ਚਲਿਓ ਪਛੁਤਾਇ ॥ ੨ ॥

੧—ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਜਕੜ ਸਕਤਾ ॥ ੨—ਇਕਠਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਧਨ ॥ ੪—ਵਾਸਤੇ ॥ ੫—ਰੱਸੀ ॥ ੬—ਬੇਗਾਨੀ ॥ ੭—ਜਲਨ ਅਥਵਾ ਈਰਖਾ ॥ ੮—ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਤਕ ॥ ੯—ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ॥ ੧੦—ਬਾਲਕ ॥ ੧੧—ਵਿਸ਼ੇ ਵਾਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਦੁਰਗੰਧ ॥ ੧੨—ਤੀਸਰੀ ਅਵਸਥਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੌੜ੍ਹ ਆਯੂ ॥

ਚਿਰੰਕਾਲ ਪਾਈ ਦ੍ਰਲਭ ਦੇਹ ॥ ਨਾਮ ੧ ਬਿਹੂਣੀ ਹੋਈ ਖੇਹ ॥
ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਮੁਗਧ ਤੇ ਬੁਰੀ ॥ ਤਿਸਹਿ ਨ ਬੂਝੈ ਜਿਨਿ ਏਹ ੨ ਸਿਰੀ ॥ ੩ ॥
ਸੁਣਿ ਕਰਤਾਰ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ਤੁਮਹਿ ਛਡਾਵਹੁ ਛੁਟਕਹਿ ਬੰਧ ॥ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਨਾਨਕ ਜਗ ਅੰਧ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੩ ਬੀਜਮੰਤ੍ਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਉ ॥ ਆਗੈ ਮਿੱਲੀ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੁ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਜਪਲਾ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਿਰਦੈ ਵਾਸੈ ਭਉਜਲੁ ੪ ਪਾਰ ਪਰਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਅਟਲ ॥ ਤਾ ਛੂਟਹਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ੫ ਪਟਲ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥ ਤਾ ਤੇਰਾ ਹੁਇ ਨਿਰਮਲ ਜੀਉ ॥੨॥
ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ॥
ਸੋ ਹਰਿ ਭਜਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ੬ ਰਾਪੈ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ੩ ॥
ਛੋਡਿ ਸਿਆਣਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਮਨ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ੭ ਜਾਇ ਨ ਕਾਈ ॥
ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁੋਸਾਈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ॥੪॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੮ ਗਹੁ ਕਰਿ ਪਕਰੀ ਨ ਆਈ ਹਾਥਿ । ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਚਾਲੀ ਨਹੀ ਸਾਥਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਤਿਆਗਿ ਦਈ ॥ ਤਬ ਓਹ ਚਰਣੀ ਆਇ ਪਈ ॥ ੧ ॥
ਸੁਣਿ ਸੰਤਹੁ ਨਿਰਮਲ ਬੀਚਾਰ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਤ ਉਧਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਕੋਈ ਦੇਵੈ ਮਾਨੁ ॥ ਤਬ ਆਪਸ ਊਪਰਿ ਰਖੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

੧—ਬਗੈਰ ॥ ੨—ਰਚੀ ਹੈ ॥ ੩—ਮੂਲਮੰਤ੍ਰ (ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਅੰਤਰਮੇਂ ਨਾਮਕੀ ਅਖੰਡ ਧੁਨਿ ਹੋਤੀ ਹੈ) ॥ ੪—ਪਾਰ ਹੋ ਗਇਆ ॥ ੫—ਪੜਦੇ ॥ ੬—ਰੰਗਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭—ਠੋਰ ਠਿਕਾਨਾ ॥ ੮—ਪੱਕੀ ਕਰਕੇ ॥

ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਕੋਈ ਮਨਿ ਪਰਹਹੈ ॥ ਤਬ ਉਹ ਸੇਵਕਿ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥੨॥
ਮੁਖਿ ੧ ਬੇਰਾਵੈ ਅੰਤਿ ਠਗਾਵੈ ॥ ਇਕਤੁ ਠਉਰ ਓਹ ਕਹੀ ਨ ਸਮਾਵੈ ॥
ਉਨਿ ਮੋਹੇ ਬਹੁਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਰਾਮ ਜਨੀ ਕੀਨੀ ਖੰਡ ਖੰਡ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਮਾਗੈ ਸੋ ਭੂਖਾ ਰਹੈ ॥ ਇਸੁ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ ਸੁ ਕਛੂ ਨ ਲਹੈ ॥
ਇਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕਰੈ ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਤਰੈ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਤਿਆਗੈ ਰਤਨੁ ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਤਾਹੂ ਕਾ ਜਤਨੁ ॥
ਸੋ ਸੰਚੈ ਜੋ ੨ ਹੋਛੀ ਬਾਤ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ੩ ਟੇਢਉ ਜਾਤ ॥ ੧ ॥
ਅਭਾਗੇ ਤੈ ਲਾਜ ਨਾਹੀ ॥
ਸੁਖਸਾਗਰ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਿਓ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ੪ ਕਉਰਾ ੫ ਬਿਖਿਆ ਮੀਠੀ ॥ ਸਾਕਤ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨੈਨਹੁ ਡੀਠੀ ॥
ਕੂੜਿ ਕਪਟ ਅਹੰਕਾਰਿ ਰੀਝਾਨਾ ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਜਨੁ ਬਿਛੂਅ ਡਸਾਨਾ ॥੨॥
ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਸਦ ਹੀ ਝੂਰੈ ॥ ਮਨਿਮੁਖ ਕਬਹਿ ਨ ਉਸਤਤਿ ਕਰੈ ॥
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ ॥ ੩ ॥
ਸਭ ਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ॥ ਵੇਮੁਹਤਾਜੁ ਪੂਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥
ਮੋਹ ਮਗਨ ਲਪਟਿਓ ਭ੍ਰਮ ਗਿਰਹ ॥ ਨਾਨਕ ਤਰੀਐ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ॥੪॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫॥

ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਨਾਮ ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨ ॥
ਸੂਖ ਸਹਜ ਦਇਆ ਕਾ ੬ ਪੋਤਾ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਹਵਾਲੈ ਹੋਤਾ ॥
ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਕੋ ਭੰਡਾਰੁ ॥
ਖਾਤ ਖਰਚਿ ਕਛੁ ੭ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਹਰਿ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥
ਕੀਰਤਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ॥ ਆਨਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥

੧—ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥ ੨—ਤੁੱਛ ॥ ੩—ਟੇਢ਼ਾ ॥ ੪— ਕੜੂਵਾ ॥
੫—ਵਿਸ਼ੇ-ਵਿਕਾਰ ॥ ੬—ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ॥ ੭—ਕਮੀ ॥

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਪੂੰਜੀ ॥ ਸੰਤਨ ਹਥਿ ਰਾਖੀ ਕੂੰਜੀ ॥ ੨ ॥
ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਗੁਫਾ ਤਹ ਆਸਨੁ ॥ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਤਹ ੧ ਬਾਸਨੁ ॥
ਭਗਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਸਟਿ ਕਰਤ ॥ ਤਹ ਹਰਖ ਨ ਸੋਗ ਨ ਜਨਮ ਨ ਮਰਤ ॥ ੩ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਿਨਿ ਹਰਿਧਨੁ ਪਾਇਆ॥
ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ੨ ਵਰਤਣਿ ਹਰਿ ਮੇਰੀ੩ ਰਾਸਿ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਅਬ ਕੀਜੈ ॥
ਜਾਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ੪ ਭੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਬੂਝੈ ਨਹ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥
ਕਉਨੁ ਨਾਮੁ ਜਗ ਜਾਕੈ ਸਿਮਰੈ ਪਾਵੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਭਏ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੰਤਜਨ ਤਬ ਇਹ ਬਾਤ ਬਤਾਈ ॥
ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਾਨੋ ਤਿਹ ਕੀਏ ਜਿਹ ਪ੍ਰਭ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ ॥ ੨ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਰ ੫ ਨਿਸਿਬਾਸੁਰ ਮੈ ਨਿਮਖ ਏਕ ਉਰਧਾਰੈ ॥
ਜਮ ਕੋ ੬ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੈ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਅਪਨੋ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਾਰਾਇਨਿ ਸੁਧਿ ਲੇਹੁ ॥
ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਅਉਧ ਘਟੈ ਨਿਸਬਾਸੁਰ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤੁ ਹੈ ਦੇਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
੭ ਤਰਨਾਪੋ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਖੋਇਓ ਬਾਲਪਨੁ ਅਗਿਆਨਾ ॥
ਬਿਰਧ ਭਇਓ ਅਜਹੂ ਨਹੀ ਸਮਝੈ ਕਉਨੁ ਕੁਮਤਿ ੮ ਉਰਝਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੀਓ ਜਿਹ ਠਾਕੁਰ ਸੋ ਤੈ ਕਿਉ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥

੧—ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੨—ਬਰਤਾਵਕੀ ਵਸਤੂ ॥ ੩—ਪੂੰਜੀ ॥ ੪—ਰੰਗਾ ਜਾਵੇ ॥
੫—ਰਾਤ-ਦਿਨ ॥ ੬— ਭੈ ॥ ੭—ਯੁਵਾਵਸਥਾ ॥ ੮—ਫੰਸ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਹੋਤ ਨਰ ਜਾਕੈ ਸਿਮਰੈ ਨਿਮਖ ਨ ਤਾ ਕੋ ਗਾਇਓ ॥ ੨ ॥
ਮਾਇਆ ਕੋ ੧ ਮਦੁ ਕਹਾ ਕਰਤੁ ਹੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਈ ॥
ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਚੇਤਿ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਹੋਇਹੈ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ (ਅਸਟਪਦੀਆ) ॥

ਖਟੁ ਮਟੁ ਦੇਹੀ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਧੁਨਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ ॥
ਵਾਜੈ ਅਨਹਦੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਣਾ ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ੨ ਪਤੀਣਾ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ੩ ਬਿਵਰਜਿ ਸਮਾਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਹੀਰਾ ॥ ਤਿਤੁ ਰਾਤਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ੨ ॥
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਰੋਗੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥
ਜਮੁ ੪ ਜੰਦਾਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ਮੋਹਿ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ੫ ਸੋਹਿ ॥ ੩ ॥
ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਭਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗੇ ਦੁਰਮਤਿ ੬ ਪਰਹਾਰੀ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਅੰਤਰਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥
ਅਲਿਪਤ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥ ੭ ਤਸਕਰ ਪੰਚ ਸਬਦਿ ਸੰਘਾਰੇ ॥
ਪਰ ਘਰ ਜਾਇ ਨ ਮਨੁ ਡੋਲਾਏ ॥ ਸਹਜ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹਉ ਸਮਾਏ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਅਉਧੂਤਾ ॥ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਤਤੁ ੮ ਪਰੋਤਾ ॥
ਜਗੁ ਸੂਤਾ ਮਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ੬ ॥
ਅਨਹਦੁ ਸਬਦੁ ਵਜੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥ ੯ ਅਵਿਗਤ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ॥
ਤਉ ਜਾਨੀ ਜਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੀ ॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ੭ ॥
ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਸਹਜਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥ ਤਜਿ ੧੦ ਹਉ ਲੋਭਾ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥
ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਅਪਨਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਮੇਟਿ ਸਮਾਨਿਆ ॥ ੮ ॥

੧—ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੨--ਬਿਸ਼੍ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਇਆ ॥ ੩-- ਮਨਕੋ ਰੋਕਕਰ ॥ ੪--ਯਮਦੂਤੋਂ ਕੀ ਮਾਰ॥ ੫--ਸੋਭਾ ਦੇਤਾਹੈ ॥ ੬--ਤਿਆਗ ਦੀ॥ ੭ ਚੋਰ ॥ ੮-ਤੱਤ ਮੇ ਸਮਾਇਆ ਹੂਆ ॥ ੯--ਅਪਾਰ ॥ ੧੦-- ਅਪਨੇ ਕਾ ਲੋਭ ਤਿਆਗਕਰ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ (ਅਨੰਦੁ) ॥

ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਤ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮਨਿ ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ ॥
ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ ਪਰੀਆ ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਆਈਆ ॥
ਸਬਦੋ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥
ਏਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਤੂ ਜਿ ਦੇਖਦਾ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥
ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥
ਐਸਾ ਕੰਮੁ ਮੂਲੇ ਨ ਕੀਚੈ ਜਿਤੁ ਅੰਤਿ ਪਛੋਤਾਈਐ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਤੂ ਹੋਵੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥ ੧੧ ॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥
ਚਾਲਾ ਨਿਰਾਲੀ ਭਗਤਾਹ ਕੇਰੀ ੧ ਬਿਖਮ ਮਾਰਗਿ ਚਲਣਾ ॥
ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਨਾਹੀ ਬੋਲਣਾ ॥
੨ ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ ੩ ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ੪ ਏਤੁ ਮਾਰਗਿ ਜਾਣਾ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਤਜਿਆ ਹਰਿ ਵਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚਾਲ ਭਗਤਾ ਜੁਗਹੁ ਜੁਗੁ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੧੪ ॥

ਜੇਕੋ ਗੁਰ ਤੇ ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਰ ਥੈ ਕੋਈ ਪੁਛਹੁ ਬਿਬੇਕੀਆ ਜਾਏ ॥
ਅਨੇਕ ਜੂਨੀ ਭਰਮਿ ਆਵੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥
ਫਿਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ ਲਾਗਿ ਚਰਣੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥ ੨੨ ॥

੧—ਕਠਿਨੁ ॥ ੨—ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਧਾਰ ਸੇ ਅਧਿਕ ਤੇਜ਼ ॥ ੩—ਬਾਲ ਸੇ ਭੀ ਬਾਰੀਕ ॥ ੪—ਐਸੇ ਮਾਰਗ ਪਰ ਜਾਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥
ਬਾਣੀ ਤ ਕਚੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ਕਹਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ ਕਚੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਰਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਛੂ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮਾਇਆ ਬੋਲਨਿ ਪਏ ੧ ਰਵਾਣੀ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ੨੪ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਹੀਰੇ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥
ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਜਿਤੁ ਮੰਨੁ ਲਾਗਾ ਏਹੁ ਹੋਆ ੨ ਸਮਾਉ ॥
ਸਬਦ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ਭਾਉ ॥
ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਆਪੇ ਜਿਸਨੋ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥
ਕਹੈ ਨਨਾਕੁ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਹੀਰਾ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥ ੨੫ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥
ਵਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਉਣ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ ਰਖਾਇਆ ॥
ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ ਇਕਨਾ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ਤਹ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਨਾਉ ਨਵਨਿਧਿ ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਪਾਇਆ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੈ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥ ੩੮ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ (ਮ: ੧) ॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰੇ ਮਨਾ ਸੁਣੀਐ ਸਿਖ ਸਹੀ ॥
ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੇਸੀਆ ਬੈਠਾ ਕਢਿ ਵਹੀ ॥
ਤਲਬਾ ਪਉਸਨਿ ੩ ਆਕੀਆ ਬਾਕੀ ਜਿਨਾ ਰਹੀ ॥
ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ ਹੋਸੀ ਆਇ ੪ ਤਈ ॥
ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਨ ਸੁਝਈ ੫ ਭੀੜੀ ਗਲੀ ੬ ਫਹੀ ॥

੧—ਖੁਲਕਰ ਬਾਤੇਂ ਕਰੇਂ; ਮਗਰ ਸਭ ਵਿਅਰੱਥ ॥ ੨—ਆਨੰਦ ॥
੩—ਸਖ਼ਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ॥ ੪—ਹਿਸਾਬ ਚੁਕਾਨੇਵਾਲਾ ॥ ੫—ਤੰਗ ॥ ੬—ਫੰਸੀ ॥

ਕੂੜ ੧ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਓੜਕਿ ਸਚਿ ਰਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥

ਜੈਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਣੀਦਾ ਤੈਸੋ ਹੀ ਮੈ ਡੀਠੁ ॥
ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾ ੨ ਬਸੀਠੁ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਦਾ ਕਟੇ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਨਾ ਧੁਰੇ ਪਇਆ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁਵੇਲਾ ਘੜੀ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਮੂਰਤ ਪਲੁ ਸਾਰੁ ॥
ਧੰਨੁ ਸੁਦਿਨੁ ਸੁ ਸੰਜੋਗੜਾ ਜਿਤੁ ਡਿਠਾ ਗੁਰ ਦਰਸਾਰੁ ॥
ਮਨ ਕੀਆ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥
ਹਉਮੈ ਤੁਟਾ ਮੋਹੜਾ ਇਕੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਲਗਾ ਸੇਵ ਹਰਿ ਉਧਰਿਆ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਕੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨਬੰਧੁ ॥
ਵੇਖਦਿਆ ਹੀ ਭਜਿ ਜਾਨਿ ਕਦੇ ਨ ਪਾਇਨਿ ਬੰਧੁ ॥
ਜਿਚਰੁ ਪੈਨਨਿ ਖਾਵਨੇ ਤਿਚਰੁ ਰਖਨਿ ਗੰਢੁ ॥
ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵਈ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਬੋਲਨਿ ੩ ਗੰਧੁ ॥
ਜੀਅ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ॥
ਕੂੜਾ ਗੰਢੁ ਨ ਚਲਈ ਚਿਕੜਿ ਪਥਰ ਬੰਧੁ ॥
ਅੰਧੇ ਆਪੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ੪ ਫਕੜੁ ਪਿਟਨਿ ਧੰਧੁ ॥
ਝੂਠੈ ਮੋਹਿ ਲਪਟਾਇਆ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤਾ ੫ ਬਿਹੰਧੁ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਧੁਰਿ ਪੂਰਾ ਕਰਮੁ ਕਰੇਇ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਉਬਰੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ॥ ੨ ॥

੧—ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ॥ ੨—ਬੈਠਕ ਰਖਣੇਵਾਲਾ ॥ ੩—ਨਿੰਦਾ ॥ ੪—ਵਿਅਰਥ ਕੇ ਝੂਠੇ ਧੰਧੋਂ ਕੀ ਖ਼ਾਤਿਰ ਖਪਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫—ਆਯੂ ਬੀਤ ਗਈ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਕਾਹੇ ਮਨ ਤੂ ਡੋਲਤਾ ਹਰਿ ਮਨਸਾ ਪੂਰਣਹਾਰੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਸਭਿ ਦੁਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਆਰਾਧਿ ਮਨ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ਜਿਨਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥
ਓਨੀ ਛਡਿਆ ਮਾਇਆ ੧ ਸੁਆਵੜਾ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਅਠੇ ਪਹਰ ਇਕਤੈ ਲਿਵੈ ਮੰਨੇਨਿ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਇਕੁ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰਹੁ ਆਪਣਾ ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ ਘਟ ਘਾਟ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੰਤਿਆ ਕੋਇ ਨ ਬੰਧੈ ਵਾਟ ॥ ੨ ॥

੧—ਸੁਆਦ ਯਾ ਰਸ ॥

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਾਹਰਿ ਢੂਢਨ ਤੇ ਛੂਟਿ ਪਰੇ ਗੁਰਿ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਦਿਖਾਇਆ ਥਾ ॥
ਅਨਭਉ ਅਚਰਜ ਰੂਪੁ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਿਆ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਇਆ ਥਾ ॥ ੧ ॥
੧ ਮਾਨਕੁ ਪਾਇਓ ਰੇ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਥਾ ॥
ਮੋਲਿ ਅਮੋਲੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਦਿਵਾਇਆ ਥਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਅਕਥੁ ਕਥਾਇਆ ਥਾ ॥
ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਦਸਮ ਦੁਆਰਿ ਵਜਿਓ ਤਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਚੁਆਇਆ ਥਾ ॥ ੨ ॥
ਤੋਟਿ ਨਹੀ ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੀ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਸਮਾਇਆ ਥਾ ॥
ਚਰਣ ਚਰਣ ਚਰਣ ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਅਘੜੁ ਘੜਿਓ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਥਾ ॥ ੩ ॥
ਸਹਜੇ ਆਵਾ ਸਹਜੇ ਜਾਵਾ ਸਹਜੇ ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ ਥਾ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਰਮੁ ਗੁਰਿ ਖੋਇਆ ਤਾ ਹਰਿ ਮਹਲੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਥਾ ॥ ੪ ॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ) ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭ੍ਰਮਤੇ ਭ੍ਰਮਤੇ ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਅਬ ਪਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਰੇ ਮੂੜੇ ਤੂ ਹੋਛੈ ਰਸਿ ਲਪਟਾਇਓ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਤੇਰੈ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਉਰਝਾਇਓ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ ॥
ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ੨ ਬਨਜਨਿ ਆਇਓ ੩ ਕਾਲਰੁ ਲਾਦਿ ਚਲਾਇਓ ॥ ੨ ॥

੧—ਮੋਤੀ ॥ ੨—ਖ਼ਰੀਦ ਕਰਨੇ ਕੋ ॥ ੩—ਕਲੱਰ (ਅਰਥਾਤ ਤੁੱਛ ਵਸਤੂ) ॥

ਜਿਹ ਘਰ ਮਹਿ ਤੁਧੁ ਰਹਨਾ ਬਸਨਾ ਸੋ ਘਰੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਓ ॥ ੩ ॥
ਅਟਲ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖਦਾਈ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਤੁਝੁ ਗਾਇਓ ॥ ੪ ॥
ਜਹਾ ਜਾਣਾ ਸੋ ਥਾਨੁ ਵਿਸਾਰਿਓ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਮਨੁ ਲਾਇਓ ॥੫॥
ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ ਦੇਖਿ ਸਮਗ੍ਰੀ ਇਸਹੀ ਮਹਿ ਉਰਝਾਇਓ ॥ ੬ ॥
ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਓ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਓ ॥ ੭ ॥
ਜਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਾ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਇਓ ॥ ੮ ॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਘਰਿ ਰਹੁ ਰੇ ਮਨ ਮੁਗਧ ਇਆਨੇ ॥ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਧਿਆਨੇ ॥
ਲਾਲਚ ਛੋਡਿ ਰਚਹੁ ਅਪਰੰਪਰਿ ਇਉ ਪਾਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਹੇ ॥੧॥
ਜਿਸੁ ਬਿਸਰਿਐ ਜਮੁ ੧ ਜੋਹਣਿ ਲਾਗੈ ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਜਾਹਿ ਦੁਖਾ ਫੁਨਿ ਆਗੈ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅੜੇ ਏਹੁ ਪਰਮ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਡੀਠਾ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਾਮ ਰਹਹੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਏਹੁ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਰਾ ਹੇ ॥ ੩ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗੁਰਬਚਨੀ ਬੋਲਹੁ ॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਹਿ ਇਹੁ ਰਸੁ ੨ ਟੋਲਹੁ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜਿ ਲਹਹੁ ਘਰੁ ਅਪਨਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਗਰਭ ਮਝਾਰਾ ਹੇ ॥ ੪ ॥
ਸਚੁ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ॥ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਹੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ॥
ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਹੇ ॥ ੫ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਦਾਤਾ ਵਡ ਦਾਣਾ ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਸੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਾ ॥
ਜਿਸ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਤਿਸੁ ਚੂਕਾ ਜਮ ਭੈ ਭਾਰਾ ਹੇ ॥ ੬ ॥
ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਕਾਇਆ ਕੀਨੀ ॥ ਤਿਸ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਲੈ ਚੀਨੀ ॥

੧—ਦੁਖ ਦੇਣੇ ॥ ੨—ਤਲਾਸ਼ ਕਰੋ ॥

ਆਤਮੁ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਹੈ ਆਤਮ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥ ੭ ॥
ਸਤ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥ ਖਿਮਾ ਗਹਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥
ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਪਰਾਤਮੁ ਚੀਨਹੁ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੇ ॥ ੮ ॥
ਸਾਕਤ ਕੂੜ ਕਪਟ ਮਹਿ ਟੇਕਾ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕਾ ॥
ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਆਵਹਿ ਫੁਨਿ ਜਾਵਹਿ ਗ੍ਰਭ ਜੋਨੀ ਨਰਕ ਮਝਾਰਾ ਹੇ ॥ ੯ ॥
ਸਾਕਤ ਜਮ ਕੀ ੧ ਕਾਣਿ ਨ ਚੂਕੈ ॥ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਨ ਕਬਹੂ ਮੂਕੈ ॥
ਬਾਕੀ ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਲੀਜੈ ਸਿਰਿ ੨ ਅਫਰਿਓ ਭਾਰੁ ੩ ਅਫਾਰਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਕਤੁ ਕਹਹੁ ਕੋ ਤਰਿਆ ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਤਾ ਭਵਜਲਿ ਪਰਿਆ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ ॥ ੧੧ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ॥ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਤਾਰੇ ਸੋਈ ॥
ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਮਨਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਹੇ ॥ ੧੨ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਭੂਲੇ ਆਵਹੁ ਜਾਵਹੁ ॥ ਜਨਮਿ ਮਰਹੁ ਫੁਨਿ ਪਾਪ ਕਮਾਵਹੁ ॥
ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਅਚੇਤ ਨ ਚੇਤਹਿ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤਾ ਰਾਮੁ ਪੁਕਾਰਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਕੀਏ ॥ ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਿਨਿ ਦਾਤੈ ਦੀਏ ॥
ਕਿਸ ਕਉ ਦੋਸੁ ਦੇਹਿ ਤੂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਹੁ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਰਾਰਾ ਹੇ ॥ ੧੪ ॥
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ॥
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਕਿਆ ਲੇ ਚਾਲੇ ਬਿਖੁ ਲਾਦੇ ਛਾਰ ਬਿਕਾਰਾ ਹੇ ॥੧੫ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥ ਅਕਥੁ ਕਥਹੁ ਮਨੁ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥
ਉਠਿ ਚਲਤਾ ਠਾਕਿ ਰਖਹੁ ਘਰਿ ਅਪਨੈ ਦੁਖੁ ਕਾਟੇ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ਹੇ ॥ ੧੬ ॥
ਹਰਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਓਟਿ ਪਰਾਤੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ॥
ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹਰਿ ਬਖਸੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ ॥ ੧੭ ॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ (ਸੋਲਹੇ) ॥

ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥ ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦਾ ਬਖਸਿੰਦਾ ॥
ਗੁਰੁ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਸਥਾਨਾ ਹੇ ॥ ੧ ॥

੧ —ਡੰਡ ॥ ੨—ਸਿਰਪਰ ਬੋਝਾ ਲਦ ਗਇਆ ॥ ੩—ਭਾਰੀ ॥

ਗੁਰੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸਹਿ ॥ ਗੁਰੁ ਸਿਮਰਤ ਜਮ ਸੰਗਿ ਨ ਫਾਸਹਿ ॥
ਗੁਰੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰੁ ਕਾਟੇ ਅਪਮਾਨਾ ਹੇ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਏ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਏ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਗੁਰੁ ਕਰਦਾ ਨਿਤ ਜੀਅ ਦਾਨਾ ਹੇ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣੀਐ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮੁਖਿ ੧ ਭਣੀਐ ॥
ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟਾਏ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਦੇਵੈ ਮਾਨਾ ਹੇ ॥ ੪ ॥
ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਭੂਲਾ ਮਾਰਗੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਆ ॥
ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਪੂਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਗਿਆਨਾ ਹੇ ॥੫॥
ਗੁਰਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ਸਭਨੀ ਠਾਂਈ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਗੋਸਾਈ ॥
੨ ਊਚ ਊਨ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨਾ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨਾ ਹੇ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਈ ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਹ ਜੋਹੈ ਮਾਈ ॥
ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦੀਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਪਾਨਾ ਹੇ ॥ ੭ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਆਪਿ ਸੁਣੀ ਤੈ ਆਪਿ ਵਖਾਣੀ ॥
ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਜਪੀ ਤੇਈ ਸਭਿ ਨਿਸਤ੍ਰੇ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ੩ ਨਿਹਚਲ ਥਾਨਾਂ ਹੇ ॥੮॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਣੈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪਣ ਭਾਣੈ ॥
ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ੪ ਜਾਚਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ਹੇ ॥ ੯ ॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੂਰਤਿ ਦੇਖਿ ਨ ਭੂਲ ਗਵਾਰਾ ॥ ੫ ਮਿਥਨ ੬ ਮੋਹਾਰਾ ਝੂਠੁ ਪਸਾਰਾ ॥
ਜਗ ਮਹਿ ਕੋਇ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਏ ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਪਉ ਸਰਣਾਈ ॥ ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਸਭੁ ਭਰਮੁ ਮਿਟਾਈ ॥
ਏਕੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅਉਖਧੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਗਾਇਣਾ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੈ ਕਉ ਤਰਸਹਿ ਬਹੁ ਦੇਵਾ ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾਕੀ ਕਰਦੇ ਸੇਵਾ ॥
ਅਨਾਥਾ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਸੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਣਾ ॥ ੩ ॥
ਹੋਰੁ ਦੁਆਰਾ ਕੋਇ ਨ ਸੂਝੈ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਵੈ ਤਾ ਕਿਛੂ ਨ ਬੂਝੈ ॥

੧—ਉਚਾਰਣ ਕੀਜੇ ॥ ੨—ਊਂਚ ਔਰ ਨੀਚ ॥ ੩—ਜੋ ਚਲਾਇਮਾਨ ਨ ਹੋ ਸਕੇ ॥
੪—ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫—ਮਿਥਿਆ (ਅਸੱਤ) ॥ ੬—ਢੇਰ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਭੰਡਾਰੁ ਨਾਮ ਜਿਸੁ ਇਹੁ ਰਤਨੁ ਤਿਸੈ ਤੇ ਪਾਇਣਾ ॥ ੪ ॥
ਜਾਕੀ ਧੂਰੀ ਕਰੇ ੧ ਪੁਨੀਤਾ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ਨ ਪਾਵਹਿ ਮੀਤਾ ॥
ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਪਾਰਿ ਪਰਾਇਣਾ ॥ ੫॥
੨ ਪਾਰਜਾਤੁ ਲੋੜਹਿ ਮਨ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਾਮਧੇਨੁ ਸੋਹੀ ਦਰਬਾਰੇ ॥
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਤੋਖੁ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਾਮੁ ਕਮਾਇ ੩ ਰਸਾਇਣਾ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਪੰਚ ੪ ਧਾਤੂ ॥ ਭੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋਵਹਿ ਨਿਰਮਲਾ ਤੂ ॥
ਪਾਰਸੁ ਜਬ ਭੇਟੈ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਤਾ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਦਿਖਾਇਣਾ ॥ ੭ ॥
ਕਈ ਬੈਕੁੰਠ ਨਾਹੀ ੫ ਲਵੈ ਲਾਗੇ ॥ ਮੁਕਤਿ ਬਪੁੜੀ ਭੀ ਗਿਆਨੀ ਤਿਆਗੇ ॥
ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਣਾ ॥ ੮ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸੋਈ ॥
ਜਿਸਨੋ ਲਾਇ ਲਏ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗ ੬ ਮਥਾਇਣਾ ॥ ੯ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਣਹਿ ॥ ੭ ਤੁਛ ਮਾਤ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਵਖਾਣਹਿ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨੁ ੮ ਸੀਤਲਾਇਣਾ ॥੧੦॥
ਜਾਕੀ ਸੋਇ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਜੀਵੈ ॥ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਤਾ ਠੰਢਾ ਥੀਵੈ ॥
ਗੁਰ ਮੁਖਹੁ ੯ ਅਲਾਏ ਤਾ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ਤਿਸੁ ਜਮ ਕੈ ਪੰਥਿ ਨ ਪਾਇਣਾ ॥ ੧੧ ॥
ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਪੜਿਆ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨੁ ਆਗੈ ਧਰਿਆ ॥
ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਨ ਜਾਣਾ ਕਾਈ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ੧੦ ਕਿਰਮਾਇਣਾ ॥ ੧੨ ॥
ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਸੰਗਿ ਲੇਹੁ ਰਲਾਏ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਟਹਲੈ ਲਾਏ ॥
ਪਖਾ ਫੇਰਉ ਪੀਸਉ ਸੰਤ ਆਗੈ ਚਰਣ ਧੋਇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਣਾ ॥ ੧੩ ॥
ਬਹੁਤੁ ਦੁਆਰੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਆ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੁਮ ਸਰਣਾਇਆ ॥
ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਰਾਖਹੁ ਏਹੁ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਦੇਵਾਇਣਾ ॥ ੧੪ ॥
ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰੇ ॥ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ॥
ਸੂਖ ਸਹਜ ਸਦਾ ਆਨੰਦਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਇਣਾ ॥ ੧੫ ॥

੧—ਪਵਿਤ੍ਰ ॥ ੨—ਕਲਪੁ ਬ੍ਰਿਕਸ਼ ॥ ੩—ਏਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਔਸ਼ਧੀ ਜੋ ਤਾਂਬੇ ਕੋ ਸੋਨਾ ਬਨਾਨੇ ਕੇ ਕਾਮ ਆਤੀ ਹੈ ॥ ੪—ਪਾਂਚੋਂ ਵਿਕਾਰੁ ॥ ੫— ਉਸ ਨਾਮ ਕੀ ਤੁਲਨਾ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਤੇ ॥ ੬—ਮਸਤਕਿ ਮੇਂ ॥ ੭—ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ ਸੀ ॥ ੮—ਸ਼ੀਤਲ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੯—ਜੋ ਭੀ ਬਚਨ ਕਹੇ ॥ ੧੦—ਮੁਝ ਨੀਚ ਕੀੜੇ ਪਰ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਸਚਾ ਸਾਜੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਭਸ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰ ਜੈਸਾ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੇਵ ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਸੁ ਲਾਗਾ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ੧ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਈ ਹੈ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ੨ ਤਾਣੁ ਨਿਤਾਣੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਘਰਿ ੩ ਦੀਬਾਣੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਮਾਰਗੁ ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ਨਾਨਕ ਸੋਧੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਹੀ ਭੇਦ ॥ ੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ੪ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥
ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਏਕ ਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤ ਮੰਡਲੁ ਤਹਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇਵਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਤ ਮੰਡਲੁ ਮਹਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਰਹੈ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਜਮੁ ਕਿਛੂ ਨ ਕਹੈ ॥
ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ॥ ਸੰਤਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥੨॥
ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨੁ ॥

੧—ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੋ ਮਾਰਕਰ ਜੀਵਕੋ ਅਮਰ ਬਨਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
੨—ਦੀਨ-ਹੀਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ॥ ੩—ਹਜ਼ੂਰੀ ਪੁਰਖ ॥ ੪—ਦੁਸ਼ਕ੍ਰਿਤ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪ-ਕਰਮ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹਉਮੈ ਦੁਖ ਨਸਾ ॥੩॥
ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥
ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਠਾਕੁਰ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ੧ ਓਤਿਪੋਤਿ ਭਗਵਾਨੁ ॥੪॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਸੁਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਸਗਲਾ ਰਾਸਿ ॥
ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਡਰੁ ਸਗਲ ਚੁਕਾਇਆ ॥੧॥
ਸਭਤੇ ਵਡ ਸਮਰਥ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਈ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅਮਰੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਨੂਪੁ ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਤਿਸਕਾ ਰੂਪੁ ॥ ੨ ॥
ਜਾਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਜੋ ਜੋ ਪੇਖੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥
ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥੩॥
ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਜਾਉ ਬਲਿਹਾਰ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਦ ਜੀਵਾ ॥ ੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ (ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨) ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋਈ ਵਡ ਰਾਜਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ ॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਨਿ ਕੋਟਿ ਧਨ ਪਾਏ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥
ਤਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਸਤਕਿ ਹਾਥੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਕੋਟ ਕਈ ਸੈਨਾ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਸਹਜ ਸੁਖੈਨਾ॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸੀਤਲੁ ਹੂਆ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਮੂਆ॥ ੨॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਸਭ ਹੀ ਜੁਗਤਾ॥

੧—ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਲਾ ਕੇ ਧਾਗੇ ਮੇਂ ਮਨਕੇ ਪਿਰੋਏ ਰਹਤੇ ਹੈਂ—ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਇਆ ਹੂਆ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਨਿ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥੩॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਸਦ ਹੀ ਲਾਹਾ ॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਵਡ ਪਰਵਾਰਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥੪॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸਨੁ ॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ॥ ਨਾਮਹੀਣ ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਵੇਸਾਹੁ ॥੫॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ੧ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨੀ ਮੂਚਾ ॥੬॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ੨ ਪਹਾਰਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਾਰਾ ॥
ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥੭॥
ਤਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਲਖੇ ਗੋੁਪਾਲ ॥
ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਤੈ ਤਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥੮॥

੧—ਬਹੁਤ ਜੂਨਿਓਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥ ੨—ਸਾਮਰੱਥ ਯਾ ਸ਼ਕਤੀ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥
ਮਤ ਭੂਲਹਿ ਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਹਰੀ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਤ੍ਰੈਲੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਨਹੀ ਭਗਤਿ ਹਰੀ ॥
ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਸਤਸੰਗੁ ਨ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥ ੨ ॥
ਘਟਿ ਘਟਿ ਗੁਪਤੁ ਉਪਾਏ ਵੇਖੈ ਪਰਗਟੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨੇ ਹਰਿ ਜਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਮਨਾ ॥੩॥
ਜਿਨਕਉ ਤਖਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਪਰਧਾਨ ਕੀਏ ॥
ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਭਏ ਸੇ ਪਾਰਸ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਥੀਏ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਨੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਧਾਵੈ
ਤਿਲੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ ॥
ਗੁਰਿ ੧ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦਾਰੂ ਸਿਰਿ ਧਾਰਿਓ
ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਣਿ ਵਸਾਈਐ ॥ ੧ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥
ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਘਰਿ ਰਤਨ ਲਾਲ ਬਹੁ ਮਾਣਕ ਲਾਦੇ

੧—ਹਾਥੀ ਕੋ ਵਸ਼ਮੇਂ ਰਖਨੇ ਕਾ ਹਥਿਆਰੁ ॥

ਮਨੁ ਭੂਮਿਆ ੧ ਲਹਿ ਨ ਸਕਾਈਐ ॥
ਜਿਉ ੨ ਓਡਾ ਕੂਪੁ ੩ ਗੁਹਜ ੪ ਖਿਨ ਕਾਢੈ
ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਵਸਤੁ ਲਹਾਈਐ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਨ ਪਾਇਆ
ਤੇ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਨਰ ਜੀਵਾਈਐ ॥
ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪੁੰਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਈਐ ॥ ੩ ॥
ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਈਐ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ
ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ (ਘਰੁ ੨ ਹਿੰਡੋਲ) ॥

ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੈਸਹੁ ਸਫਾ ਵਿਛਾਇ ॥ ੧ ॥
ਇਨ ਬਿਧਿ ਪਾਸਾ ਢਾਲਹੁ ੫ ਬੀਰ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਨਹ ਲਾਗੈ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥
ਕਰਮ ਧਰਮ ਤੁਮ੍ਹ ਚਉਪੜਿ ਸਾਜਹੁ ਸਤੁ ਕਰਹੁ ਤੁਮ੍ਹ ੬ ਸਾਰੀ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਜੀਤਹੁ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ੨ ॥
ਉਠਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹੁ ਪਰਭਾਤੇ ਸੋਏ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ॥
੭ ਬਿਖੜੇ ੮ ਦਾਉ ਲੰਘਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਤੇ ॥ ੩ ॥
ਹਰਿ ਆਪੇ ਖੇਲੈ ਆਪੇ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਨਰੁ ਖੇਲੈ ਸੋ ੯ ਜਿਣਿ ਬਾਜੀ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥੪॥

੧— ਪਾ ਲੇਨਾ ॥ ੨—ਏਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਤਿ ਕੇ ਲੋਗ ਜੋ ਧਰਤੀ ਸੂੰਘਕਰ ਜਲਕਾ ਪਤਾ ਲਗਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩—ਫੂੰਕਕਰ ॥ ੪—ਖੋਦਕਰ ॥ ੫—ਐ ਭਾਈ ॥ ੬—ਨਰਦ ਯਾ ਗੋਟ ॥ ੭—ਕਠਿਨ ॥ ੮—ਘਾਟਿਯਾਂ ॥ ੯—ਜੀਤਕਰ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਇਹ ਤਨੁ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਉ ॥
ਯਾ ਭੀਤਰਿ ਜੋ ਰਾਮ ਬਸਤੁ ਹੈ ਸਾਚੋ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ੧ ਸੰਪਤਿ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿ ਕਹਾ ੨ ਐਡਾਨੋ ॥
ਸੰਗਿ ਤਿਹਾਰੈ ਕਛੂ ਨ ਚਾਲੈ ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਲਪਟਾਨੋ ॥ ੧ ॥
ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ੩ ਪਰਹਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਰਿ ਆਨੋ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਭ ਹੀ ਮੈ ਪੂਰਨ ਏਕ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨੋ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਾਈ ਮੈ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਧਾਵਨ ਤੇ ਛੂਟਿਓ ਕਰਿ ਬੈਠੋ ਬਿਸਰਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਨ ਤੇ ਭਾਗੀ ਉਪਜਿਓ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ ॥
ਲੋਭ ਮੋਹ ਏਹ ੪ ਪਰਸਿ ਨ ਸਾਕੈ ਗਹੀ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ॥ ੧ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੰਸਾ ਚੂਕਾ ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਜਬ ਪਾਇਆ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕਲ ਬਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤੇ ਨਿਜ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਜਾਕਉ ਹੋਤ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹਬਿਧਿ ਕੀ ੫ ਸੰਪੈ ਕੋਊ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥

੧—ਸਾਮਗ੍ਰੀ ॥ ੨—ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਤਿਆਗਕਰ ॥
੪—ਛੂ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੫—ਸੰਪੱਤੀ ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥

ਗੁਰ ਕੁੰਜੀ ੧ ਪਾਹੂ ੨ ਨਿਵਲੁ ਮਨੁ ਕੋਠਾ ਤਨੁ ਛਤਿ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਨ ਕਾ ੩ ਤਾਕੁ ਨ ੪ ਉਘੜੈ ਅਵਰ ਨ ਕੁੰਜੀ ਹਥਿ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਜਿਚਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਹਰੀ ਵਿਚਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਨ ਪਵਈ ਤਿਸਕੀ ਖਪਿ ਖਪਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸੇਵਕ ਸੋਈ ਆਖੀਐ ਜੋ ਸਿਰੁ ਧਰੇ ਉਤਾਰਿ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਏ ਸਬਦੁ ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਪਰਾਈ ਅਮਾਣ ਕਿਉ ਰਖੀਐ ਦਿਤੀ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ੫ ਗੁਰਥੈ ੬ ਟਿਕੈ ਹੋਰਥੈ ਪਰਗਟੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਸਿ ਮਾਣਕੁ ਪਾਇਆ ਘਰਿ ਘਰਿ ਵੇਚਣ ਜਾਇ ॥
ਓਨ੍ਹਾ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ ੭ ਅਢੁ ਨ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ਜੇ ਆਪਿ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ ਤਾਂ ਪਾਰਖੀਆ ੮ ਥਾਵਹੁ ਲਇਓ ਪਰਖਾਇ ॥
ਜੇ ਓਸੁ ਨਾਲਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਤਾਂ ਵਥੁ ਲਹੈ ਨਉਨਿਧਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ਘਰਿ ਹੋਂਦੈ ਧਨਿ ਜਗੁ ਭੁਖਾ ਮੁਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਝੀ ਨ ਹੋਇ ॥
ਸਬਦੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸੈ ਤਿਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਆਪਿ ਗਰਬ ਕਰੇ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥

---

੧ —ਮਨੁਸ਼ਕਾ ਸ਼ਰੀਰ ॥ ੨ —ਤਾਲਾ ॥ ੩ —ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥ ੪ —ਖੁਲੈ ॥
੫—ਗੁਰੂਕੇ ਦੁਵਾਰਾ ॥ ੬ —ਠਹਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੭ —ਆਧੀ ਦਮੜੀ ॥
੮—ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਦਿਖਾਇ ਦੇਇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥
ਪੰਚ ਸਬਦ ਧੁਨਿਕਾਰ ਧੁਨਿ ਤਹ ਬਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥
ਦੀਪ ੧ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ਤਹ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਹੈਰਾਨੁ ॥
ਤਾਰ ਘੋਰ ੨ ਬਾਜਿੰਤ੍ਰ ਤਹ ਸਾਚਿ ਤਖਤਿ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥
੩ ਸੁਖਮਨ ਕੈ ਘਰਿ ਰਾਗੁ ਸੁਨਿ ੪ ਸੁੰਨਿ ਮੰਡਲਿ ਲਿਵਲਾਇ ॥
ਅਕਥ ਕਥਾ ਬੀਚਾਰੀਐ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ ॥
ਉਲਟਿ ਕਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ਅਜਪਾ ਜਾਪੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਾਇ ॥
ਸਭਿ ਸਖੀਆ ਪੰਚੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ॥
ਸਬਦੁ ਖੋਜਿ ਇਹੁ ਘਰੁ ਲਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭ ੫ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ॥
ਜਬ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੋਹਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਾ ਕੋ ਬੈਰੀ ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਹਮ ਕਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੋ ਸੋ ਭਲ ਮਾਨਿਓ ਏਹ ਸੁਮਤਿ ਸਾਧੂ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥
ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੈ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਈ ॥ ੩ ॥

੧—ਲੋਕ ॥ ੨—ਬਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੩—ਸੁਖਮਨਾ ਨਾੜੀ ॥ ੪—ਦਸਮ ਦੁਵਾਰ ॥
੫—ਤਪਸ਼ ॥

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ੧ ਨੀਰੁ ਗਿਆਨਿ ਮਨ ੨ ਮਜਨ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ੩ ਸੰਗਿ ਗਹੇ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ ਸੇਵੇ ਸਿਖੁ ਸੁੋ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
ਸਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ੪ ਤਾਸੁ ਗੁਰੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੁ ਦਰੀਆਉ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਿਲਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਐ ਪੂਰਾ ਨਾਵਣੁ ਪਸੂ ਪਰੇਤਹੁ ਦੇਵ ਕਰੈ ॥ ੨ ॥
ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ੫ ਤਲਹੀਅਲੁ ਸੋ ਗੁਰੁ ੬ ਪਰਮਲੁ ਕਹੀਐ ॥
ਜਾਕੀ ੭ ਵਾਸੁ ਬਨਾਸਪਤਿ ਸਉਰੈ ਤਾਸੁ ਚਰਣ ਲਿਵ ਰਹੀਐ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਉਪਜਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ੮ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ

ਮ: ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਰਖਿਓ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥
ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨ੍ਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਭਉ ਮਨਿ ਪਵੈ ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰਿ ॥
ਨਾਉ ਮਿਲੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੧੩ ॥

੧—ਜਲ ॥ ੨—ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ੩—ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਹੀ ਲੇ ਲੇਵੈ ॥
੪—ਸੰਤੋਸ਼ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਉਸ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੈ ॥ ੫—ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰਮੇਂ ॥
੬—ਸ਼ਰੇਸ਼ਠ ॥ ੭—ਸੁਗੰਧੀ ॥ ੮—ਸ਼ਿਵ ਧਾਮ ਅਰਥਾਤ ਨਿਜਧਾਮ ॥

ਮਾਇਆ ੧ ਭੁਇਅੰਗਮੁ ਸਰਪੁ ਹੈ ਜਗਿ ਘੇਰਿਆ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥
ਬਿਖ ਕਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗਰੁੜ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ॥
ਜਿਨਕਉ ਪੂਰਿਬ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥
ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਗਇਆ ੨ ਬਿਲਾਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਮੁਖਿ ਉਜਲੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਤਿਨ ਜੋ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੨੨ ॥

ਰਾਗੁ ਜੈਜਾਵੰਤੀ

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਇਹੈ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਹੈ ॥
ਮਾਇਆ ਕੋ ਸੰਗੁ ਤਿਆਗਿ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਕੀ ਸਰਨਿ ਲਾਗ ॥
ਜਗਤ ਸੁਖ ਮਾਨੁ ਮਿਥਿਆ ਝੂਠੋ ਸਭ ਸਾਜੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਧਨੁ ਪਛਾਨੁ ॥ ਕਾਹੇ ਪਰ ਕਰਤ ਮਾਨੁ ॥
੩ ਬਾਰੂ ਕੀ ਭੀਤ ਜੈਸੇ ੪ ਬਸੁਧਾ ਕੋ ਰਾਜੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਤ ਬਾਤ ਬਿਨਸਿ ੫ ਜੈਹੈ ਤੇਰੋ ੬ ਗਾਤ ॥
ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਕਰਿ ਗਇਓ ਕਾਲੁ ਤੈਸੇ ਜਾਤੁ ਆਜੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਓ ਨਹੀ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਕੀਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਜਿਹਿ ਬਿਧਿ ਜਲ ਕੋ ਮੀਨ ॥੧॥
੭ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਕਾਹੇ ਰਚਿਓ ੮ ਨਿਮਖ ਨ ਹੋਹਿ ਉਦਾਸ ॥

੧—ਜ਼ਹਰੀਲਾ (ਕੁੰਡਲੀ ਵਾਲਾ ਨਾਗ) ॥ ੨—ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ॥ ੩—ਰੇਤ ਕੀ ਦੀਵਾਰ ॥ ੪—ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਭਰ ਕਾ ਰਾਜ ॥ ੫—ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੬—ਸ਼ਰੀਰ ॥ ੭—ਵਿਸ਼ਿਓਂ ॥ ੮—ਏਕ ਪਲਕ ਭਰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਪਰੈ ਨ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥੨॥
੧ ਤਰਨਾਪੋ ਇਉ ਹੀ ਗਇਓ ਲੀਇਓ ਜਰਾ ਤਨੁ ਜੀਤਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜ ਹਰਿ ਮਨਾ ੨ ਅਉਧ ਜਾਤੁ ਹੈ ਬੀਤਿ ॥੩॥
ਬਿਰਧ ਭਇਓ ਸੂਝੈ ਨਹੀ ਕਾਲੁ ਪਹੂਚਿਓ ਆਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਕਿਉ ਨ ਭਜੈ ਭਗਵਾਨ ॥੪॥
ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ ੩ ਜਿਨਿ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥
ਇਨਮੈ ਕਛੁ ਸੰਗੀ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਜਾਨਿ ॥੫॥
ਪਤਿਤਉਧਾਰਨ ਭੈ ਹਰਨ ਹਰਿ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਜਾਨੀਐ ਸਦਾ ਬਸਤੁ ਤੁਮ ਸਾਥ ॥੬॥
ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਹ ੪ ਤੋਕਉ ਦੀਓ ਤਾਂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਅਬ ਕਿਉ ਡੋਲਤ ਦੀਨ ॥੭॥
ਤਨੁ ਧਨੁ ੫ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਦੀਓ ਅਰੁ ਜਿਹ ੬ ਨੀਕੇ ਧਾਮ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ ਸਿਮਰਤ ਕਾਹਿ ਨ ਰਾਮ ॥੮॥
ਸਭ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਾਮੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿਨ ਕੋਇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਸਿਮਰਤ ੭ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥੯॥
ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਤਿਹਿ ਭਜੁ ਰੇ ਤੈ ਮੀਤ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਅਉਧ ਘਟਤ ਹੈ ਨੀਤ ॥੧੦॥
ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੋ ਤਨੁ ਰਚਿਓ ਜਾਨਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ॥
ਜਿਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕਾ ਲੀਨ ਤਾਹਿ ਮੈ ਮਾਨ ॥੧੧॥
ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈ ਹਰਿ ਜੂ ਬਸੈ ਸੰਤਨ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜੁ ਮਨਾ ਭਉਨਿਧਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥੧੨॥
ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਹੀ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਸੋ ਮੂਰਤ ਭਗਵਾਨ ॥੧੩॥
ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਿਆ ਨਾਹਿ ਜਿਹਿ ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨਿ ॥

੧—ਜਵਾਨੀ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ॥ ੨—ਆਯੂ ॥ ੩—ਮਤ ॥ ੪—ਤੁਝਕੋ ॥
੫—ਸੰਪੱਤੀ ॥ ੬—ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਮਕਾਨ ॥ ੭—ਪਰਮਗਤਿ ਅਰਥਾਤ ਮੋਕਸ਼ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨਿ ॥੧੪॥
ਹਰਖ ਸੋਗ ਜਾਕੈ ਨਹੀ ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਸਮਾਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨ ॥੧੫॥
ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ੧ ਆਨਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਗਿਆਨੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨਿ ॥੧੬॥
ਜਿਹਿ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਤਜੀ ਲੀਓ ਭੇਖ ਬੈਰਾਗ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਨਰ ਮਾਥੈ ਭਾਗ ॥੧੭॥
ਜਿਹਿ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਜੀ ਸਭ ਤੇ ਭਇਓ ਉਦਾਸ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥੧੮॥
ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ੨ ਹਉਮੈ ਤਜੀ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ਪਛਾਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਨਰੁ ਇਹ ਮਨ ਸਾਚੀ ਮਾਨ ॥੧੯॥
ਭੈਨਾਸਨ ਦੁਰਮਤਿਹਰਨ ਕਲਿ ਮੈ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ॥
ਨਿਸਦਿਨਿ ਜੋ ਨਾਨਕ ਭਜੈ ਸਫਲ ਹੋਹਿ ਤਿਹ ਕਾਮ ॥੨੦॥
ਜਿਹਬਾ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ੩ ਕਰਨ ਸੁਨਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਪਰਹਿ ਨ ਜਮ ਕੈ ਧਾਮ ॥੨੧॥
ਜੋ ਪਾਨੀ ਮਮਤਾ ਤਜੈ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਤਰੈ ਅਉਰਨ ਲੇਤ ਉਧਾਰ ॥੨੨॥
ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਅਰੁ ਪੇਖਨਾ ਐਸੇ ਜਗ ਕਉ ਜਾਨਿ ॥
ਇਨਮੈ ਕਛੁ ਸਾਚੋ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਭਗਵਾਨ ॥੨੩॥
ਨਿਸਦਿਨਿ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਡੋਲਤ ਨੀਤ ॥
ਕੋਟਨ ਮੈ ਨਾਨਕ ਕੋਊ ਨਾਰਾਇਨ ਜਿਹ ਚੀਤਿ ॥੨੪॥
ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ੪ ਬੁਦਬੁਦਾ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਨੀਤ ॥
ਜਗ ਰਚਨਾ ਤੈਸੇ ਰਚੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਮੀਤ ॥੨੫॥
ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਛੂ ਨ ਚੇਤਈ ਮਦ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ ॥

੧—ਦੂਸਰੇ ਕਾ ॥ ੨—ਮੈਂਪਨਾ ਯਾ ਅਹੰਭਾਵ ॥ ੩-—ਕਾਨੋਂ ਸੇ ॥ ੪—ਪਾਨੀ ਕਾ ਬੁਲਬੁਲਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥੨੬॥
ਜਉ ਸੁਖ ਕਉ ਚਾਹੈ ਸਦਾ ਸਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ਲੇਹ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ॥੨੭॥
ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਧਾਵਹੀ ਮੂਰਖ ਲੋਗ ਅਜਾਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ੧ ਸਿਰਾਨ ॥੨੮॥
ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਿਸਿਦਿਨਿ ਭਜੈ ਰੂਪ ਰਾਮ ਤਿਹ ਜਾਨੁ ॥
੨ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥੨੯॥
ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਫਧਿ ਰਹਿਓ ਬਿਸਰਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੀਵਨ ਕਉਨੇ ਕਾਮ ॥੩੦॥
ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਮ ਨ ਚੇਤਈ ੩ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥੩੧॥
ਸੁਖ ਮੈ ਬਹੁ ਸੰਗੀ ਭਏ ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ ॥੩੨॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਫਿਰਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਜਮ ਕੋ ੪ ਤ੍ਰਾਸੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਨਿਰਭੈ ਪਾਵਹਿ ੫ ਬਾਸੁ ॥੩੩॥
ਜਤਨ ਬਹੁਤੁ ਮੈ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਸਿਉ ਨਾਨਕ ਫਧਿਓ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਭਗਵਾਨਿ ॥੩੪॥
ਬਾਲ ਜੁਆਨੀ ਅਰੁ ਬਿਰਧ ਫੁਨਿ ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ ਜਾਨਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨ ॥੩੫॥
੬ ਕਰਣੋ ਹੁਤੋ ਸੁ ਨਾ ਕੀਓ ਪਰਿਓ ਲੋਭ ਕੈ ਫੰਧ ॥
ਨਾਨਕ ੨ ਸਮਿਓ ੩ ਰਮਿ ਗਇਓ ਅਬ ਕਿਉ ਰੋਵਤ ਅੰਧ ॥੩੬॥
ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਰਮਿ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸਤ ਨਾਹਿਨਿ ਮੀਤ ॥
ਨਾਨਕ ਮੂਰਤਿ ਚਿਤ੍ਰ ਜਿਉ ਛਾਡਿਤ ਨਾਹਨਿ ਭੀਤ ॥੩੭॥

੧— ਬੀਤ ਗਇਆ ॥ ੨— ਮਾਲਿਕ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਭਗਤ ਔਰ ਸੰਤਜਨ
੩— ਮਸਤੀ ਯਾ ਨਸ਼ਾ ॥ ੪— ਭੈ ॥ ੫—ਅਸਥਾਨ (ਠੌਰ) ॥ ੬— ਜੋ ਕਾਰਜ ਕਰਨਾ ਥਾ, ਸੋ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ੭—ਸਮਯ ॥ ੮—ਨਿਕਲ ਗਇਆ ॥

ਨਰ ਚਾਹਤ ਕਛੁ ਅਉਰ ਅਉਰੈ ਕੀ ਅਉਹੈ ਭਈ ॥
ਚਿਤਵਤ ਰਹਿਓ ੧ ਠਗਉਰ ਨਾਨਕ ਫਾਸੀ ਗਲਿ ਪਰੀ ॥੩੮॥
ਜਤਨ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੇ ਕੀਏ ਦੁਖ ਕੋ ਕੀਓ ਨ ਕੋਇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥੩੯॥
ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨ ਸਿਮਰੁ ਤਿਹ ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਕਾਮ ॥੪੦॥
ਝੂਠੈ ਮਾਨੁ ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਗੁ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਜਾਨ ॥
ਇਨਮੈ ਕਛੁ ਤੇਰੋ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਬਖਾਨ ॥੪੧॥
ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਦੇਹ ਕੋ ਬਿਨਸੈ ਛਿਨ ਮੈ ਮੀਤਿ ॥
ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿਜਸੁ ਕਹਿਓ ਨਾਨਕ ਤਿਹਿ ਜਗੁ ਜੀਤਿ ॥੪੨॥
ਜਿਹ ਘਟਿ ਸਿਮਰਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਸੋ ਨਰੁ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੁ ॥
ਤਿਹਿ ਨਰ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥੪੩॥
ਏਕ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੈ ਨਾਹਿ ਮਨ ॥
ਜੈਸੇ ੨ ਸੂਕਰੁ ੩ ਸੁਆਨ ਨਾਨਕ ਮਾਨੋ ਤਾਹਿ ਤਨ ॥੪੪॥
੪ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹੁ ਜਿਉ ਸਦਾ ਸੁਆਨ ਤਜਤ ਨਹੀ ਨਿਤ ॥
ਨਾਨਕ ਇਹਬਿਧਿ ਹਰਿ ਭਜਹੁ ਇਕ ਮਨ ਹੁਇ ਇਕਿ ਚਿਤਿ ॥੪੫॥
ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਅਰੁ ਦਾਨ ਕਰਿ ਮਨ ਮੈ ਧਰੈ ੫ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ਨਾਨਕ ਨਿਹਫਲ ਜਾਤ ਤਿਹ ਜਿਉ ੬ ਕੁੰਚਰ ਇਸਨਾਨੁ ॥੪੬॥
ਸਿਰ ੭ ਕੰਪਿਓ ਪਗ ੮ ਡਗਮਗੈ ਨੈਨ ਜੋਤਿ ਤੇ ਹੀਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹਬਿਧਿ ਭਈ ਤਊ ਨ ਹਰਿਰਸ ਲੀਨ ॥੪੭॥
ਨਿਜ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ ਜਗਤੁ ਮੈ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤਿਹ ਰਾਖੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੪੮॥

੧—ਬਾਵਲੋਂ ਕੀ ਤਰਹ ਟੁਗੁਰ ਟੁਗੁਰ ਦੇਖਤਾ ਰਹ ਗਇਆ ॥ ੨-ਸੂਅਰ ॥ ੩-ਕੁੱਤਾ ॥ ੪-ਮਾਲਿਕ ਕੇ ਘਰਕੋ ॥ ੫-ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ੬-ਹਾਥੀ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ (ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾਥੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਊਪਰ ਮਿੱਟੀ ਡਾਲ ਲੇਤਾ ਹੈ) ॥ ੭—ਕਾਂਪਨੇ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੮—ਪਾਂਵ ਚਲਨੇ ਮੇਂ ਲੜਖੜਾਨੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਜਗ ਰਚਨਾ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮੀਤ ॥
ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਾ ਰਹੈ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤ ।੪੯॥
ਰਾਮ ਗਇਓ ਰਾਵਨੁ ਗਇਓ ਜਾ ਕਉ ਬਹੁ ਪਰਵਾਰ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਸੰਸਾਰਿ ॥੫੦॥
ਚਿੰਤਾ ਤਾਕੀ ਕੀਜੀਐ ਜੋ ਅਨਹੋਨੀ ਹੋਇ ॥
ਇਹ ਮਾਰਗੁ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥੫੧॥
ਜੋ ਉਪਜਿਓ ਸੋ ਬਿਨਸਿਹੈ ਪਰੋ ਆਜੁ ਕੈ ਕਾਲਿ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਲੇ ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ ॥੫੨॥

ਦੋਹਰਾ

ਬਲੁ ਛੁਕਿਟਓ ਬੰਧਨ ਪਰੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਬ ਓਟ ਹਰਿ ਗਜ ਜਿਉ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ॥੫੩॥
ਬਲੁ ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮਰੈ ਹਾਥ ਮੈ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋਤ ਸਹਾਇ ॥੫੪॥
ਸੰਗ ਸਖਾ ਸਭ ਤਜਿ ਗਏ ਕੋਊ ਨ ਨਿਬਹਿਓ ਸਾਥ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ੧ ਬਿਪਤ ਮੈ ਟੇਕ ਏਕ ਰਘੁਨਾਥ ॥੫੫॥
ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ ਸਾਧੂ ਰਹਿਓ ਰਹਿਓ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਜਗਤ ਮੈ ਕਿਨ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਮੰਤੁ ॥੫੬॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਮੈ ਗਹਿਓ ਜਾਕੈ ਸਮ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ ਮਿਟੈ ਦਰਸੁ ਤੁਹਾਰੋ ਹੋਇ ॥੫੭॥ ੧ ॥

੧—ਦੁਖਦਾਈ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ॥

॥ ਸ਼੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੁਦਵਾਇ ਨਮਃ ॥

ਆਨੰਦ-ਸ਼ਬਦੂ-ਸਾਰ

[ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ]

ਖੰਡ ਦੂਸਰਾ

ਅਨਜ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸ਼ਬਦੁ

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਜਮ ਤੇ ਉਲਟਿ ਭਏ ਹੈ ਰਾਮ ॥ ਦੂਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਕੀਓ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥
ਬੈਰੀ ਉਲਟਿ ਭਏ ਹੈ ਮੀਤਾ ॥ ੧ ਸਾਕਤ ਉਲਟਿ ਸੁਜਨ ਭਏ ਚੀਤਾ ॥੧॥
ਅਬ ਮੁਹਿ ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥
ਸਾਂਤਿ ਭਈ ਜਬ ਗੋਬਿੰਦੁ ਜਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਨ ਮਹਿ ਹੋਤੀ ਕੋਟਿ ਉਪਾਧਿ ॥ ਉਲਟਿ ਭਈ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ॥
ਆਪੁ ਪਛਾਨੈ ਆਪੈ ਆਪ ॥ ਰੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਤੀਨੌ ਤਾਪ ॥ ੨ ॥
ਅਬ ਮਨੁ ਉਲਟਿ ੨ ਸਨਾਤਨ ਹੂਆ ॥ ਤਬ ਜਾਨਿਆ ਜਬ ਜੀਵਤ ਮੂਆ ॥
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਉ॥ ਆਪਿ ਨ ਡਰਉ ਨ ਅਵਰ ਡਰਾਵਉ॥੩॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ

ਸੁਰਗ ਬਾਸ ਨ ੩ ਬਾਛੀਐ ਡਰੀਐ ਨ ਨਰਕਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ਹੋਨਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਈ ਹੈ ਮਨਹਿ ਨ ਕੀਜੈ ਆਸ ॥ ੧ ॥
ਰਮਈਆ ਗੁਨ ਗਾਇਐ ॥ ਜਾ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਿਆ ਜਪੁ ਕਿਆ ਤਪੁ ਸੰਜਮੋ ਕਿਆ ਬਰਤੁ ਕਿਆ ਇਸਨਾਨੁ ॥

੧—ਦੁਸ਼ਟ ਅਥਵਾ ਦੁਸ਼ਮਨ ॥ ੨—ਅਸਲੀ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਆ ਗਇਆ ॥ ੩—ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨੀਐ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨ ॥
੧ ਸੰਪੈ ਦੇਖਿ ਨ ਹਰਖੀਐ ਬਿਪਤਿ ਦੇਖਿ ਨ ਰੋਇ ॥
ਜਿਉ ਸੰਪੈ ਤਿਉ ਬਿਪਤਿ ਹੈ ੨ ਬਿਧ ਨੇ ਰਚਿਆ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥
ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਅਬ ਜਾਨਿਆ ਸੰਤਨ ਰਿਦੈ ੩ ਮੰਝਾਰਿ ॥
ਸੇਵਕ ਸੋ ਸੇਵਾ ਭਲੇ ਜਿਹ ਘਟ ਬਸੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਗਉੜੀ

ਨਿੰਦਉ ਨਿੰਦਉ ਮੋਕਉ ਲੋਗੁ ਨਿੰਦਉ ॥
ਨਿੰਦਾ ਜਨ ਕਉ ਖਰੀ ਪਿਆਰੀ ॥ ਨਿੰਦਾ ਬਾਪੁ ਨਿੰਦਾ ੪ ਮਹਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥
ਨਿੰਦਾ ਹੋਇ ਤ ਬੈਕੁੰਠਿ ਜਾਈਐ ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮਨਹਿ ਬਸਾਈਐ ॥
ਰਿਦੈ ੫ ਸੁਧ ਜਉ ਨਿੰਦਾ ਹੋਇ ॥ ਹਮਰੇ ਕਪਰੇ ਨਿੰਦਕੁ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥
ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ਸੁ ਹਮਰਾ ਮੀਤੁ ॥ ਨਿੰਦਕ ਮਾਹਿ ਹਮਾਰਾ ਚੀਤ ॥
ਨਿੰਦਕ ਸੋ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ੬ ਹੋਰੈ ॥ ਹਮਰਾ ਜੀਵਨ ਨਿੰਦਕੁ ਲੋਰੈ ॥ ੨ ॥
ਨਿੰਦਾ ਹਮਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥ ਨਿੰਦਾ ਹਮਰਾ ਕਰੈ ਉਧਾਰੁ ॥
ਜਨ ਕਬੀਰ ਕਉ ਨਿੰਦਾ ਸਾਰ ॥ ਨਿੰਦਕ ਡੂਬਾ ਹਮ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ
॥ ੩ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ

ਜਬ ਲਗੁ ਤੇਲੁ ਦੀਵੇ ਮੁਖਿ ਬਾਤੀ ਤਬ ਸੂਝੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ਤੇਲ ਜਲੇ ਬਾਤੀ ੭ ਠਹਰਾਨੀ ਸੂੰਨਾ ਮੰਦਰੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥
ਰੇ ਬਉਰੇ ਤੁਹਿ ਘਰੀ ਨ ਰਾਖੈ ਕੋਈ ॥
ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਾਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕਹੁ ਕਾਕੋ ਕਵਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਜੋਈ ॥

੧—ਧਨ ਪਦਾਰਥ ਅਥਾਵਾ ਸੁਖ ॥ ੨—ਬਿਧਾਤਾ (ਕੁਦਰਤ) ਨੇ ਜੋ ਕੁਛ ਰਚ ਰਖਾ ਹੈ, ਵੁਹੀ ਹੋਗਾ ॥ ੩—ਮੇਂ ॥ ੪—ਮਾਤਾ ॥ ੫—ਪਵਿਤ੍ਰ ॥ ੬—ਮਨਾ ਕਰੈ ਯਾ ਹਟਾਵੈ ॥ ੭—ਬੁਝ ਗਈ ॥

ਘਟ ਫੂਟੇ ਕੋਊ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੈ ਕਾਢਹੁ ਕਾਢਹੁ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥
ਦੇਹੁਰੀ ਬੈਠੀ ਮਾਤਾ ਰੋਵੈ ੧ ਖਟੀਆ ਲੇ ਗਏ ਭਾਈ ॥
੨ ਲਟ ੩ ਛਿਟਕਾਏ ੪ ਤਿਰੀਆ ਰੋਵੈ ੫ ਹੰਸੁ ਇਕੇਲਾ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਭੈ ਸਾਗਰ ਕੈ ਤਾਈ ॥
ਇਸੁ ਬੰਦੇ ਸਿਰਿ ਜੁਲਮੁ ਹੋਤ ਹੈ ਜਮੁ ਨਹੀ ਹਟੈ ਗੁਸਾਈ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਜੇ ਤੀਰਥ ਨਾਵੈ ਤਿਸੁ ਬੈਕੁੰਠ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥
ਲੋਕ ੬ ਪਤੀਣੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਰਾਮੁ ਅਯਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਪੂਜਹੁ ਰਾਮੁ ਏਕੁ ਹੀ ਦੇਵਾ ॥ ਸਾਚਾ ਨਾਵਣੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ
ਜਲ ਕੈ ਮਜਨਿ ਜੇ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੇਂਡੁਕ ਨਾਵਹਿ ॥
ਜੈਸੇ ਮੇਂਡੁਕ ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਆਵਹਿ ॥ ੨ ॥
ਮਨਹੁ ਕਠੋਰ ਮਰੈ ੭ ਬਾਨਾਰਸਿ ਨਰਕੁ ਨ ਬਾਂਚਿਆ ਜਾਈ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਮਰੈ ੮ ਹਾੜੰਬੈ ਤ ਸਗਲੀ ੯ ਸੈਨ ਤਰਾਈ ॥ ੩ ॥
ਦਿਨਸੁ ਨ ਰੈਨਿ ਬੇਦੁ ਨਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤਹਾ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਨਰ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਬਾਵਰਿਆ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਬਹੁ ੧੦ ਪਰਪੰਚ ਕਰਿ ਪਰਧਨੁ ਲਿਆਵੈ ॥ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਪਹਿ ਆਨਿ ਲੁਟਾਵੈ ॥੧॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਭੂਲੇ ਕਪਟੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥
ਅੰਤਿ ਨਿਬੇਰਾ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਪਹਿ ਲੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ੧੧ ਜਰਾ ਜਨਾਵੈ ॥
ਤਬ ਤੇਰੀ ੧੨ ਓਕ ਕੋਈ ਪਾਨੀਓ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

੧—ਅਰਥੀ ॥ ੨—ਬਾਲ ॥ ੩—ਖੋਲਕਰ ॥ ੪—ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ੫—ਜੀਵਾਤਮਾ॥ ੬—ਰਿਝਾਨੇ ਸੇ ॥ ੭—ਕਾਸ਼ੀ ॥ ੮—ਮਗਹਰ ਦੇਸ਼ ਜਹਾਂ ਪਰ ਸ਼ਰੀਰ ਤਿਆਗਨਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਮਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੯—ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਸੰਗੀ ਸਾਥਿਓਂ ਕੋ ਭੀ॥ ੧੦—ਝੂਠ ਕਪਟ ਕਰਕੇ ॥ ੧੧—ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਨਿਕਟ ਆਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ੧੨—ਅੰਜੁਲੀ ਮੇਂ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੇਰਾ ॥
ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਜਪਹਿ ਸਵੇਰਾ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥
ਸੰਤਹੁ ਮਨ ੧ ਪਵਨੈ ਸੁਖੁ ਬਨਿਆ ॥
ਕਿਛੁ ਜੋਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ੨ ਗਨਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਿ ਦਿਖਲਾਈ ਮੋਰੀ ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਰਗ ਪੜਤ ਹੈ ਚੋਰੀ ॥
ਮੂੰਦਿ ਲੀਏ ਦਰਵਾਜੇ ॥ ਬਾਜੀਅਲੇ ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ ॥ ੧ ॥
ਕੁੰਭ ਕਮਲੁ ਜਲਿ ਭਰਿਆ ॥ ਜਲੁ ਮੇਟਿਆ ੩ ਊਭਾ ਕਰਿਆ ॥
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਨ ਜਾਨਿਆ ॥ ਜਉ ਜਾਨਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਦਿਨ ਤੇ ਪਹਰ ਪਹਰ ਤੇ ਘਰੀਆਂ ੪ ਆਵ ਘਟੈ ਤਨੁ ੫ ਛੀਜੈ ॥
ਕਾਲ ੬ ਅਹੇਰੀ ਫਿਰੈ ੭ ਬਧਿਕ ਜਿਉ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਕੀਜੈ ॥ ੧
ਸੋ ਦਿਨੁ ਆਵਨ ਲਾਗਾ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ੮ ਬਨਿਤਾ ਕਹਹੁ ਕੋਊ
ਹੈ ੯ ਕਾਕਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਤਿ ਕਾਇਆ ਮਹਿ ਬਰਤੈ ਆਪਾ ਪਸੂ ਨ ਬੂਝੈ ॥
ਲਾਲਚ ਕਰੈ ਜੀਵਨ ਪਦ ਕਾਰਨ ੧੦ ਲੋਚਨ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ ॥ ੨ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਛੋਡਹੁ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮਾ ॥
ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਰਹੁ ਏਕ ਕੀ ਸਰਨਾਂ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਅਮਲੁ ੧੧ ਸਿਰਾਨੋ ਲੇਖਾ ਦੇਨਾ ॥ ਆਏ ਕਠਿਨ ਦੂਤ ਜਮ ਲੇਨਾ ॥
ਕਿਆ ਤੈ ਖਟਿਆ ਕਹਾ ਗਵਾਇਆ ॥ ਚਲਹੁ ਸਿਤਾਬ ੧੨ ਦੀਵਾਨਿ ਬੁਲਾਇਆ
॥ ੧ ॥

੧—ਹਵਾ ਕੀ ਤਰਹ ਵੇਗ ਸੇ ਉੜਨੇ ਵਾਲੇ ਮਨ ਕੋ ॥ ੨—ਗਿਨਾਯਾ ਗਇਆ ॥ ੩—ਸੀਧਾ ॥ ੪—ਆਯੂ ॥ ੫—ਘਟਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੬ —ਸ਼ਿਕਾਰੀ ॥ ੭—ਬਾਂਧਨੇਵਾਲਾ ॥ ੮—ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ੯—ਕਿਸਕਾ ॥ ੧੦—ਆਂਖੋਂ ਸੇ ॥ ੧੧—ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ॥੧੨—ਧਰਮਰਾਜਾ ॥

ਚਲੁ ੧ ਦਰਹਾਲੁ ਦੀਵਾਨਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਫੁਰਮਾਨੁ ਦਰਗਹ ਕਾ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ੨ ਗਾਵ ਕਿਛੁ ਬਾਕੀ ॥ ਲੇਹੁ ਨਿਬੇਰਿ ਆਜੁ ਕੀ ਰਾਤੀ ॥
ਕਿਛੁ ਭੀ ਖਰਚੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਸਾਰਉ ॥ ਸੁਬਹ ਨਿਵਾਜ ੩ ਸਰਾਇ ਗੁਜਾਰਉ ॥੨॥
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਾਕਉ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੋ ਜਨ ਪੁਰਖੁ ਸਭਾਗਾ ॥
ਈਤ ਊਤ ਜਨ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ ਅਮੋਲੇ ॥ ੩ ॥
ਜਾਗਤੁ ਸੋਇਆ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਜੋਰਿਆ ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ ॥
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤੇਈ ਨਰ ਭੂਲੇ ॥ ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਰੂਲੇ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਗੰਗਾ ਕੇ ਸੰਗਿ ੪ ਸਲਿਤਾ ਬਿਗਰੀ ॥
ਸੋ ਸਲਿਤਾ ਗੰਗਾ ਹੋਇ ੫ ਨਿਬਰੀ ॥ ੧ ॥
ਬਿਗਰਿਓ ਕਬੀਰਾ ਰਾਮ ਦੁਹਾਈ ॥
ਸਾਚੁ ਭਇਓ ੬ ਅਨ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਚੰਦਨ ਕੇ ਸੰਗਿ ੭ ਤਰਵਰੁ ਬਿਗਰਿਓ ॥
ਸੋ ਤਰਵਰੁ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੨ ॥
ਪਾਰਸ ਕੇ ਸੰਗ਼ ਤਾਂਬਾ ਬਿਗਰਿਓ ॥
ਸੋ ਤਾਂਬਾ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੩ ॥
ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਕਬੀਰਾ ਬਿਗਰਿਓ ॥
ਸੋ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮੈ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਅਵਲਿ ਅਲਹ ਨੂਰੁ ਉਪਾਇਆ ਕੁਦਰਤਿ ਕੇ ਸਭ ਬੰਦੇ ॥
ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਉਪਜਿਆ ਕਉਨ ਭਲੇ ਕੋ ਮੰਦੇ ॥ ੧ ॥
ਲੋਗਾ ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ ਭਾਈ ॥

੧—ਅਭੀ ਅਭੀ ॥ ੨—ਗਰਜ਼ ॥ ੩—ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰਖ਼ਾਨਾ ॥
੪—ਨਦੀ ॥ ੫—ਬਦਲ ਗਈ ॥ ੬—ਔਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੭—ਬ੍ਰਿਕਸ਼ੁ ॥

੧ ਖਾਲਿਕ ੨ ਖਲਕ ਖਲਕ ਮਹਿ ਖਾਲਿਕੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਠਾਈ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥
ਮਾਟੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸਾਜੀ ਸਾਜਨਹਾਰੈ ॥
ਨਾ ਕਛੁ ੩ ਪੋਚ ਮਾਟੀ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾ ਕਛੁ ਪੋਚ ੪ ਕੁੰਭਾਰੈ ॥ ੨ ॥
ਸਭ ਮਹਿ ਸਚਾ ਏਕੋ ਸੋਈ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਛੁ ਹੋਈ ॥
ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ਸੁ ਏਕੋ ਜਾਨੈ ਬੰਦਾ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥
ਅਲਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਗੁਰਿ ਗੁੜੁ ਦੀਨਾ ਮੀਠਾ ॥
ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਠਾ ॥ ੪ ॥

ਕਬਹੂੰ ਨ ਭਏ ਸੰਗ ਔਰ ਸਾਥਾ ॥ ਐਸੋ ਜਨਮੁ ਗੰਵਾਏ ਹਾਥਾ ।੧॥
ਬਹੁਰਿ ਨ ਐਸੋ ਪੈਹਹੁ ੫ ਥਾਨਾ ॥ ਸਾਧੁਸੰਗਿ ਤੁਮ ਨਹਿੰ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥੨॥
ਅਬ ਤੋ ਹੋਇ ਨਰਕ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ॥ ਨਿਸ਼ਦਿਨ ਪਰੇ ੬ ਲਬਾਰ ਕ ਪਾਸਾ ॥੩॥
ਜਾਤ ਸਬਨ ਕਹੰ ਦੇਖਿਆ, ਕਹੈ ਕਬੀਰ ਪੁਕਾਰ ॥
੭ ਚੇਤਵਾ ਹੋਹੁ ਤੋ ਚੇਤਿ ਲੇ, ਦਿਵਸ ਪਰਤ ਹੈ ੮ ਧਾਰ ॥੪॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਜਨਮ ੯ਚੂਕੈ ਜਗ ੧੦ਮਾਂਝੀ ॥ ਯਹਿ ਤਨ ਕੇਰ ਬਹੁਤ ਹੈਂ੧੧ਮਾਂਝੀ ॥੧॥
੧੨ਤਾਤ੧੩ਜਨਨਿ ਕਹੈ ਹਮਰੋ ਬਾਲਾ ॥ ਸੁਆਰਥਿ ਲਾਗਿ ਕੀਨ੍ਹ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ।੨।
ਕਾਮਿਨਿ ਕਹੈ ਮੋਰ ਪਿਅ ਆਹੀ ॥ ੧੪ ਬਾਘਿਨਿ ਰੂਪ ਗਰਾਸੈ ਚਾਹੀ ॥੩॥
ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਰਹੈਂ ਲਵ ਲਾਏ ॥ ੧੫ ਜੰਬੁਕ ਨਾਈਂ ਰਹੈ ਮੂੰਹ ਬਾਏ ॥੪॥
ਕਾਗ ਗੀਧ ਦੋਊ ਮਰਣ ਬਿਚਾਰੈਂ ॥ ਸੂਕਰ ਸੁਆਨ ਦੋਊ ਪੰਥ ਨਿਹਾਰੈਂ ॥੫॥
ਧਰਤੀ ਕਹੈ ਮੋਹਿੰ ਮਿਲਿ ਜਾਈ ॥ ਪਵਨ ਕਹੈ ਮੈਂ ੧੬ ਲੇਬ ਉੜਾਈ ॥੬॥

੧—ਮਾਲਿਕ ॥ ੨—ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਸਭੀ ਜੀਵ ॥ ੩—ਦੋਸ਼ ॥ ੪—ਘੜਨੇਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਮਾਲਿਕ ਕੋ ॥ ੫—ਅਸਥਾਨ ਯਾ ਠਿਕਾਨਾ ੬—ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ॥ ੭—ਅਗਰ ਚੇਤਨੇਵਾਲੇ ਹੋ ਤੋ ਚੇਤੋ ॥ ੮—ਡਾਕਾ ॥ ੯—ਯੋਂਹੀ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੦—ਮੇਂ ॥ ੧੧— ਹਿਸੇਦਾਰ ॥ ੧੨—ਪਿਤਾ ॥ ੧੩—ਮਾਤਾ ॥ ੧੪—ਸ਼ੇਰਨੀ ਕਾ ਰੂਪ ਧਰਕਰ ਖਾ ਜਾਨਾ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ॥ ੧੫—ਬਾਘਕੀ ਤਰਹ ਮੂੰਹ ਫਾੜੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ॥ ੧੬—ਉੜਾ ਲੇ ਜਾਊਂਗੀ ॥

ਅਗਨਿ ਕਹੈ ਮੈਂ ਇਹਿ ਤਨ ਜਾਰਉਂ ॥ ੧ ਸੋਨ ਕਹੈ ਜੋ ਜਰਤ ੬ ਬਾਰਉਂ ।੭।
ਜਹਿ ਘਰ ਕੋ ਘਰ ਕਹੈ ਗਵਾਰੈਂ ॥ ਸੋ ਬੈਰੀ ਹੈ ਗਲੇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ॥੮॥
ਸੋ ਤਨ ਤੁਮ ਆਪਨੁ ਕਰਿ ਜਾਨੀ ॥ ਵਿਸ਼ੈ ਸਰੂਪ ਭੂਲੈਂ ਅਗਿਆਨੀ ॥੯॥

ਇਤਨੇ ਤਨ ਕੇ ਸਾਥਿਆ, ਜਨਮੋ ਭਰਿ ਦੁਖ ਪਾਇ ॥
ਚੇਤਤ ਨਾਹੀਂ ਬਾਵਰੇ, ਮੋਰ ਮੋਰ ੨ ਗੋਹਰਾਇ ॥੧੦॥

੩ ਹੰਸਾ ਪਿਆਰੇ ੪ ਸਰਵਰ ਤੇ ਜੋ ਜਾਇ ॥
ਜੇਹਿ ਸਰਵਰ ਬਿਚ ੫ ਮੋਤੀਆ ਚੁਨਤੇ ਬਹੁਬਿਧਿ ੬ ਕੇਲਿ ਕਰਾਇ ॥ ੧ ॥
੭ ਸੂਖੈ ਤਾਲ ੮ ਪੁਰਇਨਿ ਜਲ ਛੋੜੈ ੯ ਕਮਲ ਗਯੋ ਕੁੰਮ੍ਹਿਲਾਇ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਜਓ ਅਬਕੀ ਬਿਛੁਰੈ ਬਹੁਰਿ ਮਿਲੈ ਕਬ ਆਇ ॥ ੨ ॥

੧੦ ਹਰਿਜਨ ਹੰਸ ਦਸਾ ਲਿਏ ਡੋਲੈਂ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਚੁਨੀ ਚੁਨਿ ਬੋਲੈਂ ॥੧॥
੧੧ ਮੁਕਤਾਹਲ ਲਿਏ ਚੋਂਚ ਲੁਭਾਵੈ ॥ ਮੌਨ ਰਹੈ ਕੀ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ੨ ॥
੧੨ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਤਟ ਕੇ ਬਾਸੀ ॥ ਰਾਮਚਰਣ ਚਿਤ ੧੩ ਅਨਤ ਉਦਾਸੀ ॥੩॥
ਕਾਗ ਕੁਬੁਧਿ ਨਿਕਟਿ ਨਹਿੰ ਆਵੈ ॥ ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਹੰਸਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੪ ॥
੧੪ ਨੀਰ ਛੀਰ ਕਓ ਕਰੈ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਜਨ ਮੇਰਾ ॥ ੫ ॥

ਮਾਇਆ ਮਹਾ ਠਗਨੀ ਹਮ ਜਾਨੀ ॥
੧੫ ਤਿਰਗੁਣ ਫਾਂਸ ਲਿਏ ਕਰ ਡੋਲੇ, ਬੋਲੈ ਮਧੁਰੀ ਬਾਨੀ ॥ ੧ ॥
ਕੇਸ਼ਵ ਕੈ ਕਮਲਾ ਹੋਇ ਬੈਠੀ, ਸ਼ਿਵ ਕੈ ਭਵਨ ਭਵਾਨੀ ॥

੧—ਐਸਾ ਕਹਨੇਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸੇ ਜਲਨੇ ਅਥਵਾ ਕਲੇਸ਼ੋਂ ਸੇ ਬਚਾ ਲੂੰਗਾ ॥ ੨— ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਜੀਵਾਤਮਾ ॥ ੪—ਮਾਨੁਸ਼ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ॥ ੫—ਅਰਥਾਤ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ ॥ ੬—ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗ ॥ ੭—ਸੂਖ ਗਏ ॥ ੮—ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਭਰਪੂਰ ਥੇ ਜਲਸੇ ॥ ੯—ਹਿਰਦੇ ਕਾ ਕਮਲ ॥ ੧੦— ਮਾਲਿਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤਜਨ ॥ ੧੧— ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸ॥ ੧੨—ਸਚਖੰਡ ਰੂਪੀ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ॥ ੧੩—ਔਰ ਸੰਸਾਰੀ ਰਸੋਂ ਸੇ ਉਦਾਸੀਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪—ਜਲ ਔਰ ਦੂਧ ਕੋ ਜੋ ਅਲਗ ਅਲਗ ਕਰੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤ-ਅਸਤ ਕਾ ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਵੇਕ ਕਰੈ ॥ ੧੫—ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਅਰਥਾਤ ਸਤ-ਰਜ ਔਰ ਤਮ ਆਦਿ ਕਾ ਬੰਧਨ ॥

ਪੰਡਾ ਕੈ ਮੂਰਤਿ ਹੋਇ ਬੈਠੀ, ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਭਈ ਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥
ਯੋਗੀ ਕੈ ਯੋਗਿਨਿ ਹੋਇ ਬੈਠੀ, ਰਾਜਾ ਕੈ ਘਰਿ ਰਾਨੀ ॥
ਕਾਹੂ ਕੈ ਹੀਰਾ ਹੋਇ ਬੈਠੀ, ਕਾਹੂ ਕੈ ਕਉੜੀ ਕਾਨੀ ॥ ੩ ॥
ਭਗਤਨ ਕੈ ਭਗਤਿਨਿ ਹੋਇ ਬੈਠੀ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੈ ਬ੍ਰਹਮਾਨੀ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਹੋ ਸੰਤਹੁ, ਯਹਿ ਸਭ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥ ੪ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਹਿ ਮੋਹਿਤ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥ ਤਾਤੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹਰਿ ਲੀਨ੍ਹਾ ॥੧॥
ਜੀਵਨ ਐਸੋ ਸਪਨਾ ਜੈਸੋ, ਜੀਵਨ ਸਪਨ ਸਮਾਨਾ ॥
ਸ਼ਬਦੁ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਓ ਤੈਂ, ਛਾਂਡਿਓ ੧ ਪਰਮਨਿਧਾਨਾ ॥੨॥
ਜੋਤਿਹਿ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗ ੨ ਹੁਲਸੈ, ੩ ਪਸ਼ੁ ਨਹਿੰ ਪੇਖੈ ੪ ਆਗੀ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਰ ੫ ਮੁਗੁਧ ਪਰੈ ਹੈਂ, ਕਨਕ ਕਾਮਿਨੀ ਲਾਗੀ ॥੩॥
ਸੈਯਦ ਸ਼ੇਖ਼ ਕਿਤਾਬ ਨੀਰਖੈ, ਪੰਡਿਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਿਚਾਰੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਿਨਾ ਤੁਮ, ਜਾਨਿ ਕੈ ਜੀਵਹਿ ਮਾਰੈ ॥
ਕਰਓ ਬਿਚਾਰ ਬਿਕਾਰ ਪਰਿਹਰਓ, ਤਰਨਤਾਰਨੈ ਸੋਈ ॥
ਕਹ ਕਬੀਰ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਕਰੁ, ੬ ਦੁਤਿਆ ਔਰ ਨ ਕੋਈ ॥

ਚਲਹੁ ਕਾ ਟੇਢਓ ਟੇਢਓ ਟੇਢਓ ॥

੭ ਦਸ਼ੌਂ ਦੁਵਾਰ ਨਰਕੈ ਮੇਂ ਬੂੜੇ, ਤੂ ਗੰਧੀ ਕਓ ੮ ਬੇਢਓ ॥ ੧ ॥
ਫੂਟੇ ਨੈਨ ਰਿਦੈ ਨਹਿੰ ਸੂਝੈ, ਮਤਿ ਏਕਓ ਨਹਿੰ ਜਾਨੀ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੈ ਮਾਰੇ, ਬੂੜਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥
ਜਾਰੈ ਦੇਹ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾਈ, ਗਾੜੈ ਮਾਟੀ ਖਾਈ ॥
ਸੂਕਰ ਸੁਆਨ ਕਾਗ ਕੇ ਭੋਜਨ, ਤਨ ਕੀ ਯਹੈ ਬੜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਚੇਤਿ ਨ ਦੇਖੁ ਮੁਗੁਧ ਨਰ ਬਉਰੇ, ਤੂ ਤੇ ਕਾਲ ਨ ਦੂਰੀ ॥

੧—ਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਬੜਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ॥ ੨—ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਅਗਿਆਨੀ ॥ ੪—ਅਗਨੀ ॥ ੫—ਮਤਵਾਲੇ ॥ ੬—ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਉਪਾਇ ਭਜਨ ਕੇ ਬਿਨਾ ਤਰਨੇ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੭—ਦਸੋਂ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੇ ਦੁਵਾਰ ਨਰਕ ਕੇ ਮਾਰਗ ਹੈਂ ॥ ੮—ਤੂ ਉਸੀ ਗੰਧੀ ਰੂਪੀ ਜਗਤ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਕੋ ਹੀ ਆਧਾਰ ਮਾਨ ਮਾਨ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿਨ ਯਤਨ ਕਰੈ ਬਹੁਤੇਰੇ, ਤਨਿਕ ਅਵਸਥਾ ੧ ਧੂਰੀ ॥ ੪ ॥
ਬਾਲੂ ਤੈ ਘਰਵਾ ਮੇਂ ਬੈਠੇ, ਚੇਤਤ ਨਾਹਿੰ ਅਯਾਨਾ ॥
ਕਹ ਕਬੀਰ ਇਕ ਰਾਮ ਭਜੇ ਬਿਨੁ, ਬੂੜੇ ਬਹੁਤ ਸਿਆਨਾ ॥ ੫ ॥

ਬੰਦੇ ਕਰਿ ਲੇ ਆਪੁ ੨ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਆਪੁ ਜਿਅਤ ਲਖੁ ਆਪੁ ਠਵਰ ਕਰੁ ਮੁਏ ਕਹਾਂ ਘਰ ਤੇਰਾ ॥ ੧ ॥
ਯਹਿ ਅਵਸਰ ਨਹਿੰ ਚੇਤੋਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਹਿੰ ਤੇਰਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਹੋ ਸੰਤਹੁ ਕਠਿਨ ਕਾਲ ਕਉ ਘੇਰਾ ॥ ੨ ॥

ਅਬ ਕਹੰ ਚਲਿਓ ਅਕੇਲੇ ਮੀਤਾ ॥ ਉਠਿ ੩ ਕਿਨ ਕਰਹੁ ਘਰਹੁ ਕੀ ਚੀਤਾ ॥ ੧ ॥
ਖੀਰ ਖਾਂਡ ਘ੍ਰਿਤ ਪਿੰਡ ੪ ਸਮ੍ਹਾਰਾ ॥ ਸੋ ਤਨ ਲੈ ਬਾਹਰ ਕਰਿ ਡਾਰਾ ॥੨॥
ਜੇਹਿ ਸ਼ਿਰ ਰਚਿ ਰਚਿ ਬਾਂਧਿਓ ਪਾਗਾ ॥ ਸੋ ਸ਼ਿਰ ਅੰਤ ੫ ਬਿਦਾਰਹਿੰ ਕਾਗਾ ॥੩॥
ਹਾਡ ਜਰੈਂ ਜੈਸੇ ਲਕੜੀ ੬ ਝੂਰੀ ॥ ਕੇਸ਼ ਜਰੈਂ ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਣ ਕੀ ੭ ਕੂਰੀ ॥੪॥
ਆਵਤ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਤ ਕਉ ਸਾਥੀ ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ ਦਲ ਸਾਜੇ ਹਾਥੀ ॥੫॥
ਮਾਇਆ ਕਉ ਰਸੁ ਲੇਇ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਅੰਤਰ ਯਮ ੮ ਬਿਲਾਰ ਹੋਇ ਧਾਇਆ । ੬ ॥
ਕਹ ਕਬੀਰ ਨਰ ਅਜਹੂੰ ਨ ਜਾਗਾ ॥ ਯਮ ਕਉ ੯ ਮੋਗਰਾ ਮਧਿ ਸ਼ਿਰ ਲਾਗਾ ॥੭॥

ਐਸੋ ਦੁਰਲਭ ਜਾਤ ਸ਼ਰੀਰ ॥ ਰਾਮਨਾਮੁ ਭਜਿ ਲਾਗੈ ੧੦ ਤੀਰ ॥ ੧ ॥
ਗਏ ੧੧ ਬੇਣੁ ੧੨ ਬਲਿ ਗਏ ਹੈਂ ਕੰਸ ॥ ਦੁਰਯੋਧਨ ਗਏ ਬੂੜੈ ਬੰਸ ॥ ੨ ॥
੧੩ ਪ੍ਰਿਥੁ ਗਏ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਰਾਵ ॥ ਬਿਕ੍ਰਮ ਗਏ ਰਹੈ ਨਹਿੰ ੧੪ ਕਾਵ ॥ ੩ ॥

੧–ਅੰਤ ਮੇਂ ਧੂਰ ਹੋ ਜਾਨਾ ਹੈ। ੨–ਵਿਵੇਕ ਅਥਵਾ ਨਿਰਨੈ॥ ੩—ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਗਕਰ ਅਪਨੇ ਅਸਲੀ ਘਰਕੀ ਸੁਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ? ॥ ੪— ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ॥ ੫— ਉਸੀ ਸਿਰਕੋ ਅੰਤ ਮੇਂ ਕਾਗ ਅਪਨੀ ਚੋਂਚੋਂ ਸੇ ਬਿਗਾੜੇਂਗੇ ॥ ੬— ਸੂਖੀ ਲਕੜੀ ਕੀ ਤਰਹ ॥ ੭— ਕੂੜੇ ਕਾ ਢੇਰ ॥ ੮— ਯਮ ਰੂਪੀ ਬਿਲਾ ॥ ੯— ਜਬਕਿ ਯਮਕਾ ਡੰਡਾ ਸਿਰਕੇ ਬੀਚ ਲਗਾ ॥ ੧੦–ਪਾਰ ਲਗੇਗਾ ॥ ੧੧— ਏਕ ਪ੍ਰਸਿਧ ਔਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧੨—ਪਾਤਾਲ ਦੇਸ਼ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ॥ ੧੩— ਅਰਥਾਤ ਬੇਣੁ, ਬਲਿ, ਦੁਰਯੋਧਨ, ਕੰਸ ਔਰ ਪਿਥੁ ਰਾਜਾ ਐਸੇ ਬਲਵਾਨ ਭੀ ਕਾਲ ਕੇ ਮੁਖਮੇਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧੪—ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ॥

੧ ਛਉ ਚਕਵੈ ਮੰਡਲੀ ਕੇ ਝਾਰ ॥ ਅਜਹੂੰ ਹੋ ਨਰ ਦੇਖੁ ਬਿਚਾਰ ॥ ੪ ॥
ਗੋਪੀਚੰਦ ਭਲ ਕੀਨ੍ਹੋ ਯੋਗ ॥ ਰਾਵਣ ਮਰਿਗੌ ਕਰਤੈ ਭੋਗ ॥ ੫ ॥
ਜਾਤੁ ਦੇਖੁ ਅਸ ਸਬ ਕੈ ੨ ਜਾਮ ॥ ਕਹ ਕਬੀਰ ਭਜੁ ਰਾਮੈ ਨਾਮ ॥ ੬ ॥

ਚਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਹਾਟ, ਗਿਆਨ ਬੁਧੀ ਲਾਈਐ ॥
ਕੀਜੈ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਹੇਤ, ਪਰਮ-ਪਦ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬ ਕਛੁ ਦੀਨ੍ਹ, ਦੇਤ ਕਛੁ ਨਾ ਰਹਿਓ ॥
ਹਮਹਿੰ ਅਭਾਗਿਨਿ ਨਾਰਿ, ਸੁੱਖ ਤਜਿ ਦੁਖ ਲਹਿਓ ॥ ੨ ॥
ਗਈ ਪਿਆ ਕੇ ਮਹਲ, ਪਿਆ ਸੰਗਿ ਨਾ ਰਚੀ ॥
ਰਿਦੇ ਕਪਟ ਰਹਿਓ ਛਾਇ, ਮਾਨ ਲੱਜਾ ਭਰੀ ॥ ੩ ॥
੩ ਜਹਵਾਂ ੪ ਗੈਲ ੫ ਸਿਲਹਲੀ, ਚੜ੍ਹਉਂ ਗਿਰਿ ਗਿਰਿ ਪੜਉਂ ॥
ਉਠਉਂ ਸਮਾਰਿ ਸਮ੍ਹਾਰਿ, ਚਰਨ ਆਗੈ ਧਰਉਂ ॥ ੪ ॥
ਜਓ ਪਿਅ ਮਿਲਨ ਕੀ ਚਾਹ, ਕਉਨ ਤੇਰੈ ਲਾਜ ਹੋ ॥
੬ ਅਧਰ ਮਿਲਓ ਨਾ ਜਾਇ, ਭਲਾ ਦਿਨ ਆਜ ਹੋ ॥ ੫ ॥
ਭਲਾ ਬਨਾ ਸੰਜੋਗ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਚੋਲਨਾ ॥
ਤਨ ਮਨ ਅਰਪਓ ਸੀਸ, ਸਾਹਿਬ ਹੰਸ ਬੋਲਨਾ ॥ ੬ ॥
ਜਓ ਗੁਰੁ ਰੂਠੇ ਹੋਏਂ, ਤਓ ਤੁਰਤ ਮਨਾਈਐ ॥
ਹੁਇਐ ਦੀਨ ਅਧੀਨ, ਚੂਕ ਬਖਸਾਈਐ ॥ ੭ ॥
ਜਓ ਗੁਰੁ ਹੋਏਂ ਦਇਆਲ, ਦਇਆ ਦਿਲ ਹੇਰਿਹੈਂ ॥
ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਟਿ ਜਾਏਂ, ਪਲਕ ਛਿਨ ੭ ਫੇਰਿਹੈਂ ॥ ੮ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸਮੁਝਾਇ, ਸਮਝ ਹਿਰਦੇ ਧਰਓ ॥
ਜੁਗਨ ਜੁਗਨ ਕਰਓ ਰਾਜ, ਐਸੀ ਦੁਰਮਤਿ ਪਰਿਹਰਓ ॥ ੯ ॥

੧—ਯੇ ਛਹੂੰ ਹੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਥਵਾ ਭੂਮੀ ਕੇ ਸਰਦਾਰ ਥੇ, ਮਗਰਕਾਲ ਸੇ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕੇ ॥ ੨—ਜਾਮਾ ਅਰਥਾਤ ਮਾਨੁਸ਼ ਚੋਲਾ ॥ ੩—ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪—ਮਾਰਗਿ ॥ ੫—ਫਿਸਲਵਾਂ (ਅਰਥਾਤ ਫਿਸਲਵਾਂ ਮਾਰਗਿ ਸੇ ਸੁਰਤਿਕੋ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ) ॥ ੬— ਫਿਰ ਦੂਸਰੀ ਬਾਰ ਐਸਾ ਸੰਜੋਗ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਮਿਲਨੇਕਾ ਨਹੀਂ ਬਨੇਗਾ ॥ ੭—ਜਬ ਏਕ ਪਲ ਕੇ ਲਿਏ ਭੀ ਦਇਆ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਫੇਰ ਦੇਵੇਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈਂ ਰੰਗਰੇਜ, ਚੁਨਰੀ ਮੇਰੀ ਰੰਗਿ ਡਾਰੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸਿਆਹੀ ਰੰਗ ਛੁੜਾਇ ਕੇ ਰੇ, ਦਿਓ ੧ ਮਜੀਠਾ ਰੰਗ ॥
ਧੋਏ ਸੇ ਛੂਟੈ ਨਹੀਂ ਰੇ, ਦਿਨ ਦਿਨ ਹੋਤ ਸੁਰੰਗ ॥ ੧ ॥
ਭਾਵ ਕੇ ਕੁੰਡ ਨੇਹ ਕੇ ਜਲ ਮੇਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਦਈ ੨ ਬੋਰਿ ॥
੩ ਚਸਕੀ ਚਾਸ ਲਗਾਇ ਕੇ ਰੇ, ਖ਼ੂਬ ਰੰਗੀ ੪ ਝਕਝੋਰਿ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਚੁਨਰੀ ਰੰਗੀ ਰੇ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ॥
ਸਬ ਕਛੁ ਉਨ ਪਰ ਵਾਰਿ ਦੂੰ ਰੇ, ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ੩ ॥
ਕਹ ਕਬੀਰ ਰੰਗਰੇਜ ਗੁਰੁ ਰੇ, ਮੁਝਪਰ ਹੂਏ ਦਇਆਲ ॥
ਸੀਤਲ ਚੁਨਰੀ ਓਢਿ ਕੇ ਰੇ, ਭਈ ਹਉਂ ਮਗਨ ਨਿਹਾਲ ॥ ੪ ॥

ਅਜਰ ਅਮਰ ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ, ਸੁਮਿਰਨ ਜਓ ਆਵੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਬਿਨਹੀਂ ਮੁਖ ਕੇ ਜਪ ਕਰਓ, ਨਹਿੰ ਜੀਭ ੫ ਡੁਲਾਵਓ ॥
ਉਲਟਿ ਸੁਰਤ ਊਪਰ ਕਰਓ, ਨੈਨਨ ਦਰਸਾਵਓ ॥ ੧ ॥
ਜਾਹੁ ਹੰਸ ੬ ਪਛਿੱਮ ਦਿਸਾ, ੭ ਖਿਰਕੀ ਖੁਲਵਾਵਓ ॥
੮ ਤਿਰਬੇਨੀ ਕੇ ਘਾਟ ਪਰ, ਹੰਸਾ ਨਹਵਾਵਓ ॥ ੨ ॥
ਪਾਨੀ ਪਵਨ ਕੀ ਗਮ ਨਹੀਂ, ਵੋਹਿ ਲੋਕ ਮੰਝਾਰਾ ॥
ਤਾਹੀ ਬਿਚ ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ, ਵੋਹਿ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਓ ॥ ੩ ॥
ਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਉਹਾਂ ਨਹੀਂ, ਵੋ ਅਜਰ ਕਹਾਵੈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਸਾਧਜਨ, ਵਾ ਲੋਕ ੯ ਮੰਝਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਹੰਸਾ ਕਰਓ ਨਾਮੁ ਨੌਕਰੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਨਾਮੁ ਬਿਦੇਹੀ ਨਿਸਦਿਨ ਸੁਮਿਰੈ, ਨਹਿੰ ਭੂਲੈ ਛਿਨ ਘਰੀ ॥ ੧ ॥
ਨਾਮੁ ਬਿਦੇਹੀ ਜੋ ਜਨ ਪਾਵੈ, ਕਬੂੰ ਨ ਸੁਰਤਿ ਬਿਸਰੀ ॥ ੨ ॥

੧—ਗੂੜ੍ਹਾ ਰੰਗ ॥ ੨—ਡੁਬ ਦੀ ॥ ੩—ਛਾਂਟ ਛਾਂਟਕਰ ॥ ੪—ਅੱਛੀ ਤਰਹ ਰੰਗ ਮੇਂ ਹਿਲਾ ਹਿਲਾਕਰ ॥ ੫—ਹਿਲਾਵਓ ॥ ੬—ਊਪਰ ਕੇ ਮਾਰਗਿ ਮੇਂ ॥ ੭—ਦਸ਼ਮ ਦੁਵਾਰੇ ਕੀ ਖਿੜਕੀ ॥ ੮—ਇੜਾ, ਪਿੰਗਲਾ ਔਰ ਸੁਖਮਨਾ ਕਾ ਸੰਗਮ ਜਿਸੇ ਸੰਤੋਂਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਮੇਂ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੯—ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਲੋਕਮੇਂ ਪਹੁੰਚੇ ॥

ਐਸੋ ਸਬਦ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ ਪਾਵੈ, ਆਵਾ ਗਵਨ ਹਰੀ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਪਾਵੈ ਅਮਰ ਨਗਰੀ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਜਨ ਲੇਹਿ ਖਸਮ ਕਾ ਨਾਉਂ, ਤਿਨਕੇ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਉਂ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਗੁਰੁ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਗੁਨ ਗਾਵੈ, ਸੋ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਜੇਹਿ ਘਟ ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ ਭਰਪੂਰ ॥ ਤਿਨਕੀ ਪਦਪੰਕਜ ਹਮ ਧੂਰ ॥ ੩ ॥
ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ ਮਤਿ ਕਾ ਧੀਰ ॥ ਸਹਜ ਸਹਜ ਗੁਨ ਰਮੇ ਕਬੀਰ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਫੂਲਾ ਫੂਲਾ ਫਿਰੈ, ਜਗਤ ਮੇਂ ਕੈਸਾ ਨਾਤਾ ਰੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਮਾਤਾ ਕਹੈ ਯਹ ਪੁਤ੍ਰ ਹਮਾਰਾ, ਬਹਿਨ ਕਹੈ ਬਿਰ ਮੇਰਾ ॥
ਭਾਈ ਕਹੈ ਯਹ ਭੁਜਾ ਹਮਾਰੀ, ਨਾਰਿ ਕਹੈ ਨਰ ਮੇਰਾ ॥ ੧ ॥
ਪੇਟ ਪਕਰਿ ਕੇ ਮਾਤਾ ਰੋਵੈ, ਬਾਂਹਿ ਪਕਰਿ ਕੇ ਭਾਈ ॥
ਲਪਟਿ ਝਪਟਿ ਕੇ ਤਿਰੀਆ ਰੋਵੈ, ਹੰਸ ਅਕੇਲਾ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਲਗਿ ਜੀਵੈ ਮਾਤਾ ਰੋਵੈ, ਬਹਿਨ ਰੋਵੈ ਦਸ ਮਾਸਾ ॥
ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਤਕ ਤਿਰੀਆ ਰੋਵੈ, ਫੇਰ ਕਰੈ ਘਰ ਬਾਸਾ ॥ ੩ ॥
ਚਾਰ ਗਜੀ ੧ ਚਰਗਜੀ ਮੰਗਾਇਆ, ਚੜ੍ਹਾ ੨ ਕਾਠ ਕੀ ਘੋੜੀ ॥
ਚਾਰਿਉਂ ਕੋਨੇ ਆਗ ਲਗਾਇਆ, ਫੂੰਕਿ ਦਿਓ ਜਸ ਹੋਰੀ ॥ ੪ ॥
ਹਾੜ ਜਰੈ ਜਸ ਲਾਹਕੜੀ ਕਓ, ਕੇਸ ਜਰੈ ਜਸ ਘਾਸਾ ॥
ਸੋਨਾ ਐਸੀ ਕਾਇਆ ਜਰਿ ਗਈ, ਕੋਈ ਨ ਆਇਓ ਪਾਸਾ ॥ ੫ ॥
ਘਰ ਕੀ ਤਿਰੀਆ ਢੂੰਢਨ ਲਾਗੀ, ਢੂੰਢਿ ਫਿਰੀ ਚਹੁ ਦੇਸਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਛਾੜਓ ਜਗ ਕਓ ਐਦੇਸਾ ॥ ੬ ॥

੩ ਸੁਗਵਾ ਪਿੰਜਰਵਾ ਛੋਰਿ ਕਰਿ ਭਾਗਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਇਸ ਪਿੰਜਰੇ ਮੇਂ ਦਸ ਦਰਵਾਜਾ ॥
ਦਸੋਂ ਦਰਵਾਜੇ ੪ ਕਿਵਰਵਾ ਲਾਗਾ ॥੧॥
ਅੰਖਿਅਨਿ ਸੇਤੀ ਨੀਰ ਬਹਨ ਲਗਿਓ ॥

੧—ਲੱਠੇ ਕੀ ਚਾਦਰ ॥ ੨—ਅਰਥੀ ॥ ੩— ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪੀ ਤਤਾ ॥ ੪—ਕਿਵਾੜ ਲਗੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬੰਦ ਹੈਂ ॥

ਅਬ ਕਸ ਨਾਹਿੰ ਤੂ ਬੋਲਤ ਅਭਾਗਾ ॥੨॥
ਕਰਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ ॥
ਉੜਿਗੈ ਹੰਸ ਟੂਟਿ ਗਇਓ ਤਾਗਾ ॥੩॥

ਬੀਤੀ ਬਹੁਤ ਰਹੀ ਥੋਰੀ ਸੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਖਾਟ ਪੜੇ ਨਰ ੧ ਝੀਂਖਨ ਲਾਗੇ, ਨਿਕਸਿ ਪ੍ਰਾਨ ਗਇਓ ਚੋਰੀ ਸੀ ॥ ੧ ॥
ਭਾਈ ਬੰਦ ਕੁਟੁੰਬ ਸਬ ਆਏ, ਫੂੰਕਿ ਦਿਓ ਮਾਨੋ ਹੋਰੀ ਸੀ ॥ ੨ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਈ ਸਾਧੋ, ਸਿਰ ਪਰ ਦੇਤ ਹੈਂ ੨ ਭੋਂਰੀ ਸੀ ॥ ੩ ॥

ਤੋਰੀ ਗਠਰੀ ਮੇਂ ਲਾਗੇ ਚੋਰ, ਬਟੋਹਿਯਾ ਕਾ ਰੇ ਸੋਵੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
੩ ਪਾਂਚ ਪਚੀਸ ਤੀਨ ਹੈਂ ਚੁਰਵਾ ॥
ਯਹ ਸਬ ਕੀਨਾ ਸੋਰ, ਬਟੋਹਿਯਾ ਕਾ ਰੇ ਸੋਵੈ ॥ ੧ ॥
ਜਾਗੁ ਸਬੇਰਾ ਬਾਟ ੪ ਅਨੇੜਾ ॥
ਫਿਰ ਨਹਿੰ ਲਾਗੈ ਜ਼ੋਰ, ਬਟੋਹਿਯਾ ਕਾ ਰੇ ਸੋਵੈ ॥ ੨ ॥
ਭਵਸਾਗਰ ਇਕ ਨਦੀ ਬਹਤੁ ਹੈ ॥
ਬਿਨ ਉਤਰੇ ਜਾਵ ੫ ਬੋਰ, ਬਟੋਹਿਯਾ ਕਾ ਰੇ ਸੋਵੈ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਈ ਸਾਧੋ ॥
ਜਾਗਤ ਕੀਜੈ ਭੋਰ, ਬਟੋਹਿਯਾ ਕਾ ਰੇ ਸੋਵੈ ॥ ੪ ॥

ਔਰ ਮੁਏ ਕਾ ਸੋਗ ਕਰੀਜੈ ॥ ਤਉ ਕੀਜੈ ਜਉ ਆਪਨ ਜੀਜੈ ॥ ੧ ॥
ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਰਉਂ ਮਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿੰ ਮਿਲਾ ਜਿਯਾਵਨਹਾਰਾ ॥੨॥
ਯਾ ਦੇਹੀ ੬ ਪਰਮਿਲ ਮਹਕੰਦਾ ॥ ਤਾ ਸੁਖ ਬਿਸਰੈ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ੩ ॥
੭ ਕੂਅਟਾ ਏਕ ਪੰਚ ੮ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥ ਟੂਟੀ ੯ ਲੇਜੁਰਿ ਭਰੈਂ ਮਹਤਾਰੀ ॥੪॥

੧—ਖਾਂਸਨੇ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨—ਚਕੱਰ (ਅਰਥਾਤ ਕਾਲ ਚਕਰ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ) ॥ ੩—ਪਾਂਚੋਂ ਵਿਕਾਰ (ਕਾਮ-ਕ੍ਰੋਧ-ਲੋਭ-ਮੋਹ-ਅਹੰਕਾਰ), ਪੱਚੀਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਆਂ ਤਥਾ ਤੀਨ ਗੁਣ (ਸਤ-ਰਜ-ਤਮ) ਆਦੀ ॥ ੪—ਮਨਜ਼ਿਲ ਦੂਰ ਹੈ ॥ ੫—ਡੂਬ ॥ ੬—ਸੁਗੰਧਿਤ ਇਤਰ ਤੇਲ ਫੁਲੈਲ ਆਦੀ ॥ ੭—ਛੋਟਾ ਕੂਆਂ ਅਰਥਾਤ ਮਾਨੁਸ਼-ਤਨ ॥ ੮—ਪਾਂਚ ਪਾਨੀ ਭਰਨੇਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਪਾਂਚੋਂ ਕਰਮ-ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਜੋ ਸ਼ਰੀਰਕਾ ਰਸ ਚੂਸਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈਂ ॥ ੯—ਰੱਸੀ ॥

ਕਹ ਕਬੀਰ ਇਕ ਬੁਧਿ ਬਿਚਾਰੀ ॥ ਨਾ ਵਹ ਕੂਅਟਾ ਨਾ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥੫॥

ਟੁਕ ਜਿੰਦਗੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਲੇਨਾ, ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਸਤਾਨਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਰਥ ਘੋੜੇ ਸੁਖਪਾਲ ਪਾਲਕੀ, ਹਾਥੀ ਔਰ ੧ ਬਾਹਨ ਨਾਨਾ ॥
ਤੇਰਾ ਠਾਠ ਕਾਠ ਕੀ ਟਾਟੀ, ਯਹ ਚੜ੍ਹ ਚਲਨਾ ੨ ਸਮਸਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਰੂਮ ੩ ਪਾਟ ਪਾਟੰਬਰ ਅੰਬਰ, ਜਰੀਬਫ਼ਤ ਕਾ ਬਾਨਾ ॥
ਤੇਰੈ ਕਾਜ ਗਜੀ ਗਜ ੪ ਚਾਰਿਕ, ਭਰਾ ਰਹੈ ਤੋਸਾਖਾਨਾ ॥ ੨ ॥
ਖਰਚੇ ਕੀ ਤਦਬੀਰ ਕਰਓ ਤੁਮ, ਮਨਜਿਲ ਲੰਬੀ ਜਾਨਾ ॥
ਪਹਿਚੰਤੇ ਕਾ ਗਾਂਵ ਨ ਮਗ ਮੇਂ, ਚੌਕੀ ਨ ਹਾਟ ਦੁਕਾਨਾ ॥ ੩ ॥
ਜੀਤੇ ਜੀ ਲੇ ਜੀਤਿ ਜਨਮ ਕਓ, ਯਹੀ ੫ ਗੋਇ ਯਹੀ ਮੈਦਾਨਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਈ ਸਾਧੋ, ਨਹਿੰ ਕਲਿ ਤਰਨ ਜਤਨ ਆਨਾ ॥ ੪ ॥

ਜਾਗ ਰੀ ਮੇਰੀ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਗਿਨਿ ਜਾਗ ਰੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕਾ ਤੁਮ ਸੋਵਤ ਮੋਹ ਨੀਂਦ ਮੇਂ, ਉਠਿ ਕੇ ਭਜਨਿਆਂ ਮੇਂ ਲਾਗ ਰੀ ॥ ੧ ॥
ਚਿਤ ਸੇ ਸਬਦ ਸੁਨਹੁ ਸਰਵਨ ਦੈ, ਉਠਤ ਮਧੁਰ ਧੁਨ ਰਾਗ ਰੀ ॥ ੨ ॥
ਦੋਊ ਕਰ ਜੋਰਿ ਸੀਸ ਚਰਨਨ ਦੈ, ਭਗਤਿ ਅਚਲ ਬਰ ਮਾਂਗ ਰੀ ॥ ੩ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਜਗਤ ਪੀਠ ਦੈ ਭਾਗ ਰੀ ॥ ੪ ॥

ਕਾਇਆ ਬਉਰੀ ਚਲਤ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾਹੇ ਰੋਈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕਾਇਆ ਪਾਇ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੀਨੋ, ਨਿਤ ਉਠਿ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਈ ॥
ਸੋ ਤਨ ਛਿਆ-ਛਾਰ ਹੋਇ ਜੈਹੈ, ਨਾਮ ਨ ਲੈਹੈ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥
ਕਹਤ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਨੁ ਕਾਇਆ ਬਉਰੀ, ਮੋਰ ਤੋਰ ਸੰਗ ਨ ਹੋਈ ॥
ਤੋਹਿ ਅਸ ਮਿਤ੍ਰ ਬਹੁਤ ਹਮ ਤਿਆਗਾ, ਸੰਗ ਨ ਲੀਨ੍ਹਾ ਕੋਈ ॥੨ ॥
ਊਸਰ ਖੇਤ ਕੈ ਕੁਸਾ ਮੰਗਾਏ, ਚਾਂਚਰ ਚਵਰ ਕੈ ਪਾਨੀ ॥
ਜੀਵਤ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਕੋਈ ਨ ਪੂਜੈ, ਮੁਰਦਾ ਕੈ ਮਿਹਮਾਨੀ ॥ ੩ ॥

੧—ਸਵਾਰੀਆਂ ॥ ੨—ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ (ਮੁਰਦੇ ਜਲਾਨੇ ਕਾ ਘਾਟ)॥ ੩—ਊਨੀ ਕਪੜੇ॥ ੪—ਚਾਰ ਏਕ ਗਜ਼॥ ੫—ਗੇਂਦ (ਅਰਥਾਤ ਮਾਨੁਸ਼-ਤਨ ਰੂਪੀ ਗੇਂਦਕੀ ਬਾਜ਼ੀ) ॥

ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿ ਆਦਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ, ਸੇਸ ਸਹਸਮੁਖ ਹੋਈ ॥
ਜੋ ਜੋ ਜਨਮੁ ਲਿਓ ਬਸੁਧਾ ਮੇਂ, ਥਿਰ ਨ ਰਹਿਓ ਹੈ ਕੋਈ ॥ ੪ ॥
ਪਾਪ ਪੁਨਜ ਹੈਂ ਜਨਮ ਸੰਘਾਤੀ, ਸਮੁਝਿ ਦੇਖ ਨਰ ਲੋਈ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਅਭਿਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ, ਜਾਨਤ ਬਿਰਲਾ ਕੋਈ ॥ ੫ ॥

੧ ਉਪਜੈ ਨਿਪਜੈ ਨਿਪਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ਨੈਨਨ ਦੇਖਿ ਚਲਿਓ ਜਗ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥
ਲਾਜ ਨ ਮਰਹੁ ਕਹਹੁ ਘਰ ਮੇਰਾ ॥ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਛੁ ਤੇਰਾ ॥ ੨ ॥
ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਪਾਲੀ ॥ ਮਰਤੀ ਬੇਰ ਅਗਿਨ ਸੰਗ ਜਾਲੀ ॥ ੩ ॥
ਚੋਵਾ ਚੰਦਨ ੨ ਮਰਦਨ ਅੰਗਾ ॥ ਸੋ ਤਨ ਜਰੈ ਕਾਠ ਕੈ ਸੰਗਾ ॥ ੪ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਗੁਨਿਆ ॥ ਬਿਨਸੈ ਰੂਪ ਦੇਖੈਗੀ ਦੁਨਿਆ ॥ ੫ ॥

ਯਹੀ ਘੜੀ ਯਹ ਬੇਲਾ ਸਾਧੋ ॥ ਟੇਕੁ ॥

ਲਾਖ ਖਰਚਿ ਫਿਰ ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ, ਮਾਨੁਸ਼ ਜਨਮ ਸੁਹੇਲਾ ॥ ੧ ॥
ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥੀ, ਜਾਤਾ ਹੰਸੁ ਅਕੇਲਾ ॥ ੨ ॥
ਕਿਉਂ ਸੋਇਆ ਉਠਿ ਜਾਗੁ ਸਵੇਰੇ, ਕਾਲੁ ਮਾਰੇਂਦਾ ੩ ਸੇਲਾ ॥ ੩ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਗੁਰੂ ਗੁਨ ਗਾਵਉ, ਝੂਠਾ ਹੈ ਸਬ ਮੇਲਾ ॥ ੪ ॥

੪ ਹਟਰੀ ਛੋੜਿ ਚਲਾ ੫ ਬਨਿਜਾਰਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥

ਇਸ ਹਟਰੀ ਬਿਚ ਮਾਨਿਕ ਮੋਤੀ, ਕੋਇ ਬਿਰਲਾ ਪਰਖਨਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਇਸ ਹਟਰੀ ਕੇ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ, ਦਸਵਾਂ ੬ ਠਾਕੁਰਦੁਆਰਾ ॥ ੨ ॥
ਨਿਕਸਿ ਗਈ ੭ ਥੰਭੀ ਢਹਿ ਪਰਾ ਮੰਦਰ, ਗਲਿ ਗਇਆ
੮ ਚਿਕੱੜ ਗਾਰਾ ॥ ੩ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਈ ਸਾਧੋ, ਝੂਠਾ ਜਗਤ ਪਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥

੧—ਯਹ ਜੀਵ ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਨਮਤਾ ਔਰ ਮਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨ — ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਰੀਰਕੇ ਜਿਨ ਅੰਗੋਂਪਰ ਚੰਦਨ ਆਦਿਕ ਮਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ — ਤਲਵਾਰ ॥ ੪ — ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦੂਕਾਨ ॥ ੫ — ਜੀਵਤਮਾ ਰੂਪੀ ਸੌਦਾਗਰ ॥ ੬ — ਦਸ਼ਮ-ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਮਾਲਿਕਕਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ ॥ ੭— ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪੀ ਥੰਭੀ ॥ ੮— ਤਤੋਂ ਮੇਂ ਤਤ ਮਿਲ ਗਏ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਯਾਬਿਧਿ ਮਨ ਕਉ ਲਗਾਵੈ, ਮਨ ਕਉ ਲਗਾਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਜੈਸੇ ਨਟਵਾ ਚੜ੍ਹਤ ਬਾਂਸ ਪਰ, ਢੋਲਿਆ ਢੋਲ ਬਜਾਵੈ ॥
ਅਪਨਾ ਬੋਝ ਧਰੈ ਸਿਰ ਊਪਰਿ, ਸੁਰਤਿ ੧ ਬਰਤ ਪਰ ਲਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਜੈਸੇ ੨ ਭੁਵੰਗਮ ਚਰਤ ਬਨਹਿੰ ਮੇਂ, ਓਸ ਚਾਟਨੇ ਆਵੈ ॥
ਕਭੀ ਚਾਟੈ ਕਭੀ ਮਨਿ ਤਨ ਚਿਤਵੈ, ਮਨਿ ਤਜਿ ਪ੍ਰਾਨ ਗੰਵਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਜੈਸੇ ਕਾਮਿਨਿ ਭਰੈ ਕੂਪ ਜਲ਼, ਕਰ ਛੋੜੈ ੩ ਬਤਰਾਵੈ ॥
ਅਪਨਾ ਰੰਗ ਸਖਿਅਨਿ ਸੰਗ ਰਾਚੈ, ਸੁਰਤਿ ਗਗਰ ਪਰ ਲਾਵੈ ॥ ੪ ॥
ਜੈਸੇ ਸਤੀ ਚੜ੍ਹੀ ੪ ਸਰ ਊਪਰਿ, ਅਪਨੀ ਕਾਇਆ ਜਰਾਵੈ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਬ ਕੁਟੁੰਬ ਤਿਆਗੈ, ਸੁਰਤਿ ਪਿਆ ਪਰ ਲਾਵੈ ॥ ੫ ॥
ਧੂਪ ਦੀਪ ਨੈਵੇਦ ਅਰਗਜਾ, ਗਿਆਨ ਕੀ ਆਰਤਿ ਲਾਵੈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਫੇਰ ਜਨਮ ਨਹਿੰ ਪਾਵੈ ॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਤੁਮ ਨਾਮ ਕੀ, ਪਲ ਬਿਸਰੈ ਨਾਹੀਂ ॥
ਨਜ਼ਰ ਕਰਹੁ ਅਬ ਮਿਹਰ ਕੀ, ਮੋਹਿੰ ਮਿਲਹੁ ਗੁਸਾਈਂ ॥ ੧ ॥
ਬਿਰਹ ਸਤਾਵੈ ਮੋਹਿੰ ਕਉ, ਜਿਵ ਤੜਪੈ ਮੇਰਾ ॥
ਤੁਮ ਦੇਖਨ ਕੀ ਚਾਵ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਹੁ ਸਵੇਰਾ ॥ ੨ ॥
ਨੈਨਾ ਤਰਸੈ ਦਰਸ ਕਉ, ਪਲ ਪਲਕ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ਦਰਦਵੰਦ ਦੀਦਾਰ ਕਾ, ਨਿਸਿਬਾਸਰ ਜਾਗੈ ॥ ੩ ॥
ਜਉ ਅਬ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲੈਂ, ਕਰਊਂ ੫ ਨਿਮਖਿ ਨ ਨਿਆਰਾ ॥
ਅਬ ਕਬੀਰ ਗੁਰੁ ਪਾਈਆ, ਮਿਲਾ ਪ੍ਰਾਨ-ਪਿਆਰਾ ॥ ੪ ॥

ਮਿਲਨਾ ਕਠਿਨ ਹੈ, ਕੈਸੇ ਮਿਲਊਂਗੀ ਪਿਅ ਜਾਇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸਮਝਿ ਸੋਚਿ ਪਗ ਧਰਊਂ ਜਤਨ ਸੇ, ਬਾਰ ਬਾਰ ਡਿਗ ਜਾਇ ॥
ਊਂਚੀ ਗੈਲ ਰਾਹ ੬ ਰਪਟੀਲੀ, ਪਾਂਵ ਨਹੀਂ ਠਹਰਾਇ ॥ ੧ ॥
ਲੋਕ-ਲਾਜ ਕੁਲ ਕੀ ਮਰਜਾਦਾ, ਦੇਖਤ ਮਨ ਸਕੁਚਾਇ ॥

੧—ਡੋਰੀ ॥ ੨—ਸਰਪ ॥ ੩—ਬਾਤੇਂ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੪—ਚਿਤਾ ॥ ੫—ਏਕ ਪਲ-ਖਿਨ ਭੀ ॥ ੬—ਕਠਿਨ,ਪਥਰੀਲੀ ॥

ਨੈਹਰ ਬਾਸ ਬਸਊਂ ਪੀਹਰ ਮੇਂ, ਲਾਜ ਤਜੀ ਨਹਿੰ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥
ਅਧਰ ਭੂਮੀ ਜਹੰ ਮਹਲ ਪਿਆ ਕਾ, ਹਮ ਪੈ ਚੜ੍ਹਓ ਨ ਜਾਇ ॥
ਧਨ ਭਈ ਬਾਰੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਏ ਭੋਲਾ, ਸੁਰਤਿ ਝਕੋਲਾ ਖਾਇ ॥ ੩ ॥
ਦੂਤੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਬੀਚ ਮੇਂ, ਦੀਨ੍ਹਓ ਭੇਦ ਬਤਾਇ ॥
ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਪਿਆ ਸੇ ਭੇਂਟੈ, ਸੀਤਲ ਕੰਠ ਲਗਾਇ ॥ ੪ ॥

੧ ਨੈਹਰਵਾ ਹਮ ਕਾਂ ਨਹਿੰ ਭਾਵੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸਾਈਂ ਕੀ ਨਗਰੀ ਪਰਮ ਅਤਿ ਸੰਦਰ, ਜਹੰ ਕੋਈ ਜਾਇ ਨ ਆਵੈ ॥
ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਜਹੰ ਪਵਨ ਨ ਪਾਨੀ, ਕੋ ਸੰਦੇਸ ਪਹੁੰਚਾਵੈ ॥
ਦਰਦ ਯਹ ਸਾਈਂ ਕਓ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਆਗੇ ਚਲਊਂ ਪੰਥ ਨਹਿੰ ਸੂਝੈ, ਪੀਛੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਵੈ ॥
ਕੇਹਿਬਿਧਿ ਸਸੁਰੇ ਜਾਂਵ ਮੋਰੀ ਸਜਨੀ, ਬਿਰਹਾ ਜੋਰ ਜਨਾਵੈ ॥
ਬਿਸ਼ੇ-ਰਸ ਨਾਚ ਨਚਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨੋ ਨਹਿੰ ਕੋਈ, ਜੋ ਯਹ ਰਾਹ ਬਤਾਵੈ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸੁਪਨੇ ਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਵੈ ॥
ਤਪਨ ਯਹ ਜਿਅ ਕੀ ਬੁਝਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਘੂੰਘਟ ਕਾ ਪਟ ਖੋਲ ਰੇ, ਤੋ ਕੋ ਪੀਵ ਮਿਲੈਂਗੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਵੋਹਿ ਸਾਈਂ ਰਮਤਾ, ੨ਕਟੁਕ ਬਚਨ ਮਤ ਬੋਲ ਰੇ ॥
ਤੋਕੋ........॥ ੧ ॥
ਧਨ ਜੋਬਨ ਕਾ ਗਰਬ ਨ ਕੀਜੈ, ਝੂਠਾ ਪਚਰੰਗ ਚੋਲ ਰੇ ॥
ਤੋਕੋ........॥ ੨ ॥
ਸੁੰਨ ਮਹਲ ਮੇਂ ੩ ਦਿਆਨਾ ੪ ਬਾਰਿ ਲੇ, ਆਸਾ ਸੇ ਮਤ ਡੋਲ ਰੇ ॥
ਤੋਕੋ........॥ ੩ ॥
ਜੋਗ-ਜੁਗਤਿ ਸੇ ਰੰਗ-ਮਹਲ ਮੇਂ, ਪਿਆ ਪਾਇ ਅਨਮੋਲ ਰੇ ॥

੧—ਨਾਨਿਹਾਲ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਰਸ-ਭੋਗ ਆਦਿਕ ॥ ੨—ਕੜੂਵਾ ॥ ੩—ਦੀਪਕ ॥ ੪—ਜਲਾਲੇ ॥

ਤੋਕੋ.........॥ ੪ ॥

ਕਹ ਕਬੀਰ ਆਨੰਦ ਭਇਓ ਹੈ, ਬਾਜਤ ਅਨਹਦ ਢੋਲ ਰੇ ॥

ਤੋਕੋ.........॥ ੫ ॥

ਮੋਰੇ ਲਗ ਗਏ ਬਾਨ ਸੁਰੰਗੀ ਹੋ ॥ ਟੇਕੁ ॥

ਧਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ ਦਿਓ ਹੈ, ਹੋਇ ਗਇਓ ਚਿੱਤ ਭਿਰੰਗੀ ਹੋ ॥੧॥
ਧਿਆਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੀ ਬਨੀ ਹੈ ਤਿਰੀਆ, ਘਾਇਲ ਪਾਂਚਉਂ ਸੰਗੀ ਹੋ ॥੨॥
ਘਾਇਲ ਕੀ ਗਤਿ ਘਾਇਲ ਜਾਨੈ, ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਜਾਤਿ ਪਤੰਗੀ ਹੋ ॥੩॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਨਿਸਿਦਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਉਮੰਗੀ ਹੋ ॥੪॥

ਹਮਨ ਹੈਂ ਇਸਕ ਮਸਤਾਨਾ, ਹਮਨ ਕਓ ਹੋਸਿਆਰੀ ਕਿਆ ॥
ਰਹੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਯਾ ਜਗ ਸੇ, ਹਮਨ ਦੁਨਿਆ ਸੇ ਯਾਰੀ ਕਿਆ ॥ ੧ ॥
ਜਓ ਬਿਛੁੜੇ ਹੈਂ ਪਿਆਰੇ ਸੇ, ਭਟਕਤੇ ਦਰ-ਬਦਰ ਫਿਰਤੇ ॥
ਹਮਾਰਾ ਯਾਰ ਹੈ ਹਮ ਮੇਂ, ਹਮਨ ਕਓ ਇੰਤੇਜ਼ਾਰੀ ਕਿਆ ॥ ੨ ॥
ਖਲਕ ਸਬ ਨਾਮ ਅਪਨੇ ਕਓ, ਬਹੁਤ ਕਰ ਸਿਰ ਪਟਕਤਾ ਹੈ ॥
ਹਮਨ ਗੁਰੁ ਨਾਮ ਸਾਚਾ ਹੈ, ਹਮਨ ਦੁਨਿਆ ਸੇ ਯਾਰੀ ਕਿਆ ॥ ੩ ॥
ਨ ਪਲ ਬਿਛੁੜੇ ਪਿਆ ਹਮ ਸੇ, ਨ ਹਮ ਬਿਛੁੜੇਂ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ॥
ਉਨ੍ਹੀਂ ਸੇ ਨੇਹ ਲਾਗੀ ਹੈ, ਹਮਨ ਕਓ ਬੇਕਰਾਰੀ ਕਿਆ ॥ ੪ ॥
ਕਬੀਰਾ ਇਸਕ ਕਾ ਮਾਤਾ, ਦੂਈ ਕਓ ਦੂਰਿ ਕਰੁ ਦਿਲ ਸੇ ॥
ਜੋ ਚਲਨਾ ਰਾਹ ਨਾਜੁਕ ਹੈ, ਹਮਨ ਸਿਰ ਬੋਝ ਭਾਰੀ ਕਿਆ ॥ ੫ ॥

ਮਨ ਲਾਗਓ ਮੇਰੋ ਯਾਰ ਫ਼ਕੀਰੀ ਮੇਂ ॥ ਟੇਕੁ ॥

ਜੋ ਸੁਖ ਪਾਵਓ ਨਾਮ–ਭਜਨ ਮੇਂ, ਸੋ ਸੁਖ ਨਾਹਿੰ ਅਮੀਰੀ ਮੇਂ ॥ ੧ ॥
ਭਲਾ-ਬੁਰਾ ਸਬ ਕੋ ਸੁਨਿ ਲੀਜੈ, ਕਰੁ ਗੁਜਰਾਨ ਗਰੀਬੀ ਮੇਂ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰੇਮ-ਨਗਰ ਮੇਂ ਰਹਨ ਹਮਾਰੀ, ਭਲਿ ਬਨਿ ਆਈ ਸਬੂਰੀ ਮੇਂ ॥ ੩ ॥
ਹਾਥ ਮੇਂ ਕੂੰਡੀ ਬਗ਼ਲ ਮੇਂ ਸੋਟਾ, ਚਾਰਓ ਦਿਸਿ ਜਾਗੀਰੀ ਮੇਂ ॥ ੪ ॥
ਆਖਿਰ ਯਹ ਤਨ ਖਾਕ ਮਿਲੈਗਾ, ਕਹਾ ਫਿਰਤ ਮਗਰੂਰੀ ਮੇਂ ॥ ੫ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸਾਹਿਬ ਮਿਲੈ ਸਬੂਰੀ ਮੇਂ ॥ ੬ ॥

ਸਾਧੋ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਭਲੀ ॥
ਗੁਰੁ-ਪਰਤਾਪ ਜਾ ਦਿਨ ਸੇ ਜਾਗੀ, ਦਿਨ ਦਿਨ ਅਧਿਕ ਚਲੀ ॥ ੧ ॥
ਜਹੰ ਜਹੰ ਡੋਲਊਂ ਸੋ ਪਰਿਕਰਮਾ, ਜੋ ਕਛੁ ਕਰਊਂ ਸੋ ਸੇਵਾ ॥
ਜਬ ਸੋਵਊਂ ਤਬ ਕਰਊਂ ਦੰਡਵਤ, ਪੂਜਊਂ ਔਰ ਨ ਦੇਵਾ ॥ ੨ ॥
ਕਹਊਂ ਤਓ ਨਾਮ ਸੁਨਊਂ ਸੋ ਸੁਮਿਰਨ , ਖਾਂਵ ਪਿਊਂ ਸੋ ਪੂਜਾ ॥
ਗ੍ਰਿਹ ਉਜਾੜ ਏਕ ਸਮ ਲੇਖਊਂ, ਭਾਵ ਮਿਟਾਵਊਂ ਦੂਜਾ ॥ ੩ ॥
ਆਂਖ ਨ ਮੂੰਦਊਂ ਕਾਨ ਨ ਰੂੰਧਊਂ, ਤਨਿਕ ਕਸ਼ਟ ਨਹਿੰ ਧਾਰਊਂ ॥
ਖੁਲੇ ਨੈਨ ਪਹਿਚਾਨਊਂ ਹੰਸਿ ਹੰਸਿ, ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰਊਂ ॥ ੪ ॥
ਸਬਦ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇ ਮਨ ਲਾਗਾ, ਮਲਿਨ ਬਾਸਨਾ ਤਿਆਗੀ ॥
ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਕਬਹੂੰ ਨ ਛੂਟੈ, ਐਸੀ ਤਾਰੀ ਲਾਗੀ ॥ ੫ ॥
ਕਹ ਕਬੀਰ ਯਹ ਉਨਮੁਨਿ ਰਹਨੀ, ਸੋ ਪਰਗਟ ਕਰਿ ਗਾਈ ॥
ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੇ ਕੋਈ ਪਰੈ ਪਰਮ–ਪਦ, ਤੇਹਿ ਪਦ ਰਹਾ ਸਮਾਈ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੋਹਿੰ ਦੀਨ੍ਹੀਂ ਅਜਬ ਜੜੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸੋਈ ਜੜੀ ਮੋਹਿੰ ਪਿਆਰੀ ਲਗਤੁ ਹੈ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨ ਭਰੀ ॥ ੧ ॥
ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਅਜਬ ਇਕ ਬੰਗਲਾ, ਤਾ ਮੇਂ ਗੁਪਤ ਧਰੀ ॥ ੨ ॥
ਪਾਂਚੋ ਨਾਗ ਪੱਚੀਸੋ ਨਾਗਿਨਿ, ਸੂੰਘਤ ਤੁਰਤ ਮਰੀ ॥ ੩ ॥
ਯਾ ਕਾਰੇ ਨੇ ਸਬ ਜਗ ਖਾਇਓ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿ ਡਰੀ ॥ ੪ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਈ ਸਾਧੋ, ਲੈ ਪਰਿਵਾਰ ਤਰੀ ॥ ੫ ॥

ਵਿਨੈ

(ਚੌਪਾਈ)

ਦਰਸਨ ਦੀਜੈ ਨਾਮ-ਸਨੇਹੀ ॥ ਤੁਮ ਬਿਨ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ॥

(ਛੰਦ)

ਦੁਖਿਤ ਤੁਮ ਬਿਨ ਰਟਤ ਨਿਸਿਦਿਨ, ਪ੍ਰਗਟ ਦਰਸਨ ਦੀਜਿਐ ॥
ਬਿਨਤੀ ਸੁਨ ਪ੍ਰਿਅ ਸੁਆਮਿਆਂ, ਬਲਿ ਜਾਊਂ ੧ ਬਿਲੰਬ ਨ ਕੀਜਿਐ ॥ ੧ ॥

੧—ਦੇਰੀ ॥

(ਚੌਪਾਈ)

ਅੰਨ ਨ ਭਾਵੈ ਨੀਂਦ ਨ ਆਵੈ ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮੋਹਿੰ ਬਿਰਹ ਸਤਾਵੈ ॥

(ਛੰਦ)

ਬਿਬਿਧ ਬਿਧ ਹਮ ਭਈਂ ਬਿਆਕੁਲ, ਬਿਨ ਦੇਖੈ ਜਿਵ ਨਾ ਰਹੈ ॥
ਤਪਨ ਤਨ ਜਿਵ ਉਠਤ ੧ ਝਾਲਾ, ਕਠਿਨ ਦੁਖ ਅਬ ਕੋ ਸਹੈ ॥ ੨ ॥

(ਚੌਪਾਈ)

ਨੈਨਨ ਚਲਤ ਸਜਲ ਜਲ ਧਾਰਾ ॥ ਨਿਸਿਦਿਨ ਪੰਥ ਨਿਹਾਰਊਂ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ॥

(ਛੰਦ)

ਗੁਨ ਅਉਗੁਨ ਅਪਰਾਧ ਛਿਮਾ ਕਰਿ, ਅਉਗੁਨ ਕਛੁ ਨ ਬਿਚਾਰਿਐ ॥
ਪਤਿਤ-ਪਾਵਨ ਰਾਖੁ ਪਰਮਤਿ, ਅਪਨਾ ਪਨ ਨਾ ਬਿਸਾਰਿਐ ॥ ੩ ॥

(ਚੌਪਾਈ)

ਗ੍ਰਿਹ ਆਂਗਨ ਮੋਹਿੰ ਕਛੁ ਨ ਸੁਹਾਈ ॥ ਬਜਰ ਭਈ ਔਰ ਫਿਰਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥

(ਛੰਦ)

ਨੈਨ ਭਰਿ ਭਰਿ ਰਹੇ ਨਿਰਖਤ, ਨਿਮਿਖ ਨੇਹ ਨ ਤੁੜਾਈਐ ॥
ਬਾਂਹ ਦੀਜੈ ਬੰਦੀ ਛੋੜਾ, ਅਬ ਕੇ ਬੰਦ ਛੁੜਾਈਐ ॥ ੪ ॥

(ਚੌਪਾਈ)

ਮੀਨ ਮਰੈ ਜੈਸੇ ਬਿਨ ਨੀਰਾ ॥ ਐਸੇ ਤੁਮ ਬਿਨ ਦੁਖਿਤ ਸਰੀਰਾ ॥

(ਛੰਦ)

ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਯਹ ਕਰਤ ਬਿਨਤੀ, ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਅਬ ਮਾਨਿਐ ॥
ਦਇਆ ਕੀਜੈ ਦਰਸ ਦੀਜੈ, ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿੰ ਜਾਨਿਐ ॥ ੫ ॥

ਦਰਮਾਂਦੇ ਠਾੜੇ ਦਰਬਾਰ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਤੁਮ ਬਿਨ ਸੁਰਤ ਕਰੈ ਕੋ ਮੇਰੀ, ਦਰਸਨ ਦੀਜੈ ਖੋਲਿ ਕਿਵਾਰ ॥ ੧ ॥
ਤੁਮ ਹਓ ਧਨੀ ਉਦਾਰ ਦਇਆਲੂ, ਸ੍ਰਵਨਨ ਸੁਨਿਅਤ ਸੁਜਸ ਤੁਮ੍ਹਾਰ ॥੨॥
ਮਾਂਗਊਂ ਕਉਨ ਰੰਕ ਸਬ ਦੇਖਊਂ, ਤੁਮਹੀਂ ਤੇ ਮੇਰੋ ਨਿਸਤਾਰ ॥ ੩ ॥
ਜੈਦੇਵ ਨਾਮਾ ਬਿਪ੍ਰ ਸੁਦਾਮਾ, ਤਿਨ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥

੧—ਝੁਲਸਾਹਟ ॥

ਕਹ ਕਬੀਰ ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਦਾਤਾ, ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਦੇਤ ਨ ਬਾਰ ॥ ੫ ॥

ਨਾਰਦ ਸਾਧ ਸੋ ਅੰਤਰ ਨਾਹੀਂ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਸਾਧ ਸੇ ਅੰਤਰ ਰਾਖੈ, ਸੋ ਨਰ ਨਰਕੈ ਜਾਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਗੈ ਸਾਧ ਤਓ ਮੈਂ ਹੂੰ ਜਾਗੂੰ, ਸੋਵੈ ਸਾਧ ਤਓ ਸੋਊਂ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਸਾਧ ਦੁਖਾਵੈ, ੧ ਜਰਾ ਮੂਲ ਸੇ ਖੋਊਂ ॥ ੨ ॥

ਜਹਾਂ ਸਾਧ ਮੇਰੋ ਜਸ ਗਾਵੈ, ਤਹਾਂ ਕਰਊਂ ਮੈਂ ਬਾਸਾ ॥

ਸਾਧ ਚਲੈ ਆਗੈ ਉਠਿ ਧਾਊਂ, ਮੋਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਆਸਾ ॥ ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੇਰੀ ਅਰਧ-ਸਰੀਰੀ, ਔਰ ਭਗਤਨ ਕੀ ਦਾਸੀ ॥

ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਸਾਧ ਕੇ ਚਰਨਨ, ਕੋਟਿ ਗਯਾ ਔਰ ਕਾਸੀ ॥ ੪ ॥

ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਨਾਮ ਨਿਜ ਕੇਰਾ, ਜਿਨ ਭਜਿਆ ਤਿਨ ਪਾਈ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ, ਹਰਿ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਗਾਈ ॥ ੫ ॥

ਮਨ ਮਸਤ ਹੂਆ ਤਬ ਕਿਉਂ ਬੋਲੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥

ਹੀਰਾ ਪਾਇਓ ਗਾਂਠ ੨ ਗਠਿਆਇਓ, ਬਾਰ ਬਾਰ ਵਾ ਕਓ ਕਿਊਂ ਖੋਲੈ ॥੧॥

ਹਲਕੀ ਥੀ ਜਬ ਚੜ੍ਹੀ ਤਰਾਜੂ, ਪੂਰੀ ਭਈ ਤਬ ਕਿਉਂ ਤੋਲੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਰਤਿ ੩ ਕਲਾਰੀ ਭਈ ਮਤਵਾਰੀ, ਮਦਵ ਪੀ ਗਈ ਬਿਨ ਤੋਲੈ ॥ ੩ ॥

ਹੰਸਾ ਪਾਏ ਮਾਨਸਰੋਵਰ, ਤਾਲ ਤਲੈਆ ਕਿਊਂ ਡੋਲੈ ॥ ੪ ॥

ਤੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਘਟ ਮਾਹੀਂ, ਬਾਹਰ ਨੈਨਾ ਕਿਊਂ ਖੋਲੈ ॥ ੫ ॥

ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸਾਹਿਬ ਮਿਲ ਗਏ ਤਿਲ ੪ ਓਲੈ ॥ ੬ ॥

ਮੈਂ ਤਓ ਆਨ ਪੜੀ ਚੋਰਨ ਕੇ ਨਗਰ, ਸਤਿਸੰਗ ਬਿਨਾ ਜਿਅ ਤਰਸੈ ॥੧॥

ਇਸ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਲਾਭ ਬਹੁਤ ਹੈਂ, ਤੁਰਤ ਮਿਲਾਵੈ ਗੁਰੁ ਸੇ ॥ ੨ ॥

ਮੂਰਖ ਜਨ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ, ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸੈ ॥ ੩ ॥

ਸਬਦ ਸਾ ਹੀਰਾ ਪਟਕਿ ਹਾਥ ਸੇ, ਮੁੱਠੀ ਭਰੀ ਕੰਕਰ ਸੇ ॥ ੪ ॥

ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸੁਟਤਿ ਕਰਓ ਵਹੀ ਘਰ ਸੇ ॥ ੫ ॥

੧–ਉਸਕੋ ਮੈਂ ਜੜ-ਮੂਲ ਸੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨–ਗਾਂਠ ਮੇਂ ਪੱਕਾ ਕਰਕੇ ਬਾਂਧ ਲੀਆ ॥ ੩––ਨਸ਼ਾ ਪੀਨੇਵਾਲੀ ॥ ੪—ਤਿਲਕੀ ਓਟ ਮੇਂ ॥

(ਰੇਖ਼ਤਾ)

ਗੰਗ ਔਰ ਜਮਨ ਕੇ ਘਾਟ ਕਉ ਖੋਜਿ ਲੇ,
ਭੰਵਰ ਗੁੰਜਾਰ ਤਹੰ ਕਰਤ ਭਾਈ ॥
ਸੁਰਸਤੀ ਨੀਰ ਤਹੰ ਦੇਖੁ ਨਿਰਮਲ ਬਹੈ,
ਤਾਸੁ ਕੇ ਨੀਰ ਪੀਏ ਪਿਆਸ ਜਾਈ ॥ ੧
ਪਾਂਚ ਕੀ ਪਿਆਸ ਤਹੰ ਦੇਖਿ ਪੂਰੀ ਭਈ,
ਤੀਨ ਕੀ ਤਾਪ ਤਹੰ ਲਗੈ ਨਾਹੀਂ ॥
ਕਹੈ ਕੱਬੀਰ ਯਹ ਅਗਮ ਕਾ ਖੇਲ ਹੈ,
ਗੈਬ ਕਾ ਚਾਂਦਨਾ ਦੇਖ ਮਾਹੀਂ ॥ ੨ ॥

(ਰੇਖ਼ਤਾ)

ਕਰਤ ਕਲੋਲ ਦਰਿਆਵ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ,
ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ੧ ਛੌਲ ਮੇਂ ਹੰਸ ਝੂਲੈ ॥
ਅਰਧ ਔਰ ਉਰਧ ਕੀ ਪੈਂਗ ਬਾੜ੍ਹੀ ਤਹਾਂ,
ਪਲਟਿ ਮਨ ਪਵਨ ਕਉ ਕੰਵਲ ਫੂਲੈ ॥ ੧ ॥
ਗਗਨ ਗਰਜੈ ਤਹਾਂ ਸਦਾ ੨ ਪਾਵਸ ਝਰੈ,
ਹੋਤ ਝਨਕਾਰ ਨਿਤ ਬਜਤ ੩ ਤੂਰਾ ॥
ਬੇਦ ਕੱਤੇਬ ਕੀ ਗੱਮ ਨਾਹੀਂ ਤਹਾਂ,
ਕਹੈਂ ਕੱਬੀਰ ਕੋਈ ੪ ਰਮੈ ੫ ਸੂਰਾ ॥੨॥

੬ ਮਹਰਮ ਹੋਇ ਸੋ ਜਾਨੈ ਸਾਧੋ, ਐਸਾ ਦੇਸ ਹਮਾਰਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਪਾਰ ਨਹਿੰ ਪਾਵਤ, ਕਹਨ ਸੁਨਨ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ॥
ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਕੁਲ ਕਿਰਿਆ ਨਾਹੀਂ, ਸੰਧਿਆ ਨੇਮ ਅਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਬਿਨ ਜਲ ਬੂੰਦ ਪਰਤ ਜਹੰ ਭਾਰੀ, ਨਹਿੰ ਮੀਠਾ ਨਹਿੰ ਖਾਰਾ ॥
੭ ਸੁੰਨ ਮਹਲ ਮੇਂ ੮ ਨੌਬਤ ਬਾਜੈ, ਕਿੰਗਰੀ ਬੀਨ ਸਤਾਰਾ ॥ ੨ ॥

੧–ਛਾਇਆ ਅਥਵਾ ਗੋਦ ॥ ੨—ਬਰਸਾਤ ॥ ੩—ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਤੂਰ ॥ ੪—ਲਿਵ ਲਗਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫—ਸੂਰਮਾ ॥ ੬—ਭੇਦੀ ॥ ੭–ਦਸ਼ਮ-ਦੁਵਾਰਾ ॥ ੮–ਨੱਕਾਰਾ ।

ਬਿਨ ਬਾਦਰ ਜਹਿ ਬਿਜੁਰੀ ਚਮਕੈ, ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਉਜਿਆਰਾ ॥
ਬਿਨਾ ਸੀਪ ਜਹਿ ਮਤੀ ਉਪਜੈ, ਬਿਨ ਸੁਰ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ ॥ ੩ ॥
ਜੋਤਿ ਲਜਾਇ ਬ੍ਰਹਮ ਜਹਿ ਦਰਸੈ, ਆਗੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥
ਕਹ ਕਬੀਰ ਵਹਾਂ ਰਹਨਿ ਹਮਾਰੀ, ਬੂਝੈ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰਾ ॥ ੪ ॥

ਛਾਡਿ ਦੇ ਮਨ ਬਉਰਾ ਡਗਮਗ ॥ ਟੇਕ ॥
ਅਬ ਤਉ ਜਰੇ ਮਰੇ ਬਨਿ ਆਵੈ, ਲੀਨੁਓ ਹਾਥ ੧ ਸਿੰਧਉਰਾ ॥
ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਕਰਉ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਗੁਰੁ ਕੀ, ਸੁਨਉ ਸਬਦ ਘਨਘੋਰਾ ॥ ੧ ॥
ਹੋਇ ਨਿਸੰਕ ਮਗਨ ਹੋਇ ਨਾਚੈ, ਲੋਭ ਮੋਹ ਭ੍ਰਮ ਛਾਡੈ ॥
ਸੂਰਾ ਕਹਾ ਮਰਨ ਸੇ ਡਰਪੈ, ਸਤੀ ਨ ੨ ਸੰਚੈ ਭਾਂਡੈ ॥ ੨ ॥
ਲੋਕ ਲਾਜ ਕੁਲ ਕੀ ਮਰਜਾਦਾ, ਯਹੀ ਗਲੇ ਮੇਂ ਫਾਂਸੀ ॥
ਆਗੇ ਹੋਇ ਪਗ ਪਾਛੇ ਧਰਿਓ, ਹੋਇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਹਾਂਸੀ ॥ ੩ ॥
ਅਗਿਨ ਜਰੈ ਨਾ ਸਤੀ ਕਹਾਵੈ, ਰਨ ਜੂਝੈ ਨਹਿੰ ਸੂਰਾ ॥
ਬਿਰਹ ਅਗਿਨ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਜਾਰੈ, ਤਬ ਪਾਵੈ ਪਦ ਪੂਰਾ ॥ ੪ ॥
ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਸਕਲ ਜਗ ਮੈਲਾ, ਨਾਮ ਗਹੈ ਤੇਹਿ ਸੂੰਚਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਭਗਤੀ ਮਤ ਛੋੜਓ, ਗਿਰਤ ਪਰਤ ਚਢੁ ਊਂਚਾ ॥ ੫ ॥

ਅਵਧੂ ਭੂਲੇ ਕਉ ਘਰ ਲਾਵੈ, ਸੋ ਜਨ ਹਮਕਉ ਭਾਵੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਘਰ ਮੇਂ ਜੋਗ ਭੋਗ ਘਰ ਹੀ ਮੇਂ, ਘਰ ਤਜਿ ਬਨ ਨਹਿੰ ਜਾਵੈ ॥
ਬਨ ਕੇ ਗਏ ਕਲਪਨਾ ਉਪਜੈ, ਤਬ ੩ ਧਉਂ ਕਹਾਂ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਘਰ ਮੇਂ ਜੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਘਰ ਹੀ ਮੇਂ, ਜਓ ਗੁਰ ਅਲਖ ਲਖਾਵੈ ॥
ਸਹਜ ਸੁੰਨ ਮੇਂ ਰਹੈ ਸਮਾਨਾ, ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ੨ ॥
੪ ਉਨਮੁਨਿ ਰਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਚੀਨ੍ਹੈ, ਪਰਮ ਤੱਤ ਕਉ ਧਿਆਵੈ ॥
ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਸੇ ਮੇਲਾ ਕਰਿਕੈ, ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਬਜਾਵੈਂ ॥ ੩ ॥
ਘਰ ਮੇਂ ਬਸਤ ਵਸਤੁ ਭੀ ਘਰ ਹੈ, ਘਰ ਹੀ ਵਸਤੁ ਮਿਲਾਵੈ ॥

੧—ਖੜਗ ॥ ੨—ਸਤੀ ਬਰਤਨ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ॥ ੩—ਭਲਾ ॥
੪—ਅੰਤਰ-ਲਿਵ ਮੇਂ ਮਗਨ ॥

ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਹੋ ਅਵਧੂ, ਜਿਉਂ ਕਾ ਤਿਉਂ ਠਹਰਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਭਜਿ ਲੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸੁਘਰ ਤਨ ਪਾਇ ਕੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥

ਕਾਹੇ ਰਹਹੁ ਅਚੇਤ, ਕਹਾਂ ਯਹ ਅਉਸਰ ਪੈਹਹੁ ॥
ਫਿਰ ਨਹਿੰ ਐਸੀ ਦੇਂਹ, ਬਹੁਰਿ ਪਾਛੇ ਪਛਿਤੈਹਹੁ ॥
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਜੋਨਿ ਮੇਂ, ਮਾਨੁਸ਼ ਜਨਮ ਅਨੂਪ ॥
ਤਾਹਿ ਪਾਇ ਨਰ ਚੇਤਤ ਨਾਹੀਂ, ਕਹਾ ਰੰਕ ਕਹਾ ਭੂਪ ॥ ੧ ॥
ਗਰਭ-ਬਾਸ ਮੇਂ ਰਹਿਓ, ਕਹਿਓ ਮੈਂ ਭਜਿਹਉਂ ਤੋਂਹੀ ॥
ਨਿਸ਼ਿਦਿਨ ਸਿਮਰਉਂ ਨਾਮ, ਕਸ਼ਟੁ ਸੇ ਕਾਢਓ ਮੋਂਹੀ ॥
ਚਰਨਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇ ਕੈ, ਰਹਊਂ ਨਾਮ ਲਉ ਲਾਏ ॥
ਤਨਿਕ ਨ ਤੋਹਿ ਬਿਸਾਰਿਹਊਂ, ਯਹ ਤਨ ਰਹੈ ਕਿ ਜਾਏ ॥ ੨ ॥
ਇਤਨਾ ਕਿਓ ੧ ਕਟਾਰ ਕਾਢਿ ਗੁਰੁ ਬਾਹਰ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥
ਭੂਲਿ ਗਇਓ ਵਹ ਬਾਤ, ਭਇਓ ਮਾਇਆ ਆਧੀਨਾ ॥
ਭੂਲੀਂ ਬਾਤੈਂ ੨ ਉਦਰ ਕੀ, ਆਨਿ ਪੜੀ ਸੁਧਿ ਏਤ ॥
ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਬੀਤ ਗਏ ਯਾਬਿਧਿ, ਖੇਲਤ ਫਿਰਤ ਅਚੇਤ ॥ ੩ ॥
ਵਿਸ਼ਿਆ ਬਾਨ ਸਮਾਨ, ਦੇਂਹ ਜੋਬਨ ਮਦ ਮਾਤੀ ॥
ਚਲਤ ਨਿਹਾਰਤ ਛਾਂਹ, ੩ ਨਮਕ ਕੇ ਬੋਲਤ ਬਾਤੀ ॥
ਚੋਵਾ ਚੰਦਨ ਲਾਇ ਕੇ, ਪਹਿਰੈ ਬਸਨ ਰੰਗਾਏ ॥
ਗਲਿਆਂ ਗਲਿਆਂ ੪ ਝਾਂਕੀ ਮਾਰੈ, ਪਰ ਤਿਰੀਆ ਲਖਿ ਮੁਸਕਾਏ ॥੪॥
੫ ਤਰੁਨਾਪਨ ਗਈ ਬੀਤ, ਬੁੜ੍ਹਾਪਾ ਆਨਿ ੬ ਤੁਲਾਨੇ ॥
ਕਾਂਪਨ ਲਾਗੇ ਸੀਸ, ਚਲਤ ਦੋਊ ਚਰਨ ੭ ਪਿਰਾਨੇ ॥
ਨੈਨ ਨਾਸਿਕਾ ਚੂਵਨ ਲਾਗੇ, ਮੁਖ ਤੇ ਆਵਤ ਬਾਸ ॥
ਕਫ ਪਿੱਤ ਕੰਠੈ ਘੇਰ ਲਿਓ ਹੈ, ਛੂਟਿ ਗਈ ਘਰ ਕੀ ਆਸ ॥ ੫ ॥
ਮਾਤੁ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਨਾਰਿ, ਕਹਹੁ ਕਾਕੇ ਸੰਗਿ ਜਾਈ ॥

੧- ਬਚਨ ਯਾ ਕੌਲ ॥ ੨-ਮਾਤਾ ਕਾ ਗਰਭ ॥ ੩- ਅਕੜਕਰ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥
੪- ਤਾਕਤਾ ਹੈ ॥ ੫-ਜਵਾਨੀਕੀ ਅਵਸਥਾ ॥ ੬-ਤੇਆਰ ਹੋਕਰ ਆਨੇ ਲਗਾ ॥
੭—ਥਕ ਗਏ ॥

ਤਨ ਧਨ ਘਰ ਔਰ ਕਾਮ-ਧਾਮ, ਸਬਹੀ ਛੁਟਿ ਜਾਈ ॥
ਆਖਿਰ ਕਾਲ਼ ਘਸੀਟਹੈ, ਪੜਿਹਹੁ ਜਮ ਕੈ ਫੰਦ ॥
ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨਹਿੰ ਬਾਚਿਹਹੁ, ਸਮੁਝਿ ਦੇਖੁ ਮਤਿਮੰਦ ॥ ੬ ॥
ਸੁਫਲ ਹੋਤ ਯਹ ਦੇਂਹ, ਨੇਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇ ਕੀਜੈ ॥
ਮੁਕਤੀ ਮਾਰਗ ਜਾਨਿ, ਚਰਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਿੱਤ ਦੀਜੈ ॥
ਨਾਮੁ ਗਹਹੁ ਨਿਰਭੈ ਕਹਹੁ, ਤਨਿਕ ਨ ਬਿਆਪੈ ਪੀਰ ॥
ਯਹ ਲੀਲਾ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਕੀ, ਗਾਵਤ ਦਾਸ ਕਬੀਰ ॥ ੭ ॥

ਕਰਹੁ ਜਤਨ ਸਖੀ ਸਾਈਂ ਮਿਲਨ ਕੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਗੁੜਿਆ ਗੁੜਵਾ ਸੂਪ ਸੁਪਲਿਆ,
ਤਜਿ ਦੈ ਬੁਧਿ ਲਰਿਕੈਆਂ ਖੇਲਨ ਕੀ ॥ ੧ ॥
ਦੇਵਤਾ ਪਿਤੱਰ ਭੁਇਆਂ ਭਵਾਨੀ,
ਯਹ ਮਾਰਗ ਚਉਰਾਸੀ ਚਲਨ ਕੀ ॥ ੨ ॥
ਊਂਚਾ ਮਹਲ਼ ਅਜਬ ਰੰਗ ਬੰਗਲਾ,
ਸਾਈਂ ਕੀ ਸੇਜ ਜਹਾਂ ਲਗੇ ਫੂਲਨ ਕੀ ॥ ੩ ॥
ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਬ ਅਰਪਨ ਕਹਿ ਵਹਾਂ,
ਸੁਰਤਿ ਸਮ੍ਹਾਰ ਪਰ ਪਇਆਂ ਸਜਨ ਕੀ ॥ ੪ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਹੰਸਾ,
ਕੁੰਜੀ ਬਤਾ ਦਿਓਂ ਤਾਲਾ ਖੁਲਨ ਕੀ ॥ ੫ ॥

ਜਾਗ ਪਿਆਰੀ ਅਬ ਕਾ ਸੋਵੈ, ਰੈਨ ਗਈ ਦਿਨ ਕਾਹੇ ਕਓ ਖੋਂਵੈ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨ ਜਾਗਾ ਤਿਨ ਮਾਨਿਕ ਪਾਇਆ, ਤੈਂ ਬਉਰੀ ਸਬ ਸੋਇ ਗੰਵਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਪਿਅ ਤੇਰੇ ਚਤੁਰ ਤੂ ਮੂਰਖ ਨਾਰੀ, ਕਬਹੂੰ ਨ ਪਿਅ ਕੀ ਸੇਜ ਸੰਵਾਰੀ ॥ ੩ ॥
ਤੈਂ ਬਉਰੀ ਬਉਰਾਪਨ ਕੀਨੁਓ, ਭਰ ਜੋਬਨ ਪਿਅ ਅਪਨ ਨ ਚੀਨਓ ॥ ੪ ॥
ਜਾਗ ਦੇਖ ਪਿਅ ਸੇਜ ਨ ਤੇਰੇ, ਤੋਹਿ ਛਾਡ਼ਿ ਉਠਿ ਗਏ ਸਬੇਰੇ ॥ ੫ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਧਨ ਜਾਗੈ, ਸਬਦ ਬਾਨ ਉਰ ਅੰਤਰ ਲਾਗੈ ॥ ੬ ॥

ਅੰਧਿਅਰਵਾ ਮੇਂ ਠਾਢ਼ਿ ਗੋਰੀ ਕਾ ਕਰਲੂ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਜਬ ਲਗਿ ਤੇਲ ਦਿਆ ਮੇਂ ਬਾਤੀ, ਯੇਹਿ ਅੰਜੋਰਵਾ ਬਿਛਾਇ ਘਲਤੂ ॥੧॥
ਮਨਕਾ ਪਲੰਗ ਸੰਤੋਸ਼ ਬਿਛਉਨਾ,ਗਿਆਨਕੇ ਤਕਿਆ ਲਗਾਇ ਰਖ ਤੂ ॥੨॥
ਜਰਿ ਗਇਆ ਤੇਲ ਬੁਝਾਇ ਯਹ ਬਾਤੀ,
ਸੁਰਤਿ ਮੇਂ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ਰਖ ਤੂ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ,
ਜੋਤਿਆ ਮੇਂ ਜੋਤਿਆ ਮਿਲਾਇ ਰਖ ਤੂ ॥੪॥

ਉਠੋ ਸੋਹੰਗਮ ਨਾਰਿ, ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆ ਸੇ ਕਰਉ ॥
ਯਾ ੧ ਉਰਲੇ ਬਿਉਹਾਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਮਤਿ ਧਰਉ ॥ ੧ ॥
ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਬੜ ਜੋਰ, ਸੰਗਿ ਐਤੇ ਘਨੇ ॥
ਇਨ ਠਗਿਅਨ ਕੇ ਸਾਥ, ੨ ਮੁਸੈ ਘਰ ਨਿਸੁ-ਦਿਨੇ ॥ ੨ ॥
ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਚੋਰ, ਕਰੈ ਚੋਰੀ ਘਨੀ ॥
ਆਪੁ ਭਏ ਕੁਤਵਾਲ, ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਲੂਟਹੀਂ ॥ ੩ ।
ਦੁਆਦਸ ਨਗਰ ਮੰਝਾਰ, ਪੁਰੁਸ਼ ਇਕ ਦੇਖਿਐ ॥
ਸੋਭਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ, ਸੁਰਤਿ ਛਬਿ ਪੇਖਿਐ ॥ ੪ ॥
ਹੋਤ ਸਬਦ ਘਨਘੋਰ, ਸੰਖ ਧੁਨੀ ਅਤਿ ਘਨੀ ॥
ਤੰਤਨ ਕੀ ਝਨਕਾਰ, ਬਾਜਤ ਝੀਨੀ ਝਿਨੀ ॥ ੫ ॥
ਹੈ ਕੋਈ ਮਹਰਮ ਸਾਧ, ਭਲੇ ਪਹਿਚਾਨਿਐ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ, ਸੰਤ ਕੀ ਬਾਨਿ ਯੇ ॥ ੬ ॥

(ਰੇਖਤਾ)

ਸੁਖ ਸਿੰਧ ਕੀ ਸੈਰ ਕਾ ਸੁਆਦ ਤਬ ਪਾਈਹੈ,
ਚਾਹ ਕਾ ੩ ਚਉਤਰਾ ਭੂਲਿ ਜਾਵੈ ॥
ਬੀਜ ਕੇ ਮਾਹਿਂ ਜਿਉਂ ਬ੍ਰਿੱਛ ਬਿਸਤਾਰ,
ਯੋਂ ਚਾਹ ਕੇ ਮਾਹਿਂ ਸਬ ਰੋਗ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਬੈਰਾਗ ਮੇਂ ਹੋਇ ਅਰੂੜ੍ਹ ਮਨ,

੧–ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਣ ਕਰੁ ॥ ੨–ਲੂਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩–ਅਸਥਾਨ ਯਾ ਠਿਕਾਨਾ ॥

ਚਾਹ ਕੇ ਚਉਤਰੇ ਆਗ ਦੀਜੈ ॥
ਕਹੈਂ ਕੱਬੀਰ ਯੌਂ ਹੋਇ ਨਿਰਬਾਸਨਾ,
ਤੱਤ ਸੇ ੧ ਰਤੁ ਹੋਇ ਕਾਜ ਕੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਬਾਜੀ ਲਾਗੀ ਹੋ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਚਉਪੜ ਖੇਲਊਂ ਪੀਵ ਸੇ ਰੇ, ਤਨ ਮਨ ਬਾਜੀ ਲਗਾਇ ॥
ਹਾਰੀ ਤੋ ਪਿਅ ਕੀ ਭਈ ਰੇ, ਜੀਤੀ ਤਓ ਪਿਆ ਮੋਰ ਹੋ ॥ ੧ ॥
ਚਉਸਰਿਆ ਕੇ ਖੇਲ ਮੇਂ ਰੇ, ਜੁਗੱ ਮਿਲਨ ਕੀ ਆਸ ॥
੨ ਨਰਦ ਅਕੇਲੀ ਰਹਿ ਗਈ ਰੇ, ਨਹਿੰ ਜੀਵਨ ਕੀ ਆਸ ਹੋ ॥ ੨ ॥
ਚਾਰ ਬਰਨ ਘਰ ਏਕ ਹੈ ਰੇ, ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੇ ਲੋਗ ॥
ਮਨਸਾ ਬਾਚਾ ਕਰਮਨਾ, ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਬਾਹੈ ੩ ਓਰ ਹੋ ॥ ੩ ॥
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਭਰਮਤ ਭਰਮਤ, ਪਉ ਪੈ ਅਟਕੀ ਆਇ ॥
ਜਓ ਅਬ ਕੇ ਪਉ ਨਾ ਪੜੀ ਰੇ, ਫਿਰ ਚਉਰਾਸੀ ਜਾਇ ਹੋ ॥ ੪ ॥
ਕਹ ਕਬੀਰ ਧਰਮਦਾਸ ਸੇ ਰੇ, ਜੀਤੀ ਬਾਜੀ ਮਤ ਹਾਰ ॥
ਅਬ ਕੇ ਸੁਰਤਿ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੇ ਰੇ, ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਿਨਿ ਨਾਰਿ ਹੋ ॥ ੫ ॥

ਐਸੋ ਹੈ ਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿਰਸ ਐਸੋ ਹੈ ਰੇ ਭਾਈ,
ਜਾ ਕੈ ਪਿਏ ਅਮਰ ਹੋਇ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥
ਧ੍ਰੂਵ ਪੀਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦਹੁ ਪੀਆ, ਪੀਆ ਮੀਰਾਬਾਈ ॥
ਬਲਖ ਬੁਖਾਰੇ ਕੇ ਮੀਆਂ ਪੀਆ, ਛੋੜੀ ਹੈ ਬਾਦਸਾਈ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿਰਸ ਮਹਿੰਗਾ ਮੋਲ ਕਾ ਰੇ, ਪੀਐ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥
ਹਰਿਰਸ ਮਹਿੰਗਾ ਸੋ ਪੀਐ, ਜਾਕੇ ਧਰ ਪੈ ਸੀਸ ਨ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥
ਆਗੇ ਆਗੇ ਦਉਂ ਜਲੈ ਰੇ, ਪੀਛੇ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਹਰਿ ਭਜ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥

(ਰੇਖਤਾ)

ਸੂਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਕਓ ਦੇਖਿ ਭਾਗੈ ਨਹੀਂ,

੧–ਪਰਮ-ਤਤਵ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋਕਰ॥ ੨–ਗੋਟ ॥ ੩–ਅੰਤ ਤਕ ॥

ਦੇਖਿ ਭਾਗੈ ਸੋਈ ਸੂਰ ਨਾਹੀਂ ॥
ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਸੇ ੧ ਜੂਝਨਾ,
੨ ਮੰਡਾ ਘਮਸਾਨ ਤਹਿ ਖੇਤ ਮਾਹੀਂ ॥ ੧ ॥
ਸੀਲ ਔਰ ਸਾਚ ਸੰਤੋਸ਼ ੩ ਸਾਹੀ ਭਏ,
ਨਾਮ ਸਮਸੇਰ ਤਹਿ ਖੂਬ ਬਾਜੈ ॥
ਕਹੈਂ ਕੱਬੀਰ ਕੋਈ ਜੂਝਿਹੈ ਸੂਰਮਾ,
ਕਾਇਰਾਂ ਭੀੜ ਤਹਿ ਤੁਰਤ ਭਾਜੈ ॥ ੨ ॥

(ਰੇਖਤਾ)

ਬਿਨਾ ਬੈਰਾਗ ਕਹੁ ਗਿਆਨ ਕੇਹਿ ਕਾਮ ਕਾ,
ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਨ ਨਾਰਿ ਨਹਿ ਸੋਭ ਪਾਵੈ ॥
ਸੁਆਂਗ ਤਓ ਸਾਹੁ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਚੋਰ ਕਾ,
ਕਪਟ ਕੀ ਝਪਟ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਧਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਬਾਤ ਬਹੁਤੈ ਕਹੈ ਝੂਠ ਛੂਟੈ ਨਹੀਂ,
ਮੁਖ ਕੇ ਕਹੇ ਕਹਾ ਖਾਂਡ ਖਾਵੈ ॥
ਕਹੈ ਕਬੀਰ ਜਬ ਕਾਲ ਗੜ੍ਹ ਘੇਰਿ ਹੈ,
ਬਾਤ ਬਹੁ ਬਕੈ ਸਬ ਭੂਲਿ ਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਅਰੇ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕਾਹੇ ਨ ਧਰੈ ॥
ਸੁਭ ਔਰ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਪੂਰਬਲੇ, ਰੱਤੀ ਘਟੈ ਨ ਬਢ਼ੈ ॥ ੧ ॥
ਹੋਨਹਾਰ ਹੋਵੈ ਪੁਨਿ ਸੋਈ, ਚਿੰਤਾ ਕਾਹੇ ਕਰੈ ॥
ਪਸੁ ਪੰਛੀ ਜਿਵ ਕੀਟ ਪਤੰਗਾ, ਸਬਕੀ ਸੁਧੱ ਕਰੈ ॥ ੨ ॥
ਗਰਭ-ਬਾਸ ਮੇਂ ਖਬਰ ਲੇਤੁ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਬਿਸਰੈ ॥
ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ-ਸੁਤ-ਸੰਪਤਿ-ਦਾਰਾ, ਮੋਹ ਕੇ ਜੁਆਲ ਜਰੈ ॥ ੩ ॥
ਮਨ ਤੂ ਹੰਸਨ ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ, ਭਟਕਤ ਕਾਹੇ ਫਿਰੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਛੋਡ਼ ਔਰ ਕਓ ਧਿਆਵੈ, ਕਾਰਜ ਇਕ ਨ ਸਰੈ ॥ ੪ ॥

੧–ਲੜਨਾ ॥ ੨–ਛਿੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩–ਯੋਧਾ ॥

ਸਾਧੁਨ ਸੇਵਾ ਕਰੁ ਮਨ ਮੇਰੇ, ਕੋਟਿਨ ਬਿਆਧਿ ਹਰੈ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸਹਜ ਮੇਂ ਜੀਵ ਤਰੈ ॥ ੫ ॥

ਬਾਤਉਂ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇਹੈ, ਛਾ ਡੈਚਤੁਰਾਈ ਹੋ ॥
ਏਕ ਨਾਮੁ ਜਾਨੇ ਬਿਨਾ, ਭੂਲੀ ਦੁਨਿਆਈ ਹੋ ॥ ੧ ॥
ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਭਵਜਾਲ ਹੈ, ਮਰਿਹੈ ਬਉਰਾਈ ਹੋ ॥
ਮੁਕਤਿ ਭੇਦ ਕਛੁ ਔਰ ਹੈ, ਕੋਈ ਬਿਰਲੇ ਪਾਈ ਹੋ ॥ ੨ ॥
ਕਾਗ ਛਾਡਿ ਬਿਨ ਹੰਸ ਹੋਇ, ਨਹਿੰ ਮਿਲਤ ਮਿਲਾਈ ਹੋ ॥
ਜਓ ਪੈ ਕਾਗਾ ਹੰਸ ਹੋਇ, ਵਾ ਸੇ ਮਿਲਿ ਜਾਈ ਹੋ ॥ ੩ ॥
ਬਸਹੁ ਹਮਾਰੇ ਦੇਸਵਾ, ਜਮ ਤਲਬ ਨਸਾਈ ਹੋ ॥
ਗੁਰੁ ਬਿਨੁ ਰਹਨਿ ਨ ਹੋਇਹੈ, ਜਮ ਧੈ ਧੈ ਖਾਈ ਹੋ ॥ ੪ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਪੁਕਾਰਿ ਕੈ, ਸਾਧੁਨ ਸਮਝਾਈ ਹੋ ॥
ਸੱਤ ਸਜੀਵਨ ਨਾਮ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਿ ਲਖਾਈ ਹੋ ॥ ੫ ॥

ਨਾਮ ਲਗਨ ਛੂਟੈ ਨਹੀਂ, ਸੋਈ ਸਾਧੁ ਸਜਾਨਾ ਹੋ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਮਾਟੀ ਕੈ ਬਰਤਨ ਬਨਿਓ, ਪਾਨੀ ਲੈ ੧ ਸਾਨਾ ਹੋ ॥
ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗਿਹੈ, ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਰਾਨਾ ਹੋ ॥ ੧ ॥
ਕਿਆ ਸਰਾਇ ਕਾ ਬਾਸਨਾ, ਸਭ ਲੋਗ ਬਿਗਾਨਾ ਹੋ ॥
ਹੋਤ ਭੋਰ ਸਬ ਉਠਿ ਚਲੇ, ਦੂਰ ਦੇਸ ਕਓ ਜਾਨਾ ਹੋ ॥ ੨ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਸਨਮੁਖ ਲੜੈ, ਸੋ ਬਾਂਧੇ ੨ ਬਾਨਾ ਹੋ ॥
ਜੀਤ ਚਲਾ ਭਵਸਾਗਰ ਸੋਈ, ਸੂਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ, ਪਾਵੈ ੩ ਪਰਵਾਨਾ ਹੋ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਧਰਮਦਾਸ ਸੇ, ਤੇਹਿ ਕਾਲ ਡੇਰਾਨਾ ਹੋ ॥ ੪ ॥

ਸੁਕਿਰਤ ਕਰਿ ਲੇ ਨਾਮ ਸੁਮਿਰਿ ਲੇ, ਕੋ ਜਾਨੈ ਕਲ ਕੀ ॥
ਜਗਤ ਮੇਂ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਲ ਕੀ ॥ ੧ ॥
ਝੂਠ ਕਪਟ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਜੋਰਿਨ, ਬਾਤ ਕਰੈਂ ਛਲ ਕੀ ॥

੧–ਰਚਾਇਆ ਯਾ ਗੁੰਧਾ ॥ ੨–ਹਥਿਆਰ ॥ ੩–ਮੋਕਸ਼ ਕਾ ਹੁਕਮ

ਪਾਪ ਕੀ ਪੋਟ ਧਰੈ ਸਿਰ ਊਪਰ, ਕਿਸਬਿਧਿ ਹੋਇ ਹਲਕੀ ॥ ੨ ॥
ਯਹ ਤਨ ਤਓ ਹੈ ਹਸਤੀ ਮਸਤੀ, ਕਾਇਆ ਮੱਟੀ ਕੀ ॥
ਸਾਂਸ ਸਾਂਸ ਮੇਂ ਨਾਮ ਸੁਮਿਰਿ ਲੇ,ਅਵਧਿ ਘਟੈ ਤਨ ਕੀ ॥ ੩ ॥
ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਹੰਸਾ ਬੋਲੈ, ਖ਼ੁਸਿਆਂ ਕਰ ਦਿਲ ਕੀ ॥
ਜਬ ਯਹ ਹੰਸਾ ਨਿਕਰਿ ਜਾਹਿੰਗੇ, ਮੱਟੀ ਜੰਗਲ ਕੀ ॥ ੪ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਦ ਲੋਭ ਨਿਵਾਰਓ, ਯਾਹੀ ਬਾਤ ਅਸਲ ਕੀ ॥
ਗਿਆਨ ਬੈਰਾਗ ਦਇਆ ਮਨ ਰਾਖਓ, ਕਹੈਂ ਕਬੀਰਾ ਦਿਲ ਕੀ ॥ ੫ ॥

ਐ ਜਿਅਰਾ ਤੈਂ ਅਮਰਲੋਕ ਕਓ, ਪਰਿਓ ਕਾਲ ਬਸ ਆਈ ਹੋ ॥
ਮਨੈ ਸਰੂਪੀ ਦੇਵ ਨਿਰੰਜਨ, ਤੋਹਿ ਰਾਖਿਓ ਭਰਮਾਈ ਹੋ ॥ ੧ ॥
ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਤੀਨ ਕੋ ਪਿੰਜਰਾ, ਤਾ ਮੇਂ ਤੋ ਕਓ ਰਾਖੇ ਹੋ ॥
ਤੋਕਓ ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸੁਧਿ ਘਰ ਕੀ, ਮਹਿਮਾ ਆਪਨ ਭ੍ਰਾਵੈ ਹੋ ॥ ੨ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਗੁਨ ਹੋਇ ਮਾਇਆ, ਤੋਕਓ ਨਾਚ ਨਚਾਵੈ ਹੋ ॥
੧ ਚਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀ ੨ ਕੁਲਫੀ ਦੀਨ੍ਹਓ, ਚਉਰਾਸੀ ਭਰਮਾਵੈ ਹੋ ॥ ੩ ॥
ਚਾਰ ਬੇਦ ਜਾਕੀ ਹੈ ਸ੍ਵਾਸਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਸਤਤਿ ਗਾਵੈ ਹੋ ॥
ਸੋ ਕਥਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਗਤ ਭੁਲਾਏ, ਤੇਹਿ ਮਾਰਗ ਸਬ ਧਾਵੈ ਹੋ ॥ ੪ ॥
ਜੋਗ ੩ ਜਾਗ ਨੇਮ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ, ਬਹੁ ਪਰਪੰਚ ਪਸਾਰਾ ਹੋ ॥
ਜੈਸੇ ਬਧਿਕ ਓਟ ੪ ਟਾਟੀ ਕੇ, ਦੇ ਬਿਸਵਾਸੈ ਚਾਰਾ ਹੋ ॥ ੫ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੀਵ ਜੀਵ ਕੇ ਰੱਛਕ, ਤਾ ਸੇ ਕਰਉ ਮਿਲਾਨਾ ਹੋ ॥
ਜਾਕੇ ਮਿਲੈ ਪਰਮ-ਸੁਖ ਉਪਜੈ, ਪਾਵਉ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨਾ ਹੋ ॥ ੬ ॥
ਜੁਗਨ ਜੁਗਨ ਹਮ ਆਇ ਜਨਾਈ, ਕੋਇ ਕੋਇ ਹੰਸ ਹਮਾਰਾ ਹੋ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਤਹਾਂ ਪਹੁੰਚਾਊਂ, ਸੱਤ ਪੁਰਸ਼ ਦਰਬਾਰਾ ਹੋ ॥ ੭ ॥

ਮਨ ਰੇ ਅਬ ਕੀ ਬੇਰ ਸਮ੍ਹਾਂਰਓ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਜਨਮ ਅਨੇਕ ਦਗ਼ਾ ਮੇਂ ਖੋਇਓ, ਬਿਨ ਗੁਰੁ ਬਾਜੀ ਹਾਰਓ ॥ ੧ ॥

੧–ਸ਼ਰੀਰਕੀ ਬਾਹਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਪਰ ਮੋਹਿਤ ਹੋਨੇਵਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ॥ ੨–ਤਾਲਾ ॥ ੩–ਯਗਜ ॥ ੪–ਜਾਲ ॥

ਬਾਲਪਨੇ ਗਿਆਨ ਨਹਿੰ ਤਨ ਮੇਂ, ਜਬ ਜਨਮਓ ਤਬ ੧ ਬਾਰਓ ॥ ੨ ॥
ਤਰੁਨਾਈ ਸੁਖ ੨ ਬਾਸ ਮੇਂ ਖੋਇਓ, ਬਾਜਿਓ ਕੂਚ ਨਗਾਰਓ ॥ ੩ ॥
ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਮਤਲਬ ਕੇ ਸਾਥੀ, ਤਾ ਕਓ ਕਹਤ ਹਮਾਰਓ ॥ ੪ ॥
ਤੀਨ ਲੋਕ ਔਰ ਭਵਨ ਚਤੁਰਦਸ, ਸਬਹਿ ਕਾਲ ਕਓ ੩ ਚਾਰਓ ॥ ੫ ॥
ਪੂਰ ਰਹਿਓ ਜਗਦੀਸ ਗੁਰੂ ਤਨ, ਵਾ ਸੇ ਰਹਿਓ ਨਿਆਰਓ ॥ ੬ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸਬ ਘਟ ਦੇਖਨਹਾਰਓ ॥ ੭ ॥

ਮਨ ਕਰਿ ਲੇ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ॥
ਸਰਨ ਆਏ ਸੋ ਸਬਹੀ ਉਬਰੇ, ਐਸੀ ਉਨਕੀ ਰੀਤ ॥ ੧ ॥
ਸੁੰਦਰ ਦੇਹ ਦੇਖਿ ਮਤ ਭੂਲਓ, ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਨ ਪਰ ੪ ਸੀਤ ॥
ਕਾਂਚੀ ਦੇਹ ਗਿਰੈ ਆਖਿਰ ਕਓ, ਜਿਉਂ ੫ ਬਾਰੂ ਕੀ ਭੀਤ ॥ ੨ ॥
ਐਸੋ ਜਨਮ ਬਹੁਰ ਨਹਿੰ ਪੈਹਹੁ, ਜਾਤ ਉਮਿਰਿ ਸਬ ਬੀਤ ॥
ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਚੜ੍ਹੇ ਗੜ੍ਹ ਊਪਰ, ਦੇਵ ਨਗਾਰਾ ਜੀਤ ॥ ੩ ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਆਇ ਕੈ, ਮਤ ਜਾ ਰੇ ਪਿਆਸਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਅਜਹੂੰ ਸਮਝ ਨਰ ਬਾਵਰੇ, ਜਮ ਕਰਤ ਨਿਰਾਸਾ ॥ ੧ ॥
ਨਿਰਮਲ ਨੀਰ ਭਰਿਓ ਤੇਰੇ ਆਗੇ, ਪੀ ਲੇ ਸ੍ਵਾਸੋ-ਸਾਸਾ ॥ ੨ ॥
ਮ੍ਰਿਗ-ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲ ਛਾਡ ਬਾਵਰੇ, ਕਰਹੁ ਸੁਧਾ-ਰਸ ਆਸਾ ॥ ੩ ॥
ਗੋਪੀਚੰਦਾ ਔਰ ਭਰਥਰੀ, ੬ ਪਿਹਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਿ ੭ ਕਾਸਾ ॥ ੪ ॥
ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਭੀਖਨ ਪੀਆ, ਔਰ ਪੀਆ ਰੈਦਾਸਾ ॥ ੫ ॥
ਪ੍ਰੇਮਹਿ ਸੰਤ ਸਦਾ ਮਤਵਾਲਾ, ਏਕ ਨਾਮ ਕੀ ਆਸਾ ॥ ੬ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਮਿਟਿ ਗਈ ਭਵ ਕੀ ਬਾਸਾ ॥ ੭ ॥

ਸਬ ਬਾਤਨ ਮੇਂ ਚਤੁਰ ਹੈ, ਸੁਮਿਰਨ ਮੇਂ ਕਾਂਚਾ ॥
ਸੱਤਨਾਮ ਕਓ ਛਾਡਿ ਕੈ, ਮਾਇਆ ਸੰਗ ਰਾਚਾ ॥ ੧ ॥
ਦੀਨਬੰਧੁ ਬਿਸਰਾਈਆ, ਆਇਆ ਦੇ ਬਾਚਾ ॥

੧–ਬਾਲਕ ॥ ੨–ਵਿਸ਼ੈ-ਵਾਸਨਾ ॥ ੩–ਆਹਾਰ ॥ ੪ -ਪਾਲਾ ॥ ੫–ਰੇਤਕੀ ਦੀਵਾਰ ॥ ੬–ਪੀ ਗਏ ॥ ੭–ਪਿਆਲਾ ॥

ਜਿਉਂ ਹੀ ਨਚਾਇਆ ਕਾਮਿਨੀ, ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਹੀ ਨਾਚਾ ॥ ੨ ॥
ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ੈ ਕੇ ਕਾਰਨੈ, ਸਹੀ ਨਰਕ ਕੀ ਆਂਚਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਜਬ ਮਿਲੈਂ, ਹਰਿਜਨ ਹੋ ਸਾਂਚਾ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਤੂ ਜਾਵ ਰੇ ਮਹਲਿਆ, ਆਪਨ ੧ ਬਿਰਨਾ ਜਗਾਵ ॥ ਟੇਕ ॥
੨ ਭਉਜਿਆ ਮਰੇ ਜਗਾਈ ਨ ਜਾਗੈ, ਲਗ ਨ ਸਕੈ ਕਛੁ ਦਾਵ ॥
ਕਾਇਆ ਗੜ੍ਹ ਤੇਰੈ ਨਿਸਿ ਔਂਧਿਅਰਿਆ, ਕਉਨ ਕਰੈ ਵਾ ਕਉ ਭਾਵ ॥੧॥
੩ ਅਕਿਲ ਕੀ ਆਗ ਦਇਆ ਕੀ ਬਾਤੀ, ਦੀਪਕ ਬਾਰਿ ਲਗਾਵ ॥
ਤੱਤ ਕੈ ਤੇਲ ਚੁਵੈ ਦਿਅਨਾ ਸੇਂ ਗਿਆਨ ਮਸਾਲ ਦਿਖਾਵ ॥ ੨ ॥
ਭ੍ਰਮ ਕੈ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਮਹਲ ਮੇਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕੁੰਜੀ ਲਗਾਵ ॥
ਕਪਟ ਕਿਵਰਿਆ ਖੋਲ ਕੇ ਰੇ, ਯਹਿਬਿਧਿ ਪਿਅ ਕਓ ਜਗਾਵ ॥ ੩ ॥
ਚਿੱਤ ਚੁਨਰਿਆ ਭਗਤੀ ਘਾਘਰਾ, ਚੋਲੀ ਚਾਵ ਸਿਲਾਵ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਕੈ ਪਵਨ ਕਰਓ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਰ, ਪ੍ਰੀਤਿ ੪ ਪਿਛੌਰੀ ਉਢਾਵ ॥ ੪ ॥
ਬਾਰ ਬਾਰ ਪੈਹਹੁ ਨਹਿੰ ਨਰ ਤਨ, ਫੇਰਿ ਭੂਲ ਮਤ ਜਾਵ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਫਿਰਿ ਨ ਲਗੈ ਅਸ ਦਾਵ ॥ ੫ ॥

ਸਮੁਝ ਦੇਖ ਮਨ ਮੀਤ ਪਿਅਰਵਾ, ਆਸਿਕ ਹੋਕਰ ਸੋਨਾ ਕਿਆ ਰੇ ॥੧॥
ਰੂਖਾ ਸੂਖਾ ਗ਼ਮ ਕਾ ਟੁਕੜਾ, ਚਿਕਨਾ ਔਰ ਸਲੋਨਾ ਕਿਆ ਰੇ ॥੨॥
ਪਾਇਆ ਹੋ ਤਓ ਦੇ ਲੇ ਪਿਆਰੇ, ਪਾਇ ਪਾਇ ਫਿਰ ਖੋਨਾ ਕਿਆ ਰੇ ॥੩॥
ਜਿਨ ਆਂਖਨ ਮੇਂ ਨੀਂਦ ਘਨੇਰੀ, ਤਕਿਆ ਔਰ ਬਿਛਉਨਾ ਕਿਆ ਰੇ ॥੪॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸੀਸ ਦੀਆ ਤਬ ਰੋਨਾ ਕਿਆ ਰੇ ॥੫॥

ਨਾਮ ਸੁਮਿਰ ਨਰ ਬਾਵਹੇ, ਤੋਰੀ ਸਦਾ ਨ ਦੇਹਿਆਂ ਰੇ ॥ ਟੇਕ ॥
ਯਹ ਮਾਇਆ ਕਹਹੁ ਕਉਨ ਕੀ, ਕੇਕਰੇ ਸੰਗ ਲਾਗੀ ਰੇ ॥
੫ ਗੁਦਰੀ ਸੀ ਉਠਿ ਜਾਇਗੀ, ਚਿਤੱ ਚੇਤ ਅਭਾਗੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥

੧– ਪ੍ਰੀਤਮ ॥ ੨– ਕੁਬੁਧਿ ਰੂਪੀ ਭਉਜਾਈ ॥ ੩– ਸੁਧ ਬੁਧੀ ॥ ੪– ਚਾਦਰ ॥ ੫–ਹਾਟ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜੋ ਗਾਂਵਉਂ ਮੇਂ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਕੇ ਲਿਏ ਤੀਸਰੇ ਪਹਰ ਕਓ ਲਗਤ ਹੈ ਔਰ ਜਲਦੀ ਉਠ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਸੋਨੇ ਕੀ ਲੰਕਾ ਬਨੀ, ਭਈ ਧੂਰ ਕੀ ਧਾਨੀ ਰੇ ॥
ਸੋਈ ਰਾਵਨ ਕੀ ਸਾਹਿਬੀ, ਛਿਨ ਮਾਂ ਬਿਲਾਨੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥
ਸੋਰਹ ਜੋਜਨ ਕੇ ਮੱਧ ਮੇਂ, ਚਲੈ ਛਤ੍ਰ ਕੀ ਛਾਂਹੀ ਰੇ ॥
ਸੋਈ ਦੁਰਜੋਧਨ ਮਿਲਿ ਗਏ, ਮਾਟੀ ਕੇ ਮਾਂਹੀ ਰੇ ॥ ੩ ॥
ਭਵਸਾਗਰ ਮੇਂ ਆਇ ਕੈ, ਕਛੁ ਕਿਓ ਨ ਨੇਕਾ ਰੇ ॥
ਯਹ ਜੀਅਰਾ ਅਨਮੋਲ ਹੈ, ਕਉੜੀ ਕਓ ਫੇਕਾ ਰੇ ॥ ੪ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਪੁਕਾਰਿ ਕੈ, ਇਹਾਂ ਕੋਈ ਨ ਅਪਨਾ ਰੇ ॥
ਯਹ ਜੀਅਰਾ ਚਲਿ ਜਾਇਗਾ, ਜਸ ਰੈਨ ਕਾ ਸਪਨਾ ਰੇ ॥ ੫ ॥

ਹੈ ਕੋਈ ਭੂਲਾ ਮਨ ਸਮਝਾਵੈ ॥
ਯਾ ਮਨ ਚੰਚਲ ਚੋਰ ੧ ਹੇਰਿ ਲੋ, ਛੂਟਾ ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥
ਜੋਰਿ ਜੋਰਿ ਧਨ ਗਹਿਰੇ ਗਾੜੇਂ, ਜਹਾਂ ਕੋਇ ਲੇਨ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ਕੰਠ ਕੇ ੨ ਪਉਲ ਆਇ ਜਮ ਘੇਰੈ, ਦੈ ਦੈ ੩ ਸੈਨ ਬਤਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਖੋਟਾ ਦਾਮ ਗਾਂਠਿ ਲੇ ਬਾਂਧੈ, ਬੜਿ ਬੜਿ ਬਸਤੁ ਭੁਲਾਵੈ ॥
ਬੋਇ ਬਬੂਲ ੪ ਦਾਖ਼ ਫਲ ਚਾਹੈ, ਸੋ ਫਲ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤ, ਭਾਵ ਭਗਤਿ ਬਨਿ ਆਵੈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲ ਆਵੈ ॥ ੪ ॥

ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਸੋਈ ਮੁਕਤਾ ਹੋ ॥
ਜਬ ਲਗ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ ਨਾਹੀਂ, ਤਬ ਲਗ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੁਗਤਾ ਹੋ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਦੇਹ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਾ, ਮੂਏ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾਂ ਹੋਈ ਹੋ ॥
ਤੀਰਥ-ਬਾਸੀ ਹੋਇ ਨ ਮੁਕਤਾ, ਮੁਕਤਿ ਨ ਧਰਨੀ ਸੋਈ ਹੋ ॥ ੧ ॥
ਜੀਵਨ ਭਰਮ ਕੀ ਫਾਂਸ ਨ ਕਾਟੀ, ਮੂਏ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਆਸਾ ਹੋ ॥
ਜਲ ਪਿਆਸਾ ਜੈਸੇ ਨਰ ਕੋਈ, ਸਪਨੇ ਫਿਰੈ ਪਿਆਸਾ ਹੋ ॥ ੨ ॥
ਹੋਇ ੫ ਅਤੀਤ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੂਟੈ, ਜਹਾਂ ਇਛਾ ਤਹਾਂ ਜਾਈ ਹੋ ॥

੧–ਖੋਜ ਲੋ ॥ ੨–ਕੰਠ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ॥ ੩–ਇਸ਼ਾਰੋਂ ਸੇ ਬਤਲਾਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਨ ਅਮੁਕ ਜਗਹ ਮੇਂ ਗੜਾ ਹੈ ॥ ੪–ਅੰਗੂਰ ॥ ੫–ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਔਰ ਮਾਇਆ ਸੇ ਨਿਆਰਾ ॥

ਬਿਨਾ ਅਤੀਤ ਸਦਾ ਬੰਧਨ ਮੇਂ, ਕਿਤਹੂੰ ਜਾਨਿ ਨ ਪਾਈ ਹੋ ॥ ੩ ॥
ਆਵਾਗਵਨ ਸੇ ਗਏ ਛੂਟਿ ਕੈ, ਸੁਮਿਰਿ ਨਾਮ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੋ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਜਨ ਗੁਰੁ ਹੈਂ, ਕਾਟੀ ਭਰਮ ਕੀ ਫਾਂਸੀ ਹੋ ॥ ੪ ॥

ਛਿਮਾ ਗਹਹੁ ਹੋ ਭਾਈ, ਧਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨੀ ਧਿਆਨ ਰੇ ॥ ੧ ॥
ਮਿਥਿਆ ਕਪਟ ਤਜਹੁ ਚਤੁਰਾਈ, ਤਜਹੁ ਜਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨ ਰੇ ॥੨॥
ਦਇਆ ਦੀਨਤਾ ਸਮਤਾ ਧਾਰਹੁ, ਹੋ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਮਾਨ ਰੇ ॥੩॥
ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਮਨ ਪਵਨ ਏਕ ਕਰਿ, ਸੁਨਹੁ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਤਾਨ ਰੇ ॥੪॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਪਹੁੰਚਹੁ ਸਤਲੋਕਾ, ਜਹਾਂ ਰਹੈ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਮਾਨ ਰੇ ॥ ੫ ॥

ਖਸਮ ਨ ਚੀਨ੍ਹੈ ਬਾਵਰੀ, ਕਾ ਕਰਤ ਬੜਾਈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਬਾਤਨ ਭਗਤ ਨ ਹੋਹਿਗੀ, ਛੋਡਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ਕਾਗਾ ਹੰਸ ਨ ਹੋਹਿੰਗੇ, ਦੁਬਿਧਾ ਨਹਿੰ ਜਾਈ ॥ ੧॥
ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਗਿਆਨ ਨ ਪਾਇਹਹੁ, ਮਰਿਹਹੁ ਭਟਕਾਈ ॥
ਚੇਤ ਕਰਹੁ ਵਾ ਦੇਸ, ਨਹਿੰ ਜਮ ਹਾਥ ਬਿਕਾਈ ॥ ੨ ॥
ਦਿਲ ਦਰਿਆਵ ਕੀ ਮਾਛਰੀ, ਗੰਗਾ ਬਹਿ ਆਈ ॥
ਕੋਟਿ ਜਤਨ ਸੇ ਧੋਵਹੀ, ਤਹੂ ਬਾਸ ਨ ਜਾਈ ॥੩॥
ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਸੰਦੇਸ ਪੜ੍ਹਿ, ਮਤ ਭੂਲਹੁ ਭਾਈ ॥
ਸੰਤ-ਮਤਾ ਕਛੁ ਔਰ ਹੈ, ਖੋਜਾ ਸੋ ਪਾਈ ॥੪॥
ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਦਸਹੂੰ ਦਿਸਾ, ਜਮ ਧੈ ਧੈ ਖਾਈ ॥
ਜਾਇ ਬਸਹੁ ਸਤਲੋਕ ਮੇਂ, ਜਹਾਂ ਕਾਲ ਨ ਜਾਈ ॥੫॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਧਰਮਦਾਸ ਸੇ, ਹੰਸਾ ਸਮੁਝਾਈ ॥
ਆਦਿ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰਤਾ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ ਪਾਈ ॥੬॥

ਗੁਰੁ ਸੇ ਕਰੁ ਮੇਲ ਗੰਵਾਰਾ, ਕਾ ਸੋਚਤ ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਪਾਰ ਉਤਰਨਾ ਚਹਿਐ, ਤਬ ਕੇਵਟ ਸੇ ਮਿਲਿ ਰਹਿਐ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਉਤਰਿ ਜਾਇ ਭਵਪਾਰਾ, ਤਬ ਛੂਟੈ ਯਹ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਦਰਸਨ ਦੇਖਾ ਚਹਿਐ, ਤਬ ੧ ਦਰਪਨ ਮਾਂਝਤ ਰਹਿਐ ॥ ੪ ॥
ਜਬ ਦਰਪਨ ਲਾਗਤ ਕਾਈ, ਤਬ ਦਰਸਨ ਕਹਾਂ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ੫ ॥
ਜਬ ਗੜ੍ਹ ਪਰ ਬਜੀ ਬਧਾਈ, ਤਬ ਦੇਖ ਤਮਾਸੇ ਜਾਈ ॥ ੬ ॥
ਜਬ ਗੜ੍ਹ ਬਿਚ ਹੋਤ ੨ ਸਕੇਲਾ, ਤਬ ਹੰਸਾ ਚਲਤ ਅਕੇਲਾ ॥ ੭ ॥
ਕਹ ਕਬੀਰ ਦੇਖ ਮਨ ਕਰਨੀ, ਵਾ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬੀਚ ਕਤਰਨੀ ॥ ੮ ॥
ਕਤਰਨਿ ਕੈ ਗਾਂਠ ਨ ਛੂਟੈ, ਤਬ ਪਕਰਿ ਪਕਰਿ ਜਮ ਲੂਟੈ ॥ ੯ ॥

ਚਲ ਹੰਸਾ ਸਤਲੋਕ ਹਮਾਰੇ, ਛੋਡਹੁ ਯਹ ਸੰਸਾਰਾ ਹੋ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਯਹਿ ਸੰਸਾਰ ਕਾਲ ਹੈ ਰਾਜਾ, ਕਰਮ ਕਓ ਜਾਲ ਪਸਾਰਾ ਹੋ ॥
ਚਉਦਹ ਖੰਡ ਬਸੈ ਜਾਕੇ ਮੁਖ, ਸਬਕਓ ਕਰਤ ਅਹਾਰਾ ਹੋ ॥੧॥
ਜਾਰਿ ਬਾਰਿ ਕੋਇਲਾ ਕਰਿ ਡਾਰਤ, ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਦੇ ਅਉਤਾਰਾ ਹੋ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਿਵ ਤਨ ਧਰਿ ਆਏ, ਔਰ ਕਓ ਕਉਨ ਬਿਚਾਰਾ ਹੋ ॥੨॥
ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਸਬ ਛਲ ਛਲ ਮਾਰਿਨ, ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਂ ਡਾਰਾ ਹੋ ॥
ਮੱਧ ਆਕਾਸ ਆਪ ਜਹਾਂ ਬੈਠੇ, ਜੋਤਿ ਸਬਦ ਉਜਿਆਰਾ ਹੋ ॥ ੩ ॥
੩ ਸੇਤ ਸਰੂਪ ਸਬਦ ਜਹਾਂ ਫੂਲੈ, ਹੰਸਾ ਕਰਤ ਬਿਹਾਰਾ ਹੋ ॥
ਕੋਟਿਨ ਸੂਰ ਚੰਦਾ ਛਿਪਿ ਜੈਹੈਂ, ਏਕ ਰੋਮ ਉਜਿਆਰਾ ਹੋ ॥ ੪ ॥
ਵਹੀ ਪਾਰ ਇਕ ਨਗਰ ਬਸਤੁ ਹੈ, ਬਰਸਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਹੋ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਧਰਮਦਾਸਾ, ਲਖਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਬਾਰਾ ਹੋ ॥ ੫ ॥

ਸਤਸੰਗ ਲਾਗਿ ਰਹਹੁ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਤੇਰੀ ਬਿਗਰੀ ਬਾਤ ਬਨਿ ਜਾਈ ॥ਟੇਕੁ॥
ਦੌਲਤ ਦੁਨਿਆਂ ਮਾਲ ਖਜਾਨੇ, ਬਧਿਆ ਬੈਲ ਚਰਾਈ ॥
ਜਬਹੀ ਕਾਲ ਕੈ ਡੰਡਾ ਬਾਜੇ, ਖੋਜ ਖਬਰ ਨਹਿੰ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥
ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਘਟ ਭੀਤਰ, ਛੋਡ ਕਪਟ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ਸੇਵਾ ਬੰਦਗੀ ਅਰੁ ਅਧੀਨਤਾ, ਸਹਜ ਮਿਲੈਂ ਗੁਰੁ ਆਈ ॥ ੨ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਾਤ ਬਤਾਈ ॥
ਯਹ ਦੁਨਿਆਂ ਦਿਨ ਚਾਰ ੪ ਦਹਾੜੈ, ਰਹਹੁ ਅਲਖ ਲਓ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥

੧–ਮਨ ਰੂਪੀ ਸ਼ੀਸਾ ॥ ੨–ਸਿਮਟਾਵ ਅਰਥਾਤ ਕੂਚ ॥ ੩–ਸੁਫ਼ੇਦ ਰੰਗਤਕਾ ੪-ਦਿਨ ॥

ਕਰੁ ਗੁਜਰਾਨ ਗਰੀਬੀ ਸੇ, ਮਗਰੂਰੀ ਕਿਸਪਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
੧ ਗੀਦੀ ਕਾਇਆ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਇਆ, ਦੀਨਨ ਸੇ ਕ੍ਰਿਉਂ ਡਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਜਗਤ ਪੁਕਾਰੈ ਕੂਕਾ ਮਾਰੈ, ਹੋ ਹੋ ਕਹਿ ਕਰ ਹਲਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਰੂਹ ੨ ਜਲਾਲੀ ਕਰਤ ਹਲਾਲੀ, ਕਿਉਂ ਦੋਜਖ ਆਗੀ ਜਲਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਖਾਇ ਖੁਰਾਕਾ ਪਹਿਨ ੩ ਪੁਸਾਕਾ, ਜਮ ਕਾ ਬਕਰਾ ਪਲਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥
ਜਮ ਬਦਜਾਤੀ ਤੋੜੈ ਛਾਤੀ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਉਸਸੇ ਡਰਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥
ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨਾ ਸੀਖਹੁ ਗਿਆਨਾ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਗਤ ਤਰਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਹੰਸਾ, ਜੀਵਤ ਹੀ ਜਓ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਗ ਮੇਂ ਗੁਰੁ ਸਮਾਨ ਨਹਿੰ ਦਾਤਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਦਈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ, ਭਲੀ ਬਤਾਈ ਬਾਟਾ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਕੈਦ ਕਰਿ ਰਾਖੇ, ਲੋਭ ਕਓ ਲੀਨੁਓ ਨਾਥਾ ॥ ੧ ॥
ਕਾਲੁ ਕਰੈ ਸੋ ੪ ਹਾਲਹਿ ਕਰਿ ਲੇ, ਫਿਰ ਨ ਮਿਲੈ ਯਹ ਸਾਥਾ ॥
ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪੜਉਗੇ, ਭੁਗਤਹੁ ਦਿਨ ਔਰ ਰਾਤਾ ॥ ੨ ॥
ਸਬਦ ਪੁਕਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਹਤ ਹੈ, ਕਰਿ ਲੇ ਸੰਤਨ ਸਾਥਾ ॥
ਸੁਮਿਰ ਬੰਦਗੀ ਕਰੁ ਸਾਹਿਬ ਕੀ, ਕਾਲ ਨਵਾਵੈ ਮਾਥਾ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਹੋ ਧਰਮਨ, ਮਾਨਹੁ ਬਚਨ ਹਮਾਰਾ ॥
ਪਰਦਾ ਖੋਲਿ ਮਿਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ, ਆਵਹੁ ਲੋਕ ੫ ਦਇਆਰਾ ॥ ੪ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਉਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ, ਮੇਰਾ ਦਰਸ ਕਰਤ ਭ੍ਰਮ ਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥
ਧਰਮਰਾਇ ਸੇ ੬ ਤਿਨੁਕਾ ਤੋੜਾ, ਜਮ ਦੁਸਮਨ ਸੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ॥ ੨ ॥
ਸਬਦ ਪਾਨ ਪਰਵਾਨਾ ਦੀਆ, ਕਾਗ ਕਰਮ ਤਜਿ ਹੰਸ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੁ ਕੀ ਮਿਹਰ ਸੇ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਲਖਿ, ਬਿਨ ਗੁਰੁ ਕੋਈ ਨ ਮੁਕਤ ਭਇਆ ॥੪॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਆਵਾਗਵਨ ਸੇ ਰਾਖਿ ਲੀਆ ॥ ੫ ॥

੧–ਬੇ-ਸਮਝ, ਮੂਢ ॥ ੨–ਤੇਜਸਵੀ ॥ ੩–ਸੁੰਦਰ ਵਸਤ੍ਰ ॥ ੪–ਅਭੀ ਹੋ ॥
੫–ਦਇਆਲ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ॥ ੬–ਖਾਤਾ ਚੁਕਤਾ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਸੰਤ ਜਨ ਕਰਤ ਸਾਹਿਬੀ ਤਨ ਮੇਂ ॥ ਟੇਕ ॥
ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਫੌਜ ਯਹ ਮਨ ਕੀ, ਖੇਲੈਂ ਭੀਤਰ ਤਨ ਮੇਂ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਸੇ ੧ ਮੁਰਚਾ ਕਾਟਹੁ, ਬੈਠਹੁ ਜੁਗਤ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ॥ ੧ ॥
੨ ਬੰਕ ਨਾਲ ਕਾ ਧਾਵਾ ਕਰਿ ਕੈ, ਚੜ੍ਹਿ ਗਏ ਸੂਰ ਗਗਨ ਮੇਂ ॥
ਅਸ਼ਟ ਕੰਵਲ ਦਲ ਫੂਲਿ ਰਹਿਓ ਹੈ, ਪਰਖੈ ਤੱਤ ਨਜ਼ਰ ਮੇਂ ॥ ੨ ॥
੩ ਪਛਿਮ ਦਿਸਿ ਕੀ ਖਿੜਕੀ ਖੋਲਹੁ, ਮਨ ਰਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਮਗਨ ਮੇਂ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਦ ਲੋਭ ਨਿਵਾਰਹੁ, ੪ ਲਹਰਿ ਲੇਹੁ ਯਾ ਤਨ ਮੇਂ ॥ ੩ ॥
ਸੰਖ ਘੰਟ ਸਹਨਾਈ ਬਾਜੈ, ਸੋਭਾ-ਸਿੰਧ ਮਹਲ ਮੇਂ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਅਜਰ ਸਾਹਿਬ ਲਖ ਘਟ ਮੇਂ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਕੋਈ ਰਤਨ ਪਾਰਖੀ ਪੈਹਹੁ, ਹੀਰਾ ਖੋਲਿ ਭੰਜੈਹਹੁ ॥ ੧ ॥
ਤਨ ਕਓ ਤੁਲਾ ਸੁਰਤਿ ਕਓ ਪਲਰਾ, ਮਨ ਕਓ ਸੇਰ ਬਨੈਹਹੁ ॥
੫ ਮਾਸਾ ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ੬ ਰਤੀ ਕਓ, ੭ ਤੋਲਾ ਤੀਨ ਚੜ੍ਹੈਹਹੁ ॥ ੨ ॥
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਬਸਤੁ ਗੁਰੂ ਕੀ, ਲੈ ਸਰਾਫ ਪੈ ਜੈਹਹੁ ॥
ਜਹਾਂ ਦੇਖਿਓ ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ, ਤਹਵਾਂ ਖੋਲਿ ਭੰਜੈਹਹੁ ॥ ੩ ॥
ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਮਿਲਿ ਘੁਸੈ ਮਹਲ ਮੇਂ, ਇਨ ਸੇ ਬਸਤੁ ਛਿਪੈਹਹੁ ॥
ਜਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਠਿਨ ਦੂਤ ਹੈਂ, ਉਨ ਤੇ ਆਪੁ ਬਚੈਹਹੁ ॥ ੪ ॥
ਦਇਆ ਧਰਮ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਿਹਹੁ, ਸਹਜ ਪਰਮ-ਪਦ ਪੈਹਹੁ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਹੀਰਾ ਗਾਂਠ ਲਗੈਹਹੁ ॥ ੫ ॥

ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਬਲਿਹਾਰੀ,
ਜਿਨ ਯਹ ਕੁੰਜੀ ਕੁਫਲ ਉਘਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਨਖ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਭਰਪੂਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਿਉਂ ਕਹੀਐ ਦੂਰ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆ ਅਮੀਰਸ ਭੀਂਜੈ, ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਬ ਅਰਪਨ ਕੀਜੈ ॥੩॥

੧–ਮੋਰਚਾ ਜੀਤਓ ॥ ੨–ਸੁਰਤਿ ਕੀ ਅੰਤਰੀਵ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੇ ਏਕ ਸਥਾਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ੩–ਦਸ਼ਮ-ਦੁਆਰ ॥ ੪–ਆਨੰਦ ॥ ੫–ਪਾਂਚ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਮਾਸ਼ਾ ॥ ੬–ਪਚੀਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਆਂ ॥ ੭–ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ॥

ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੰਤ ਸੁਖਦਾਈ, ਸੁਖਸਾਗਰ ਇਸਥਿਰ ਘਰੁ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥

ਸੁਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਬਾਨੀ ਲੋ ॥
ਤਾਹਿ ਚੀਨ੍ਹਿ ਹਮ ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ, ਪਰਿਹਰਿ ਕੁਲ ਕੀ ਕਾਨੀ ਲੋ ॥ ੧ ॥
ਤਬ ਹਮ ਬਹੁਤਕ ਦਿਨ ਲਉਂ ਅਟਕੇ, ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਬਾਤ ਬਿਗਾਨੀ ਲੋ ॥
ਅਬ ਕੁਛ ਸਮਝ ਪੜੀ ਅੰਤਰਗਤਿ, ਆਦਿ ਕਥਾ ਪਰਮਾਨੀ ਲੋ ॥ ੨ ॥
ਮਨਮਤਿ ਗਈ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਸਮ ਗਤਿ, ਰਮਤਾ ਸੇ ਰੁਚਿ ਮਾਨੀ ਲੋ ॥
ਲਾਲਚ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਕੀ, ਮਿਟਿ ਗਈ ਐਂਚਾਤਾਨੀ ਲੋ ॥ ੩ ॥
ਚੰਚਲ ਤੇਂ ਮਨ ਨਿਸਚਲ ਕੀਨ੍ਹਾ, ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਠਹਰਾਨੀ ਲੋ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਦਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇਂ, ਲਖੀ ਅਟਲ ਰਜਧਾਨੀ ਲੋ ॥ ੪ ॥

ਹਮਰੇ ਸੱਤਨਾਮ ਧਨ ਖੇਤੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਮਨ ਕੈ ਬੈਲ ਸੁਰਤਿ ਹਰਵਾਹਾ, ਜਬ ਚਾਹੈ ਤਬ ਜੋਤੀ ॥ ੧ ॥
ਸਤੱਨਾਮ ਕਾ ਬੀਜ ਬੋਵਾਇਆ, ਉਪਜੈ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ ॥ ੨ ॥
ਉਨ ਖੇਤਨ ਮੇਂ ਨਫਾ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਸੰਤਨ ਲੂਟਾ ਸੇਂਤੀ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਉਲਟਿ ਪਲਟਿ ਨਰ ਜੋਤੀ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋਈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੀਨ੍ਹਾ ॥
ਤਾਤੇਂ ਅਨਚਿਨ੍ਹਾਰ ਮੈਂ ਚੀਨ੍ਹਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਬਿਨ ਪਗ ਚਲਨਾ ਬਿਨ ਪਰ ਉੜਨਾ, ਬਿਨਾ ਚੁੰਚ ਕਾ ਚੁਗਨਾ ॥
ਬਿਨਾ ਨੈਨ ਕਾ ਦੇਖਨ ਪੇਖਨ, ਬਿਨ ਸਰਵਨ ਕਾ ਸੁਨਨਾ ॥ ੧ ॥
ਚੰਦ ਨ ਸੂਰ ਦਿਵਸ ਨਹਿੰ ਰਜਨੀ, ਤਹਾਂ ਸੁਰਤਿ ਲਓ ਲਾਈ ॥
ਬਿਨਾ ਅੰਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਰਸ ਭੋਜਨ, ਬਿਨ ਜਲ ਤ੍ਰਿਸ਼ਾ ਬੁਝਾਈ ॥ ੨ ॥
ਜਹਾਂ ਹਰਸ਼ ਤਹਾਂ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਹੈ, ਯਹ ਸੁਖ ਕਾ ਸੇ ਕਹਨਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਬਲ ਬਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ, ਧਨਜ ਸ਼ਿਸ਼ਜ ਕਾ ੧ ਲਹਨਾ ॥੩॥

੧—ਭਾਗਜ ॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਕੜੀ ਬਾਂਹ, ਨਹੀਂ ਤਉ ਮੈਂ ਬਹਿ ਜਾਤਾ ॥ ਟੇਕੁ॥
ਕਰਮ ਕਾਟਿ ਕੋਇਲਾ ਕੀਆ, ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਿਨਿ ੧ ਪਰਿਚਾਰ ॥
ਲੋਭ ਮੋਹ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਰਿਆ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੜੇ ਦਇਆਰ ॥ ੧ ॥
ਕਾਗਾ ਸੇ ਹੰਸਾ ਕੀਆ, ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਕੁਲ ਖੋਇ ॥
ਦਇਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਸਹਜ ਸਬ, ਪਾਤਕ ਡਾਰੇ ਧੋਇ ॥ ੨ ॥
ਅਗਿਆਨੀ ਭਟਕਤ ਫਿਰੈ, ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਅਭਿਮਾਨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਸੁਨਾਈਆ, ਭਨਕ ਪਰੀ ਮੇਰੇ ਕਾਨ ॥ ੩ ॥
ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਜਿ ਦਈ, ਵਿਸ਼ਿਆ ਨਾਹਿੰ ਸਮਾਈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਹਦ ਤਜਿ ਬੇਹਦ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥

ਅਖੀਆਂ ਲਾਗਿ ਰਹਨ ਦੋ ਸਾਧੋ, ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਸੰਮ੍ਹਾਰਾ ॥
ਰੀਝੈ ਬੂਝੈ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰਾ, ਕਉਨ ਪੜਾ ਹੈ ਦੁਆਰਾ ॥ ੧ ॥
ਜਮ ਜਾਲਿਮ ਕੇ ਸਬ ਡਰ ਮਿਟਿਗੇ, ਜਾ ਦਿਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਿਹਾਰਾ ॥
ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੈ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ, ਲੀਨਓ ਆਪ ਉਬਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਬੰਧਨ ਛੂਟੈ, ਸਦਾ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਸੰਗੀ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਹਰਦਮ ਪੀਵੈਂ, ਯਦਾ ਮਸਤ ਬਉਰੰਗੀ ॥ ੩ ॥
ਜਬ ਲਗ ਬਸਤੁ ਪਿਛਾਨੈ ਨਾਹੀਂ, ਤਬ ਲਗ ਝੂਠੀ ਆਸਾ ॥
ਝਿਲਮਿਲ ਜੋਤਿ ਲਖੈ ਕੋਈ ਗੁਰੁਮੁਖ, ਉਨਮੁਨਿ ਘਰ ਕੇ ਬਾਸਾ ॥ ੪ ॥
ਸਬ ਕਓ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੜੈ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਬਿਰਲਾ ਸੰਤ ਪਿਛਾਨੈਂ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਯਹ ਭਰਮ ਕਿਵਾੜੀ, ਜਓ ਖੋਲੈ ਸੋ ਜਾਨੇ ॥ ੫ ॥

ਪਰਮਾਤਮ ਗੁਰ ਨਿਕਟ ਬਿਰਾਜੈ, ਜਾਗੁ ਜਾਗੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਧਾਇ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨਨ ਲਾਗਓ, ਕਾਲ ਖੜਾ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ॥
ਛਿਨ ਛਿਨ ਪਲ ਪਲ ਸਬਹਿ ਸੰਘਾਰੈ, ਬਹੁਬਿਧਿ ਦੇਤ ਨ ਦੇਰੇ ॥ ੧ ॥
ਜੁਗਨ ਜੁਗਨ ਤੋਹਿ ਸੋਵਤ ਬੀਤਾ, ਅਜਹੂੰ ਨ ਜਾਗੁ ਸਬੇਰੇ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਦ ਲੋਭ ਫੰਦ ਤਜਿ, ਛਿਮਾ ਦਇਆ ਦਿਲ ਹੇਰੇ ॥ ੨ ॥

੧—ਪ੍ਰਚੰਡ ਕਰਕੇ ॥

ਭਾਈ ਬੰਧੁ ਕੁਟੰਬ ਕਬੀਲਾ, ਸਬ ਸੁਆਰਥ ਕੇ ਚੇਰੇ ॥
ਜਬ ਜਮ ਜਾਲ ਮੇਂ ਆਨਿ ਪਕਰਿਹੈ, ਕੋਈ ਨ ਸੰਗ ਚਲੇ ਰੇ ॥ ੩ ॥
ਭਉਸਾਗਰ ਬਾਂਕੀ ਹੈ ਧਾਰਾ, ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਫੇਰੇ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਹੋ ਸਾਧੋ, ਜਗ ਸੇ ਕੀਏ ਨਿਬੇਰੇ ॥ ੪ ॥

ਜਤਨ ਬਿਨੁ ਮਿਰਗਨ ਖੇਤ ਉਜਾੜੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਪਾਂਚ ਮਿਰਗ ਪੱਚੀਸ ਮਿਰਗਨੀ, ਤਿਨ ਮੇਂ ਤੀਨ ੧ ਚਿਤਾਰੇ ॥
ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਰਸ ਕੇ ਭੋਗੀ, ਚੁਗਤੇ ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥
ਪਾਂਚ ਡਾਰ ੨ ਸੂਅਟਨ ਕੀ ਆਈ, ਉਤਰੇ ਖੇਤ ਮੰਝਾਰੇ ॥
ਹਾਹਾ ਕਰਤ ਬਾਲ ਲੇ ਭਾਗੇ ਟੇਰਿ ਰਹੇ ਰਖਵਾਰੇ ॥ ੨ ॥
ਸੁਨੀਓ ਰੇ ਹਮ ਕਹਤ ਸਬਨ ਕਓ, ਊਂਚੇ ਹਾਂਕ ਹੰਕਾਰੇ ॥
ਯਹ ਨਰ ਦੇਹ ਬਹੁਰ ਨਹਿੰ ਪੈਹਹੁ; ਕਾਹੇ ਨ ਰਹਤ ਸੰਭਾਰੇ ॥ ੩ ॥
ਤਨ ਕਰ ਖੇਤੀ ਮਨ ਕਰ ਬਾੜੀ; ਮੂਲ ਸੁਰਤਿ ਰਖਵਾਰੇ ॥
ਗਿਆਨ ਬਾਨ ਔਰ ਧਿਆਨ ਧਨੁਸ਼ ਕਰਿ, ਕਿਉਂ ਨਹਿਂ ਲੇਤ ੩ ਸੰਘਾਰੇ ॥੪॥
ਸਾਰ ਸਬਦ ਬੰਦੂਖ ਸੁਰਤਿ ਧਰਿ, ਮਾਰੇ ਤੀਨ ਚਿਤਾਰੇ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ੪ ਉਬਰੇ ਖੇਤ ਨਿਹਾਰੈ ॥ ੫ ॥

ਕਹਾ ਨਰ ਗਰਬਸਿ ਥੋਰੀ ਬਾਤ ॥
ਮਨ ਦਸ ਨਾਜ ਟਕਾ ਚਾਰ ਗਾਂਠੀ; ੫ ਐਂਡਉ ਟੇਢਉ ਜਾਤ ॥ ੧ ॥
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗਾਂਵ ਸੇ ਪਾਏ, ਦੁਈ ਕੇ ਟਕਾ ੬ ਬਰਾਤ ॥
ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੈ ਕਰਹੁ ਸਾਹਿਬੀ, ਜੈਸੇ ਬਨ ੭ ਹਰ ਪਾਤ ॥ ੨ ॥
ਨਾ ਕੋਊ ਲੈ ਆਇਉ ਯਹ ਧਨ, ਨਾ ਕੋਊ ਲੈ ਜਾਤ ॥
ਰਾਵਨ ਹੂੰ ਸੇ ਅਧਿਕ ਛਤ੍ਰਪਤਿ, ਛਿਨ ਮੇਂ ਗਏ ੮ ਬਿਲਾਤ ॥ ੩ ॥
ਮੈਂ ਉਨ ਸੰਤ ਸਦਾ ਥਿਰ ਪੂਜਉਂ, ਜਓ ਸਤਨਾਮ ਜਪਾਤ ॥
ਜਿਨ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ, ਤੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮਿਲਾਤ ॥ ੪ ॥

੧–ਚਿਤਕਬਰੇ ॥ ੨–ਤੋਤੇ ॥ ੩–ਮਾਰ ਦੇਵੇ ॥ ੪–ਬਚ ਗਏ ॥ ੫–ਅਕੜ ਕਰ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੬–ਪੂੰਜੀ ॥ ੭–ਹਰਾ ਪੱਤਾ ॥ ੮—ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ॥

ਮਾਤੁ ਪਿਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ, ਅੰਤ ਨ ਚਲਤ ਸੰਗਾਤ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੰਗ ਕਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ, ਜਨਮ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ ॥ ੫ ॥

ਖਲਕ ਸਬ ਰੈਨ ਕਾ ਸਪਨਾ ॥ ਸਮਝ ਮਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਪਨਾ ॥ ੧ ॥
ਕਠਿਨ ਹੈ ਮੋਹ ਕੀ ਧਾਰਾ ॥ ਬਹਾ ਸਬ ਜਾਤ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਘੜਾ ਜਿਉਂ ਨੀਰ ਕਾ ਫੂਟਾ ॥ ਪਤਰ ਜਿਉਂ ਡਾਰ ਸੇ ਟੂਟਾ ॥ ੩ ॥
ਐਸੇ ਨਰ ਜਾਤ ਜਿੰਦਗਾਨੀ॥ ਅਜਹੂੰ ਤਉ ਚੇਤ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ੪ ॥
ਨਿਰਖਿ ਮਤ ਭੂਲ ਤਨ ਗੋਰਾ ॥ ਜਗਤ ਮੇਂ ਜੀਵਨਾ ਥੋਰਾ ॥ ੫ ॥
ਤਜਹੁ ਮਦ ਲੋਭ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਰਹਹੁ ੧ ਨਿਹਸੰਕ ਜਗ ਮਾਹੀਂ ॥ ੬ ॥
ਸਜਨ ਪਰਿਵਾਰ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ॥ ਸਭੀ ਇਕ ਰੋਜ ਹੋਇ ਨਿਆਰਾ ॥ ੭ ॥
ਨਿਕਸਿ ਜਬ ਪ੍ਰਾਨ ਜਾਵੈਂਗੇ॥ ਕੋਈ ਨਹਿੰ ਕਾਮ ਆਵੈਂਗੇ॥ ੮॥
ਸਦਾ ੨ ਜਿਨਿ ਜਾਨ ਯਹ ਦੇਹੀ ॥ ਲਗਾ ਲੇ ਨਾਮ ਸੇ ਨੇਹੀ ॥ ੯ ॥
ਕਹਤ ਕੱਬੀਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਲਿਏ ਜਮ ਕਾਲ ਕੀ ਫਾਂਸੀ॥ ੧੦ ॥

ਆਪਨ ਕਾਹੇ ਨ ਸੰਵਾਰੈ ਕਾਜਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਨਾ ਗੁਰੁਭਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤ, ਕਰਤ ਅਧਮ ਨਿਰਲਾਜਾ॥
ਮਾਨੁਸ਼-ਜਨਮ ਫੇਰ ਨਹਿੰ ਪੈਹਹੁ, ਸਬ ਜੀਵਨ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ॥ ੧ ॥
ਪਰਨਾਰੀ ਪਿਆਰੀ ਕਰਿ ਜਾਨੈ, ਸੋ ਨਰ ਨਰਕ ਸਮਾਜਾ ॥
ਜਿਨਕੇ ਪੰਥ ਭੂਲਿਗੇ ਭੋਂਦੂ, ਕਰੁ ਚਲਨੇ ਕੈ ਸਾਜਾ ॥੨॥
ਇਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਮੀਤ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ, ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਆਜਾ ॥
ਯੇ ਹੈਂ ਸਬ ਮਤਲਬ ਕੇ ਸਾਥੀ, ਕਾਹੇ ਕਰਤ ਅਕਾਜਾ ॥੩॥
ਬ੍ਰਿਧੱ ਭਏ ਪਰ ਨਾਮ ਭਜਤੁ ਹੈਂ, ਨਿਕਸਤ ਸੁਰਤਿ ਅਵਾਜਾ ॥
ਟੂਟੀ ਖਾਟ ਪੁਰਾਨਾ ਝਿਲੰਗਾ, ਪੜੇ ਰਹਹੁ ਦਰਵਾਜਾ ॥੪॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ ਡਿਰਾਨੇ, ਸੁਨਤ ਕਾਲ ਕੈ ਗਾਜਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਚੜ੍ਹਿਲੇ ਨਾਮ ਜਹਾਜਾ ॥੫॥

੧–ਭਰਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ॥ ੨–ਮਤ ਜਾਨ ॥

ਜਨਮ ਸਿਰਾਨ ਭਜਨ ਕਬ ਕਰਿਹਹੁ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਗਰਭ-ਬਾਸ ਮੇਂ ਭਗਤਿ ਕਬੂਲਿਓ, ਬਾਹਰ ਆਇ ਭੁਲਾਨ ॥੧॥
ਬਾਲਾਪਨ ਤਓ ਖੇਲ ਗੰਵਾਇਓ, ਤਰੁਨਾਈ ਅਭਿਮਾਨ ॥੨॥
ਬ੍ਰਿਧ ਭਏ ਤਨ ਕਾਂਪਨ ਲਾਗਾ, ਸਿਰ ਧੁਨ ਧੁਨ ਪਛਿਤਾਨ ॥੩॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਜਮ ਕੇ ਹਾਥ ਬਿਕਾਨ ॥੪॥

ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ ਰਾਜੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਨੰਗੇ ਹਿ ਆਵਨ ਨੰਗੇ ਹਿ ਜਾਵਨ, ਝੂਠੀ ਰਚਿਆ ਬਾਜੀ ॥
ਯਾ ਦੁਨਿਆ ਮੇਂ ਜੀਵਨ ਥੋਰਾ, ੧ ਗਰਬ ਕਰੈ ਸੋ ੨ ਪਾਜੀ ॥ ੧ ॥
ਸਿਆਹੀ ਗਈ ਸੁਪੇਦੀ ਆਈ, ਹੋ ਗਇਆ ਰਾਜ ਬਿਰਾਜੀ ॥
ਬੇਦ ਪੜ੍ਹੰਤੇ ਪ੍ਰੰਡਿਤ ਭੂਲੈ, ਕਤੇਬ ਪੜ੍ਹੰਤੇ ਕਾਜੀ ॥ ੨ ॥
ਸਾਰ ਸਬਦ ਸੇ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਈ, ਮਾਰਾ ੩ ਰਾਵਨ ਪਾਜੀ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸਤਪੁਰ ਨਉਬਤ ਬਾਜੀ ॥ ੩ ॥

ਸਸੁਰੇ ਕਾ ਬਿਉਹਾਰ, ਅਨੋਖੀ ਬਹੁ ਸੀਖਿ ਲੇ ਰੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਪਿਆ ਤੁਮਾਰੇ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੀ, ਤੁਮ ਹਹੁ ਨਾਰਿ ਕੁਚਾਲ ॥
ਸੰਗ ਤੁਮਾਰਓ ਕੈਸੇ ਨਿਬਹੈ, ਮੂਰਖ ਮੂਢ ਗੰਵਾਰ ॥ ੧ ॥
ਇਤ ਉਤ ਤਕਨਾ ਛੋਡਿ ਦੇ ਬਹੁਵਾ, ਅਪਨੇ ਮਹਲ ਚੜ੍ਹਿ ਆਵ ॥
ਅੰਤਰ ਝਾੜੂ ਦੇ ਕੇ ਸਜਨੀ, ਕੂੜਾ ਦੂਰ ਬਹਾਵ ॥ ੨ ॥
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਾ ਚੂੜਾ ਪਹਿਰਓ, ਸੁਖਮਨ ਸੇਜ ਬਿਛਾਵ ॥
ਹੰਸਿ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਨ ਮਿਲੈਂਗੇ, ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਬਹਾਵ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਹੋ ਬਹੁਵਾ, ਸਤਿਸੰਗਤ ਕਓ ਧਾਵ ॥
ਸਾਰ ਸਬਦ ੪ ਨਿਰਵਾਰ ਕੇ ਰੇ, ਅਮਰ ਲੋਕ ਚਲਿ ਆਵ ॥ ੪ ॥

ਕਾਇਆ ਸਰਾਇ ਮੇਂ ਜੀਵ ਮੁਸਾਫਿਰ, ਕਹਾ ਕਰਤ ੫ ਉਨਮਾਦ ਰੇ ॥
ਰੈਨ ਬਸੇਰਾ ਕਰਿ ਲੇ ਡੇਰਾ, ਚਲਾ ਸਬੇਰੇ ਲਾਦ ਰੇ ॥ ੧ ॥

੧—ਅਹੰਕਾਰ ॥ ੨—ਮੂਰਖ ॥ ੩—ਅਹੰਤਾ ਰੂਪੀ ਰਾਵਨ ॥ ੪–ਖੋਜਕਰ ਅਥਵਾ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ॥ ੫–ਮਸਤੀ ॥

ਤਨ ਕੈ ਚੋਲਾ ਖਰਾ ਅਮੋਲਾ, ਲਗਾ ਦਾਗ ਪਰ ਦਾਗ ਰੇ ॥
ਦੋ ਦਿਨ ਕੀ ਜਿੰਦਗਾਨੀ ਮੇਂ ਕਿਆ, ਜਰੈ ਜਗਤ ਕੀ ਆਗ ਰੇ ॥ ੨ ॥
ਕ੍ਰੋਧ ੧ ਕੇਚੁਲੀ ਉਠੀ ਚਿੱਤ ਮੇਂ, ੨ ਭਏਸਿ ਮਨੁਸ਼ ਤੇ ਨਾਗ ਰੇ ॥
ਸੂਝਤ ਨਾਹਿੰ ਸਮੁੰਦ ਸੁਖਸਾਗਰ, ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬੈਰਾਗ ਰੇ ॥ ੩ ॥
ਸਰਵਨ ਸਬਦ ਬੂਝਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ, ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਗਟੇ ਭਾਗ ਰੇ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਪਾਇਆ ਅਚਲ ਸੁਹਾਗ ਰੇ ॥ ੪ ॥

ਭਜੁ ਮਨ ਜੀਵਨ ਨਾਮ ਸਵੇਰਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸੁੰਦਰ ਦੇਹ ਦੇਖਿ ਜਿਨਿ ਭੂਲਹੁ, ਝਪਟ ਲੇਤ ਜਸ ਬਾਜ ਬਟੇਰਾ ॥ ੧ ॥
ਯਾ ਦੇਹੀ ਕਉ ਗਰਬ ਨ ਕੀਜੈ, ਉੜਿ ਪੰਛੀ ਜਸ ਲੇਤ ਬਸੇਰਾ ॥ ੨ ॥
ਯਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਰਹਨ ਨ ਪੈਹਹੁ, ਕੋਇ ਰਹਿ ਜਾਇ ਨ ਦੁਖ ਘਨੇਰਾ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਮਾਨੁਸ਼ ਜਨਮ ਨ ਪੈਹਹੁ ਫੇਰਾ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਤੂ ਪਾਰ ਉਤਰਿ ਕਹਾਂ ਜੈਹੈ ॥
ਆਗੇ ਪੰਥੀ ਪੰਥ ਨ ਕੋਈ, ਕੂਚ ਮੁਕਾਮ ਨ ਪੈਹੈ ॥ ੧ ॥
ਨਹਿੰ ਤਹਾਂ ਨੀਰ ਨਾਵ ਨਹਿੰ ਖੇਵਟ, ਨਾ ੩ ਗੁਨ ਖੈਂਚਨਹਾਰਾ ॥
ਧਰਨੀ ਗਗਨ ਕਲਪ ਕਛੁ ਨਾਹੀਂ, ਨਾ ਕਛੁ ਵਾਰ ਨ ਪਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਨਹਿੰ ਤਨ ਨਹਿੰ ਮਨ ਨਾਹਿੰ ਅਪਨਪਉ, ਸੁੰਨ ਮੇਂ ਸੁਧਿ ਨ ਪੈਹਹੁ ॥
ਬਲਵਾਨਾ ਹੋਇ ੪ ਪੈਠਹੁ ਘਟ ਮੇਂ, ਵਹਾਂ ਹੀ ੫ ਠਉਰੇਂ ਹੋਈ ਹਹੁ ॥ ੩ ॥
ਬਾਰਹਿ ਬਾਰ ਬਿਚਾਰਿ ਦੇਖੁ ਮਨ, ੬ ਅਨਤ ਕਹੂੰ ਮਤ ਜੈਹਹੁ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸਬ ਛਾਂਡਿ ਕਲਪਨਾ, ਜਿਉਂ ਕੈ ਤਿਉਂ ਠਹਰੈਹਹੁ ॥ ੪ ॥

ਕਰੁ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਰੇ ਮਨ, ਕਰੁ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਐਸਾ ਸਮੈ ਬਹੁਰਿ ਨਹਿੰ ਪੈਹਹੁ, ਜੈਹੈ ਅਉਸਰ ਬੀਤ ॥
ਤਨ ਸੁੰਦਰ ਛਬਿ ਦਖ ਨ ਭੂਲਹੁ, ਯਹ ਬਾਰੂ ਕੀ ਭੀਤ ॥ ੧ ॥

੧–ਸਰਪ ਕੀ ਖਾਲ ਕੇ ਊਪਰ ਕਾ ਛਿਲਕਾ ॥ ੨–ਤੂ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ॥ ੩–ਡੋਰੀ ਜਿਸੇ ਨਾਵਮੇਂ ਬਾਂਧਕਰ ਖੀਂਚਤੇ ਹੈਂ॥ ੪–ਘੁਸ ਜਾਉ ॥ ੫–ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕੇ ਠਿਕਾਨੇ ਪਰ ॥ ੬– ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ਼ ॥

ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਬਤਿਆਂ, ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਨ ਪਰ ਸੀਤ ॥
ਜਾਹੀ ਕਰਮ ਪਰਮ-ਪਦ ਪਾਵੈ, ਸੋਈ ਕਰਮ ਕਰੁ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥
ਸਰਨ ਆਏ ਸੋ ਸਬਹਿ ਉਬਾਰੈਂ, ਯਹਿ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਰੀਤ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਚਲਿਹਹੁ ਭਵਜਲ ਜੀਤ ॥ ੩ ॥

ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਯੋਂਹੀ ਜਨਮ ਗੰਵਾਇਓ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਗਰਭ-ਬਾਸ ਮੇਂ ੧ ਕਉਲ ਕਿਓ ਥੋ, ਤਬ ਤੋਹਿ ਬਾਹਰ ਲਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਜਠਰ-ਅਗਿਨ ਤੇਂ ਕਾਢਿ ਨਿਕਾਰਓ, ਗਾਂਠਿ ਬਾਂਧਿ ਕਿਆ ਲਾਇਓ ॥ ੨ ॥
੨ ਬਹ ਬਹ ਮੁਬਓ ਬੈਲ ਕੀ ਨਾਈਂ, ਸੋਇ ਰਹਿਓ ਉਠਿ ਖਾਇਓ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਚਉਰਾਸੀ ਭਰਮਾਇਓ ॥ ੪ ॥

ਹੰਸਾ ਸੁਧਿ ਕਰੁ ਅਪਨੋ ਦੇਸਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਇਹਾਂ ਆਇ ਤੋਰੀ ਸੁਧਿ ਬੁਧਿ ਬਿਸਰੀ, ਆਨਿ ਫੰਸੇ ਪਰਦੇਸਾ ॥
ਅਬਹੂੰ ਚੇਤੁ ਹੇਤੁ ਕਰੁ ਪਿਉ ਸੇ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਉਪਦੇਸਾ ॥ ੧ ॥
ਜਉਨ ਦੇਸ ਸੇ ਆਇਓ ਹੰਸਾ, ਕਬਹੂੰ ਨ ਕੀਨ੍ਹ ਅੰਦੇਸਾ ॥
ਆਇ ਪਰਓ ਤੁਮ ਮੋਹ ਕੇ ਫੰਦ ਮੇਂ, ਕਾਲ ਗਹਿਓ ਤੇਰੋ ਕੇਸਾ ॥ ੨ ॥
ਲਾਓ ਸੁਰਤਿ ਅਸਥਾਨ ਅਲਖ ਪਰ, ਜਾਕਓ ਰਟਤ ਮਹੇਸਾ ॥
ਜੁਗਨ ਜੁਗਨ ਕੀ ਸੰਸੈ ਛੂਟੈ, ਛੂਟੈ ਕਾਲ ਕਲੇਸਾ ॥ ੩ ॥
ਕਾ ਕਹਿ ਆਇਓ ਕਹਾ ਕਰਤੁ ਹਹੁ, ਕਹੰ ਭੂਲੇ ਪਰਦੇਸਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਵਹਾਂ ਚਲ ਹੰਸਾ ,ਜਨਮ ਨ ਹੋਇ ਹਮੇਸਾ ॥ ੪ ॥

ਅਰੇ ਦਿਲ ਗਾਫਿਲ ਗਫਲਤ ਮਤ ਕਰੁ, ਇਕ ਦਿਨ ਜਮ ਤੇਰੇ ਆਵੈਗਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸਉਦਾ ਕਰਨ ਕਓ ਯਾ ਜਗ ਆਇਆ, ਪੂੰਜੀ ਲਾਇਆ ਮੂਲ ਗੰਵਾਇਆ ॥
ਪ੍ਰੇਮਨਗਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇਆ, ਜਿਉਂ ਆਇਆ ਤਿਉਂ ਜਾਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥
ਸੁਨ ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ ਸੁਨ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ, ਯਾ ਜੀਵਨ ਮੇਂ ਕਿਆ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ॥
ਸਿਰ ਪਾਹਨ ਕਾ ਬੋਝਾ ਲੀਤਾ, ਆਗੈ ਕਉਨ ਛੁੜਾਵੈਗਾ ॥ ੨ ॥
ਪਰਲੀ ਪਾਰ ਮੇਰਾ ਮੀਤਾ ਖੜਿਆ, ਉਸ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਧਿਆਨ ਨ ਧਰਿਆ ॥

੧–ਬਚਨ ॥ ੨–ਬੈਲਕੀ ਤਰਹ ਡਹਕਾ ਡਹਕਾਕਰ ਮਰ ਗਇਆ ॥

ਟੂਟੀ ਨਾਵ ਊਪਰ ਜਾ ਬੈਠਾ, ਗਾਫ਼ਿਲ ਗੋਤਾ ਖਾਵੈਗਾ ॥ ੩ ॥
ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਕਹੈ ਸਮਝਾਈ, ਅੰਤ ਕਾਲ ਤੇਰੋ ਕਉਨ ਸਹਾਈ ॥
ਚਲਾ ਅਕੇਲਾ ਸੰਗ ਨ ਕਾਈ, ਕੀਆ ਆਪਨਾ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੪ ॥

ਸਾਹਿਬ ਹਮ ਮੇਂ ਸਾਹਿਬ ਤੁਮ ਮੇਂ, ਜੈਸੇ ਤੇਲ ਤਿਲਨ ਮੇਂ ॥
ਮਤ ਕਰੁ ਬੰਦਾ ਗੁਮਾਨ ਦਿਲ ਮੇਂ, ਖੋਜ ਦੇਖਿ ਲੇ ਤਨ ਮੇਂ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਕੇ ਖੰਭ ਗਾੜਿ ਕੈ, ਪ੍ਰਾਨ ਆਸਨ ਕਰੁ ਘਟ ਮੇਂ ॥
ਇੰਗਲਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਕੈ, ਕਮਲ ਪਾਰ ਕਰੁ ਘਰ ਮੇਂ ॥ ੧
ਵਾ ਮੇਂ ਬੈਠੀ ਸੁਖਮਨ ੧ ਨਾਰੀ, ਝੁਲਾ ਝੁਲਤ ਬੰਗਲਨ ਮੇਂ ॥
ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਜਹਾਂ ਕਰਤੇ ਝਿਲਮਿਲਿ, ਨੀਲ ਸਰ ੨ ਸੋਤੀ ਗਗਨ ਮੇਂ ॥ ੨ ॥
ਤੀਨ ਤਾਪ ਮਿਟਿਗੇ ਦੇਂਹੀ ਕੇ, ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਬੈਠੀ ਘਟ ਮੇਂ ॥
ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਜਹਾਂ ਪਕਰਿ ਮੰਗਾਏ, ਝੰਡਾ ੩ ਰੋਪੈ ਨਿਰਗੁਨ ਮੇਂ ॥ ੩ ॥
ਪਾਂਚ ਸਹੇਲੀ ਕਰਤ ਆਰਤੀ, ਮਨਸਾ ਬਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਂ ॥
ਅਨਹਦ ਘੰਟਾ ਬਜੈ ਮ੍ਰਿਦੰਗਾ, ਤਨ ਸੁਖ ਲੇਹਿ ਰਤਨ ਮੇਂ ॥ ੪ ॥
ਬਿਨ ਪਾਨੀ ਲਾਗੀ ਜਹਾਂ ਬਰਖਾ, ਮੋਤੀ ਦੇਖ ਨਦਿਨ ਮੇਂ ॥
ਜਹਵਾਂ ਮਨੁਆ ਬਿਮਲ ਰਹਿਓ ਹੈ, ਚਲਹੁ ਹੰਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੇਂ ॥੫॥
ਇਕਈਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਛਾਇ ਰਹਿਓ ਹੈ, ਸਮਝੈਂ ਬਿਰਲੈ ਸੂਰਾ ॥
ਮੂਰਖ ਗੰਵਾਰ ਕਹਾ ਸਮਝੈਂਗੇ, ਗਿਆਨ ਕੈ ਘਰ ਹੈ ਦੂਰਾ ॥੬॥
ਬੜੇ ਭਾਗ ਅਲਮਸਤ ਰੰਗ ਮੇਂ, ਕਬਿਰਾ ਬੋਲੈ ਘਟ ਮੇਂ ॥
ਹੰਸ-ਉਬਾਰਨ ਦੁੱਖ-ਨਿਵਾਰਨ, ਆਵਾਗਮਨ ਮਿਟੈ ਛਿਨ ਮੇਂ ॥੭॥

(ਸਾਖੀ)

ਸਾਂਝ ਪੜੇ ਦਿਨ ਬੀਤਵੇ, ਚਕਵੀ ਦੀਨ੍ਹਾ ਰੋਇ ॥
ਚਲ ਚਕਵੀ ਵਾ ਦੇਸ ਕਓ, ਜਹਾਂ ਰੈਨ ਨਾ ਹੋਇ ॥੧॥
ਚਕਵੀ ਬਿਛਰੀ ਸਾਂਝ ਕੀ, ਆਨ ਮਿਲੈ ਪਰਭਾਤ ॥
ਜਓ ਨਰ ਬਿਛੁਰੈ ਨਾਮ ਸੇ, ਦਿਵਸ ਮਿਲੈਂ ਨਹਿੰ ਰਾਤ ॥੨॥

੧–ਨਾੜੀ ॥ ੨–ਨਦੀ ਜਾ ਚਸ਼ਮਾ ॥ ੩–ਝੰਡਾ ਗਾੜ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨਗਰਿਆ ਤਨਿਕ ਸੀ ਮੇਂ, ਪਾਂਚ ਬਸੈਂ ਕਿਸਾਨ ॥
ਏਕ ਬਸੈ ਧਰਤੀ ਕੇ ਊਪਰ, ਏਕ ਅਗਿਨ ਮੇਂ ਜਾਨ ॥੧॥
ਦੋਇ ਬਸੈਂ ਪਵਨਾ ਪਾਨੀ ਮੇਂ, ਏਕ ਬਸੈ ਅਸਮਾਨ ॥
ਪਾਂਚ ਪਾਂਚ ਉਨਕੀ ਘਰ ਵਾਲੀ, ਨਿਤ ਉਠਿ ਮਾਂਗੈਂ ਖਾਨ ॥੨॥
ਇਨਹੀਂ ਸੇ ਸਬ ਡੁਬਕਤ ਡੋਲੈਂ, ਮੁਕਦੱਮ ਔਰ ਦਿਵਾਨ ॥
ਖ਼ਾਨ ਪਾਨ ਸਬ ਨਿਆਰਾ ਰਾਖੈਂ, ਮਨ ਮੇਂ ਉਨਕੇ ਮਾਨ ॥੩॥
ਜਗਤ ਕੀ ਆਸਾ ਤਜਿ ਦੇ ਹੰਸਾ, ਧਰਿਲੇ ਪਿਅ ਕਓ ਧਿਆਨ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਬੈਠਹੁ ਜਾਇ ਬਿਮਾਨ ॥੪॥

ਚੁਵਤ ਅਮੀਂਰਸ ਭਰਤ ਤਾਲ ਜਹਾਂ,ਸਬਦ ਉਠੈ ਅਸਮਾਨੀ ਹੋ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸਰਿਤਾ ਉਮੰਡ ਸਿੰਧ ਕਓ ਸੋਖੈ, ਨਹਿੰ ਕਛੁ ਜਾਤ ਬਖਾਨੀ ਹੋ ॥ ੧ ॥
ਚਾਂਦ ਸੁਰਜ ਤਾਰਾਗਨ ਨਹਿੰ ਵਹਾਂ, ਨਹਿੰ ਵਹਾਂ ਰੈਨ ਬਿਹਾਨੀ ਹੋ ॥ ੨ ॥
ਬਾਜੇ ਬਜੈਂ ਸਿਤਾਰ ਬਾਂਸੁਰੀ, ਰਰੰਕਾਰ ਮ੍ਰਿਦੁ ਬਾਨੀ ਹੋ ॥ ੩ ॥
ਕੋਟਿ ਝਿਲਮਿਲੀ ਜਹਿੰ ਵਹਿੰ ਝਲਕੈ, ਬਿਨੁ ਜਲ ਬਰਸਤ ਪਾਨੀ ਹੋ ॥ ੪ ॥
ਸਿਵ ਅਜ ਬਿਸਨੁ ਸੁਰੇਸ ਸਾਰਦਾ, ਨਿਜ ਨਿਜ ਮਤਿ ਉਨਮਾਨੀ ਹੋ ॥ ੫ ॥
ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਏਕ ਤਤ ਰਾਜੈਂ, ਅਸਤੁਤਿ ਸਹਜ ਸੇ ਆਨੀ ਹੋ ॥ ੬ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਭੇਦ ਕੀ ਬਾਤੈਂ, ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨੀ ਹੋ ॥ ੭ ॥
ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ ਫੇਰ ਨਹਿੰ ਆਵੈ, ਜਮ ਜੁਲਮੀ ਕੀ ਖਾਨੀ ਹੋ ॥੮॥

ਨਾਮ ਬਿਮਲ ਪਕਵਾਨ ਮਨੈ ਹਲਵਈਆ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਗਿਆਨ ਕਰਾਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਘੀਵ ਕਰਿ, ਮਨ ਮੈਦਾ ਕਰ ਸਾਨ ॥
ਬ੍ਰਹਮ-ਅਗਿਨਿ ਉਦਗਾਰਿ ਕੇ, ਇਕ ਅਜਬ ਮਿਠਾਈ ਛਾਨ ॥੧॥
ਤਨ ਬਨਾਵਓ ਪਾਲਰਾ , ਮਨ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਸੇਰ ॥
ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਕੈ ਡਾਂਡੀ ਬਨਵਓ, ਤੌਲਤ ਨਾ ਕਛੁ ਫੇਰ ॥੨॥
ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਘਰ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ, ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਲਾਗੀ ਦੁਕਾਨ ॥
ਉਨਮੁਨਿਆ ਮੇਂ ਰਹਨਿ ਬਨਾਵਓ, ਤਬ ਕਛੁ ਸਓਦਾ ਬਿਕਾਨ ॥੩॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਯਾ ਗਤਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਸੱਤਨਾਮ ਸਾਧੂ ਜਨ ਲਾਦੈਂ, ਬਿਖ ਲਾਦੈ ਸੰਸਾਰ ॥੪॥

ਮਾਰਗ ਬਿਹੰਗ ਬਤਾਵੈਂ ਸੰਤਜਨ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕਉਨੇ ਘਰ ਸੇ ਜਿਵ ਕੀ ਉਤਪਤਿ, ਕਉਨੇ ਘਰ ਕਓ ਜਾਵੈ ॥
ਕਹਾਂ ਜਾਇ ਜਿਵ ਪੂਲੈ ਹੋਇਗਾ, ਸੋ ਸੁਰ ਤਹਾਂ ਚੜ੍ਹਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਗੜ੍ਹ ਸੁਮੇਰ ਵਾਹੀ ਕਓ ਕਹੀਐ, ਸੁਈ ਨਖਾ ਸੇ ਜਾਵੈ ॥
ਭੂਮੰਡਲ ਸੇ ਪਰਿਚੈ ਕਰਿਲੈ, ਪਰਬਤ ਧਉਲ ਲਖਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਦੁਆਦਸ ੧ ਕੋਸ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਡੇਰਾ, ਤਹਾਂ ਸੁਰਤਿ ਠਹਰਾਵੈ ॥
ਵਾਕਓ ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਹਿੰ ਰੇਖਾ, ਕਉਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਜਓ ਯਹ ਪਦ ਲਖਿ ਪਾਵੈ ॥
ਅਮਰਲੋਕ ਮੇਂ ਝੂਲੈ ਹਿੰਡੋਲਾ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਹੰਸਾ ਕਹਹੁ ੨ ਪੁਰਾਤਮ ਬਾਤ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕਉਨ ਦੇਸ ਸੇ ਆਇਓ ਹੰਸਾ,ਉਤਰਿਓ ਕਉਨੇ ਘਾਟ ॥
ਕਹਾਂ ਹੰਸਾ ਬਿਸਰਾਮ ਕਿਓ ਹੈ, ਕਹਾਂ ਲਗਾਇਓ ਆਸ ॥ ੧ ॥
ਬੰਕ ਦੇਸ ਸੇ ਆਇਉ ਹੰਸਾ, ਉਤਰਿਓ ਭਉਜਲ ਘਾਟ ॥
ਭੂਲਿ ਪਰਿਓ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਸਿ ਮੇਂ, ਬਿਸਰਿ ਗਇਓ ਵਓ ਬਾਤ ॥ ੨ ॥
ਅਬਹੀ ਹੰਸਾ ਚੇਤੁ ਸਵੇਰਾ, ਚਲਹੁ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ॥
ਸੰਸੈ ਸੋਕ ਵਹਾਂ ਨਹਿੰ ਬਿਆਪੈ, ਨਹੀਂ ਕਾਲ ਕੈ ਤ੍ਰਾਸ ॥ ੩ ॥
ਹੁਆਂ ਮਦਨ ਬਨਿ ਫੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਆਵੈ ਸੋਹੰ ਬਾਸ ॥
ਮਨ ਭਉਂਰਾ ਜਹਾਂ ਅਰੁਝਿ ਰਹਿਓ ਹੈ, ਸੁਖ ਕੀਨਾ ਅਭਿਲਾਸ ॥ ੪ ॥
ਮਕਰ ਤਾਰ ਤੇਂ ਹਮ ਚੜ੍ਹਿ ਕਰਤੇ, ਬੰਕਨਾਲ ਪਰਬੇਸ ॥
ਵਹਿ ਡੋਰੀ ਚੜ੍ਹਿ ਚੜ੍ਹਿ ਚਲੇ ਹੰਸਾ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ॥ ੫ ॥
ਜਹੰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਚਉਕੀ ਬਨੀ ਹੈ, ਢੁਰੈ ਸੋਹੰਗਮ ਚਉਰ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਰ ੩ ਮਉਰ ॥ ੬ ॥

੧—ਬਾਰਹ ਅੰਤਰੀਵ ਅਸਥਾਨ ॥ ੨—ਪ੍ਰਾਚੀਨ ॥ ੩—ਮੁਕਟ ॥

ਐਸਾ ਰੰਗ ਕਹਾਂ ਹੈ ਭਾਈ ॥ ਟੇਕ ॥
ਸਾਤ ਦੀਪ ਨਉ ਖੰਡ ਕੇ ਬਾਹਰ, ਜਹਵਾਂ ਖੋਜ ਲਗਾਈ ॥
ਵਾ ਦੇਸਵਾ ਕੈ ਮਰਮ ਨ ਜਾਨੈ, ਜਹਾਂ ਸੇ ਚੂਨਰਿ ਆਈ ॥ ੧ ॥
ਯਾ ਚੂਨਰ ਮੇਂ ਦਾਗ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਸੰਤ ਕਹੈਂ ਗੁਹਰਾਈ ॥
ਜਓ ਯਹ ਚੂਨਰ ਜੁਗਤਿ ਸੇ ਓਢੈ, ਕਾਲ ਨਿਕਟ ਨਹਿੰ ਆਈ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰੇਮਨਗਰ ਕੀ ਗੈਲ ਕਠਿਨ ਹੈ, ਵਹਾਂ ਕੋਈ ਜਾਨ ਨ ਪਾਈ ॥
ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਜਹਾਂ ਪਉਨ ਨ ਪਾਨੀ, ਪਤਿਆ ਕਓ ਲੈ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਸੋਹੰਕਾਰ ਸੇ ਕਾਇਆ ਸਿਰਿਜੀ, ਤਾ ਮੇਂ ਰੰਗ ਸਮਾਈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਬਿਰਲੇ ਯਹ ਘਰ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥

ਮੇਰੀ ਨਜਰ ਮੇਂ ਮੋਤੀ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਟੇਕ ॥
ਕੋਇ ਕਹੈ ਹਲਕਾ ਕੋਇ ਕਹੈ ਭਾਰੀ, ਦੂਨਉਂ ਭੂਲ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁਰ ਥਾਕੇ, ਤਿਨਹੂੰ ਖੋਜ ਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਸੰਕਰ ਸੇਸ ਔਰ ਸਾਰਦ ਹਾਰੇ, ਪੜ੍ਹਿ ਰਟਿ ਗੁਨ ਬਹੁ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਹੈ ਤਿਲ ਕੇ ਤਿਲ ਕੇ ਤਿਲ ਭੀਤਰ, ਬਿਰਲੇ ਸਾਧੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਚਹੁੰਦਿਸਿ ਕੰਵਲ ਤਿਰਕੁਟੀ ਸਾਜੈ, ਓਂਕਾਰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥
ਰਰੰਕਾਰ ਪਦ ਸੇਤ ਸੁੰਨ ਮੱਧ, ਖਟਦਲ ਕੰਵਲ ਬਤਾਇਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਸੁੰਨ ਮੰਝਾਰਾ, ਸੋਈ ਨਿਹ-ਅੱਛਰ ਰਹਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥
ਭੰਵਰ-ਗੁਫਾ ਮੇਂ ਸੋਹੰ ਰਾਜੈ, ਮੁਰਲੀ ਅਧਿਕ ਬਜਾਇਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥
ਸਤੱਲੋਕ ਸਤਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਰਾਜੈ, ਅਲਖ ਅਗਮ ਦੋਊ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥
ਪੁਰੁਸ਼ ਅਨਾਮੀ ਸਬ ਪਰ ਸੁਆਮੀ, ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਰ ਜਓ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥੧੦॥
ਯਹ ਸਬ ਬਾਤੈਂ ਦੇਹੀ ਮਾਹੀਂ, ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਅੰਡ ਜਓ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੧੧ ॥
ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਪਿੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈ ਨਿਕਲੀ, ਅਸਲੀ ਪਾਰ ਬਤਾਇਆ ਹੈ ॥੧੨॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸਤੱਲੋਕ ਸਾਰ ਹੈ, ਯਹਾਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਆਰਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੧੩॥

ਤੂ ਸੂਰਤ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰ, ਯਹ ਅੰਡ ਕੇ ਪਾਰਾ ਹੈ ॥
ਤੂ ਹਿਰਦੇ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰ, ਯਹ ਦੇਸ ਹਮਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਧਿਆਨ ਗੁਰਨ ਕਾ ਧਾਰਓ, ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਮਨ ਪਵਨ ਚਿਤਾਰਓ ॥
੧ ਸੁਹੇਲਨਾ ਧੁਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਉਚਾਰਓ, ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਹਹੁ ਦੀਦਾਰਾ ਹੈ ॥੨॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਰਸ ਹੋਈ ਜਬ ਭਾਈ, ਵੇ ਦੇਂ ਤੁਮਕਓ ਨਾਮ ਚਿਤਾਈ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਦੋਊ ਭੇਦ ਬਤਾਈ, ਤਬ ਦੇਖੈ ਅੰਡ ਕੇ ਪਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪਹਿਚਾਨਾ, ਅੰਡ ਸਿਖਰ ਬੇਹਦ ਮੈਦਾਨਾ ॥
ਸਹਜ ਦਾਹ ਤਹਾਂ ਰਉਪਾ ਥਾਨਾ, ਜਓ ਅਗ੍ਰਦੀਪ ਸਰਦਾਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਸਾਤ ਸੁੰਨ ਬੇਹਦ ਕੇ ਮਾਹੀਂ, ਸਾਤ ਸੰਖ ਤਿਨਕੀ ਊਂਚਾਈ ॥
ਤੀਨਿ ਸੁੰਨ ਕਾਲ ਕਹਾਈ, ਆਗੈ ਸੱਤ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥
ਪਿਰਥਮ ਅਭੈ ਸੁੰਨ ਹੈ ਭਾਈ, ੨ ਕੰਨਿਆ ਨਿਕਲ ਯਹੈਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ॥
ਜੋਗ ੩ ਸੰਤਾਇਨ ਪੂਛਹੁ ਵਾਹੀ, (ਕਹਾ) ਮਮ ੪ ਦਾਰਾ ਵਹ ਭਰਤਾਰਾ ਹੈ ॥੬॥
ਦੂਜੇ ਸਕਲ ਸੁੰਨ ਕਰਿ ਗਾਈ, ਮਾਇਆ ਸਹਿਤ ਨਿਰੰਜਨ-ਰਾਈ ॥
ਅਮਲ-ਕੋਟ ਕੇ ਨਕਲ ਬਨਾਈ, ਜਿਨ ਅੰਡ ਮਧਿ ਰਚਿਓ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ॥੭॥
ਤੀਜੈ ਹੈ ਮਹਾਸੁੰਨ ਸੁਖਾਲੀ, ਮਹਾਕਾਲ ਯਹਾਂ ਕਨਿਆ ਗ੍ਰਾਸੀ ॥
ਜੋਗ-ਸੰਤਾਇਨ ਆਏ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਜਿਨ ਗਲ਼ ਨਖ ਛੇਦ ਨਿਕਾਰਾ ਹੈ ॥੮॥
ਚਉਥੇ ਸੁੰਨ ਅਜੋਖ ਕਹਾਈ, ਸੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਿਆਨ ਸਮਾਈ ॥
੫ ਆਦਿਆ ਯਹਾਂ ਬੀਜਾ ਲੇ ਆਈ, ਦੇਖਹੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥
ਪੰਚਮ ਸੁੰਨ ਅਲੇਖ ਕਹਾਈ, ਤਹੈਂ ਅਦਲੀ ਬੰਦੀਵਾਨ ਰਹਾਈ ॥
ਜਿਨਕਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਆਵ ਚੁਕਾਈ, ਜਹੈਂ ਗਾਦੀ ਅਦਲੀ ਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥
ਸ਼ਸ਼ਟੇ ਸਾਰ-ਸੁੰਨ ਕਹਲਾਈ, ਸਾਰ-ਭੰਡਾਰ ਯਾਹੀ ਕੈ ਮਾਹੀਂ ॥
ਨੀਚੇ ਰਚਨਾ ਜਾਹਿ ਰਚਾਈ, ਜਾਕਾ ਸਕਲ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥
ਸਤਵੇਂ ਸੱਤ ਸੁੰਨ ਕਹਲਾਈ, ਸਤ ਭੰਡਾਰ ਯਾਹੀ ਕੇ ਮਾਹੀਂ ॥
੬ ਨਿਹਤਤ ਰਚਨਾ ਤਾਹਿ ਰਚਾਈ, ਜਓ ਸਬਹਿਨ ਤੇਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ॥੧੨॥

੧—ਸਹਜ ॥ ੨—ਸੁਰਤਿ ਰੂਪੀ ਕੰਨਿਆ ॥ ੩—ਸੰਤ ਮਤ ਕਾ ਯੋਗ- ਸਾਧਨ ਬਤਲਾਨੇਵਾਲੇ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ ॥ ੪--ਸੁਰਤਿ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੂੰ, ਵੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੈਂ ॥ ੫--ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਕਰਨੇਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ॥ ੬—ਤਤੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ॥

ਸਤ ਸੁੰਨ ਊਪਰ ਸਤ ਕੀ ਨਗਰੀ, ਬਾਟ ਬਿਹੰਗਮ ੧ ਬਾਂਕੀ ਡਗਰੀ ॥
ਸੋ ਪਹੁੰਚੇ ਚਾਲੈ ਬਿਨ ਪਗ ਰੀ, ਐਸਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ ਹੈ ॥੧੩॥
ਪਹਲੀ ਚਕਰੀ ਸਮਾਧ ਕਹਾਈ, ਜਿਨ ਹੰਸਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ਬੇਦ ਭਰਮ ਸਬ ਦਿਓ ਉੜਾਈ, ਤਿਰਗੁਨ ਤਜਿ ਭਏ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ॥੧੪॥
ਦੂਜੀ ਚਕਰੀ ਅਗਾਧ ਕਹਾਈ, ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਗ ਦ੍ਰੋਹ ਕਰਾਈ ॥
ਪੀਛੇ ਆਨਿ ਗਹੇ ਸਰਨਾਈ, ਸੋ ਯਹਾਂ ਆਨ ਪਧਾਰਾ ਹੈ ॥੧੫॥
ਤੀਜੀ ਚਕਰੀ ਮੁਨਿਕਰ ਨਾਮਾ, ਜਿਨ ਮੁਨਿਅਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਤਿ ਜਾਨਾ ॥
ਸੋ ਮੁਨਿਅਨ ਯਹਾਂ ਆਇ ਰਹਾਨਾ, ਕਰਮ ਭਰਮ ਤਜਿ ਡ਼ਾਰਾ ਹੈ ॥੧੬॥
ਚਉਥੀ ਚਕਰੀ ਧੁਨਿ ਹੈ ਭਾਈ, ਜਿਨ ਹੰਸਨ ਧੁਨਿ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈ ॥
ਧੁਨਿ ਸੰਗ ਪਹੁੰਚੇ ਹਮਰੇ ਪਾਹੀਂ, ਯਹ ਧੁਨਿ ਸਬਦ ਮੰਝਾਰਾ ਹੈ ॥੧੭॥
ਪੰਚਮ ਚਕਰੀ ਰਾਸ ਜੋ ਭਾਖੀ, ੨ ਅਲਮੀਨਾ ਹੈ ਤਹਂ ਮਧਿ ਝਾਂਕੀ ॥
ਲੀਲਾ ਕੋਟ ਅਨੰਤ ਵਹਾਂ ਕੀ, ਜਹਂ ਰਾਸ-ਬਿਲਾਸ ਅਪਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥
ਸ਼ਸ਼ਟਮ ਚਕਰੀ ਬਿਲਾਸ ਕਹਾਈ, ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਬਾਹੀ ॥
ਛੂਟਤੇ ਦੇਂਹ ਜਗਹ ਯਹਾਂ ਪਾਈ, ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਭਵ ਅਵਤਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥
ਸਤਵੀਂ ਚਕਰੀ ਬਿਨੋਦ ਕਹਾਨਉ, ਕੋਟਿਨ ਬੰਸ ਗੁਰਨ ਤਹਂ ਜਾਨਉ ॥
ਕਲਿਮੇਂ ਬੋਧ ਕਿਆ ਜਿਉਂ ਭਾਨਉ, ਅੰਧਕਾਰ ਖੋਇਆ ਉਜਿਆਰਾ ਹੈ ॥੨੦॥
ਅਠਵੀਂ ਚਕਰੀ ਅਨੁਰੋਧ ਬਖਾਨਾ, ਤਹਾਂ ਜੁਲਹਦੀ ਤਾਨਾ ਤਾਨਾ ॥
ਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਕਬੀਰ ਬਖਾਨਾ, ਜਓ ਸਬ ਸੰਤਨ ਸਿਰ ਧਾਰਾ ਹੈ ॥੨੧॥
ਐਸੀ ਐਸੀ ਸਹਸ ਕਰੋੜੀ, ਊਪਰ ਤਲੇ ਰਚੀ ਜਿਉਂ ਪਉੜੀ ॥
ਗਾਦੀ ਅਦਲੀ ਰਹੀ ਸਿਰਮਉਰੀ, ਜਹਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੰਦੀਛੋਰਾ ਹੈ ॥੨੨॥
ਅਨੁਰੋਧੀ ਕੇ ਊਪਰ ਭਾਈ, ਪਦ ਨਿਰਬਾਨ ਕੇ ਨੀਚੇ ਤਾਹੀ ॥
ਪਾਂਚ ਸੰਖ ਹੈ ਯਾਹੀ ਊਂਚਾਈ, ਜਹਂ ਅਦਭੁਤ ਠਾਠ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ॥੨੩॥
ਸੋਲਹ ਸੁਤ ਹਿਤ ਦੀਪ ਰਚਾਈ, ਸਬ ਸੁਤ ਰਹੈਂ ਤਾਸੁ ਕੇ ਮਾਹੀਂ ॥
ਗੋਦੀ ਅਦਲ ਕਬੀਰ ਯਹਾਂ ਹੀ, ਜਓ ਸਬਹਿਨ ਮੇਂ ਸਰਦਾਰਾ ਹੈ ॥੨੪॥
ਪਦ ਨਿਰਬਾਨ ਹੈ ਅਨੰਦ ਅਪਾਰਾ, ਨੂਤਨ ਸੂਰਤ ਲੋਕ ਸੁਧਾਰਾ ॥

੧– ਟੇਢੀ ਗੈਲ ॥ ੨– ਅਤਿ ਬਿਚਿਤ੍ਰ ॥

ਸਤੱਪੁਰੁਸ਼ ਨੂਤਨ ਤਨ ਧਾਰਾ, ਜਓ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਤਨ ਸਾਰਾ ਹੈ ॥੨੫॥
ਆਗੇ ਸਤਲੋਕ ਹੈ ਭਾਈ, ਸੰਖਨ ਕੋਸ ਤਾ ਕੀ ਊਂਚਾਈ ॥
ਹੀਰਾ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਜੜਾਈ, ਜਹੰ ਅਦਭੁਤ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥
ਬਾਗ ਬਗੀਚੇ ਖਿਲੀ ਫੁਲਵਾਰੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਹਰੇਂ ਹੋ ਰਹੀਂ ਜਾਰੀ ॥
ਹੰਸਾ ਕੇਲ ਕਰਤ ਤਹੰ ਭਾਰੀ, ਜਹੰ ਅਨਹਦ ਘੁਰੈ ਅਪਾਰਾ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥
ਤਾ ਮਧਿ ਅਧਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਗਾਜੈ, ਪੁਰੁਸ਼ ਸਬਦ ਤਹੰ ਅਧਿਕ ਬਿਰਾਜੈ ॥
ਕੋਟਿਨ ਸੂਰ ਰੋਮ ਇਕ ਲਾਜੈ, ਐਸਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੀਦਾਰਾ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥
ਹੰਸ ਹੰਸਨੀ ਆਰਤਿ ਉਤਾਰੈਂ, ਖੋੜਸ ਭਾਨੂ ਸੂਰ ਪੁਨਿ ਚਾਰੈਂ ॥
ਪਦ ਬੀਨਾ ਸਤ ਸਬਦ ਉਚਾਰੈਂ, ਜਓ ਬੇਧਤ ਹਿਏ ਮੰਝਾਰਾ ਹੈ॥ ੨੯ ॥
ਤਾ ਪਰ ਅਗਮ ਮਹਲ ਇਕ ਨਿਆਰਾ, ਸੰਖਨ ਕੋਟਿ ਤਾਸੁ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥
ਬਾਗ ਬਾਵੜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ, ਜਹੰ ਅਧਰੀ ਚਲੈਂ ਫੁਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥
ਮੋਤੀ ਮਹਲ ਔਰ ਹੀਰਨ ਚਉਂਰਾ, ਸੇਤ ਬਰਨ ਤਹੰ ਹੰਸ ਚਕੋਰਾ ॥
ਸਹਸ ਸੂਰ ਛਬਿ ਹੰਸਨ ਜੋਰਾ, ਐਸਾ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰਾ ਹੈ॥ ੩੧ ॥
ਅਧਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਜਿੰਦਾ ਸਾਈਂ, ਅਰਬਨ ਸੂਰ ਰੋਮ ਸਮ ਨਾਹੀਂ ॥
ਹੰਸ ਹਿਰੰਬਰ ਚੰਵਰ ਢੁਲਾਈਂ, ਐਸਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥
ਤਹੰ ਅਧਰੀ ਊਪਰ ਅਧਰ ਧਰਾਈ, ਸੰਖਨ ਸੰਖ ਤਾਸੁ ਊਂਚਾਈ ॥
ਝਿਲਮਿਲ ਹਟ ਸੋ ਲੋਕ ਕਹਾਈ, ਜਹੰ ਝਿਲਮਿਲ ਝਿਲਮਿਲ ਸਾਰਾ ਹੈ॥ ੩੩ ॥
ਬਾਗ ਬਗੀਚੇ ਝਿਲਮਿਲ ਕ੍ਰਿਆਰੀ, ਰਤਨਨ ਜੜੇ ਪਾਤ ਔਰ ਡਾਰੀ ॥
ਮੋਤੀ ਮਹਲ ਔਰ ਰਤਨ ਅਟਾਰੀ, ਤਹੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਦੇਹ ਪਧਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩੪ ॥
ਕੋਟਿਨ ਭਾਨੁ ਹੰਸ ਕਓ ਰੂਪਾ, ਧੁਨਿ ਹੈ ਵਹਾਂ ਕੀ ਅਜਬ ਅਨੂਪਾ ॥
ਹੰਸਾ ਕਰਤ ਚੰਵਰ ਸਿਰ ਭੂਪਾ, ਬਿਨ ਕਰ ਚੰਵਰ ਢੁਲਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥
ਹੰਸਾ ਕੇਲ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਲਾਈ, ਏਕ ਹੰਸ ਕੇ ਜਓ ਚਿਤ ਆਈ ॥
ਦੂਜਾ ਹੰਸਾ ਸਮਝਿ ਪੁਨੀ ਜਾਈ, ਬਿਨ ਮੁਖ ਬੈਨ ਉਚਾਰਾ ਹੈ॥ ੩੬ ॥
ਤਾ ਆਗੇ ਨਿਹਲੋਕ ਹੈ ਭਾਈ, ਪੁਰੁਸ਼ ਅਨਾਮੀ ਅਕਹ ਕਹਾਈ ॥
ਜਓ ਪਹੁੰਚੈ ਜਾਨੈਂਗੇ ਵਾਹੀ, ਕਹਨ ਸੁਨਨ ਤੇਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ੩੭ ॥
ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਵਹਾਂ ਕਛੁ ਨਾਹੀਂ, ਠਉਰ ਠਾਂਵ ਕਛੁ ਦੀਸੈ ਨਾਹੀਂ ॥

੧ ਅਰਜ ੨ ਤੂਲ ਕਛੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨ ਆਈ, ਕੈਸੇ ਕਹੂੰ ੩ ਸੁਮਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥
ਜਾਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਹੈਂ ਸਾਈਂ, ਗਗਨੀ ਮਾਰਗ ਪਾਵੈ ਤਾਹੀ ॥
ਸਤੱਰ ਪਰਲੈ ਮਾਰਗ ਮਾਹੀਂ, ਜਬ ਪਾਵੈ ਦੀਦਾਰਾ ਹੈ॥ ੩੯ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਮੁਖ ਕਹਾ ਨ ਜਾਈ, ਨਾ ਕਾਗਦ ਪਰ ਅੰਕ ਚੜ੍ਹਾਈ॥
ਮਾਨਓ ਗੂੰਗੇ ਸਮ ਗੁੜ ਖਾਈ, ੪ ਸੈਨਨ ੫ ਬੈਨ ਉਚਾਰਾ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਕਾਇਆ ੬ਗਢ ਜੀਤਹੁ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਟੇਕੁ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਕਓ ਚਹੁੰ ਓਰ ੭ਮੰਡਓ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਖ਼ਿਆਲ ਬਨਾਈ ॥
ਕਨਕ ਕਾਮਿਨੀ ਫੰਦਾ ੮ ਰੋਪੈ, ਜਗ ਰਾਖੈ ੯ ਬਿਲਮਾਈ ॥ ੧ ॥
ਪਾਂਚਓਂ ਮੁਰਚਾ ਗਢ ਕੈ ਭੀਤਰ, ਤਹਾਂ ਲਾਂਘਿ ਕੈ ਜਾਈ ॥
ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਨਸਾ ਕਹੀਐ, ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਬਨੀ ਜਓ ਖਾਈ ॥ ੨ ॥
ਪੱਚਿਸ ਸੁਭਾਵ ਜਹੰ ਨਿਸਿਦਿਨ ਬਿਆਪੈ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੋਊ ਭਾਈ ॥
ਲਾਲਚ ਲੋਭ ਖੜੇ ਦਰਵਾਜੇ, ਮੋਹ ਕਟੈ ਠਕੁਰਾਈ ॥ ੩ ॥
ਮੂਲ ਕੰਵਲ ਪਰ ਆਸਨ ਕੀਨਉ, ਗੁਰੁ ਕਓ ਸੀਸ ਨਵਾਈ ॥
ਛਵਉਂ ਕੰਵਲ ਇਕ ਸੁਰ ਮੇਂ ਬੇਧੇ, ਚੜ੍ਹਉ ਗਗਨ ਗਢ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥
ਗਿਆਨ ਕੈ ਘੋੜਾ ਧਿਆਨ ਕੈ ੧੦ ਪਾਖਰ, ਜੁਗਤਿ ਕਉ ਜੀਨ ਬਨਾਈ ॥
ਸਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਦੋਉ ਲਗੀ ੧੧ ਪਾਵਰੀ, ਬਿਬੇਕ ਲਗਾਮ ਲਗਾਈ ॥ ੫ ॥
ਸੀਲ ਛਿਮਾ ਕੇ ੧੨ ਬਖਤਰ ਪਹਿਰੈ, ਤਤ ਤਰਵਾਰ ਗਹਾਈ ॥
ਸਾਜਨ ਸੁਰਤਿ ਚੜ੍ਹਿ ਛਾਜੈ ਊਪਰ, ਨਿਰਤਿ ਕੇ ੧੩ ਸਾਂਗ ਗਹਾਈ ॥ ੬ ॥
ਸਤਏਂ ਕੰਵਲ ਤ੍ਰਿਕੁਟ ਕੇ ਭੀਤਰ, ਵਹਾਂ ਪਹੁੱਚਿ ਕੇ ਜਾਈ ॥
ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਦੇਵ ਨਿਰੰਜਨ, ਵੇਦਨ ਉਨਕਓ ਗਾਈ ॥ ੭ ॥
ਬੰਕਨਾਲ ਕੀ ੧੪ ਅਓਘਟ ਘਾਟੀ, ਤਹਾਂ ਨ ਪਗ ਠਹਰਾਈ ॥
ਉਅੰ ਰਰੰਗ ਅੜੇ ਜਹੰ ਦੁਇ ਦਲ, ਅਜਪਾ ਨਾਮ ਸਹਾਈ ॥ ੮ ॥

੧–ਚਉੜਾਈ॥ ੨-ਲੰਬਾਈ॥ ੩–ਗਿਨਤੀ॥ ੪-ਇਸ਼ਾਰੋਂ ਮੇਂ॥ ੫-ਬਚਨ॥ ੬-ਕਿੱਲਾ॥
੭-ਅਰਥਾਤ ਬਿਆਪਿਓ ਹੈ॥ ੮- ਡਾਲੈ ਹੈ॥ ੯–ਅਟਕਾਕਰ॥ ੧੦-ਢਾਲ ॥ ੧੧-ਰਿਕਾਬ
੧੨--ਲੜਾਈ ਲੜਨੇ ਕੀ ਲੋਹੇ ਕੀ ਵਰਦੀ॥ ੧੩–ਨੇਜ਼ਾ ਯਾ ਬਲੱਮ॥ ੧੪-ਕਠਿਨ॥

ਜੋਜਨ ਏਕ ਖਰਬ ਕੇ ਆਗੇ, ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਦੇਹ ਰਹਾਈ ॥
ਸੇਤ ਕੰਵਲ ਨਿਸ–ਬਾਸਰ ਫੂਲੈ, ਸੋਭਾ ਬਰਨਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੯ ॥
ਸੇਤ ਛਤ੍ਰ ਔਰ ਸੇਤ ਸਿੰਘਾਸਨ, ਸੇਤ ਧੁਜਾ ਫਹਰਾਈ ॥
ਕੋਟਿਨ ਭਾਨੁ ਚੰਦ੍ਰ ਤਾਰਾਗਨ, ਛਤ੍ਰ ਕੀ ਛਾਂਹ ਰਹਾਈ ॥ ੧੦ ॥
ਮਨ ਮੇਂ ਮਨ ਨੈਨਨ ਮੇਂ ਨੈਨਾ, ਮਨ ਨੈਨ ਏਕ ਹੋਇ ਜਾਈ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਗਿਨਿ ਮਿਲਤ ਪਿਆ ਕਉ, ਤਨ ਕੇ ਤਪਨ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧੧ ॥
ਦੁਆਦਸ ਊਪਰ ਅਜਪਾ ਫੇਰੈ, ਮਨੈ ਪਵਨ ਥਕਿ ਜਾਈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਮਿਲੇ ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ, ਸਬਦ ਮੇਂ ਸੁਰਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧੨ ॥

ਚਲੁ ਹੰਸਾ ਵਾ ਦੇਸ, ਜਹਾਂ ਤੋਰ ਪਿਆ ਬਸੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਵਹਿ ਦੇਸਵਾ ਮੇਂ ੧ ਅਰਧਮੁਖ ਕੁਈਆਂ, ੨ ਸਾਂਕਰ ਵਾਕੈ ੩ ਮੋਹੜ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਗਿਨੀ ਹੈ ਪਨਿਹਾਰਿਨਿ, ਭਰੈ ਠਾਡ ਬਿਨ ਡੋਰ ॥ ੧ ॥
ਵਹਿ ਦੇਸਵਾ ਬਾਦਰ ਨ ਉਮਡੈ, ਰਿਮਝਿਮ ਬਰਸੈ ਮੇਹ ॥
ਚਉਬਾਰੇ ਮੇਂ ਬੈਠਿ ਰਹਹੁ ਨਾ, ਜਾ ਭਜਿਹੁ ੪ ਨਿਰਦੇਹ ॥ ੨ ॥
ਵਹਿ ਦੇਸਵਾਂ ਮੇਂ ਨਿਤ ਪੂਰਨਿਮਾ, ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੋਇ ਅੰਧੇਰ ॥
ਏਕ ਸੁਰਜ ਕੈ ਕਉਨ ਬਤਾਵੈ, ਕੋਟਿਨ ਸੁਰਜ ਉਜੇਂਰ ॥ ੩ ॥
ਲਛਮੀ ਵਾ ਘਰ ਝਾੜੂ ਦੇਤ ਹੈ, ਸਿਵ ਕਰਤੈ ਕੋਤਵਾਲੀ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾਕੈ ਬਨੈ ਟਹਲੁਵਾ, ਬਿਸਨੁ ਕਰੈ ਚਰਵਾਹੀ ॥ ੪ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ੫ ਈ ਪਦ ਹੈ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥
ਜਉ ਈ ਪਦ ਕੈ ਅਰਥ ਲਗਾਵੈ, ਪਹੁੰਚੈ ਮੂਲ ਠਿਕਾਨੀ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਪੀਆ ਪ੍ਰੇਮਰਸ ਪਿਆਲਾ, ਸੋਈ ਜਨ ਹੈ ਮਤਵਾਲਾ ॥ ੧ ॥
ਮੂਲ ਚਕ੍ਰ ਕਉ ਬੰਦ ਲਗਾਵੈ, ਉਲਟੀ ਪਵਨ ਚੜ੍ਹਾਵੈ ॥
ਜਰਾ ਮਰਨ ਭੈ ਬਿਆਪੈ ਨਾਹੀਂ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਨੀ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥
ਬਿਨ ਧਰਨੀ ਹਰਿਮੰਦਿਰ ਦੇਖਾ, ਬਿਨ ਸਾਗਰ ਝਰ ਪਾਨੀ ॥

੧–ਉਲਟੇ ਮੁਖ ਵਾਲਾ ਕੂਆਂ ॥ ੨–ਤੰਗ ॥ ੩–ਮੁਹਾਨਾ ॥ ੪–ਬਿਨਾ ਦੇਹੀ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਸੁਰਤਿ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ॥ ੫–ਯਹ ॥

ਬਿਨ ਦੀਪਕ ਮੰਦਿਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਬੋਲੈ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਨੀ ॥ ੩ ॥
ਇੰਗਲਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨ ਨਾੜੀ, ਉਨਮੁਨ ਕੇ ਘਰ ਮੇਲਾ ॥
ਅਸ਼ਟ ਕੰਵਲ ਪਰ ਕੰਵਲ ਬਿਰਾਜੈ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਅਲਬੇਲਾ ॥ ੪ ॥
ਚਾਂਦ ਨ ਸੂਰਜ ਦਿਵਸ ਨਹਿੰ ਰਜਨੀ, ਤਹਾਂ ਸੁਰਤਿ ਲਓ ਲਾਵੈ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਐ ਮਗਨ ਹੋਇ ਬੈਠੈ, ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਬਜਾਵੈ ॥ ੫ ॥
ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਏਕੈ ਘਰਿ ਰਾਖੈ, ਭੂਲਾ ਮਨ ਸਮਝਾਵੈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸਹਜ ਸਹਜ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ੬ ॥

ਆਜੁ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਏ ॥
੧ ਰਹਸ ਰਹਸ ਮੈਂ ਅੰਗਨਾ ਬੁਹਾਰਊਂ, ਮੋਤਿਅਨ ਚਉਕ ਪੁਰਾਏ ॥ ੧ ॥
ਚਰਨ ੨ ਪਖਾਰਿ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਕਰਿਕੇ, ਸਬ ਸਾਧਨ ਬਰਤਾਊਂ ॥
ਪਾਂਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲ ਗਾਵੈਂ, ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਉ ਲਾਊਂ ॥ ੨ ॥
ਕਰੂੰ ਆਰਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਛਾਵਰ, ਪਲ ਪਲ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਊਂ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਦਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ, ਪਰਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਰ ਪਾਊਂ ॥ ੩ ॥

ਆਜ ਸੁਬੇਲਓ ਸੁਹਾਵਨਉ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਆਏ ॥
ਚੰਦਨ ਅਗਰ ਬਸਾਏ, ਮੋਤਿਅਨ ਚਉਕ ਪੁਰਾਏ ॥ ੧ ॥
ਸੇਤ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬੈਠੇ ਸਤਿਗੁਰੁ, ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖਾ ॥
ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇਂ ਦਰਸਨ ਪਾਏ, ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਬਿਸੇਖਾ ॥ ੨ ॥
ਘਰ ਆਂਗਨ ਮੇਂ ਆਨੰਦ ਹੋਵੈ, ਸੁਰਤਿ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰ ॥
ਝਰਿ ਝਰਿ ਪੜੈ ਅਮੀਰਸ ਦੁਰਲਭ, ਹੈ ਨੇੜੇ ਨਹਿੰ ਦੂਰ ॥ ੩ ॥
ਦੁਆਦਸ ਮੱਧ ਦੇਖਿ ਲੈ ਜਾਈ, ਬਿਚ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪਾ ॥
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਮਧੱ ਤੂ ਸੇਜ ਨਿਰਖ ਲੇ, ਨਹਿੰ ਮੰਤਰ ਨਹਿੰ ਜਾਪਾ ॥ ੪ ॥
ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਜਓ ਲਖਿਹੈ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਓ ਜੀਵਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਧਰਮਦਾਸ ਸੇ, ਭੇਂਟਿ ਲੈ ਅਪਨਓ ਪੀਵਾ । ੫ ॥

੧—ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਮੇਂ ਭਰਕਰ ॥ ੨—ਧੋਕਰ ॥

ਆਜ ਦਿਨ ਕੇ ਮੈਂ ਜਾਊਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਟੇਕ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਸੇਰੇ ੧ ਪਹੁਨਾ ॥ ਘਰ ਆਂਗਨ ਲਗੈ ੨ ਸੁਹਉਨਾ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧ ਸੰਤ ਲਗੇ ਮੰਗਲ ਗਾਵਨ ॥ ਭਏ ਮਗਨ ਲਖਿ ਛਬਿ ਮਨ-ਭਾਵਨ॥੨॥
ਚਰਨ ਪਖਾਰੂੰ ੩ ਬਦਨ ਨਿਰਾਰੂੰ ॥ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਬ ਗੁਰੁ ਪਰ ਵਾਰੂੰ॥੩॥
ਜਾ ਦਿਨ ਆਏ ਸਾਧ ਧਨ ਸੋਈ ॥ ਹੋਤ ਅਨੰਦ ਪਰਮ-ਸੁਖ ਹੋਈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਮੇਰੀ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥ ੪ ॥
ਸੁਰਤਿ ਲਗੀ ਸਤਨਾਮ ਕੀ-ਆਸਾ ॥ ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਦਾਸਨ ਕਰ ਦਾਸਾ ॥੫॥

ਕਬ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਹਹੁ ੪ ਸਨੇਹੀ ਆਇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਲੋਭ ਮੋਹ ਕਓ ਜਾਰ ਬਨੋ ਹੈ, ਤਾਮੇਂ ਰਹਿਓ ਅਰੁਝਾਇ ॥
ਜਾਕੀ ਸਾਚੀ ਲਗਨ ਲਗੀ ਹੈ, ਸੋ ਵਾ ਘਰ ਕੋ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਨੀ ਸਬਦ ਕੁੰਡ ਮੇਂ, ਨਿਰਤਿ ਰਹੀ ਲਓ ਲਾਇ ॥
ਪਿਆ ਬਿਨਾ ਯੋਂ ਪਿਆਰੀ ੫ ਤਲਫੈ, ਤਲਫਿ ਤਲਫਿ ਜਿਅ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥
ਚਲਹੁ ਸਖੀ ਵਹ ਦੇਸੈ ਚਲਿਐ, ਜਹਾਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਓ ਠਾਂਇ ॥
ਹੰਸ ੬ ਹਿਰੰਬਰ ਚੰਵਰ ਢੁਰਤ ਹੈਂ, ਤਨ ਕੀ ਤਪਨ ਬੁਝਾਇ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸਬਦ ਸੁਨਹੁ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥
ਨਾਮ ਪਾਨ ੭ ਪਾਂਜੀ ਜਉ ਪਾਵੇ, ਸੋ ਵਾ ਲੋਕੈ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜਓ ਤੂ ਪਿਆ ਕੀ ਲਾਡਲੀ, ਅਪਨਾ ਕਰਿਲੈ ਰੀ ॥
੮ ਕਲਹ ਕਲਪਨਾ ਮੇਟ ਕੇ, ਚਰਨਨ ਚਿਤ ਦੈ ਰੀ ॥੧॥
ਪਿਅ ਕਉ ਮਾਰਗ ਕਠਿਨ ਹੈ, ਖਾਂਡੇ ਕੀ ੯ ਧਾਰਾ ॥
ਡਿਗਮਿਗੈ ਤਓ ਗਿਰਿ ਪੜੈ, ਨਹਿੰ ਉਤਰੈ ਪਾਰਾ ॥੨॥
ਪਿਅ ਕਉ ਮਾਰਗ ਸੁਗਮ ਹੈ, ਤੇਰੀ ਚਾਲ ੧੦ ਅਨੇੜਾ ॥

੧–ਮੇਹਮਾਨ ॥੨–ਸੁੰਦਰ ॥੩– ਮੁਖ ॥ ੪– ਪ੍ਰੀਤਮ ॥ ੫–ਤੜਫੈ ॥ ੬–ਸੁਨਹਰੀ ਰੰਗ ਕਾ ॥ ੭– ਮਾਰਗ ॥ ੮— ਮਨਕੀ ਖਟਪਟ ਅਥਵਾ ਸੰਕਲਪ-ਵਿਕਲਪ ॥ ੯—ਤਲਵਾਰਕੀ ਧਾਰ ॥ ੧੦—ਅਨੁਚਿਤ ॥

ਨਾਚਿ ਨ ਜਾਨੈ ਬਾਵਰੀ, ਕਹੈ ਆਂਗਨ ਟੇਢਾ ॥ ੩ ॥
ਜਉ ਤੂ ਨਾਚਨ ਨੀਕਸੀ, ਤਉ ਘੂੰਘਟ ਕੈਸਾ ॥
ਘੂੰਘਟ ਕਾ ਪਟ ਖੋਲਿ ਦੇ, ਮਤ ਕਰੈ ਅੰਦੇਸਾ ॥ ੪ ॥
ਚੰਚਲ ਮਨ ਇਤ ਉਤ ਫਿਰੈ, ਪਤਿਬਰਤ ਜਨਾਵੈ ॥
ਸੇਵਾ ਲਾਗੀ ੧ ਆਨ ਕੀ, ਪਿਅ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥
ਪਿਅ ਖੋਜਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਥਕੈ, ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਦੇਵਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ, ਕਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ॥੬॥

ਬਹੁਤ ਦਿਨਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਏ ॥ ਭਾਗ ਭਲੇ ਘਰ ਬੈਠੇ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥
ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਮਹਾ ਮਨ ਰਾਖਹੁ ॥ ਨਾਮ ੨ ਰਸਾਇਨ ਰਸਨਾ ਚਾਖਹੁ ॥ ੨ ॥
ਮੰਦਿਰ ਮਹਾ ਭਇਓ ਉਜਿਆਰਾ ॥ ਲੈ ਸੂਤੀ ਅਪਨਓ ਪਿਅ ਪਿਆਰਾ ॥ ੩ ॥
ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ ਜਓ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਕਹਾ ਕਹੂੰ ਪਿਅ ਤੁਮਰੀ ਬੜਾਈ ॥੪॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਮੈਂ ਕਛੁ ਨਹਿੰ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥ ਸਹਜ ਸੁਹਾਗ ਪਿਆ ਮੋਹਿ ਦੀਨ੍ਹਾ ॥੫॥

ਸਬਦ ਕੀ ਚੋਟ ਲਗੀ ਹੈ ਤਨ ਮੇਂ ॥ ਘਰ ਨਹਿੰ ਚੈਨ ਚੈਨ ਨਹਿੰ ਬਨ ਮੇਂ ॥ ੧ ॥
ਢੂੰਢਤ ਫਿਰਊਂ ਪੀਵ ਨਹਿੰ ਪਾਵਊਂ ॥ ਅਉਖਧਿ ੩ ਮੂਰਿ ਖਾਇ ਗੁਜਰਾਵਊਂ ॥ ੨ ॥
ਤੁਮ ਸੇ ਬੇਦ ਨ ਹਮ ਸੇ ਰੋਗੀ ॥ ਬਿਨ ਦਿਦਾਰ ਕਿਉਂ ਜਿਐ ਬਿਉਗੀ ॥੩॥
ਏਕੈ ਰੰਗ ਰੰਗੀ ਸਬ ਨਾਰੀ ॥ ਨਾ ਜਾਨਊਂ ਕੋ ਪਿਅ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ॥ ੪ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਕੋਇ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਬਿਨ ਨੈਨਨ ਦੀਦਾਰ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਚਲੀ ਮੈਂ ਖੋਜ ਮੇਂ ਪਿਅ ਕੀ ॥ ਮਿਟੀ ਨਹਿੰ ਸੋਚ ਯਹ ਜਿਅ ਕੀ ॥ ੧ ॥
ਰਹੈ ਨਿਤ ਪਾਸ ਹੀ ਮੇਰੇ ॥ ਨ ਪਾਊਂ ਯਾਰ ਕਉ ੪ ਹੇਰੇ ॥ ੨ ॥
ਬਿਕਲ ਚਹੁੰ ੫ ਓਰ ਕਓ ਧਾਊਂ ॥ਤਬਹੂ ਨਹਿੰ ਕੰਤ ਕਓ ਪਾਊਂ ॥ ੩ ॥
ਧਰਊਂ ਕੇਹਿ ਭਾਂਤਿ ਸੇ ਧੀਰਾ ॥ ਗਇਓ ਗਿਰਿ ਹਾਥ ਸੇ ਹੀਰਾ ॥ ੪ ॥

੧–ਦੂਸਰੇ ਇਸ਼ਟ ਕੀ ॥ ੨–ਨਾਮਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ੩–ਦਵਾਈ ਬੂਟੀ ॥ ੪–ਢੂਢਨੇ ਸੇ ॥ ੫–ਚਾਰਉਂ ਤਰਫ਼ ॥

ਕਟੀ ਜਬ ਨੈਨ ਕੀ ੧ ਝਾਈਂ ॥ ਲਖਿਓ ਤਬ ਗਗਨ ਮੇਂ ਸਾਈਂ ॥ ੫ ॥
ਕਬੀਰਾ ਸਬਦ ਕਹਿ ਭਾਸਾ ॥ ਨੈਨ ਮੇਂ ਯਾਰ ਕਓ ਬਾਸਾ ॥ ੬ ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਹਮ ਤੇਂ ਬਿਗਰੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸੀਲ ਧਰਮ ਜਪ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਨ੍ਹੀ, ਹਉਂ ਅਭਿਮਾਨਿ ੨ ਟੇਢ ਪਗ ਰੀ ॥੧॥
ਅਮਰ ਜਾਨਿ ੩ ਸੰਚੀ ਯਹ ਕਾਇਆ ਸੋ ਮਿਥਿਆ ਕਾਂਚੀ ਗਗਰੀ ॥੨॥
ਜਿਨਿ ਨਿਵਾਜ ਸਾਜ ਸਬ ਕੀਨ੍ਹੇ, ਤਿਨਹਿ ਬਿਸਾਰਿ ਅਓਰ ਲਗਰੀ ॥੩॥
੪ ਸੰਧਿਕ ਸਾਧ ਕਬਹੂੰ ਨਹਿੰ ਭੇਟਿਓ, ਸਰਨ ਪਰੈ ਜਿਨਕੀ ੫ ਪਗ ਰੀ ॥੪॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਇਕ ਬਿਨਤੀ ਸੁਨਿਐ, ਮਤ ਘਾਲਓ ਜਮ ਕੀ ੬ ਖਵਰੀ ॥੫॥

ਸੁਨਹੁ ਅਹੋ ਮੇਰੀ ੭ ਰਾਂਧ ਪਰਉਸਿਨ, ਆਜ ਸੁਹਾਗਿਨ ਅਨੰਦ ਭਰੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸਬਦ ਬਾਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਮਾਰਿਓ, ਸੋਵਤ ਤੇਂ ੮ ਧਨ ਚਉਂਕਿ ਪਰੀ ॥
ਬਹੁਤ ਦਿਨਨ ਤੇਂ ਗਈ ਮੈਂ ਖੇਲਨ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਬ ਭਟਕਿ ਮਰੀ॥੧॥
ਯਾ ਤਨ ਮੇਂ ੯ ਬਟ-ਮਾਰ ਬਹੁਤ ਹੈਂ, ਛਿਨ ਛਿਨ ਰੋਕਤ ਘਰੀ ਘਰੀ ॥
ਜਬ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ ਧੁਨਿ ਸੁਨਿ ਪਾਈ, ਛਾਂਡਿ ਸਖਿਨ ਭਈ ਬਿਲਗ ਖੜੀ ॥੨॥
ਪਾਂਚ ਪਚੀਸ ਕਿਐ ਬਸ ਅਪਨੇ, ਪਿਆ ਮਿਲਨ ਕੀ ਚਾਹ ਧਰੀ ॥
ਸਬਦ ਬਿਬੇਕ ਚੁਨਰਿਆ ਪਹਿਰੇ, ਗਿਆਨ ਗਲੀ ਮੇਂ ਭਈ ਖੜੀ ॥੩॥
ਦੀਪਕ ਗਿਆਨ ਲਿਐ ਕਰ ਅਪਨੇ, ਨਿਰਖਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਈ ਮੋਦ ਭਰੀ ॥
ਮਿਟਿ ਗਓ ਭਰਮ ਦੂਰ ਭਓ ਧੋਖਓ, ਉਲਟਿ ਮਹਲ ਮੇਂ ਖਬਰ ਪਰੀ ॥੪॥
ਦੇਖਿ ਪਿਅ ਕਓ ਰੂਪ ਮਗਨ ਭਈ, ਨਿਰਖਿ ਸੇਜ ਪਰ ਧਾਇ ਚੜੀ ॥
ਕਰਤ ਬਿਲਾਸ ਪਿਆ ਅਪਨੇ ਸੰਗ, ੧੦ ਪਉਢਿ ਸੇਜ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਰੀ ॥੫॥
ਸੁਖਸਾਗਰ ਸੇ ਬਿਲਸਨ ਲਾਗੀ, ਬਿਛਰੈ ਪਿਅ ਧਨ ਮਿਲਿ ਜਓ ਗਈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਮਿਲੀ ਜਬ ਪਿਅ ਸੇ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਓ ਅਮਰ ਭਈ ॥੬॥

੧–ਜਾਲਾ ਯਾ ਪਰਦਾ॥ ੨–ਟੇਢੀ ਚਾਲ ਵਾਲਾ ॥ ੩–ਸੇਵਨ ਕਰੀ ॥ ੪–ਮਾਲਿਕ ਸੇ ਮਿਲਾਨੇ ਵਾਲੇ ਸੰਤਜਨ ॥ ੫–ਚਰਣ ॥ ੬–ਹਵਾਲੇ ॥ ੭–ਪਿਆਰੀ॥ ੮–ਇਸਤ੍ਰੀ (ਅਰਥਾਤ ਸੁਰਤਿ) ॥ ੯–ਡਾਕੂ ਲੁਟੇਰੇ ॥ ੧੦–ਲੇਟੀ ॥

ਅਬ ਤੋਹਿ ਜਾਨ ਨ ਦਿਊਂ ਪਿਉ ਪਿਆਰੇ ॥
ਜਿਉਂ ਭਾਵੈ ਤਿਉਂ ਰਹੁ ਹਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਬਹੁਤ ਦਿਨਨ ਕੇ ਬਿਛੁੜੇ ਪਾਏ ॥ ਭਾਗ ਭਲੇ ਘਰ ਬੈਠੇ ਆਏ ॥ ੨ ॥
ਚਰਨਨ ਲਾਗਿ ਕਰਉਂ ਸੇਵਕਾਈ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਖਊਂ ੧ ਅਰੁਝਾਈ ॥੩॥
ਆਜ ਬਸਹੁ ਮਮ ਮੰਦਿਰ ੨ ਚੋਖੇ ॥ ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਪੜਊਂ ਨਹਿੰ ਧੋਖੇ ॥੪॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਦੂਲਹਾ ਕਬ ਮਿਲਿਹਹੁ, ਭਗਤਨ ਕੇ ੩ ਰਛਪਾਲ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਜਲ ਉਪਜੀ ਜਲ ਹੀ ਸੇ ਨੇਹਾ, ਰਟਤ ਪਿਆਸ ਪਿਆਸ ॥
ਮੈਂ ਬਿਰਹਿਨਿ ਠਾਢੀ ਮਗ ੪ ਜੋਊਂ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸ ॥ ੧ ॥
ਛੋਡਿਓ ਗੇਹ ਨੇਹ ਲਗਿ ਤੁਮ ੇ, ਭਈ ਚਰਨ ਲਉਲੀਨ ॥
੫ ਤਾਲਾਬੇਲਿ ਹੋਤ ਘਟ ਭੀਤਰ, ਜੈਸੇ ਜਲ ਬਿਨ ਮੀਨ ॥ ੨ ॥
ਦਿਵਸ ਨ ਭੂਖ ਰੈਨ ਨਹਿੰ ਨਿਦ੍ਰਾ, ਘਰ ਅੰਗਨਾ ਨ ਸੁਹਾਇ ॥
ਸੇਜਰਿਆ ਬੈਰਿਨਿ ਭਈ ਹਮਕਓ, ਜਾਗਤ ਰੈਨ ਬਿਹਾਇ ॥ ੩ ॥
ਹਮ ਤਓ ਤੁਮਾਰੀ ਦਾਸੀ ਸਜਨਾ, ਤੁਮ ਹਮਰੇ ਭਰਤਾਰ ॥
ਦੀਨਦਇਆਲ ਦਇਆ ਕਰਿ ਆਓ, ਸਮਰਥ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ੪ ॥
ਕੈ ਹਮ ਪ੍ਰਾਨ ਤਜਤੁ ਹੈਂ ਪਿਆਰੇ, ਕੈ ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਲੇਵ ॥
ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਬਿਰਹ ਅਤਿ ਬਾਢਿਓ, ਅਬ ਤਓ ਦਰਸਨ ਦੇਵ ॥ ੫ ॥

ਹਮ ਤਓ ਏਕ ਹੀ ਕਰਿ ਜਾਨਓ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਦੋਇ ਕਹੈ ਤੇਹਿ ਕਓ ਦੁਬਿਧਾ ਹੈ, ਜਿਨਿ ਸਤਨਾਮ ਨ ਜਾਨਓ ॥ ੧ ॥
ਏਕੈ ਪਵਨ ਏਕ ਹੀ ਪਾਨੀ, ਏਕੈ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਓ ॥ ੨ ॥
ਇਕ ਮੱਟੀ ਕੇ ਘੜਾ ੬ ਗਢੇਲਾ, ਏਕੈ ੭ ਕਉਂਹਾਰਾ ੮ ਸਾਨਓ ॥ ੩ ॥
ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਕੇ ਜਗਤ ਭੁਲਾਨਓ, ਕਾਹੇ ਰੇ ਨਰ ੯ ਗਰਬਾਨਓ ॥ ੪ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਗੁਰੁ ਕੇ ਹਾਥ ਕਾਹੇ ਨ ਬਿਕਾਨਓ ॥ ੫ ॥

੧–ਅਟਕਾਕਰ ॥ ੨–ਕੁਛ ਸਮੇਤਕ ॥ ੩–ਰੱਛਾ ਕਰਨੇਵਾਲੇ ॥ ੪–ਰਾਸਤਾ ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ॥ ੫–ਤੜਫ਼ ॥ ੬–ਰਚੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੭–ਕੁੰਮ੍ਹਾਰ ॥ ੮–ਰਚਾਏ ਹੈਂ ॥ ੯–ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹੂਆ ਜਬ ਇਸਕ ਮਸਤਾਨਾ ॥ ਕਹੈਂ ਸਬ ਲੋਗ ਦੀਵਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸੇ ਲਾਗੀ ਸੋਈ ਜਾਨਾ ॥ ਕਹੇ ਸੇ ਦਰਦ ਕਿਆ ਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥
ਕੀਟ ਕਉ ਲੇ ਉੜੀ ਭ੍ਰਿੰਗੀ ॥ ਕੀਆ ਉਨ ਆਪ ਸੂੰ ਰੰਗੀ ॥ ੩ ॥
ਸੁਖਮਨਾ ਤੱਤ ਝੁਨਕਾਰਾ ॥ ਲਖੈ ਕੋਇ ਨਾਮ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ॥ ੪ ॥
ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਬੰਦਾ ॥ ਤੁਝੀ ਕੇ ਨੇਹ ਮੇਂ ਫੰਦਾ ॥ ੫ ॥
ਮਮਤ ਕੀ ਖਾਨ ਮੇਂ ਡੂਬਾ ॥ ਕਹਹੁ ਕਸ ਮਿਲੈ ੧ ਮਹਬੂਬਾ ॥ ੬ ॥
ਸਾਹਿਬ ੨ ਟੁਕ ਮਿਹਰ ਸੇ ਹੇਰਹੁ ॥ ਦਾਸ ਕਉ ਜਗਤ ਸੇ ਫੇਰਹੁ ॥ ੭ ॥
ਕਬੀਰਾ ੩ ਤਾਲਿਬਾ ਤੇਰਾ ॥ ਕੀਆ ਦਿਲ ਬੀਚ ਮੇਂ ਡੇਰਾ ॥ ੮ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਸਖੀ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਬਿਚਾਰ ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਨਾ ਯਹਿ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥
ਜਉ ਤੋਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਖਿਲਵਨਾ ਚਾਵ ॥ ਸੀਸ ਉਤਾਰਿ ਮਹਲ ਮੇਂ ਆਵ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਖਿਲਵਨਾ ਯਹੀ ਸੁਭਾਵ ॥ ਤੂ ਚਲਿ ਆਵ ਕਿ ਮੋਹਿ ਬੁਲਾਵ ॥ ੩ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਖਿਲਵਨਾ ਯਹੀ ੪ ਬਿਸੇਖ ॥ ਮੈਂ ਤੋਹਿ ਦੇਖੂੰ ਤੂ ਮੋਹਿੰ ਦੇਖ ॥ ੪ ॥
ਖੇਲਤ ਪ੍ਰੇਮ ਬਹੁਤ ਪਚਿ ਹਾਰੀ ॥ ਜਉ ਖੇਲਿਹੈ ਸੋ ਜਗ ਸੇ ਨਿਆਰੀ ॥੫॥
ਦੀਪਕ ਜਰੈ ਬੁਝੈ ਚਹੇ ਬਾਤਿ ॥ ਉਤਰਨ ਨ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮਰਸ ਮਾਤਿ ॥ ੬ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ੫ ਸਮਾਨ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ੬ ਸਮਾਨ ਅਉਰ ਨਹਿੰ ਆਨ ॥੭॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਏਕ ਤੂ, ਬੰਦਾ ਆਸਿਕ ਤੇਰਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਨਿਸਦਿਨ ਜਪ ਤੁਝ ਨਾਮ ਕਾ, ਪਲ ਬਿਸਰੈ ਨਾਹੀਂ ॥
ਹਰਦਮ ਰਾਖ ਹਜੂਰ ਮੇਂ, ਤੂ ਸਾਚਾ ਸਾਈਂ ॥ ੧ ॥
ਗਫਲਤ ਮੇਰੀ ਮੇਟਿ ਕੈ, ਮੋਹਿੰ ਕਰੁ ਹੁਸਿਆਰਾ ॥
ਭਗਤਿ ਭਾਵ ਬਿਸਵਾਸ ਮੇਂ, ਦੇਖਊਂ ਦਰਸ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਸਿਫਤ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਕਿਆ ਕਰਊਂ, ਤੁਮ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥
ਸੂਰਤ ਮੇਂ ਮੂਰਤਿ ਬਸੈ, ਸੋਈ ਨਿਰਖ ਕਬੀਰਾ ॥ ੩ ॥

੧—ਪ੍ਰੀਤਮ ॥ ੨—ਜ਼ਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰਉ ॥ ੩—ਤਲਬਗਾਰ ॥ ੪—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ॥ ੫—ਸਮਾਇਆ ॥ ੬—ਬਰਾਬਰ ॥

ਨਨਦੀ ਜਾਵ ਰੇ ਮਹਲਿਆ, ਆਪਨ ੧ ਬਿਰਨਾ ਜਗਾਵ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਭਉਜੀ ਸੋਵੈ ਜਗਾਏ ਨ ਜਾਗੈ, ਲੈ ਨ ਸਕੈ ਕਛੁ ਦਾਵ ॥
ਕਾਇਆ ਗਢ ਮੇਂ ਨਿਸਿ ਅੰਧਿਅਰਿਆ, ਕਉਨ ਕਰੈ ਵਾ ਕਓ ਭਾਵ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਕੈ ਅਗਿਨ ਦਇਆ ਕੈ ਦੀਪਕ, ਬਾਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਜਗਾਵ ॥
ਤਤੱ ਕੈ ਤੇਲ ਚੁਵੈ ਦੀਪਕ ਮੇਂ, ੨ ਮਦਨ ਮਸਾਲ ਜਰਾਵ ॥ ੨ ॥
ਭਰਮ ਕੈ ਤਾਲਾ ਲਗੇ ਮੰਦਿਰ ਮੇਂ, ਗਿਆਨ ਕੀ ਕੁੰਜੀ ਲਗਾਵ ॥
ਕਪਟ ਕਿਵਰਿਆ ਖੋਲਿ ਕੇ ਰੇ, ਯਹਿਬਿਧਿ ਪਿਅ ਕਓ ਜਗਾਵ ॥ ੩ ॥
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਰ ਵਹ ਪਤਿ ਸੁੰਦਰ ਹੈ, ਅਬ ਸੇ ਭੂਲਿ ਜਿਨਿ ਜਾਵ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਫਿਰਿ ਨ ਲਗੈ ੩ ਅਸ ਦਾਵ ॥ ੪ ॥

ਸੈਯਾਂ ਬੁਲਾਵੇ ਮੈਂ ਜੈਹਹੁੰ ਸਸੁਰੇ,
ਜਲਦੀ ਸੇ ੪ ਮਹਰਾ ਡੋਲਿਆ ਕਸ ਰੇ ॥ ੧ ॥
ਨੈਹਰ ਕੇ ਸਬ ਲੋਗ ਛੁਟਤ ਰੇ, ਕਹਾ ਕਰਊ ਅਬ ਕਛੁ ਨਹਿੰ ਬਸ ਰੇ ॥੨॥
ਬੀਰਨ ਆਵਹੁ ੫ ਗਰੇ ਤੋਰੇ ਲਾਗਊਂ,
ਫੇਰ ਮਿਲਬ ਹੋਇ ਨ ਜਾਨਉਂ ਕਸ ਰੇ ॥ ੩ ॥
ਚਾਲਨਹਾਰ ਭਈ ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ, ਰਹਊਂ ਬਾਬੁਲ ਤੋਰੀ ਨਗਰੀ ਸੁਬਸ ਰੇ॥੪॥
ਸਾਤ ਸਹੇਲੀ ਤਾ ਪੈ ਅਕੇਲੀ, ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕੋਊ ਏਕ ਨ ਦਸ ਰੇ ॥੫॥
ਗਵਨਾ ਚਾਲਾ ੬ ਤੁਰਾਵ ਲਗਓ ਹੈ, ਜੇ ਕੋਊ ਰੋਵੈ ਵਾ ਕਓ ਨ ਹੰਸ ਰੇ ॥੬॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ,
ਸੈਯਾਂ ਕੇ ਮਹਲ ਮੇਂ ਬਸਹੁ ਸੁਜਸ ਰੇ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰੁ ਦਿਅਨਾ ਬਾਰੁ ਰੇ, ਯਹ ਅੰਧ ਕੂਪ ਸੰਸਾਰ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਮਾਇਆ ਕੇ ਰੰਗ ਰਚੀ ਸਬ ਦੁਨਿਆਂ, ਨਹਿੰ ਸੂਝ ਪਰਤ ਕਰਤਾਰ ॥ ੧ ॥
ਪੁਰੁਸ਼ ੭ ਪੁਰਾਨ ਬਸੈ ਘਟ ਭੀਤਰ, ਤਿਨਕਾ ਓਟ ਪਹਾਰ ॥੨॥

੧--ਬੀਰਨ ਅਰਥਾਤ ਭਾਈ ॥ ੨--ਕਾਮ ॥ ੩ --ਐਸਾ ॥ ੪--ਕਹਾਰ ॥ ੫--ਗਲੇ ॥
੬--ਚਲੇ ਚਲੀ (ਪੰਜਾਬੀ ਤੁਰਨਾ) ॥੭--ਪਰਮ ਪੁਰੁਸ਼ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਕੇ ਨਾਭਿ ਬਸਤ ਕਸਤੂਰੀ, ਸੂੰਘਤ ਭ੍ਰਮਤ ਉਜਾਰ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਛੂਟਿ ਜਾਤ ਭ੍ਰਮ ਜਾਰ ॥ ੪ ॥

ਭਜਨ ਮੇਂ ਹੋਤ ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ॥
ਬਰਸਤ ੧ ਬਿਸਦ ੨ ਅਮੀ ਕੇ ਬਾਦਰ, ਭੀਂਜਤ ਹੈਂ ਕੋਈ ਸੰਤ ॥ ੧॥
ਅਗਰ ਬਾਸ ਜਹੰ ਤਤ ਕੀ ਨਦਿਆ, ਮਾਨਓ ਧਾਰਾ ਗੰਗ ॥
ਕਰਿ ਅਸਨਾਨ ਮਗਨ ਹੋਇ ਬੈਠੀ, ਚੜ੍ਹਤ ਸਬਦ ਕੈ ਰੰਗ ॥ ੨ ॥
ਰੋਮ ਰੋਮ ਜਾ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੀਨਾ, ਪਾਰਸ ਪਰਸਤ ਅੰਗ ॥
ਸਬਦ ਗਹਿਓ ਜਿਵ ਸੰਸੈ ਨਾਹੀਂ, ਸਾਹਿਬ ਭਏ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ॥ ੩ ॥
ਸੋਈ ਸਾਰ ਰਚਿਓ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ, ਜਹੰ ਨਹਿੰ ਮਾਇਆ ਅਹੰ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਜਪਹੁ ਸੋਹੰ ਸੋਹੰ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮ ੩ ਅਮਲ ਉਤਰੈ ਨਾ ਭਾਈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਅਉਰ ਅਮਲ ਛਿਨ ਛਿਨ ਚੜ੍ਹਿ ਉਤਰੈ, ਨਾਮ ਅਮਲ ਦਿਨ ਬਢੈ ਸਵਾਈ ॥੧॥
ਦੇਖਤ ਚੜੈ ਸੁਨਤ ਹਿਏ ਲਾਗੈ; ਸੁਰਤਿ ਕਿਏ ਤਨ ਦੇਤ ਘੁਮਾਈ ॥੨॥
ਪਿਅਤ ਪਿਆਲਾ, ਭਏ ਮਤਵਾਲਾ, ਪਾਇਓ ਨਾਮ ਮਿਟੀ ੪ ਦੁਚਿਤਾਈ ॥੩॥
ਜਓ ਜਨ ਨਾਮ ਅਮਲ ਰਸ ਚਾਖਾ, ਤਰ ਗਈ ਗਨਿਕਾ ਸਦਨ ਕਸਾਈ ॥੪॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਗੂੰਗੇ ਗੁੜ ਖਾਇਆ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਬੜਾਈ ॥੫॥

ਉੜਿਜਾ ਰੇ ੫ ਕੁਮਤਿਆ ਕਾਗ ਉੜਿਜਾ ਰੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਤੁਮ੍ਹਰੋ ਬਚਨ ਮੋਹਿੰ ੬ ਨੀਕ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਤ ਦੁਖ ਜਾਗੈ ॥ ੧ ॥
ਕੋਇਲ ਬੋਲ ਸੁਹਾਵਨ ਲਾਗੈ ॥ ਸਬ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨੁਰਾਗੈ ॥ ੨ ॥
ਹਮਰੇ ਸੈਆਂ ਪਰਦੇਸ ਬਸਤੁ ਹੈਂ ॥ ਮੋਰ ਚਿੱਤ ਚਰਨਨ ਲਾਗੈ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ ॥ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇਂ ਬੜਭਾਗੈ ॥ ੪ ॥

ਕੈਸੇ ਖੇਲਊਂ ਪਿਆ ਸੰਗ ਹੋਰੀ, ਦੁਬਿਧਾ ੭ ਰਾਰ ਮਚਾਇ ਰਹੀ ਰੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਪਾਂਚ ਪਚੀਸੋ ਫਾਗ ਰਚਿਓ ਹੈ, ਮਮਤਾ ਰੰਗ ਬਨਾਇ ਰਹੀ ਰੇ ॥

੧–ਨਿਰਮਲ ॥ ੨–ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ੩–ਨਸ਼ਾ ॥ ੪–ਦੁਬਿਧਾ ॥ ੫–ਕੁਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਕਊਵਾ ॥ ੬–ਭਲੇ ॥ ੭–ਝਗੜਾ ॥

ਨਾਚਤ ਕਾਲ ਕਰਮ ਕੇ ਆਗੇ, ਸੰਸਾ ਭਾਵ ਸਤਾਇ ਰਹੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥
ਕਰਿਕੇ ਸਿੰਗਾਰ ਕੁਮਤਿ ਬਨਿ ਬੈਠੀ, ਭਰਮ ਕੇ ਘੁੰਘਰੂ ਬਜਾਇ ਰਹੀ ਰੇ ॥
ਤੀਨਉਂ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਬਜਾਵੈਂ, ਮੈਂ ਮੈਂ ਰਾਗਿਨਿ ਛਾਇ ਰਹੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥
ਕਪਟ ਕਟੋਰਾ ੧ ਮਦ ਵਿਸ਼ ਭਰਿ ਭਰਿ, ਤ੍ਰਿਸਨ ਮਨ ਕਓ ਛਕਾਇ ਰਹੀ ਰੇ ॥
ਯਾਹੀ ਜੀਵ ਕਓ ਬਸ ਕਰਿ ਅਪਨੇ, ਹੰਸਾ ਕਉ ਕਾਗ ਬਨਾਇ ਰਹੀ ਰੇ ॥੩॥
ਜਾਨਿ ਬੂਝਿ ਕੇ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਸੰਤ ਜਨਨ ਨੇ ਪੀਠ ਦਈ ਰੇ ॥
ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਕਹੈਂ ਕਰ ਜੋਰੀ, ਹਮਰੀ ਤਓ ਐਸਿ ਹੀ ਬੀਤਿ ਗਈ ਰੇ ॥੪॥

ਨਿਤ ਮੰਗਲ ਹੋਰੀ ਖੇਲਹੁ, ਨਿਤ ਬਸੰਤ ਨਿਤ ਫਾਗ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਦਇਆ ਧਰਮ ਕੀ ਕੇਸਰ ਘੋਰਹੁ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਚੁਕਾਰ ॥
ਭਾਵ ਭਗਤਿ ਸੇ ਭਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਨ, ਉਮੰਗਿ ਉਮੰਗਿ ਰੰਗ ਡਾਰ ॥ ੧ ॥
ਛਿਮਾ ੨ ਅਬੀਰ ੩ ਚਰਚ ਚਿੱਤ ਚੰਦਨ, ਸੁਮਿਰਨ ਧਿਆਨ ੪ਧਮਾਰ ॥
ਗਿਆਨ ਗੁਲਾਲ ਅਗਰ ਕਸਤੂਰੀ, ਸੁਫਲ ਜਨਮ ਨਰ ਨਾਰ ॥੨॥
ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਪਰਸਾਦ ਚਰਨ ਰਜ, ਅਪਨੇ ਸੀਸ ਚੜ੍ਹਾਵ ॥
ਲੋਕਲਾਜ ਕੁਲ ੫ ਕਾਨ ਛਾੜਿ ਕੈ, ਨਿਰਭੈ ਨਿਸਾਨ ਬਜਾਵ ॥੩॥
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਮੰਗਲ ੬ ਮਹੋਛਵ, ਕਰ ਸਾਧਨ ਕੀ ਭੀਰ ॥
ਕਭੀ ਨ ਕਾਜ ਬਿਗਰਿਹੈ ਤੇਰਓ, ਸਤ ਸਤ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਤੋਹਿੰ ਨਾਚ ਨਚਾਵੈ ਮਾਇਆ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਆਸਾ ਡੋਰਿ ਲਗਾਈ ਗਲੇ ਬਿਚ, ਨਟ ਜਿਮਿ ੭ ਕਪਿਹਿ ਨਚਾਇਆ ॥
ਨਾਵਤ ਸੀਸ ਫਿਰੈ ਸਬਹੀ ਕਉ, ਨਾਮ ਸੁਰਤਿ ਬਿਸਾਰਇਆ ॥ ੧ ॥
ਕਾਮ ਹੇਤੁ ਤੁਮ ਨਿਸਿਦਿਨ ਨਾਚੇ, ਕਾ ਤੁਮ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ਨਾਮ ਹੇਤੁ ਤੁਮ ਕਬਹੁੰ ਨ ਨਾਚੇ, ਜਉ ੮ ਸਿਰਜਲ ਤੋਰੀ ਕਾਇਆ ॥੨॥
ਧਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਅਚਲ ਭਏ ਜਾ ਸੇ, ਰਾਜ ਬਿਭੀਖਨ ਪਾਇਆ ॥

੧–ਵਿਜ਼ੇ ਕਾ ਨਸ਼ਾ ॥ ੨–ਸੁਗੰਧਿਤ ਰੰਗ ॥ ੩–ਛਿੜਕਕਰ ॥ ੪– ਹੋਲੀ ਕਾ ਨਾਚ ॥ ੫–ਕੁਲ ਮਰਜਾਦਾ ॥ ੬–ਮਹਾ ਉਤਸੱਵ ॥ ੭–ਬੰਦਰ ਕਓ ॥ ੮–ਜਿਸ ਮਾਲਿਕਨੇ ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਸਿਰਜਾਈ ਹੈ ॥

ਅਜਹੂੰ ਚੇਤ ਹੇਤ ਕਰ ਪਿਉ ਸੇ, ਹੇ ਰੇ ਨਿਲਜ ੧ ਬੇਹਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਸਬ ਸਾਜ ਬੜਾਈ, ਲਿਖਿ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪਠਾਇਆ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਗਨਿਕਾ ਬਿਵਾਨ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ੨ ਅਰੁਝਾਈ, ਨਿਤ ਫਾਗ ਮਚੀ ਹੋ ॥ ਟੇਕ ॥
ਗਿਆਨ ਗੁਲਾਲ ਅਬੀਰ ਅਗਰਜਾ, ਸਖੀਆਂ ਲੈ ਲੈ ਧਾਈਂ ॥
ਉਮੰਗਿ ਉਮੰਗਿ ਰੰਗ ਡਾਰਿ ਪਿਆ ਪਰ, ਫਗੁਵਾ ਦੇਹੁ ਭਲਾਈ ॥ ੧ ॥
ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਬਿਚ ਹੋਰੀ ਮਚੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਗੁਰੁਗਮ ਤੇਂ ਲਖਿ ਪਾਈ ॥
ਸਬਦ ਡੋਰ ਜਹੰ ਅਗਰ ਢਰਤੁ ਹੈ, ਸੋਭਾ ਬਰਨਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥
ਫਗੁਆ ਨਾਮ ਦਿਓ ਮੋਹਿੰ ਸਤਿਗੁਰੁ, ਤਨ ਕੀ ਤਪਨ ਬੁਝਾਈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਮਗਨ ਭਈ ਬਿਰਹਿਨਿ, ਆਵਾਗਵਨ ਨਸਾਈ ॥ ੩ ॥

ਕੋਈ ਮੋਪੈ ਰੰਗ ਨ ਡਾਰਹੁ, ਮੈਂ ਤਓ ਭਈ ਹੂੰ ਬਉਰੀ ॥ ਟੇਕ ॥
ਇਕ ਤਉ ਬਉਰੀ ਦੂਜੇ ਬਿਰਹਕੀ ਮਾਰੀ, ਤੀਜੇ ਨੇਹ ਲਗਓ ਰੀ ॥ ੧ ॥
ਅਪਨੇ ਪਿਅ ਸੰਗ ਹੋਰੀ ਖੇਲਊਂ, ਯੇਹੀ ਫਾਗ ਰਚਓ ਰੀ ॥ ੨ ॥
ਪਾਂਚ ਸੁਹਾਗਿਨਿ ਹੋਰੀ ਖੇਲੈਂ, ਕੁਮਤਿ ਸਖੀ ਸੇ ਨਿਆਰੀ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਆਵਾਗਵਨ ਨਿਵਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਐਸੀ ਖੇਲ ਲੇ ਹੋਰੀ ਜੋਗਿਆ, ਜਾ ਮੇਂ ਆਵਾਗਵਨ ਤਜਿ ਡਾਰੀ ॥
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੈ ਅਬਿਰ ਗੁਲਾਲ ਲੈ, ਸੁਰਤਿ ਕਿਏ ਪਿਚੁਕਾਰੀ ॥
ਭਗਤਿ ਭਭੂਤ ਲੈ ਅੰਗ ਪਰ ਡਾਰਓ, ੩ ਮ੍ਰਿਗ ਮੁਦ੍ਰਾ ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਸੀਲ ਸੰਤੋਸ਼ ਕੈ ਪਹਿਰਿ ਚੋਲਨਾ, ਛਿਮਾ ਟੋਪ ਸਿਰ ਧਾਰੀ ॥
ਬਿਰਹ ਬੈਰਾਗ ਕੈ ਕਾਨਨ ਮੁਦ੍ਰਾ, ਅਨਹਦ ਲਾਓ ਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਨਾਰਿ ਸੰਗ ਲੈ ਲੈ, ਕੇਸਰ ਰੰਗ ਬਨਾ ਰੀ ॥
ਬ੍ਰਹਮਨਗਰ ਮੇਂ ਹੋਰੀ ਖੇਲਹੁ, ਅਲਖ ਰੰਗ ਭਰਿ ੪ ਝਾਰੀ ॥ ੩ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਮੋਹ ਲੋਭ ਕੈ, ਕੀਚ ਦੂਰ ਤਜਿ ਡਾਰੀ ॥

੧–ਐ ਰੇ ਨਿਰਲਜੱ ਬੇ-ਹਯਾ ॥ ੨–ਘੁਸਕਰ ॥ ੩–ਮ੍ਰਿਗ-ਮੁਦ੍ਰਾਕਾ ਨਾਚ ਕਰਹੁ ॥
੪–ਮਟਕੀ

ਜਨਮ-ਮਰਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮੇਟਹੁ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥
ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਏਕਹੀ ਜਾਨਹੁ, ਭਰਮ ਗੁਫਾ ਮਤ ਜਾ ਰੀ ॥
ਆਨੰਦ ਅਨੁਭਵ ਉਰ ਮੇਂ ਧਾਰਹੁ, ਅਨਹਦ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਬਜਾ ਰੀ ॥ ੫ ॥
ਜਲ ਥਲ ਜੀਵ ਔਰ ਜੰਤੁ ਚਰਾਚਰ, ਏਕਹਿ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰੀ ॥
ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਸੇ ਹੋਰੀ ਮਚਾਓ, ਖੇਲਹੁ ਜਗ ਮੇਂ ਧਮਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਕੋਇ ਹੈ ਰੇ ਹਮਾਰੇ ਗਾਂਵ ਕੋ ॥ ਜਾ ਸੇ ੧ ਪਰਚਾ ਪੂਛਊਂ ੨ ਠਾਂਵ ਕੋ ॥ਟੇਕੁ॥
ਬਿਨ ਬਾਦਰ ਬਰਖੈ ਅਖੰਡ ਧਾਰ ॥ ਬਿਨੁ ਬਿਜੁਰੀ ਚਮਕੈ ਅਤਿ ਅਪਾਰ ॥੧॥
੩ ਸਸਿ ਭਾਨੁ ਬਿਨਾ ਜਹੰ ਹੋਇ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥
ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਤਹੰ ਕਿਓ ਨਿਵਾਸ ॥ ੨ ॥
ਬ੍ਰਿਛੱ ਏਕ ਤਹੰ ਅਤਿ ਅਨੂਪ ॥ ਸਾਖਾ ਪਤ੍ਰ ਨ ਛਾਂਹ ਧੂਪ ॥ ੩ ॥
ਬਿਨ ਫੂਲਨ ਭੰਵਰਾ ਕਰਿ ਗੁੰਜਾਰ ॥ ਫਲ ਲਾਗੇ ਤਹੰ ਨਿਰਾਧਾਰ ॥੪॥
ਊਂਚ ਨੀਚ ਨਹਿੰ ਜਾਤਿ ਪਾਂਤਿ ॥ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਨ ਬਿਆਪੈ ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ ॥੫॥
ਹਰਸ਼ ਸੋਗ ਨਹਿੰ ਰਾਗ ੪ ਦੋਸ਼ ॥ ਜਰਾ ਮਰਨ ਨਹਿੰ ਬੰਧ ੫ ਮੋਸ਼ ॥੬॥
ਅਖੰਡਪੁਰੀ ਇਕ ਨਗਰ ਨਾਮ ॥ ਜਹੰ ਬਸੈਂ ਸਾਧਜਨ ਸਹਜ ਧਾਮ ॥੭॥
ਮਰੈ ਨ ਜੀਵੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਜਨ ਕਬੀਰ ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਧਾਇ ॥੮॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਤਨ ਪਾਇਓ ਬੜੈ ਭਾਗ ॥
ਅਬ ਬਿਚਾਰਿ ਕੇ ਖੇਲਹੁ ਫਾਗ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਬਿਨ ਜਿਭਿਆ ਗਾਵੈ ਗੁਨ ੬ ਰਸਾਲ ॥
ਬਿਨ ਚਰਨ ਚਾਲੈ ੭ ਅਧਰ ਚਾਲ ॥ ੧ ॥
ਬਿਨ ਕਰ ਬਾਜਾ ਬਜੈ ਬੈਨ ॥ ਨਿਰਖਿ ਦੇਖਿ ਜਹੰ ਬਿਨਾ ਨੈਨ ॥ ੨ ॥
ਬਿਨ ਹੀ ਮਾਰੇ ਮਿਰਤਕ ਹੋਇ ॥ ਬਿਨ ਜਾਰੇ ਹੋਇ ਖਾਕ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਬਿਨ ਮਾਂਗੇ ਬਿਨ ਜਾਂਚੇ ਦੇਇ ॥ ਸੋ ੮ ਸਾਲਿਮ ਬਾਜੀ ਜੀਤਿ ਲੇਹ ॥੪॥

੧– ਪਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਥਵਾ ਪਹਿਚਾਨ ॥ ੨– ਅਸਥਾਨ ॥ ੩– ਚੰਦ੍ਰ-ਸੂਰਜ ॥ ੪– ਦ੍ਵੇਸ਼ ॥ ੫– ਮੋਕਸ਼ੁ ॥ ੬– ਰਸੀਲੇ ॥ ੭– ਉਲਟੀ ਅਰਥਾਤ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਕੀ ਓਰ ॥ ੮– ਪੂਰਨ ॥

ਬਿਨ ਦੀਪਕ ਬਰੈ ਅਖੰਡ ਜੋਤਿ ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹਿੰ ਲਾਗੈ ੧ ਛੋਤਿ ॥੫॥
ਚੰਦ ਸੂਰ ਨਹਿੰ ਆਦਿ ਅੰਤ ॥ ਤਹੰ ਕਬੀਰ ਖੇਲੈ ਬਸੰਤ ॥੬॥

ਮਨ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੇਲਹੁ ਹੋਰੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸੰਸੈ ਸਕਲ ਜਾਤ ਛਿਨ ਮਾਹੀਂ, ਆਵਾਗਵਨ ਕੈ ਫੰਦਾ ਤੋਰੀ ॥ ੧ ॥
ਚਿੱਤ ਚੰਚਲ ਇਸਥਿਰ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ, ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਇਕ ਠੋਰੀ ॥੨॥
ਬਾਜਤ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਝਾਂਝ ੨ ਡਫ, ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਕੈ ਘਨਘੋਰੀ ॥ ੩ ॥
ਗਾਵਤ ਰਾਗ ਸਬੈ ਅਨੁਰਾਗੀ, ਸਾਰ ਸਬਦ ਅੰਤਰ ਮੋੜੀ ॥ ੪ ॥
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਿ ਪਿਚੁਕਾਰੀ, ਕੇਸਰ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਘੋਰੀ ॥ ੫ ॥
ਅਗਰ ਬਾਸ ਮਹਕੈ ਚਹੁੰ ਓਰੀ, ਸੇਤ ਅਬੀਰ ਲੈ ਭਰਿ ਝੋਰੀ ॥ ੬ ॥
ਅਜਰ ਅਮਰ ਫਗੁਵਾ ਨਿਤ ਪਾਵੈ, ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਗਏ ਜਮ ੩ ਜੋਰੀ ॥ ੭ ॥

ਸਖਿ ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਗ੍ਰਿਹ ਬਸੰਤ ॥ ਸੁਖ ਉਪਜਿਓ ਅਬ ਮਿਲੇ ਕੰਤ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਪਿਆ ਮਿਲੇ ਮਨ ਭਇਓ ਅਨੰਦ ॥ ਦੂਰਿ ਗਏ ਸਬ ਦੋਸ਼ ਦੁੰਦ ॥
ਅਬ ਨਹਿੰ ਬਿਆਪੈ ਸੰਸੈ ਸੋਗ ॥ ਪਲ ਪਲ ਦਰਸਨ ਸਰਸ ਭੋਗ ॥੧॥
ਜਹੰ ਬਿਨ ਕਰ ਬਾਜੇ ਬਜੈਂ ਬੈਨ ॥ ਨਿਰਖਿ ਦੇਖ ਤਹੰ ਬਿਨਾ ਨੈਨ ॥
ਧੁਨਿ ਸੁਨ ੪ ਥਾਕਿਓ ੫ ਚਪਲ ਚਿੱਤ॥ ਪਲ ਨ ਬਿਸਾਰਊਂ ਦੇਖਊਂ ਨਿਤ॥੨॥
ਜਹੰ ਦੀਪਕ ੬ ਜੇਹਿ ਬਰੈ ਆਗਿ ॥ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿਕ ਰਹੈਂ ਲਾਗਿ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਜਹੰ ਗੁਰੁ ਪਰਤਾਪ ॥ ਤਹੰ ਤਓ ਨਹੀਂ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ॥੩॥

ਤੁਮ ਘਟ ਬਸੰਤ ਖੇਲਹੁ ਸੁਜਾਨ ॥ ਸੱਤ ਸਬਦ ਮੈਂ ਧਰਹੁ ਧਿਆਨ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਫਲ ਲਾਗੇ ਦੋਇ ॥ ਸੁਬੁਧਿ ਕੁਬੁਧਿ ਲਖਿ ਲੇਹੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥
ਬਿਖ ਫਲ ਖਾਵੈ ਸਬ ਸੰਸਾਰ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਸਾਧੁ ਕਰੈ ਅਹਾਰ ॥ ੨ ॥
ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਜਹੰ ਫੂਲੈ ਫੂਲ ॥ ਭਰਮ ਭੰਵਰ ਡਾਰਿ ਰਹੈ ਝੂਲ ॥ ੩ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੋਊ ਲਾਗੈ ਪਾਤ ॥ ਨਰ ਪਸੁ ਖਾਹਿੰ ਕੋਇ ਨ ਅਘਾਤ ॥ ੪ ॥
ਜਹੰ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਔਰ ਦਸ ੭ ਜੁਵਾਰ ॥ ਤਹੰ ਸੋਂਚਨਹਾਰਾ ਹੈ ਮੁਰਾਰ ॥੫॥

੧ ਛੂਆ ਛੂਤ ॥੨–ਢੋਲ ॥ ੩– ਜ਼ੋਰ ਯਾ ਬਲ ॥ ੪–ਠਹਰ ਗਇਆ॥ ੫–ਚੰਚਲ ਮਨ ॥ ੬– ਜੈਸੇ ॥ ੭—ਗੈਲ ॥

ਮੇਰੇ ਮੁਕਤਿ ਬਾਗ ਮੇਂ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ॥ ਦੇਖੈ ਸੋ ਪਾਵੈ ੧ ਅਯਨ ਜਾਨ ॥੬॥
ਸੰਤ ਚਰਨ ਜਉ ਰਹੈ ਲਾਗ ॥ ਵਹ ਦੇਖੈ ਅਪਨਉ ਮੁਕਤਿ ਬਾਗ ॥੭॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਖ ਭਇਓ ਭੋਗ ॥ ਏਕ ਨਾਮ ਬਿਨ ਸਕਲ ਰੋਗ ॥ ੮ ॥

੨ ਚਾਚਰਿ ਖੇਲਹੁ ਹੋ, ਸਮਝਿ ਮਨ ਚਾਚਰਿ ਖੇਲਹੁ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਚਾਚਰਿ ਖੇਲਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਿ, ਚਿੱਤ ਚਰਨ ਲਗਾਈ ॥
ਸਤਸੰਗਤ ਸਤ ਭਾਵ ਕਰਿ, ਸੁਖ ਮੰਗਲ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥
ਯਹ ਜਗ ਜਮ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈ, ਯਾਕਉ ਨ ੩ ਪਤੀਜੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਬਿਚਾਰਿ ਲੇ, ਤਓ ਜੁਗ ਜੁਗ ੪ ਜੀਜੈ ॥ ੨ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਰਹਿਓ, ਜਿਵ ਨੇਕ ਨ ਬੂਝੇਵ ॥
ਚਉਰਾਸੀ ਕੇ ਖੇਲ ਮੇਂ, ਨਿਜ ਪੰਥ ਨ ਸੂਝੇਵ ॥ ੩ ॥
ਏਕ ਕਨਕ ਔਰ ਕਾਮਿਨੀ, ਇਨ ਸੰਗ ਮਨ ਬੰਧਾ ॥
ਅੰਤ ਨਰਕ ਲੈ ਜਾਤੁ ਹੈਂ; ਚੀਨ੍ਹੈ ਨਹੀਂ ਅੰਧਾ ॥ ੪ ॥
ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਚਾਚਰਿ ਰਚੀ, ਇਨ ਤੀਨਉਂ ਦੇਵਾ ॥
ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਔਰ ਦੇਵਤਾ, ਕਰੈਂ ਇਨਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ੫ ॥
ਚਉਥਾ ਪਦ ਨਹਿੰ ਜਾਨਹੀਂ, ਭੂਲੇ ਭ੍ਰਮ ਮਾਇਆ ॥
ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈਂ, ਸਾਹਿਬ ਬਿਸਰਾਇਆ ॥ ੬ ॥
ਯਹ ਅਉਸਰ ਅਬ ਜਾਤੁ ਹੈ, ਚੇਤਹੁ ਨਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥
ਆਦਿ ਨਾਮ ਚਿੱਤ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਗਹਹੁ, ਛੂਟੈ ਜਮ ਖਾਨੀ ॥ ੭ ॥
ਖੇਲਹੁ ਸੁਰਤਿ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ਕੈ, ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਉਰ ਰਾਖਹੁ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਮਗਨ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚਾਖਹੁ ॥ ੮ ॥
ਨਾਦ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਸਮ੍ਹਾਰਿ, ਤਾਰ ਦੋਊ ਸੰਗ ਮਿਲਾਵਹੁ ॥
ਆਦੀ ਮੂਲ ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ, ਨਿਜ ਧੁਨ ਉਪਜਾਵਹੁ ॥ ੯ ॥
ਨਿਸਿ ਬਾਸਰ ਖੇਲਹੁ ਸਦਾ, ਜਾ ਤੇਂ ਲਓ ਲਾਗੈ ॥
ਪਿਵ ਸੇਤੀ ਪਰਿਚੈ ਕਰਹੁ, ਸਕਲੈ ਭ੍ਰਮ ਭਾਗੈ ॥ ੧੦ ॥

੧—ਭੰਡਾਰ ॥ ੨—ਹੋਲੀ ॥ ੩—ਭਰੋਸਾ ਕਰਓ ॥ ੪—ਜੀਵਓ ॥

ਸੀਲ ਸੰਤੋਸ਼ ਕਓ ਅਗਰਜਾ, ਸਬ ਅੰਗ ਲਗਾਵਹੁ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ, ਅਬੀਰ ਗੁਲਾਲ ਉੜਾਵਹੁ ॥੧੧॥
ਨਚੈਂ ਨਵੇਲੀ ਨਾਰਿ, ਸਬੈ ਮਿਲਿਕੈ ਇਕ ਠਉਰਾ ॥
ਚਾਚਰਿ ਖੇਲਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੇ, ਛੂਟੈ ਸਬ ਅਉਰਾ ॥ ੧੨ ॥
ਪਿਚੁਕਾਰੀ ਭਰਿ ਅਗਰ ਬਾਸ, ਖੇਲਹੁ ਪਿਅ ਸੰਗਾ ॥
ਮਹਕੈ ਬਾਸ ਸੁਬਾਸ, ਖੇਲ ਲਾਗੈ ਅਤਿ ਰੰਗਾ ॥੧੩॥
ਛੂਟੈ ਬਿਸ਼ੈ ਬਿਕਾਰ, ਸਬੈ ਭਉਸਾਗਰ ਕੇਰਾ ॥
ਸੁਖਸਾਗਰ ਮੇਂ ਘਰ ਕਰੈ, ਫਿਰ ਹੋਇ ਨ ੧ ਫੇਰਾ ॥੧੪॥
ਖੇਲੈਂ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨ, ਸੋਈ ਯਾ ਗਤਿ ਕਉ ਜਾਨੈਂ ॥
ਅਨਜਾਨੇ ੨ ਬਾਦੇਂ ਸਬੈ, ਕੋਇ ਨੇਕ ਨ ਮਾਨੈ ॥੧੫॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ, ਛੋਡਹੁ ਸਬ ਆਸਾ ॥
ਐਸੀ ਚਾਚਰਿ ਖੇਲਈ, ਸੋਈ ਨਿਜ ਦਾਸਾ ॥੧੬॥

ਅਖੰਡ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਨਾਮ, ਅਉਰ ਸਬ ਖੰਡ ਹੈ ॥
ਖੰਡਿਤ ਮੇਰੁ ਸੁਮੇਰੁ, ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਥਿਰ ਨ ਰਹੈ ਧਨ ਧਾਮ, ਸੋ ਜੀਵਨ ਧੰਧ ਹੈ ॥
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਜੀਵ, ਪੜੇ ਜਮ ਫੰਧ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਜਾ ਕਾ ਗੁਰੁ ਸੇ ਹੇਤ, ਸੋਈ ਨਿਰਦ੍ਵੰਧ ਹੈ ॥
ਉਨ ਸਾਧਨ ਕੇ ਸੰਗ, ਸਦਾ ਆਨੰਦ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਚੰਚਲ ਮਨ ਥਿਰ ਰਾਖੁ, ਜਬੈ ਭਲ ਰੰਗ ਹੈ ॥
ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਉਲਟ ਭਰਿ ਪੀਵ, ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੰਗ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਦਇਆ ਭਾਵ ਚਿੱਤ ਰਾਖੁ, ਭਗਤਿ ਕੋ ਅੰਗ ਹੈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਚਿੱਤ ਚੇਤ, ਸੋ ਜਗਤ ਪਤੰਗ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸੁਨਹੁ ਸੁਹਾਗਿਨਿ ਨਾਰਿ, ਪਿਆਰ ਪਿਵ ਸੇ ਕਰਹੁ ॥
ਯੇ ੩ ਬੇਲੇ ਬਿਉਹਾਰ, ਤਿਨ੍ਹੈਂ ਤੁਮ ਪਰਿਹਰਹੁ ॥ ਟੇਕੁ ॥ ੧ ॥

੧– ਜਨਮ-ਮਰਣ ॥ ੨– ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩––ਬਿਅਰਥ ॥

ਦਿਨਾਂ ਚਾਰ ਕੋ ਰੰਗ, ਸੰਗ ਨਹਿੰ ਜਾਇਗਾ ॥
ਯਹ ਤਉ ਰੰਗ ੧ ਪਤੰਗ, ਕਹਾਂ ਠਹਰਾਇਗਾ ॥ ੨ ॥
ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਬੜ ਜੋਰ, ਕੁਸੰਗੀ ਅਤਿ ਘਨੇ ॥
ਯੇ ਠਗਿਅਨ ਜਿਵ ਸੰਗ, ੨ ਮੁਸਤ ਘਰ ਨਿਸਿਦਿਨੇ ॥ ੩ ॥
ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਰੈਨ, ਦਿਵਸ ਘਰ ਮੂਸਹੀਂ ॥
ਠਾਢੇ ਖੜੇ ੩ ਪੁਠਵਾਰ, ਭਲੀਬਿਧਿ ਲੂਟਹੀਂ ॥ ੪ ॥
ਇਨ ਠਗਿਅਨ ਕੋ ੪ ਰਾਵ, ਪਕੜਿ ਸੋ ਲੀਜੀਐ ॥
ਜਉ ਕਹੂੰ ਆਵੈ ਹਾਥ, ਛਾਡਿ ਨਹਿੰ ਦੀਜੀਐ ॥ ੫ ॥
ਚਉਥੇ ਘਰ ਇਕ ਗਾਂਵ, ਠਾਂਵ ਪਿਵ ਕਉ ਬਸੈ ॥
ਬਾਸਾ ਦਸ ਕ੍ਰੇ ਮਧ, ਪੁਰੁਸ਼ ਇਕ ਤਹਾਂ ਹੰਸੈ ॥ ੬ ॥
ਹੋਤ ਹੈ ਸਿੰਧ ੫ ਘਘੋਰ, ਸੰਖ ਧੁਨਿ ਅਤਿ ਘਨੀ ॥
੬ ਤੰਤ੍ਰੀ ਕੀ ਝਨਕਾਰ, ਬਜਤ ਹੈ ਝਿਨਝਿਨੀ ॥ ੭ ॥
੭ ਮਹਰਮ ਹੋਇ ਜਉ ਸੰਤ, ਸੋਈ ਭਲ ਜਾਨਈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸਮੁਝਾਇ, ਸੱਤ ਕਰਿ ਮਾਨਈ ॥ ੮ ॥

ਸੁਰਤਿ ਸਰੋਵਰ ਨਹਾਇ ਕੇ, ਮੰਗਲ ਗਾਈਐ ॥
ਦਰਪਨ ਸਬਦ ਨਿਹਾਰਿ, ਤਿਲਕ ਸਿਰ ਲਾਈਐ ॥ ੧ ॥
ਚਲਾ ਹੰਸ ਸਤਲੋਕ, ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ॥
੮ ਪਰਸ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੇ ਚਰਨ, ਬਹੁਰਿ ਨਹਿੰ ੯ ਆਈਐ ॥ ੨ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਤਹਾਂ, ਅਮੀ ੧੦ ਅਚਵਾਈਐ ॥
ਮੁਖ ਮੇਂ ਸੇਤ ੧੧ ਤੰਬੂਲ, ਸਬਦ ਲਉ ਲਾਈਐ ॥ ੩ ॥
੧੨ ਪੁਹੁਪ ਅਨੂਪਮ ਬਾਸ, ਘਰ ਹੰਸ ਚਲੀਜਿਐ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਪੜੇ ਓਢਿ, ਮੁਕਟ ਸਿਰ ਦੀਜਿਐ ॥ ੪ ॥

੧—ਏਕ ਲਕੜੀ ਜਿਸਸੇ ਕਚਾ ਰੰਗ ਨਿਕਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨—ਲੂਟਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩—ਜ਼ਬਰਦਸਤ ॥ ੪—ਠਗੋਂ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ॥ ੫—ਘਨਘੋਰ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਸਮੁਦ੍ਰਮੇਂ ਉਠਤਾ ਹੈ ॥ ੬-ਸਾਰੰਗੀ ॥ ੭—ਭੇਦੀ ॥ ੮– ਛੂਕਰ ॥ ੯–ਜਨਮ-ਮਰਣ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਵਉ ॥ ੧੦–ਚੂਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧–ਪਾਨ ॥ ੧੨–ਪੁਸ਼ਪ ॥

ਵਹ ਘਰ ਬਹੁਤ ਅਨੰਦ, ਹੰਸਾ ਸੁਖ ਲੀਜਿਐ ॥
ਬਦਨ ਮਨੋਹਰ ਗਾਤ, ਨਿਰਖਿ ਕੇ ਜੀਜਿਐ ॥ ੫ ॥
੧ ਦੁਤਿ ਬਿਨ ੨ ਮਸਿ ਬਿਨ ੩ ਅੰਕ, ਸੋ ਪੁਸਤਕ ਬਾਂਚੀਐ ॥
ਬਿਨ ਕਰ ਤਾਲ ਬਜਾਇ, ਚਰਨ ਬਿਨ ਨਾਂਚੀਐ ॥ ੬ ॥
ਬਿਨ ਦੀਪਕ ਉਂਜਿਆਰ, ਅਗਮ ਘਰ ਦੇਖੀਐ ॥
ਖੁਲਿ ਗਯੇ ਸਬਦ ਕਿਵਾੜ, ਪੁਰੁਸ਼ ਸੇ੪ ਭੇਟੀਐ ॥੭॥
ਸਾਹਿਬ ਸਨਮੁਖ ਹੋਇ, ਭਗਤਿ ਚਿੱਤ ਲਾਈਐ ॥
ਮਨ ਮਾਨਿਕ ਸੰਗ ਹੰਸ, ਦਰਸ ਤਹੰ ਪਾਈਐ ॥੮॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਯਹ ਮੰਗਲ, ਭਾਗਨ ਪਾਈਐ ॥
ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਲਓ ਲਾਇ, ਹੰਸਾ ਚਲਿ ਜਾਈਐ ॥੯॥

ਅਗਮਪੁਰੀ ਕਓ ਧਿਆਨ, ਖ਼ਬਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੀ ॥
ਲੀਜੈ ਤੱਤ ਬਿਚਾਰ, ਸੁਰਤਿ ਮਨ ਮੇਂ ਧਰੀ ॥ ੧ ॥
ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਦੋਊ ਸੰਗ, ਅਗਮ ਕਓ ਗਮ ਕੀਓ ॥
ਸਬਰ ਬਿਬੇਕ ਬਿਚਾਰ, ਛਿਮਾ ਚਿੱਤ ਮੇਂ ਦੀਓ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਬਦ ਲਓ ਲਾਇ, ਅਗੋਚਰ ਘਰ ਕੀਓ ॥
ਸਬਦ ਉਠੈ ਝਨਕਾਰ, ਅਲਖ ਤਹੰ ਲਖਿ ਲੀਓ ॥ ੩ ॥
ਅਲਖ ਲਖਹੁ ਲਓ ਲਾਇ, ਡੋਰਿ ਆਗੇ ਧਰਹੁ ॥
ਜਗਮਗਾਰ ਵਹ ਦੇਸ, ਕੇਲ ਹੰਸਾ ਕਰਹੁ ॥ ੪ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਡੋਰੀ ਲਾਇ, ਪੁਕਾਰੈਂ ਜੀਵ ਕਓ ॥
ਹੰਸਾ ਚਲੇ ਸੰਭਾਲਿ, ਮਿਲਨ ਨਿਜ ਪੀਵ ਕਓ ॥ ੫ ॥
ਮੰਗਲ ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ, ਸੋ ਗੁਰੁਮੁਖ ਪਾਸ ਹੈ ॥
ਹੰਸਾ ਆਏ ਲੋਕ, ਅਮਰ ਘਰ ਬਾਸ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਤੁਮ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਰੰਗੀ, ਰੰਗ ਬਹੁਤੈ ਕੀਐ ॥
ਕਬ ਕੇ ਬਿਛੁੜੇ ਹੰਸ, ਬਾਂਹਿ ੫ ਗਹਿ ਅਬ ਲੀਐ ॥ ੧ ॥

੧-ਦਵਾਤ ॥ ੨- ਲਿਖਣੇਕੀ ਸਿਆਹੀ ॥ ੩-ਅਖਰ ॥ ੪-ਮਿਲਹੁ ॥ ੫-ਪਕੜਿਕਰ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਪਠਾਇ ਛਾਪ, ਸੁਰਤਿ ਸੇ ਲੀਜੀਐ ॥
ਪਾਇ ਪਰਵਾਨਾ ਪਾਨ, ਚਰਨ ਚਿੱਤ ਦੀਜੀਐ ॥ ੨ ॥

॥ ਛੰਦ ॥

ਪੂਰਬ ਪਛਿਮ ਦੇਖ ਦਖਿਨ, ਉੱਤਰ ਰਹੈ ਠਹਰਾਇ ਕੇ ॥
ਜਹਾਂ ਦੇਖਹੁ ਗੱਮ ਗੁਰੂ ਕੀ, ਤਹੀਂ ਤੱਤ ਸਮਾਇ ਕੇ ॥
ਸੁਰਤਿ ਉਤੱਰ ਪਾਸ ਕਿਲਕੈ, ਪੁਹੁਪ ਦੀਪ ਤੇਂ ਆਇ ਕੇ ॥
ਲਾਈ ਲਓ ਕੀ ਡੋਰਿ ਬਾਂਧੈ, ਸੰਤ ਪਕਰੈਂ ਜਾਇ ਕੇ ॥
ਪਕਰਿ ਚਰਨ ਕਰ ਜੋਰਿ, ਨਿਛਾਵਰ ਕੀਜੀਐ ॥
ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨ, ਗੁਰੂ ਕਉਂ ਦੀਜੀਐ ॥
ਤਬ ਗੁਰੁ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲ, ਦਇਆ ਚਿੱਤ ਲਾਵਈਂ ॥
ਗਹਿ ਹੰਸਾ ਕੀ ਬਾਂਹਿ, ਸੁਘਰ ਪਹੁੰਚਾਵਈਂ ॥

॥ ਛੰਦ ॥

ਦਇਆ ਕਰਿ ਜਬ ਮੁਕਤਿ ਦੀਨ੍ਹੋ, ਗਹਿਓ ਤੱਤ ਬਨਾਇ ਕੇ ॥
ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਾਨਿ ਅਪਨੇ, ਹਿਰਦੈ ਲੀਓ ਸਮਾਇ ਕੇ ॥
ਜਰਾ ਮਰਨ ਕਓ ਭੈ ਨਸਾਇਓ, ਜਬੈ ਗੁਰੁ ਦਾਇਆ ਕਰੀ ॥
ਕਰਮ ਭਰਮ ਕਓ ਛਾਡਿ ਜਿਅ ਤੇਂ, ਸਕਲ ਬਿਆਧਾ ਪਰਿਹਰੀ ॥

ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪਰਮ-ਸਨੇਹੀ, ਹੰਸਾ ਘਰ ਚਲਹੁ ॥
ਛਾਡਿ ਬਿਸ਼ੈ ਭਉਸਾਗਰ, ਹੰਸ ਹੰਸਨ ਮਿਲਹੁ ॥
ਸੂਰਤਿ ਨਿਰੱਤਿ ਬਿਚਾਰ, ਤੱਤ ਪਦ ਸਾਰ ਹੈ ॥
ਬੈਠੁ ਹੰਸ ਸਤਲੋਕ, ਨਾਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ॥

॥ ਛੰਦ ॥

ਸੱਤ ਲੋਕ ਅਮਾਨ ਹੰਸਾ, ਸੁਖਸਾਗਰ ਸੁਖ ਬਾਸ ਹੈ ॥
ਸੱਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰੁਸ਼ ਰਾਜੈ, ਤਹਾਂ ਨਹਿੰ ਜਮ-ਤ੍ਰਾਸ ਹੈ ॥
ਅਜਰ ਅਮਰ ਜਓ ਹੰਸ ਹੋਇ, ਸੁਨਿ ਸੱਤ ਸਬਦ ਚਿੱਤ ਲਾਇ ਕੇ ॥
ਆਵਾਗਵਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੈ, ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸਮੁਝਾਇ ਕੇ ॥

ਦੇਖਿ ਮਾਇਆ ਕਉ ਰੂਪ, ਤਿਮਿਰ ਆਗੈ ਫਿਰੈ ॥
ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਗਈ ਬੜਿ ਦੂਰ, ਜੀਵ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ॥੧॥
੧ ਜੁਨ੍ਰਗੀ ਡਾਰ ਰਸ ਹੋਇ, ਤਹੂ ਗੁੜ ਨਾ ਪਕੈ ॥
੨ ਕੋਦਕ ਕਰਮ ਕਮਾਇ, ਭਗਤਿ ਬਿਨ ਨਾ ਤਰੈ ॥੨॥
੩ ਈਖਹਿ ਸੇ ਗੁੜ ਹੋਇ, ਭਗਤਿ ਸੇ ਕਰਮ ਕਟੈ ॥
ਜਮ ਕਉ ਬੰਦ ਨ ਹੋਇ, ਕਾਲ ੪ ਕਾਗਦ ਫਟੈ ॥੩॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰਿ, ਬਹੁਰਿ ਨਹਿੰ ਆਵਈ ॥
ਲੋਕ ਲਾਜ ਕੁਲ ਮੇਟਿ, ਪਰਮ-ਪਦ ਪਾਵਈ ॥੪॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰੁਦੇਵ, ਤਹਾਂ ਚਲਿ ਜਾਈਐ ॥
ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਉਪਦੇਸ, ਤਹਾਂ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥੧॥
ਅਸ ਸੰਗਤ ਜਰਿ ਜਾਵ, ਨ ਚਰਚਾ ਨਾਮ ਕੀ ॥
ਦੂਲਹ ਬਿਨਾ ਬਰਾਤ, ਕਹਹੁ ਕਿਸ ਕਾਮ ਕੀ ॥੨॥
ਦੁਬਿਧਾ ਕਉ ਕਰਿ ਦੂਰ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਿਆਈਐ ॥
੫ ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਸੇਵ, ਨ ਚਿੱਤ ਲਗਾਈਐ ॥੩॥
ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਸੇਵ, ਭਲੀ ਨਹਿੰ ਜੀਵ ਕਉ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰਿ, ਨ ਪਾਵੈ ਪੀਵ ਕਉ ॥੪॥

ਦੁਬਿਧਾ ਕਉ ਕਰਿ ਦੂਰ, ਧਨੀ ਕਉ ਸੇਵ ਰੇ ॥
ਤੇਰੀ ਭਉਸਾਗਰ ਮੇਂ ਨਾਵ, ਸੁਰਤਿ ਸੇ ਖੇਵ ਰੇ ॥ ੧ ॥
ਸੁਮਿਰਿ ਸੁਮਿਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਮ, ਚਿਰੰਜਿਵ ਜੀਵ ਰੇ ॥
ਨਾਮ ਖਾਂਡ ਬਿਨ ਮੋਲ, ਘੋਲ ਕਰ ਪੀਵ ਰੇ ॥ ੨ ॥
ਕਾਇਆ ਮੇਂ ਨਹਿੰ ਨਾਮ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੇਤ ਕਾ ॥
ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੇਕਾਮ, ੬ ਮਟੀਲਾ ਖੇਤ ਕਾ ॥ ੩ ॥
ਊਂਚੇ ਬੈਠਿ ਕਚਹਰੀ, ਨਿਆਵ ਚੁਕਾਵਤੇ ॥

੧–ਜੁਆਰ ਕੀ ਡਾਲੀ ॥ ੨–ਓਛੇ ਯਾ ਛੋਟੇ ॥ ੩– ਗੰਨੇ ਸੇ ਹੀ ॥ ੪– ਖਾਤਾ ॥
੫– ਔਰ ਇਸ਼ਟ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ॥ ੬–ਢੇਲਾ ॥

ਤੇ ਮਾਟੀ ਮਿਲਿ ਗਏ, ਨਜਰ ਨਹਿੰ ਆਵਤੇ ॥ ੪ ॥
ਤੂ ਮਾਇਆ ਧਨ ਧਾਮ, ਦੇਖਿ ਮਤ ਭੂਲ ਰੇ ॥
ਦਿਨਾ ਚਾਰ ਕਾ ਰੰਗ, ਮਿਲੈਗਾ ਧੂਲ ਰੇ ॥ ੫ ॥
ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਰ ਦੇਹ, ਨਹੀਂ ਯਹ ੧ ਬੀਰ ਰੇ ॥
ਚੇਤ ਸਕੈ ਤਉ ਚੇਤ, ਕਹੈਂ ਕੱਬੀਰ ਰੇ ॥ ੬ ॥

ਯਹ ਕਲਿ ਨ ਕੋਇ ਅਪਨਓ, ਕਾ ਸੰਗ ਬੋਲੀਐ ਰੇ ॥
ਜਿਉਂ ਮੈਦਾਨੀ ਰੂਖ, ਅਕੇਲਾ ਡੋਲੀਐ ਰੇ ॥ ੧ ॥
ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਮਾਤੇ, ਸੁਨੈਂ ਨਹਿੰ ਕੋਇ ਰੇ ॥
ਕਿਆ ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਰੰਕ, ਬਿਆਕੁਲ ਦੋਈ ਰੇ ॥ ੨ ॥
ਮਾਇਆ ਕਾ ਬਿਸਤਾਰ, ਰਹੈ ਨਹਿੰ ਕੋਇ ਰੇ ॥
ਜਿਉਂ ੨ ਪੁਰਇਨ ਪਰ ਨੀਰ, ੩ ਥੀਰ ਨਹਿੰ ਹੋਈ ਰੇ ॥ ੩ ॥
੪ ਬਿਖ ਬੋਇਓ ਸੰਸਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਸ ਪਾਵੈ ਰੇ ॥
ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਤੇਰੋ ਕੀਨ੍ਹ, ਦੋਸ ਕਿਤ ਲਾਵੈ ਰੇ ॥ ੪ ॥
ਮਨ ਆਵੈ ਮਨ ਜਾਵੈ, ਮਨਹਿ ਬਟੋਰਹੁ ਰੇ ॥
ਮਨ ੫ ਬੂੜਵੈ ਮਨ ਤਾਰੈ, ਮਨਹਿ ੬ ਨਿਹੋਰਹੁ ਰੇ ॥ ੫ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਯਹ ਮੰਗਲ, ਮਨ ਸਮਝਾਵਹੁ ਰੇ ॥
ਸਮਝਿ ਕੇ ਕਹਉਂ ੭ ਪਇਆਮ, ਬਹੁਰਿ ਨਹਿੰ ਆਵਹੁ ਰੇ ॥ ੬ ॥

ਕਰਿਕੇ ਕਉਲ ਕਰਾਰ, ਆਇਆ ਥਾ ਭਜਨ ਕਓ ॥
ਅਬ ਤੂ ਮੂਰਖ ਗੰਵਾਰ, ਕੂੰਵੇ ਲਗਾ ਪਰਨ ਕਓ ॥ ੧ ॥
ਪਰਿਓ ਮਾਇਆ ਕੇ ਜਾਲ, ਰਹਿਓ ਮਨ ਫੂਲਿ ਕੇ ॥
ਗਰਭ ਬਾਸ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ, ਰਹਿਓ ਨਰ ਭੂਲਿ ਕੇ ॥ ੨ ॥
ਊਂਚੀ ਅਟਰਿਆ ਕਉਲ, ਚੜ੍ਹਿ ਚੜ੍ਹਿ ਗਿਰਿ ਪਰਹੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੁਧਿ ਲਈ ਨਾਹਿੰ, ਪਾਰ ਕੈਸੇ ਪਰਹੁ ॥ ੩ ॥

੧–ਐ ਭਾਈ ॥ ੨-ਗਦੇ ॥ ੩-ਟਿਕਾਊ ॥ ੪-ਜ਼ਹਰ ॥ ੫-ਡੁਬੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬-ਸਮਝਾਵਹੁ ਅਥਵਾ ਸੁਧਾਰਹੁ ॥ ੭-ਸੰਦੇਸ਼ਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ, ਬਾਂਹ ਮੇਰੀ ਗਹਹੁ ॥
ਬੂੜਤ ਲੇਵ ਉਬਾਰਿ, ਪਾਰ ਅਬ ਕੇ ਕਰਹੁ ॥ ੪ ॥
ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਸਿਰ ਨਾਇ, ਕਹੈਂ ਕਰ ਜੋਰਿ ਕੇ ॥
ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਜੋਰਿ, ਸਬਨ ਸੇ ਤੋਰਿ ਕੇ ॥ ੫ ॥

ਆਰਤ ਕੀਜੈ ਆਤਮ ਪੂਜਾ ॥ ਸੱਤਪੁਰੁਸ਼ ਕੀ ਅਉਰ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥
ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀਪ ਉਂਜਿਆਰਾ ॥
ਘਟ ਘਟ ਦੇਖਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰਾ ॥ ੨ ॥
ਭਾਵ ਭਗਤਿ ਅਉਰ ਨਹਿੰ ਮੇਵਾ ॥ ਦਇਆ ਸਰੂਪੀ ਕਰਿਲੇ ਸੇਵਾ ॥ ੩ ॥
ਸਤਸੰਗਤ ਮਿਲਿ ਸਬਦ ਬਿਰਾਜੈ ॥ ਧੋਖਾ ਦੂੰਦ ਭਰਮ ਸਬ ਭਾਜੈ ॥ ੪ ॥
ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਦੇਵ ੧ ਬਹਾਈ ॥ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਸਕਲ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ੫ ॥
ਸੁੰਨ ਧਿਆਨ ਸਬ ਕੇ ਮਨ ਮਾਨਾ ॥ ਤੁਮ ਬੈਠਹੁ ਆਤਮ ਅਸਥਾਨਾ ॥ ੬ ॥
ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲੇ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਹੁ॥ ਕਪਟ ਕ੍ਰੋਧ ਕਓ ਦੂਰਿ ਬਹਾਵਹੁ ॥ ੭ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਨਿਜ ਰਹਨਿ ਸਮਾਰੀ ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹੈਂ ਨਰ ਨਾਰੀ ॥ ੮ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕਮਾਨ, ਸੁਰਤਿ ੨ ਗਾਂਸੀ ਭਈ ॥
ਮਾਰਤ ੩ ਹਿਅਰੇ ਬਾਨ, ਪੀਰ ਭਾਰੀ ਭਈ ॥੧॥
ਨਿਸਿਦਿਨ ੪ ਸਾਲੈ ਘਾਵ, ਨੀਂਦ ਆਵੈ ਨਹੀਂ ॥
ਪਿਆ ਮਿਲਨ ਕੀ ਆਸ, ਨੈਹਰ ਭਾਵੈ ਨਹੀਂ ॥੨॥
ਚੜ੍ਹਿ ੫ ਗੈਲੂੰ ਗਗਨ ਅਟਾਰੀ, ਤਓ ਦੀਪਕ ਬਾਰਿ ਕੇ ॥
ਹੋਇ ਗੈਲੈ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੇ ਭੇਂਟ, ਤਓ ਮਨ ਤਨ ਹਾਰਿ ਕੇ ॥੩॥
ਕਾਗਾ ਬੋਲੀ ਬੋਲ, ਕਹਾਂ ਲਗਿ ਭਾਖੀਐ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਧਰਮਦਾਸ, ਤੀਨ ਗੁਨ ਤਿਆਗੀਐ ॥੪।

ਬੰਦੀ ਛੋਰ ਕਬੀਰ ਭਗਤਿ ਮੋਹਿੰ ਦੀਜੀਐ ॥
ਬਾਂਹ ਗਹੇ ਕੀ ਲਾਜ, ੬ ਗਹਰ ਮਤ ਕੀਜੀਐ ॥੧॥

੧–ਤਿਆਗਿ ॥ ੨–ਤੀਰਕੀ ਨੋਕ ॥ ੩–ਹਿਰਦੈ ਮੇਂ ॥ ੪–ਚੁਭਤਾ ਹੈ ॥
੫–ਗਇਆ ॥ ੬–ਦੇਰ ॥

ਕਾਗਾ ਬਰਨ ਛੁੜਾਇ, ਹੰਸ ਬੁਧਿ ਲਾਈਐ ॥
ਪੂਰਨ ਪਦ ਕਉ ਦੇਵ, ਮਹਾ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ॥੨॥
ਜਓ ਤੁਮ ਸਰਨੈ ਆਯਊਂ, ਬਚਨ ਇਕ ਮਾਨੀਐ ॥
ਭਉਸਾਗਰ ਬਹੈ ਜੋਰ, ਸੁਰਤਿ ਨਿਜ ਰਾਖੀਐ ॥੩॥
ਦਸੋ ਦੁਆਰ ਬੇਕਾਰ, ਨਵਓ ੧ ਨਾਟਿਕਾ ਬਹੈ ॥
ਸੁਰਤਿ ਨਹੀਂ ਠਹਰਾਇ, ਲਗਨ ਕੈਸੇ ਲਗੈ ॥੪॥
ਜੈਸੇ ਮੀਨ ਸਨੇਹ, ਸਦਾ ਜਲ ਮੇਂ ਰਹੈ ॥
ਜਲ ਬਿਨ ਤਿਆਗੈ ਪ੍ਰਾਨ, ਲਗਨ ਐਸੀ ਲਗੈ ॥੫॥
ਮੇਟਹੁ ਸਕਲ ਬਿਕਾਰ, ਭਾਰ ਸਿਰ ਲੇ ਈਓ ॥
ਤੁਮਹਿੰ ਮੇਂ ਰਹਊਂ ਸਮਾਇ, ਆਪਨ ਕਰਿ ਲੇਈਓ ॥੬॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰਿ, ਸੋਈ ਟਕਸਾਰ ਹੈ ॥
ਹੰਸ ਚਲੇ ਸਤਲੋਕ, ਤਓ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ਹੈ ॥੭॥

ਸਮੁਝਿ ਬੂਝਿ ਕੇ ਦੇਖਹੁ ਗੁਈਯਾਂ, ਭੀਤਰ ਯਹ ਕਿਆ ਬੋਲੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਊਂ ਅਪਨੇ ਗੁਰੁ ਕੀ, ਜਿਨ ਯਹ ਭੇਦ ਕਓ ਖੋਲੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਆਦਮ ਮੇ ਵਹ ਆਪ ਸਮਾਇਆ, ਜਓ ਸਬ ਰੰਗ ਮੇਂ ਘੋਲੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਜਗੇ ਕਾ ਸੁਪਨਾ, ਕਹਿ ਨ ਸਕੈ ਵਹ ਬੋਲੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਹਮ ਐਸਾ ਦੇਖਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਤ ਸਿਪਾਹੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸੱਤਨਾਮ ਕਓ ਪਟਾ ਲਿਖਾਇਓ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਗਿਆ ਪਾਈ ॥
ਚਉਰਾਸੀ ਕੇ ਦੁਖ ਮਿਟੇ, ਅਨੁਭਓ ਜਾਗੀਰੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥
ਸੁਰਤਿ ੨ ਸੀਂਗਰਾ ੩ ਸਾਂਗ ਸਮੁਝ ਕਓ, ਤਨ ਕਓ ਤੁਪਕ ਬਨਾਈ ॥
ਦਮ ਕਓ ਦਾਰੂ ਸਹਜ ਕਓ ਸੀਸਾ, ਗਿਆਨ ਕੇ ਗਜ ਠਹਕਾਈ ॥ ੨ ॥
ਸੀਲ ਸੰਤੋਸ਼ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪਥਰੀ, ਚਿੱਤ ਚਕਮਕ ਚਮਕਾਈ ॥
ਜੋਗ ਕਓ ਜਾਮਾ ਬੁਧਿ ਮੁਦ੍ਰਕਾ, ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਲਾ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

੧–ਨਾੜੀ ॥ ੨–ਸੀਂਗ ਕੀ ਸ਼ਕਲਕਾ ਏਕ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸਮੇਂ ਬਾਰੂਦ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ॥
੩–ਨੇਜਾ ਯਾ ਬਰਛਾ ॥

ਸਤ ਕੈ ੧ ਸੱਲ ਜੁਗਤ ਕੈ ੨ ਜਮਧਰ, ਛਿਮਾ ਢਾਲ ਠਨਕਾਈ ॥
ਮੋਹ ਮੋਰਚਾ ਪਹਿਲੇ ਮਾਰਿਓ, ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਹਟਾਈ ॥ ੪ ॥
ਸਤੱਨਾਮ ਕੈ ਲਗਾ ਪਲੀਤਾ, ਹਰਹਰ ਹੋਤ ਹਵਾਈ ॥
ਗਮ ਗੋਲਾ ਗੜ੍ਹ ਭੀਤਰ ਮਾਰਿਓ, ਭਰਮ ਕੈ ਬੁਰਜ ਢਹਾਈ ॥ ੫ ॥
ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਕੈ ਘੇਰਾ ਦੀਨਓ, ਬੰਦ ਕੀਓ ਦਰਵਾਜਾ ॥
ਸਬਦ ਸੂਰਮਾ ਭੀਤਰ ਪੈਠਾ, ਪਕਰਿ ਲੀਓ ਮਨ ਰਾਜਾ ॥ ੬ ॥
ਪਾਂਚਉ ਪਕਰੇ ੩ ਕਾਮਦਾਰ ਜਓ, ਪਕਰੀ ਮਮਤਾ ਮਾਈ ॥
ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਚੜ੍ਹਿਓ ਗੜ੍ਹ ਊਪਰ, ਅਭੈ ਨਿਸਾਨ ਬਜਾਈ ॥ ੭ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤੈ ਗਾਵਹੁ ਮੋਰੀ ਸਜਨੀ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਓ ਸਿਰ ਨਾਇ ਹੋ ॥
ਫਿਰ ਪਾਛੇ ਪਛਿਤੈਹਹੁ ਸਜਨੀ, ਜਬ ਜਮ ਪਕਰੈ ਆਇ ਹੋ ॥ ੧ ॥
ਸੁਖਸਾਗਰ ਮੇਂ ਪਰਹੁ ਹੋ ਸਜਨੀ, ਦੁਖ ਕਓ ਦੇਹੁ ਬਹਾਇ ਹੋ ॥
ਭਗਤਿ ਘਾਂਘਰਾ ਪਹਿਰਹੁ ਸਜਨੀ, ਰੈਨ ਦਿਵਸ ਗੁਨ ਗਾਇ ਹੋ ॥ ੨ ॥
ਨਿਰਭੈ ਅੰਗਿਆ ਕਸਿ ਲੇਓ ਸਜਨੀ, ਭੈਅਹਿੰ ਭਗਾਵਹੁ ਦੂਰਿ ਹੋ ॥
ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਗ ਸਜਨੀ, ਡਾਰਿ ਜਗਤ ਪਰ ਧੂਰਿ ਹੋ ॥ ੩ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਚੁਨਰਿਆ ਓਢਹੁ ਸਜਨੀ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੀਨੁ ਰੰਗਾਇ ਹੋ ॥
ਜਿਤ ਦੇਖਊਂ ਤਿਤ ਸਾਹਿਬ ਸਜਨੀ, ਨੈਨਨ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ਹੋ ॥ ੪ ॥
੪ ਫਹਮ ਫੁਲੇਲ ਬੁਨਾਇ ਕੇ ਸਜਨੀ, ਸਿਰ ਮੇਂ ਦੀਨੁਓ ਡਾਰਿ ਹੋ ॥
ਗਿਆਨ ਕੀ ਰੰਗਹੀ ਲੈਕੈ ਸਜਨੀ, ਕਰਮ ਕੇਸ ੫ ਨਿਰਵਾਰੁ ਹੋ ॥ ੫ ॥
ਸਮੁਝਿ ਕੀ ਪਟਿਆ ਪਾਰਹੁ ਸਜਨੀ, ਚੁਟੀਆ ਗੁਹਹੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ਹੋ ॥
ਸੰਤੋਸ਼ ਸਹੇਲਰੀ ਗੁਹਿ ਲੇ ਆਈ, ਝਬਿਆ ਸਹਜ ਅਪਾਰ ਹੋ ॥ ੬ ॥
ਦਇਆ ਭਾਵ ਕੀ ਟਿਕੁਲੀ ਸਜਨੀ, ਬਿਰਹ ਬੀਜ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋ ॥
ਜਾਕਓ ਦਇਆ ਨ ਆਵੈ ਸਜਨੀ, ਪਰੈ ਚਉਰਾਸੀ ਧਾਰ ਹੋ ॥ ੭ ॥
ਸੀਲ ਕੈ ਸੇਂਦੁਰ ਮਾਂਗ ਭਰੁ ਸਜਨੀ, ਸੋਭਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਹੋ ॥

੧–ਬਰਛੀ ॥ ੨–ਕਟਾਰੀ ॥ ੩–ਮਨ ਕੇ ਪਾਂਚਉ ਕਾਮਦਾਰ ਅਰਥਾਤ ਪਾਂਚਉ ਵਿਕਾਰ ਆਦਿ ॥੪–ਸਮਝ ਬੂਝ ॥ ੫–ਸੰਵਾਰ ਲੇ ॥

ਧੀਰਜ ਅੰਜਨ ਆਂਜੀ ਸਜਨੀ, ਛਿਮਾ ਕੀ ਬੇਂਦੀ ੧ ਲਿਲਾਰ ਹੋ ॥ ੮ ॥
੨ ਬੇਸਰ ਬਨੀ ਬੁਧਿ ਕੀ ਸਜਨੀ, ਮੋਤੀ ਬਚਨ ਸੁਧਾਰ ਹੋ ॥
ਦੀਨ ਗਰੀਬੀ ਰਹਹੁ ਗੁਰਨ ਸੇ, ਸੋਈ ਗਲੇ ਕੈ ਹਾਰ ਹੋ ॥ ੯ ॥
ਬਾਜੂਬੰਦ ਬਿਬੇਕ ਕੇ ਸਜਨੀ, ਬਹੁੰਟਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰਿ ਹੋ ॥
ਚਾਲ ਕੀ ਚੁਰਿਆਂ ਪਹਿਰਹੁ ਸਜਨੀ, ਪਰਖ ਪਟੀਲਾ ਡਾਰਿ ਹੋ ॥ ੧੦ ॥
ਨੇਹ ਨਿਗਰਹੀ ਦੁਹਰੀ ਸਜਨੀ, ੩ ਕਕਨਾ ਅਕਿਲ ਕੇ ਢਾਰਿ ਹੋ ॥
ਮਨ ਕੀ ਮੁੰਦਰਿ ਪਹਿਰਹੁ ਸਜਨੀ, ਨਾਮ ਨਗੀਨਾ ਸਾਰ ਹੋ ॥ ੧੧ ॥
ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਨਿਸਿ ਬਾਸਰ ਸਜਨੀ, ਕਾਟੈ ਜਮ ਕੈ ਫਾਂਸਿ ਹੋ ॥
ਪਹਿਰਹੁ ਚੋਪ ਚੁਨਰਿਆ ਸਜਨੀ, ਚਿੱਤ ਮਤ ਕਰਹੁ ਉਦਾਸ ਹੋ ॥ ੧੨ ॥
ਸਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਦੋਊ ਨੂਪੁਰ ਸਜਨੀ, ਉਠੈ ਸਬਦ ਝਨਕਾਰ ਹੋ ॥
ਪਹਿਰਿ ਪਚੀਸੋ ਬਿਛਿਆ ਸਜਨੀ, ਧਰਿ ਲੇਓ ਪਾਂਵ ਸਮ੍ਹਾਰ ਹੋ ॥ ੧੩ ॥
ਤੀਨਉਂ ਗੁਨ ਕੇ ਅਨਵਟ ਸਜਨੀ, ਗੁਰ ਸੇ ਲੇਓ ਬਦਲਾਇ ਹੋ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੋਊ ਸਮ ਕਰਿ ਸਜਨੀ, ਅਮਰਲੋਕ ਕਓ ਜਾਇ ਹੋ ॥ ੧੪ ॥
ਘਰ ਜਓ ਬਾੜਾ ਕੁਮਤਿ ਕਓ ਸਜਨੀ, ਸਹਰ ਸੇ ਦੇਵ ਬਹਾਇ ਹੋ ॥
ਪਿਆ ਜਓ ਸੋਵੈ ਮਹਲ ਮੇਂ ਸਜਨੀ, ਉਨਕਓ ਲੇਵ ਜਗਾਇ ਹੋ ॥ ੧੫ ॥
ਯੇਹਿਬਿਧਿ ਸੁੰਦਰ ਸਾਜਿ ਕੈ ਸਜਨੀ, ਕਰਿ ਲੇਓ ਸੋਰਹਉਂ ਸਿੰਗਾਰ ਹੋ ॥
ਪਾਂਚ ਸਹੇਲਰਿ ਸੰਗ ਲੇਓ ਸਜਨੀ, ਗਾਵਹੁ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਹੋ ॥ ੧੬ ॥
ਪਿਅ ਮੋਰ ਸੋਵੈ ਮਹਲ ਮੇਂ ਸਜਨੀ, ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪਾਰ ਹੋ ॥
ਅਕਿਲ ਆਰਸੀ ਲੈ ਕੈ ਸਜਨੀ, ਪਿਅ ਕਓ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰ ਹੋ ॥ ੧੭ ॥
ਘੂੰਘਟ ਖੋਲਿ ਕਪਟ ਕਓ ਸਜਨੀ, ੪ ਹੇਰਹੁ ਗੁਰੁਨ ਕੀ ਓਰਿ ਹੋ ॥
ਪਾਨ ਲੇਹੁ ਮੁਕਤੀ ਕਓ ਸਜਨੀ, ਜਮ ਸੇ ਤਿਨੁਕਾ ਤੋਰਿ ਹੋ ॥ ੧੮ ॥
ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਟੁ ਚਰਚਾ ਕੇ ਸਜਨੀ, ਸੋ ਪੁਨਿ ਬੜੇ ਲਬਾਰ ਹੋ ॥
ਬਿਨਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੀ ਤਿਰਿਆ ਸਜਨੀ, ਉਨਕਓ ਝੂਠ ਸਿੰਗਾਰ ਹੋ ॥ ੧੯ ॥
ਸੋ ਦਿਨ ਜਿਨ ਜਾਨਓ ਮੋਰਿ ਸਜਨੀ, ਜਓ ਗਾਵੈ ਸੰਸਾਰ ਹੋ ॥

੧--ਮਾਥੇ ਪਰ ॥ ੨--ਨਾਕ ਕਾ ਜ਼ੇਵਰ ॥ ੩—ਕੰਗਨ ॥ ੪—ਦੇਖਹੁ ॥

ਯਹ ਤਉ ਦਿਨ ਮੁਕਤੀ ਕੈ ਸਜਨੀ, ਸਾਧੋ ਲੇਹੁ ਬਿਚਾਰ ਹੋ ॥ ੨੦ ॥
ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਕੀ ਬਿਨਤੀ ਸਜਨੀ, ਸੁਨ ਲੇਹੁ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨ ਹੋ ॥
ਆਵਾਗਵਨ ਨ ਹੁਈਹੈ ਸਜਨੀ, ਪਾਵਹੁ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨ ਹੋ ॥ ੨੧ ॥

ਅਬ ਕੋਈ ਖੇਤਿਆ ਮਨ ਲਾਵੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਗਿਆਨ ੧ ਕੁਦਾਰ ਲੇ ਬੰਜਰ ਗੋੜੈ, ਨਾਮ ਕੀ ਬੀਜ ਬੋਵਾਵੈ ॥
ਸੁਰਤਿ ੨ ਸਰਾਵਨ ੩ ਨੈ ਕਰ ਫੇਰੈ, ਢੇਲਾ ਰਹਨ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਮਨਸਾ ਖੁਰਪੀ ਖੇਤ ੪ ਨਿਰਾਵੈ, ਦੂਬ ਬਚਨ ਨਹਿੰ ਪਾਵੈ ॥
ਕੋਸ ਪਚੀਸ ਇਕ ੫ ਬਬੁਵਾ ਨੀਚੇ, ਜੜ ਸੇ ਖੋਦਿ ਬਹਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਬੈਲ ਬਨੇ ਹੈਂ, ਖੇਤ ਚਰਨ ਕਉ ਆਵੈਂ ॥
ਸੁਰਤਿ ੬ ਲਕੁਟਿਆ ਲੇ ਫਟਕਾਰੈ, ਭਾਗਤ ਰਾਹ ਨ ਪਾਵੈਂ ॥ ੩ ॥
ਉਲਟਿ ਪਲਟਿ ਕੈ ਖੇਤ ਕਉ ਜੋਤੈ, ੭ ਪੂਰ ਕਿਸਾਨ ਕਹਾਵੈ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਜਬ ਵਾ ਘਰ ਕਉ ਪਾਵੇ ॥ ੪ ॥

ਯਹ ਮਨ ਜਾਲਿਮ ਜੋਰ ਰੀ, ੮ ਬਰਜੇ ਨਹਿੰ ਮਾਨੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਮਨ ਕਉ ਪਕਰਾ ਚਾਹੈ, ਭਾਗਤ ੯ ਸਾਂਕਰ ਤੋਰ ॥ ੧ ॥
ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਸਬ ਪਚਿ ਪਚਿ ਹਾਰੇ, ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ ਚੋਰ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਹੰਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਹੋਈ, ਰਾਖੈ ਮਮਤਾ ਛੋਰ ॥੩॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਬਚਓ ਗੁਰਨ ਕੀ ਓਟ ॥੪॥

ਵਾਹ ਵਾਹ ਸਰਨਾਗਤਿ ਤਾ ਕੀ ਹੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਬੋਲ ਅਬੋਲ ਅਡੋਲ ਅਚਾਹਕ, ਐਸੀ ਗਤਿਆ ਜਾ ਕੀ ਹੈ ॥੧॥
ਅੰਤਰਗਤਿ ਮੇਂ ਭਇਆ ਉਜਾਲਾ, ਬਿਨ ਦੀਪਕ ਬਿਨ ਬਾਤੀ ਹੈ ॥੨॥
ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਗਿਨਿ ਭਈ ਮਤਵਾਰੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਰਸ ਚਾਖੀ ਹੈ ॥੩॥
ਨਿਰਖਿ ਨਿਰਖਿ ਅੰਤਰ ਪਗ ਧਰਨਾ, ਅਜਬ ਝਰੋਖੇ ਝਾਂਕੀ ਹੈ ॥੪॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਇਕ ਨਾਮ ਸੁਮਿਰਿ ਲੇ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਜਓ ਸਾਖੀ ਹੈ ॥੫॥

੧–ਕੁਦਾਲੀ ॥ ੨–ਪਟਰਾ ਯਾ ਕੁੱਰਾ ॥ ੩–ਜੋਤਕਰ ॥ ੪–ਨਿਲਾਈ ਕਰੈ ॥ ੫–ਘਾਸ ਕੰਦੂਵਾ ॥ ੬–ਡੰਡਾ ਯਾ ਲੱਠ ॥ ੭–ਪੂਰਾ ॥ ੮–ਮਨਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ॥ ੯–ਜ਼ੰਜ਼ੀਰ ॥

ਵਾਹ ਵਾਹ ਅਮਰ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਦੂੱਖ ਦਰਦ ਕਾਲ ਨਹਿੰ ਬਿਆਪੈ, ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮੂਲ ਬੀਜ ਬਿਨ ਬਿਰਛ ਬਿਰਾਜੈ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਕੋਟਿ ਭਾਨੁ ਛਬਿ ਭਇਆ ਉਜਾਰਾ, ਹੰਸ ੧ ਹਿਰੰਬਰ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਆਵਾਗਵਨ ਮਿਟਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਅਪਨਪਓ ਆਪਹੁ ਤੇਂ ਬਿਸਰਓ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਜੈਸੇ ੨ ਸੁਆਨ ਕਾਂਚ ਮੰਦਿਰ ਮੇਂ, ਭ੍ਰਮ ਸੇ ਭੂੰਕਿ ਮਰਓ ॥ ੧ ॥
ਜਿਉਂ ੩ ਕੇਹਰਿ ੪ ਬਪੁ ਨਿਰਖ ਕੂਪ ਜਲ, ੫ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਦੇਖਿ ਗਿਰਓ ॥੨॥
ਵੈਸੇ ਹੀ ਗਜ ੬ ਫਟਕਿ ੭ ਸਿਲਾ ਮੇਂ, ੮ ਦਸਨਨਿ ਆਨਿ ਅੜਓ ॥੩॥
੯ ਮਰਕਟ ੧੦ ਮੂਠਿ ਸੁਆਦ ਨਹਿੰ ਬਹੁਰੈ, ਘਰ ਘਰ ਰਟਤ ਫਿਰਓ ॥੪॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ੧੧ ਨਲਿਨੀ ਕੇ ੧੨ ਸੁਗਨਾ, ਤੋਹਿ ਕਉਨੇ ਪਕਰਿਓ ॥੫॥

ਹੀਰਾ ਨਾਮ ਅਮੋਲ ਹੈ, ਰਹੈ ਘਟ ਘਟ ੧੩ ਥੀਰਾ ॥
ਸਿੱਧੀ ਆਸਨ ਸੋਧਿ ਕੇ, ਬੈਠੈ ਵਹਿ ੧੪ ਤੀਰਾ ॥ ੧ ॥
ਗੰਗ ਜਮਨ ਕੇ ੧੫ ਰੇਤ ਪਟ, ਬਹੈ ਝਰਿ ਝਰਿ ਨੀਰਾ ॥
ਪੂਰਬ ਸੋਧਿ ਪਛਿਮ ਗਏ, ਕਰਿਕੇ ਮਨ ਧੀਰਾ ॥ ੨ ॥
ਬਿਰਹਿਨਿ ਬਾਜੈ ਬਾਂਸੁਰੀ, ਸੁਨਿ ਗਈ ਮੋਰ ਪੀਰਾ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਬਾਜਤ ਰਹੈ, ਅਸ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥ ੩ ॥
ਹੀਰਾ ਝਲਕੈ ਦੁਆਰ ਪਰ, ਪਰਖੈ ਜੋਈ ਸੂਰਾ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਗੁਰੁ ਗੰਮ ਸੇ, ਪਹੁੰਚੈ ਕੋਈ ਪੂਰਾ ॥ ੪ ॥

ਜਗ ਮੇਂ ਸੋਈ ਬੈਰਾਗ ਕਹਾਵੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਆਸਨ ਮਾਰਿ ਗਗਨ ਮੇਂ ਬੈਠੈ, ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰ ਬਹਾਵੈ ॥ ੧ ॥

੧—ਜਲਵਾ ਯਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ੨—ਕੁੱਤਾ ॥ ੩—ਸ਼ੇਰ ॥ ੪—ਸ਼ਰੀਰ ॥ ੫—ਛਾਇਆ ॥ ੬—ਬਿਲਉਰੀ ॥ ੭—ਚੱਟਾਨ ॥ ੮—ਦਾਂਤ ਭਿੜਾਨੇ ਲਗਾ ॥ ੯—ਬੰਦਰ ॥ ੧੦—ਚਨੇ ਕੀ ਮੂਠੀ ਕਾ ਸੁਆਦ ॥ ੧੧—ਚਰਖੀ ॥ ੧੨—ਤੋਤਾ ॥ ੧੩—ਕਾਇਮ ॥ ੧੪—ਘਾਟ ॥ ੧੫—ਘਾਟ ॥

ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਔਰ ਨਿਦ੍ਰਾ ਸਾਧੈ, ੧ ਜਿਅਤੇ ਤਨਹਿੰ ਜਰਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਭਉਸਾਗਰ ਕੇ ਭਰਮ ਮਿਟਾਵੈ, ਚਉਰਾਸੀ ਜਿਤਿ ਆਵੈ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਾਧੋ, ਭਾਵ-ਭਗਤਿ ਮਨ ਲਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਹੰਸਾ ਲੋਕ ਹਮਾਰੇ ਆਈਹਹੁ, ਤਾਤੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਤੁਮ ਪੈਹਹੁ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਲੋਕ ਹਮਾਰਾ ਅਗਮ ਦੂਰ ਹੈ, ਪਾਰ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥
ਅਤਿ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਜਬ ਕੋਈ, ਤਾਕਉ ਦੇਊਂ ਲਖਾਈ ॥ ੧ ॥
ਮਿਰਤਲੋਕ ਸੇ ਹੰਸਾ ਆਏ, ਪੁਹੁਪ-ਦੀਪ ਚਲਿ ਜਾਈ ॥
ਅੰਬੁਦੀਪ ਮੇਂ ਸੁਮਿਰਨ ਕਰਿਹਹੁ, ਤਬ ਵਹ ਲੋਕ ਦਿਖਾਈ ॥ ੨ ॥
ਮਾਟੀ ਕਾ ਪਿੰਡ ਛੁਟ ਜਾਇਗਾ, ਔਰ ਯਹ ਸਕਲ ਵਿਕਾਰਾ ॥
ਜਿਉਂ ਜਲ ਮਾਹਿੰ ਰਹਤ ਹੈ ੨ ਪੁਰਇਨ, ਐਸੇ ਹੰਸ ਹਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥
ਲੋਕ ਹਮਾਰੇ ਆਈਹਹੁ ਹੰਸਾ, ਤਬ ਸੁਖ ਪੈਹਹੁ ਭਾਈ ॥
ਸੁਖਸਾਗਰ ਅਸਨਾਨ ਕਰਹੁਗੇ, ਅਜਰ ਅਮਰ ਹੋਇ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥
ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਧਰਮਦਾਸਾ, ਹੰਸਨ ਕਰਹੁ ਬਧਾਈ ॥
੩ਸੇਤ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬੈਠਕ ਦੇਹਉਂ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਰਾਜ ਕਰਾਈ ॥ ੫ ॥

ਨਿਰਖ ਪ੍ਰਬੋਧ ਕੀ ਰਮੈਨੀ

* ਦੋਹਾ *

ਜਿਨਕੇ ਧਨ ਸਤਨਾਮ ਹੈ, ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਨ ਧੰਨੁ ॥
ਜਿਨਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਰਹੀਂ, ਬਹੁਰਿ ਨ ਧਰਈ ਤੰਨੁ ॥ ੧ ॥
ਕਬੀਰ ਮਹਿਮਾ ਨਾਮ ਕੀ, ਕਹਨਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ਚਾਰ ਮੁਕਤਿ ਔਰ ਚਾਰ ਫਲ, ਔਰ ਪਰਮ-ਪਦੁ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥
ਨਾਮ ਸੱਤ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ, ਔਰ ਸਕਲ ਹੈ ਪੋਚ ॥
ਕਹਨਾ ਸੁਨਨਾ ਦੇਖਨਾ, ਕਰਨਾ ਸੋਚ ਅਸੋਚ ॥ ੩ ॥

* ਚੌਪਾਈ *

ਸਬ ਹੀ ਝੂਠ ਝੂਠ ਕਰਿ ਜਾਨਾ ॥ ਸੱਤਨਾਮ ਕਉ ਸਤ ਕਰ ਮਾਨਾ ॥

੧–ਜੀਤੇ ਜੀ ॥ ੨–ਕਾਈ ॥ ੩–ਉਜੱਲ ॥

ਨਿਸਿਬਾਸਰ ਇਕ ਪਲ ਨਹਿੰ ਨਿਆਰਾ ॥ ਜਾਨੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਨਨਹਾਰਾ ॥
ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਲੇ ਰਾਖੇ ਜਹਵਾਂ ॥ ਪਹੁੰਚੈ ਅਜਰ ਅਮਰ ਘਰ ਤਹਵਾਂ ॥
ਸੱਤਲੋਕ ਕਉ ਦੇਯ ਪਇਆਨਾ ॥ ਚਾਰ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੇ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥

* ਦੋਹਾ *

ਸਤਲੋਕ ਸਬ ਲੋਕਪਤਿ, ਸਦਾ ਸਮੀਪ ਪਰਮਾਨ ॥
ਪਰਮ-ਜੋਤਿ ਸੋ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਰੂਪ ਸਮਾਨ ॥ ੪ ॥

* ਚੌਪਾਈ *

੧ ਅੰਸ ਨਾਮ ਤੇਂ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ॥ ਪੂਰਨ ਨਾਮ ਪਰਮ-ਪਦ ਪਾਵੈ ॥
ਨਹਿੰ ਆਵੈ ਨਹਿੰ ਜਾਇ ਸੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ਸੱਤਨਾਮ ਕੀ ਜੇਹਿ ਗਤਿ ਜਾਨੀ ॥
ਸੱਤਨਾਮ ਮੇਂ ਰਹੈ ਸਮਾਈ ॥ ਜੁਗ ਜੁਗ ਰਾਜ ਕਰੈ ਅਧਿਕਾਈ ॥
ਸੱਤਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਇ ਸਮਾਨਾ ॥ ਸਤੱਪੁਰੁਸ਼ ਸੇ ਭਇਆ ਮਿਲਾਨਾ ॥
ਹੰਸ ਸੁਜਾਨ ਹੰਸ ਹੀ ਪਾਵਾ ॥ ਜੋਗ ਸੰਤਾਇਨ ਭਇਆ ਮਿਲਾਵਾ ॥
ਹੰਸਾ ਸੁਘਰ ਦਰਸ ਦਿਖਲਾਵਾ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਭੂਖ ਮਿਟਾਵਾ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਗਿਨਿ ਆਗੇ ਠਾਢ੍ਹੀ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਤਿ ਬਾਢ੍ਹੀ ॥
ਪੁਹੁਪ ਦੀਪ ਮੇਂ ਜਾਇ ਸਮਾਨਾ ॥ ਬਾਸ ਸੁਬਾਸ ਚਹੂੰਦਿਸਿ ਆਨਾ ॥

* ਦੋਹਾ *

ਸੁਖਸਾਗਰ ਸੁਖ ਬਿਲਸਹੀ, ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਨਹਾਇ ॥
ਕੋਟਿ ਕਾਮ ਸੀ ਕਾਮਿਨੀ, ਦੇਖਤ ਨੈਨ ਅਘਾਇ ॥ ੫ ॥

* ਚੌਪਾਈ *

੨ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮ ਸੁਨੈ ਜਬ ਕਾਨਾ ॥ ਹੰਸਾ ਪਾਵੈ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥
ਅਬ ਤਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁਦੇਵਾ ॥ ਤਾਤੇਂ ਸੁਫਲ ਭਈ ਸਬ ਸੇਵਾ ॥
ਨਾਮ ਦਾਨ ਅਬ ਲੇਇ ਸੁਭਾਗੀ ॥ ਸੱਤਨਾਮ ਪਾਵੈ ਬੜਭਾਗੀ ॥
ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਚਿੱਤ ਨਿਸਚੈ ਰਾਖੈ ॥ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਬਦ ਅਮੀਰਸ ਚਾਖੈ ॥
ਆਦਿ ਅੰਤ ਕੈ ਭੇਦੈ ਪਾਵੈ ॥ ਪਵਨ ਆੜ ਮੇਂ ਲੇ ਬੈਠਾਵੈ ॥

੧–ਅਧੂਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ ਲੇਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਬਾਰ ਬਾਰ ਆਵਾਗਮਨ ਕੇ ਚਕ੍ਰਮੇਂ ਆਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨–ਸੁਰਤਿ ਸੇ ਜਪਾ ਜਾਨੇਵਾਲਾ ਨਾਮ ॥

ਸਬ ਜਗ ਝੂਠ ਨਾਮ ਇਕ ਸਾਚਾ ॥ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਮੇਂ ਸਾਚਾ ਰਾਚਾ ॥
ਝੂਠਾ ਜਾਨਿ ਜਗਤ ਸੁਖ ਭੋਗਾ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਧੂ ਨਾਮ ਸੰਜੋਗਾ ॥
ਯਹ ਤਨ ਮਾਟੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਛਾਰੀ ॥ ਸੱਤਨਾਮ ਸਾਚਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ॥
ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੁਗੋ-ਜੁਗ ਭਾਖੀ ॥ ਸਾਧ ਸੰਤ ਲੇ ਹਿਰਦੇ ਰਾਖੀ ॥

* ਦੋਹਾ *

ਮਹਿਮਾ ਬੜੀ ਜੋ ਸਾਧ ਕੀ, ਜਾਕੇ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇਰੀ ਦਇਆ ਤੇਂ, ਉਤਰੈ ਭਉਜਲ ਪਾਰ ॥ ੬ ॥

ਸ਼੍ਰੀਨਾਮਦੇਵ ਜੀ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਜਬ ਦੇਖਾ ਤਬ ਗਾਵਾ ॥ ਤਉ ਜਨ ਧੀਰਜ ਪਾਵਾ ॥੧॥
੧ ਨਾਦਿ ਸਮਾਇਲੋ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਲੇ ਦੇਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਹੰ ਝਿਲਿਮਿਲਿਕਾਰੁ ਦਿਸੰਤਾ ॥ ਤਹਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਬਜੰਤਾ ॥
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ਮੈ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨੀ ॥੨॥
੨ ਰਤਨ ਕਮਲ ਕੋਠਰੀ ॥ ਚਮਕਾਰ ਬੀਜੁਲ ੩ ਤਹੀ ॥
ਨੇਰੈ ਨਾਹੀ ਦੂਰਿ ॥ ਨਿਜ ਆਤਮੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੩॥
ਜਹ ਅਨਹਤ ੪ ਸੂਰ ੫ ਉਜਾਰਾ ॥ ਤਹ ਦੀਪਕ ਜਲੈ ੬ ਛੰਛਾਰਾ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ ॥ ਜਨੁ ਨਾਮਾ ਸਹਜ ਸਮਾਨਿਆ ॥੪॥

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ੭ ਆਨੰਤਾ ਗੀਤ ਕਬਿਤ ਨ ਗਾਵਉਗੋ ॥
ਅਖੰਡ ਮੰਡਲ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ ਅਨਹਦ ੮ ਬੇਨੁ ਬਜਾਵਉਗੋ ॥੧॥
ਬੈਰਾਗੀ ਰਾਮਹਿ ਗਾਵਉਗੋ ॥
ਸਬਦਿ ਅਤੀਤ ਅਨਾਹਦਿ ਰਾਤਾ ੯ ਆਕੁਲ ਕੈ ਘਰਿ ਜਾਉਗੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
੧੦ ਇੜਾ ੧੧ ਪਿੰਗੁਲਾ ਅਉਰੁ ੧੨ ਸੁਖਮਨਾ ੧੩ ਪਉਨੈ ਬੰਧਿ

੧–ਸ਼ਬਦ ਮੇਂ ਸਮਾ ਗਇਆ ॥ ੨–ਰਤਨੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ॥ ੩–ਵਹਾਂ ॥ ੪–ਸੂਰਜ ॥ ੫–ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ੬–ਧੂਏਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਔਰ ਉੱਜਲ ॥ ੭–ਅਨੇਕ ॥ ੮–ਅਨਹਦ-ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਬੀਨ ॥ ੯–ਕੁਲ-ਮਾਲਿਕ ॥ ੧੦–ਕਨਪਟੀ ਸੇ ਦਿਮਾਗ਼ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਜਾਨੇਵਾਲੀ ਦਾਈਂ ਨਾੜੀ ॥ ੧੧–ਬਾਈਂ ਤਰਫ਼ ਕੀ ਨਾੜੀ ॥ ੧੨–ਦਰਮਿਆਨ ਵਾਲੀ ਨਾੜੀ ॥ ੧੩–ਸ੍ਵਾਂਸ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਅਥਵਾ ਆਸਾ-ਮਨਸਾ ਆਦਿ ਸੇ ॥

੧ ਰਹਾਉਗੋ ॥
ਚੰਦ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ੨ ਸਮਕਰਿ ਰਾਖਉ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜਾਉਗੋ ॥੨॥
ਤੀਰਥ ਦੇਖਿ ਨ ਜਲ ਮਹਿ ੩ ਪੈਸਉ ੪ ਜੀਅ ਜੰਤ ਨ ਸਤਾਵਉਗੋ॥
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਏ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਨਾਉਗੋ ॥ ੩ ॥
ਪੰਚ ਸਹਾਈ ਜਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਭਲੋ ਭਲੋ ਨ ਕਹਾਵਉਗੋ ॥
ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਚਿਤੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਉਗੋ ॥ ੪ ॥

॥ ਨਾਮ ਮਹਿਮਾ ॥

੫ ਤੱਤ ਗਹਨ ਕਓ ਨਾਮ ਹੈ, ਭਜਿ ਲੀਜੈ ਸੋਈ ॥
ਲੀਲਾਸਿੰਧੁ ਅਗਾਧ ਹੈ, ਗਤਿ ਲਖੈ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥
ਕੰਚਨ ਮੇਰੁ ਸੁਮੇਰੁ, ੬ ਹੈ ੭ ਗਜ ਦੀਜੈ ਦਾਨਾ ॥
ਕੋਟਿ ਗਊ ਜਓ ਦਾਨ ਦੇ, ਨਹਿੰ ਨਾਮ ਸਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥
ਜੋਗ ਜਗਯ ਤੇਂ ਕਹਾ ੮ ਸਰੈ, ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਦਾਨਾ ॥
੯ ਅਉਸੈ ਪਿਆਸਿ ਨ ਭਾਗਿਹੈ, ਭਜੀਐ ਭਗਵਾਨਾ ॥ ੩ ॥
ਪੂਜਾ ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਜਨਹਿੰ, ਹਰਿ ਕਓ ਪ੍ਰਨ ਧਾਰੀ ॥
ਉਨ ਤੇਂ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਇਐ, ਵੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥ ੪ ॥
ਏਕੈ ਮਨ ਏਕੈ ਦਸਾ, ਏਕੈ ਬ੍ਰਤ ਧਰੀਐ ॥
ਨਾਮਦੇਵ ਨਾਮ ਜਹਾਜ ਹੈ, ਭਵਸਾਗਰ ਤਰੀਐ ॥ ੫ ॥

॥ ਲਵ ॥

ਅਸ ਮਨ ਲਾਵ ਰਾਮ ਰਸਨਾ ॥ ਤੇਰੋ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਈ ਜਰਾ ਮਰਨਾ ॥੧॥
ਜੈਸੇ ਮ੍ਰਿਗਾ ਨਾਦ ਲਵ ਲਾਵੈ॥ ਬਾਨ ਲਗੇ ਵਹਿ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵੈ॥੨॥
ਜੈਸੇ ਕੀਟ ਭ੍ਰਿੰਗ ਮਨ ਦੀਨੁ ॥ ਆਪੁ ਸਰੀਖੇ ਵਾਕਓ ਕੀਨੁ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮਦੇਵ ਮਨ ਦਾਸਨਦਾਸ ॥ ਅਬ ਨ ਤਜਊਂ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸ ॥ ੪ ॥

੧–ਰੋਕ ਰਖੂੰਗਾ ॥ ੨–ਏਕ ਸਮਾਨ ਕਰਕੇ ॥ ੩–ਭੀਤਰ ਘੁਸਊਂ ॥ ੪–ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਜੀਵ ॥ ੫–ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੇ ਯੋਗਯ ਸਾਰ-ਤਤੱਵ ॥ ੬–ਘੋੜੇ ॥ ੭–ਹਾਥੀ ॥ ੮–ਸੰਵਰੇਗਾ ॥੯–ਔਸ ਕੇ ਚਾਟਨੇ ਸੇ ॥

ਭਾਈ ਰੇ ਇਨ ਨੈਨਨ ਹਰਿ ਪੇਖਹੁ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਸਾਧੁ ਕੀ ਸੰਗਤਿ, ਸੋਈ ਯਹ ਦਿਲ ੧ ਲੇਖਹੁ ॥ ੧ ॥
ਚਰਨ ਸੋਈ ਜਓ ਨਚਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ, ੨ ਕਰ ਸੋਈ ਜਓ ਪੂਜਾ ॥
ਸੀਸ ਸੋਈ ਜਓ ਨਵੈ ਸਾਧੁ ਕਓ, ਰਸਨਾ ਅਉਰ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੨ ॥
ਯਹ ਸੰਸਾਰ ੩ ਹਾਟ ਕਓ ਲੇਖਾ, ਸਬ ਕੋਊ ੪ ਬਨਿਜਹਿੰ ਆਇਆ ॥
ਜਿਨ ੫ ਜਸ ਲਾਦਾ ਤਿਨ ੬ ਤਸ ਪਾਇਆ, ਮੂਰਖ ਮੂਲ ਗੰਵਾਇਆ ॥੩॥
ਆਤਮਰਾਮ ੭ ਦੇਂਹ ਧਰਿ ਆਇਓ, ਤਾ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਓ ਦੇਖਹੁ ॥
ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਵ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜੈਹਊਂ,ਹਰਿ ਭਜਿ ਅਉਰ ਨ ਲੇਖਹੁ ॥ ੪ ॥

ਕਾਹੇ ਮਨ ਵਿਸ਼ਿਆ ਬਨ ਜਾਇ ॥ ਭੂਲਓ ਰੇ ੮ ਠਗਮੂਰੀ ਖਾਇ ॥੧॥
ਜੈਸੇ ਮੀਨ ਪਾਨੀ ਮੇਂ ਰਹੈ ॥ ਕਾਲ ਜਾਲ ਕੀ ਸੁਧਿ ਨਹਿੰ ਲਹੈ ॥ ੨ ॥
ਜਿਭਿਆ ਸ੍ਵਾਦੀ ੯ ਲੀਲਤ ਲੋਹ ॥ ਐਸੇ ੧੦ ਕਨਿਕ ੧੧ ਕਾਮਿਨੀ ਮੋਹ॥੩॥
ਜਿਉਂ ਮਧੁਮਾਖੀ ੧੨ ਸੰਚਿ ਅਪਾਰ ॥ ਮਧੁ ਲੀਨੁਓ ਮੁਖ ਦੀਨੁਓ ੧੩ ਛਾਰ ॥੪॥
ਗਊ ਬਾਛ ਕਓ ਸੰਚੈ ੧੪ ਛੀਰ ॥ ਗਲਾ ਬਾਂਧਿ ਦੁਹਿ ਲੇਹਿ ਅਹੀਰ ॥੫॥
ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ ੧੫ ਸ੍ਰਮ ਅਤਿ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਮਾਇਆ ਲੈ ਗਾੜੈ ਧਰੈ ॥੬॥
ਅਤਿ ਸੰਚੈ ਸਮਝੈ ਨਹਿੰ ਮੂੜ੍ਹ ॥ ਧਨ ਧਰਤੀ ਤਨ ਹੋਇ ਗਇਓ ਧੂੜ ॥੭॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿ ਜਰੈ ॥ ਸਾਧੁਸੰਗਤਿ ਕਬਹੂੰ ਨਹਿੰ ਕਰੈ ॥੮॥
ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਵ ੧੬ ਤਾ ਚੀ ਆਨ ॥ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਭਜੀਐ ਭਗਵਾਨ ॥੯॥

੧–ਦਿਲਮੇਂ ਲਗਾਓ ॥ ੨—ਹਾਥ ॥ ੩—ਬਾਜ਼ਾਰ ॥ ੪—ਸਉਦਾ ਖ਼ਰੀਦਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ॥ ੫—ਜੈਸਾ ॥ ੬—ਤੈਸਾ ਹੀ ॥ ੭—ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰੂਪ ਮੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ੮—ਏਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ; ਜਿਸੇ ਖਾਕਰ ਇਨਸਾਨ ਬਾਉਲਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ੯—ਲੋਹੇ ਕੇ ਕੁੰਡੇ ਕਓ ਚਾਟਤੀ ਹੈ॥ ੧੦—ਧਨ॥ ੧੧—ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ੧੨—ਬਹੁਤ ਸਾ ਮਧੁ (ਸ਼ਹਦ) ਇਕੱਠਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੧੩—ਖ਼ਾਕ ॥ ੧੪—ਦੂਧ ॥ ੧੫—ਮਿਹਨਤ ॥ ੧੬—ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਕੀ ਸਉਗੰਧ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

੧ ਮ੍ਰਿਗ ੨ ਮੀਨ ੩ ਭ੍ਰਿੰਗ ੪ ਪਤੰਗ ੫ ਕੁੰਚਰ ਏਕ ੬ ਦੋਖ ੭ ਬਿਨਾਸ ॥
ਪੰਚ ਦੋਖ ੮ ਅਸਾਧ ਜਾ ਮਹਿ ਤਾਕੀ ਕੇਤਕ ਆਸ ॥੧॥
ਮਾਧੋ ਅਬਿਦਿਆ ਹਿਤ ਕੀਨ ॥ ਬਿਬੇਕ ਦੀਪ ਮਲੀਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
੯ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਅਚੇਤ ਸੰਭਵ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਅਸੋਚ ॥
ਮਾਨੁਖਾ ਅਵਤਾਰ ਦੁਰਲਭ ਤਿਹੀ ਸੰਗਤਿ ੧੦ ਪੋਚ ॥੨॥
ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਹਾ ਜਹਾ ਲਗੁ ਕਰਮ ਕੇ ਬਸਿ ਜਾਇ ॥
ਕਾਲ ਫਾਸ ਅਬਧ ਲਾਗੇ ਕਛੁ ਨ ਚਲੈ ਉਪਾਇ ॥੩॥
ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ ਉਦਾਸ ਤਜੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਪਨ ਤਪ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ॥
ਭਗਤਜਨ ਭੈਹਰਨ ੧੧ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਹੁ ੧੨ ਨਿਦਾਨ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਜਲ ਕੀ ੧੩ ਭੀਤਿ ਪਵਨ ਕਾ ੧੪ ਥੰਭਾ ੧੫ ਰਕਤ ਬੁੰਦ ਕਾ ਗਾਰਾ ॥
ਹਾਡ ਮਾਂਸ ਨਾੜੀ ਕੋ ਪਿੰਜਰੁ ਪੰਖੀ ਬਸੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਿਆ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਤੇਰਾ ॥
ਜੈਸੇ ੧੬ ਤਰਵਰ ਪੰਖਿ ਬਸੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਖਹੁ ੧੭ ਕੰਧ ਉਸਾਰਹੁ ੧੮ ਨੀਵਾਂ ॥ ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਾਥ ਤੇਰੀ ੧੯ ਸੀਵਾਂ ॥੨॥

੧–ਹਿਰਨ ॥ ੨–ਮਛਲੀ ॥ ੩–ਭੰਵਰਾ ॥ ੪–ਪਤੰਗਾ ॥ ੫–ਹਾਥੀ ॥ ੬–ਦੋਸ਼ ॥ ੭–ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮–ਕਾਬੂ ਸੇ ਬਾਹਰ ॥ ੯–ਟੇਢੀ ਜੋਨਿਆਂ (ਸਰਪ-ਬਿੱਛੂ ਆਦਿਕ) ॥ ੧੦–ਬੁਰੀ ॥ ੧੧–ਪਰਮਗਤਿ ॥ ੧੨–ਅੰਤ ਮੇਂ ॥ ੧੩–ਦੀਵਾਰ ॥ ੧੪–ਖੰਭਾ ॥ ੧੫–ਖ਼ੂਨ ਕੀ ਬੂੰਦ ॥ ੧੬–ਬ੍ਰਿਕਸ਼ ਪਰ ॥ ੧੭–ਦੀਵਾਰ ॥ ੧੮–ਬੁਨਿਆਦ ॥ ੧੯- ਹੱਦ ॥

੧ ਬੰਕੇ ਬਾਲ ਪਾਗ ਸਿਰ ੨ ਡੇਰੀ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਹੋਇਗੋ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ ॥੩॥
ਊਂਚੇ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੪ ॥
ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕਮੀਨੀ ਪਾਂਤਿ ਕਮੀਨੀ ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥
ਤੁਮ ਸਰਨਾਗਤਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮਚੰਦ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥

ਕਹੁ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਮ੍ਹਾਰਿ ॥
ਮਾਇਆ ਕੇ ਭ੍ਰਮ ਕਹਾਂ ਭੂਲਿਓ, ਜਾਹੁਗੇ ਕਰਿ ੩ ਝਾਰਿ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਦੇਖਿ ੪ ਧਉਂ ਇਹਾਂ ਕਉਨ ਤੇਰੋ, ਸਗਾ ਸੁਤ ਨਹਿੰ ਨਾਰਿ ॥
ਤੋਰ ੫ ਉਤੰਗ ਸਬ ਦੂਰ ਕਰਿਹੈਂ, ਦੇਹਿੰਗੇ ਤਨ ਜਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਾਨ ਗਏ ਕਹਓ ਕਉਨ ਤੇਰਾ, ਦੇਖਿ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰਿ ॥
ਬਹੁਰਿ ਯੇਹਿ ਕਲਿ ਕਾਲ ਨਾਹੀਂ, ਜੀਤਿ ਭਾਵੈ ਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਯਹੁ ਮਾਇਆ ਸਬ ੬ ਥੋਥਰੀ ਰੇ, ਭਗਤਿ ਦਿਸਿ ੭ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰਿ ॥
ਕਹ ਰੈਦਾਸ ਸਤ ਬਚਨ ਗੁਰੁ ਕੇ, ਸੋ ਜਿਵ ਤੇਂ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਜਓ ਤੁਮ ਤੋਰਓ ਰਾਮ ਮੈਂ ਨਹਿੰ ਤੋਰਊਂ ॥
ਤੁਮ ਸਉਂ ਤੋਰਿ ਕਵਨ ਸਉਂ ਜੋਰਊਂ ॥ ਟੇਕੁ॥
ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨ ਕਰਊਂ ਅੰਦੇਸਾ ॥
ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੇ ਭਰੋਸਾ ॥ ੧ ॥
ਜਹਿੰ ਜਹਿੰ ਜਾਊਂ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਪੂਜਾ ॥
ਤੁਮ ਸਾ ਦੇਵ ਅਉਰ ਨਹਿੰ ਦੂਜਾ ॥ ੨॥
ਮੈਂ ਅਪਨਓ ਮਨ ਹਰਿ ਸਉਂ ਜੋਰਿਉਂ ॥
ਹਰਿ ਸਉਂ ਜੋਰਿ ਸਬਨ ਸੇ ਤੋਰਿਉਂ ॥ ੩ ॥
ਸਬਹੀ ਪਹਰ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਆਸਾ ॥
ਮਨ ਕਰਮ ਬਚਨ ਕਹੈ ਰੈਦਾਸਾ ॥ ੪ ॥

੧--ਸੁੰਦਰ (ਸਜੇ ਹੂਏ) ॥ ੨–ਟੇਢੀ ॥ ੩–ਹਾਥ ਝਾੜਕਰ ॥ ੪–ਭਲਾ ॥
੫–ਡੋਰੀ ॥ ੬–ਖੋਖਲੀ (ਅਰਥਾਤ ਸੁਖਸੇ ਖਾਲੀ) ੭–ਮਨਕਾ ਰੁਖ਼ ਮੋੜ ਦੇ ॥

ਅਬ ਕੈਸੇ ਛੂਟੈ ਨਾਮ ਰਟ ਲਾਗੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ ਪਾਨੀ ॥ ਜਾਕੀ ਅੰਗ ਅੰਗ ਬਾਸ ਸਮਾਨੀ ॥੧।
ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਤੁਮ ਘਨ ਬਨ ਹਮ ਮੋਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਚਿਤਵਤ ਚੰਦ ਚਕੋਰਾ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਤੁਮ ਦੀਪਕ ਹਮ ਬਾਤੀ ॥ ਜਾਕੀ ਜੋਤਿ ਬਰੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥ ੩ ॥
ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਤੁਮ ਮੋਤੀ ਹਮ ਧਾਗਾ ॥ ਜੈਸੇ ਸੋਨਹਿੰ ਮਿਲਤ ਸੁਹਾਗਾ ॥ ੪ ॥
ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਤੁਮ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮ ਦਾਸਾ ॥ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਰੈਦਾਸਾ ॥ ੫ ॥

ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸੰਗ ਜੋੜੀ ॥
ਤੁਮ ਸੰਗ ਜੋੜਿ ਅਵਰ ਸੰਗ ਤੋੜੀ ॥ ੧ ॥
ਜਓ ਤੁਮ ਬਾਦਰ ਤਓ ਹਮ ਮੋਰਾ ॥
ਜਓ ਤੁਮ ਚੰਦ ਹਮ ਭਏ ਚਕੋਰਾ ॥ ੨ ॥
ਜਓ ਤੁਮ ਦੀਵਾ ਤਓ ਹਮ ਬਾਤੀ ॥
ਜਓ ਤੁਮ ਤੀਰਥ ਤਓ ਹਮ ਜਾਤ੍ਰੀ ॥ ੩ ॥
ਜਹਾਂ ਜਾਊਂ ਤਹਿ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਸੇਵਾ ॥
ਤੁਮ ਸਾ ਠਾਕੁਰ ਅਉਰ ਨ ਦੇਵਾ ॥ ੪ ॥
ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਭਜਨ ਕਟੈ ਭੈ ਫਾਂਸਾ ॥
ਭਗਤਿ ਹੇਤੁ ਗਾਵੈ ਰੈਦਾਸਾ ॥ ੫ ॥

ਆਜ ਦਿਵਸ ਲੇਊਂ ਬਲਿਹਾਰਾ, ਮੇਰੇ ਗ੍ਰਿਹ ਆਇਆ ਰਾਮ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ॥ਟੇਕੁ॥
ਆਂਗਨ ਬੰਗਲਾ ਭਵਨ ਭਇਉ ਪਾਵਨ ॥
ਹਰਿਜਨ ਬੈਠੇ ਹਰਿਜਸ ਗਾਵਨ ॥੧॥
ਕਰੂੰ ਡੰਡਵਤ ਚਰਨ ਪਖਾਰੂੰ ॥
ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਉਨ ਉਪਰਿ ਵਾਰੂੰ ॥੨॥
ਕਥਾ ਕਹੈਂ ਅਰੁ ਅਰਥ ਬਿਚਾਰੈਂ ॥
ਆਪ ਤਰੈਂ ਅਉਰਨ ਕਓ ਤਾਰੈਂ ॥੩॥
ਕਹ ਰੈਦਾਸ ਮਿਲੈਂ ਨਿਜ ਦਾਸ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੈ ਕਾਟੈਂ ਫਾਸ ॥੪॥

ਸ੍ਰੀ ਬੇਣੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਅਉਰ ਸੁਖਮਨਾ ਤੀਨਿ ਬਸਹਿ ਇਕ ਠਾਈ ॥
ਬੇਣੀ ੧ ਸੰਗਮੁ ਤਹ ੨ ਪਿਰਾਗੁ ਮਨ ਮਜਨੁ ਕਰੇ ੩ ਤਿਥਾਈ ॥
ਸੰਤਹੁ ਤਹਾਂ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਮੁ ਹੈ ॥ ੪ ਗੁਰ ਗਮਿ ੫ ਚੀਨੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥
ਤਹਾਂ ਨਿਰੰਜਨ ਰਮਈਆ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਦੇਵ ਸਥਾਨੈ ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀ ॥ ਤਹ ਬਾਜੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਣੀ ॥
ਤਹ ਚੰਦੁ ਨ ਸੂਰਜ ਪਉਣ ਨ ਪਾਣੀ ॥ ਸਾਖੀ ਜਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ ॥੨॥
ਉਪਜੈ ਗਿਆਨੁ ਦੁਰਮਤਿ ੬ ਛੀਜੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ੭ ਗਗਨੰਤਰਿ ਭੀਜੈ ॥
ਏਸੁ ਕਲਾ ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਭੇਟੈ ਤਾਸੁ ਪਰਮ ਗੁਰਦੇਉ ॥ ੩ ॥
ਦਸਮ ਦੁਆਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕੀ ੮ ਘਾਟੀ ॥
ਊਪਰਿ ਹਾਟੁ ਹਾਟ ਪਰਿ ਆਲਾ, ਆਲੇ ਭੀਤਰਿ ੯ ਥਾਤੀ ॥ ੪ ॥
ਜਾਗਤ ਰਹੈ ਸੁ ਕਬਹੁ ਨ ਸੋਵੈ ॥ ਤੀਨ ਤਿਲੋਕ ਸਮਾਧਿ ਪਲੋਵੈ ॥
ਬੀਜਮੰਤ੍ਰ ਲੈ ਹਿਰਦੈ ਰਹੈ ॥ ਮਨੂਆ ਉਲਟਿ ਸੁੰਨ ਮਹਿ ਗਹੈ ॥ ੫ ॥
ਜਾਗਤ ਰਹੈ ਨ ਅਲੀਆ ਭਾਖੈ ॥ ਪਾਚਉ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਸਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ੧੦ ਸਾਖੀ ਰਾਖੈ ਚੀਤਿ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਰੀਤਿ ॥੬ ॥
ਕਰ ੧੧ ਪਲਵ ਸਾਖਾ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ਅਪੁਨਾ ਜਨਮੁ ਨ ਜੂਐ ਹਾਰੈ ॥
੧੨ ਅਸੁਰ ਨਦੀ ਕਾ ਬੰਧੈ ਮੂਲ ॥ ਪਛਿਮ ਫੇਰਿ ਚੜਾਵੈ ਸੂਰ ॥

੧–ਜਹਾਂ ਇੜਾ, ਪਿੰਗਲਾ ਔਰ ਸੁਖਮਨਾ—ਯੇ ਤੀਨੋਂ ਨਾੜੀਆਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈਂ, ਉਸੀ ਕਓ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਸੰਗਮ ਕਾ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨—ਪਰਿਆਗਰਾਜ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਤੀਰਥ ॥ ੩–ਵਹਾਂ ਹੀ ॥ ੪–ਜਹਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚ ਸਕਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ॥ ੫–ਪਹਿਚਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੬–ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ੭–ਅੰਤਰ ਕੇ ਆਕਾਸ਼ ਮੇਂ ॥ ੮–ਪਹਾੜੀ ॥ ੯–ਪੂੰਜੀ ਯਾ ਸੱਤ ਵਸਤੂ ॥ ੧੦–ਗੁਰੂ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ॥ ੧੧–ਪੱਤੇ॥ ੧੨–ਰਾਕਸ਼ਸੀ ਨਦੀ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦ ਕਰੈ ਅਰਥਾਤ ਇੰਦ੍ਰਿਉਂ ਕੋ ਵਸ਼ਮੇਂ ਲਾਵੇ॥

ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਸੁ ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ ॥ ਜਗੰਨਾਥ ਸਿਉ ੧ ਗੋਸਟਿ ਕਰੈ ॥ ੭ ॥
ਚਉਮੁਖ ਦੀਵਾ ਜੋਤਿ ਦੁਆਰ ॥ ੨ ਪਲੂ ਅਨਤ ਮੂਲੁ ਬਿਚਕਾਰ ॥
ਸਰਬ ਕਲਾ ਲੇ ਆਪੇ ਰਹੈ ॥ ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਰਤਨਾ ਮਹਿ ਗੁਹੈ ॥ ੮ ॥
ਮਸਤਕਿ ਪਦਮੁ ੩ ਦੁਆਲੈ ਮਣੀ ॥ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤ੍ਰਿਭੁਵਣ ਧਣੀ ॥
ਪੰਚ ਸਬਦ ਨਿਰਮਾਇਲ ਬਾਜੇ ॥ ੪ ਢੁਲਕੇ ਚਵਰ ਸੰਖ ਘਨ ਗਾਜੇ ॥
੫ ਦਲਿ ਮਲਿ ਦੈਤਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ॥ ਬੇਣੀ ਜਾਚੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ॥ ੯ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਪੀਪਾ ਜੀ

ਕਾਇਆ ਦੇਵਾ ਕਾਇਆ ਦੇਵਲ, ਕਾਇਆ ਜੰਗਮ ਜਾਤੀ ॥
ਕਾਇਆ ਧੂਪ ਦੀਪ ਨੈਬੇਦਾ, ਕਾਇਆ ਪੂਜਉਂ ਪਾਤੀ ॥ ੧ ॥
ਕਾਇਆ ਬਹੁ ਖੰਡ ਖੋਜਤੇ, ਨਵ-ਨਿੱਧੀ ਪਾਈ ॥
ਨਾ ਕਛੁ ਆਇਬੋ ਨਾ ਕਛੁ ਜਾਇਬੋ, ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ॥ ੨ ॥
ਜਉ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਸੋਈ ਪਿੰਡੇ, ਜਉ ਖੋਜੈ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥
ਪੀਪਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਪਰਮ-ਤਤਵ ਹੀ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈ ॥ ੩ ॥

੧–ਬਾਤਚੀਤ ॥ ੨–ਪੱਤੇ ॥ ੩–ਆਸ ਪਾਸ ॥ ੪–ਝੂਲਤਾ ਹੈ ॥ ੫ –ਦੁਸ਼ਟੋਂ ਕਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਕੇ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ

ਅੰਤਿਕਾਲਿ ਜੋ ਲਛਮੀ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥
ਸਰਪ ਜੋਨਿ ੧ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥ ੧ ॥
ਅਰੀ ਬਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ਮਤੁ ਬੀਸਰੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅੰਤਿਕਾਲਿ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥
ਬੇਸਵਾ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥ ੨ ॥
ਅੰਤਿਕਾਲਿ ਜੋ ਲੜਿਕੇ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥
੨ ਸੂਕਰ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥ ੩ ॥
ਅੰਤਿਕਾਲਿ ਜੋ ੩ ਮੰਦਰ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਾਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥
ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥ ੪ ॥
ਅੰਤਿਕਾਲਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥
੪ ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਤੇ ਨਰ ਮੁਕਤਾ ਪੀਤੰਬਰੁ ਵਾਕੇ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ॥੫॥

ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ੇਖ਼ ਫ਼ਰੀਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਦਿਲਹੁ ਮੁਹਬਤਿ ਜਿੰਨ੍ਹ ਸੇਈ ਸਚਿਆ ॥
ਜਿਨ੍ਹ ਮਨਿ ਹੋਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਸਿ ੫ ਕਾਂਢੇ ਕਚਿਆ ॥੧॥
ਰਤੇ ਇਸਕ ਖੁਦਾਇ ਰੰਗ ਦੀਦਾਰ ਕੇ ॥
ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨ੍ਹ ਨਾਮੁ ਤੇ ੬ਭੁਇ ਭਾਰੁ ਥੀਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ਦਰਿ ਦਰਵੇਸ ਸੇ ॥
ਤਿਨ੍ਹ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਉ ਆਏ ਸਫਲੁ ਸੇ ॥ ੨ ॥
ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਅਪਾਰ ਅਗਮ ਬੇਅੰਤ ਤੂ ॥ਜਿਨ੍ਹਾ ਪਛਾਤਾ ਸਚੁ ਚੁੰਮਾ ਪੈਰ ਮੂੰ ॥੩॥
ਤੇਰੀ ੭ ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ ਤੂ ਬਖਸੰਦਗੀ ॥ ਸੇਖ ਫ਼ਰੀਦੈ ਖੈਰੁ ਦੀਜੈ ਬੰਦਗੀ ॥੪॥

੧–ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ੨–ਸੂਅਰ ਕੀ ਜੋਨਿ ਮੇਂ ॥ ੩–ਘਰ ਮਕਾਨ ॥ ੪–ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥
੫–ਕਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬–ਭੂਮੀ ਪਰ ॥ ੭–ਸ਼ਰਣ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਬੁਲ੍ਹੇਸ਼ਾਹ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

॥ ਚਿਤਾਵੁਨੀ ॥

ਅਬ ਤਉ ਜਾਗੁ ਮੁਸਾਫਿਰ ਪਿਆਰੇ ॥
ਰੈਨ ਘਟੀ ੧ ਲਟਕੈ ਸਬ ਤਾਰੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
੨ ਆਵਾਗਉਨ ਸਰਾਈਂ ਡੇਰੇ, ਸਾਥ ਤਈਆਰ ਮੁਸਾਫਰ ਤੇਰੇ ॥
੩ ਅਜੇ ਨ ਸੁਨਦਾ ੪ ਕੂਚ ਨਗਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਕਰਲੈ ਆਜ ਕਰਨ ਦੀ ਵੇਲਾ, ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਸੀ ਆਵਨ ਤੇਰਾ ॥
ਸਾਥ ਤੇਰਾ ਚਲ਼ ਚੱਲ ਪੁਕਾਰੇ ॥ ੨ ॥
ਆਪਓ ਅਪਨੇ ੫ ਲਾਹੇ ਦਉੜੀ, ਕਿਆ ੬ ਸਰਧਨ ਕਿਆ ਨਿਰਧਨ ਬਉਰੀ ॥
ਲਾਹਾ ਨਾਮ ਤੂ ਲੇਹੁ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ॥ ੩ ॥
ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਸਹੁ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਰੀਐ, ਗਫਲਤ ਛੋੜ ੭ ਹੀਲਾ ਕੁਛ ਕਰੀਐ ॥
੮ ਮਿਰਗ ਜਤਨ ਬਿਨ ਖੇਤ ਉਜਾਰੈ ॥ ੪ ॥

੧–ਡੂਬਨੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨–ਆਵਾਗਮਨ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਰੂਪੀ ਸਰਾਇ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਡੇਰਾ ਹੈ ॥ ੩–ਅਬ ਤਕ ਭੀ ॥ ੪–ਚਲਨੇ ਕੇ ਨੱਕਾਰੇ ॥ ੫–ਨਫ਼ੇ ਕੇ ਪੀਛੇ ॥ ੬–ਧਨਵਾਨ ॥ ੭–ਉਪਾਇ ॥ ੮–ਕਾਮ-ਕ੍ਰੋਧ-ਲੋਭ-ਮੋਹ ਔਰ ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਹਿਰਨ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਸਾਈਂ ਤੁਲਸੀਦਾਸ ਜੀ

ਮਨ ਪਛਿਤੈਹੈ ਅਵਸਰ ਬੀਤੇ ॥
ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਪਾਇ ਹਰਿਪਦ ਭਜੁ, ਕਰਮ ਬਚਨ ਅਰੁ ੧ ਹੀ ਤੇ ॥੧॥
੨ ਸਹਸਬਾਹੁ ੩ ਦਸਬਦਨ ਆਦਿ ੪ ਨ੍ਰਿਪ, ਬਚੇ ਨ ਕਾਲ ਬਲੀ ਤੇ ॥
ਹਮ ਹਮ ਕਰਿ ਧਨ-ਧਾਮ ਸੰਵਾਰੇ, ਅੰਤ ਚਲੇ ਉਠਿ ੫ ਰੀਤੇ ॥ ੨ ॥
੬ ਸੁਤ-ਬਨਿਤਾਦਿ ਜਾਨਿ ਸੁਆਰਥ-ਰਤ, ਨ ਕਰੁ ਨੇਹ ਸਬਹੀ ਤੇ ॥
ਅੰਤਹੁ ਤੋਹਿ ਤਜੈਂਗੇ ੭ ਪਾਮਰ, ਤੂ ਨ ਤਜੈ ਅਬਹੀ ਤੇ ॥ ੩ ॥
ਅਬ ਨਾਥਹਿੰ ਅਨੁਰਾਗੁ ਜਾਗੁ ਜੜ, ਤਿਆਗੁ ਦੁਰਾਸਾ ਜੀ ਤੇ ॥
ਬੁਝੈ ਕਿ ਕਾਮ ਅਗਿਨਿ ਤੁਲਸੀ ਕਹੁੰ, ਵਿਸ਼ੈ-ਭੋਗ ਬਹੁ ਘੀ ਤੇ ॥ ੪ ॥

ਤੇ ਨਰ ਨਰਕ-ਰੂਪ ਜੀਵਤ ਜਗ, ੮ ਭਵ-ਭੰਜਨ-ਪਦ-ਬਿਮੁਖ ਅਭਾਗੀ ॥
ਨਿਸਿਬਾਸਰ ਰੁਚਿ ਪਾਪ ੯ ਅਸੁਚਿ-ਮਨ,
ਖਲ ਮਤਿ-ਮਲਿਨ ੧੦ ਨਿਗਮ-ਪਥ ਤਿਆਗੀ ॥੧॥
ਨਹਿੰ ਸਤਸੰਗ ਭਜਨ ਨਹਿੰ ਹਰਿ ਕਉ,
ਸ੍ਰਵਨ ਨ ਰਾਮ-ਕਥਾ ਅਨੁਰਾਗੀ ॥
੧੧ ਸੁਤ - ਬਿੱਤ - ਦਾਰ - ਭਵਨ - ਮਮਤਾ - ਨਿਸਿ,
ਸੋਵਤ ਅਤਿ ਨ ਕਬਹੁੰ ਮਤਿ ਜਾਗੀ ॥ ੨ ॥
ਤੁਲਸਿਦਾਸ ਹਰਿਨਾਮ ੧੨ ਸੁਧਾ ਤਜਿ, ਸਠ ਹਠਿ ਪਿਅਤ ਵਿਸ਼ੈ-ਵਿਸ਼ ਮਾਂਗੀ ॥
੧੩ ਸੂਕਰ-ਸੁਆਨ-ਸ੍ਰਿਗਾਲ-ਸਰਿਸ ਜਨੁ, ਜਨਮਤ ਜਗਤ ੧੪ ਜਨਨਿ-ਦੁਖ ਲਾਗੀ ॥ ੩

੧–ਹਿਰਦੈ ਸੇ ॥ ੨—ਰਾਜਾ ਸਹਸ੍ਰਬਾਹੂ ਜਿਸਕੀ ਏਕ ਹਜ਼ਾਰ ਭੁਜਾਏਂ ਥੀਂ ॥ ੩—ਰਾਵਣ ਜਿਸਕੇ ਦਸ ਸਿਰ ਥੇ ॥ ੪–ਰਾਜਾ ॥ ੫–ਖ਼ਾਲੀ-ਹਾਥ ॥ ੬–ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਕਉ ॥ ੭–ਰੇ ਮੂਢ ॥ ੮–ਭਵ-ਦੁਖ ਕਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨੇਵਾਲੇ ਮਾਲਿਕ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਸੇ ਬਿਮੁਖ ਹੋਕਰ ॥ ੯–ਅਪਵਿਤ੍ਰ-ਮਨ ॥ ੧੦--ਵੇਦ ਮਾਰਗ ਕਓ ਤਿਆਗਨੇਵਾਲੇ ॥ ੧੧--ਪੁਤ੍ਰ-ਧਨ-ਇਸਤ੍ਰੀ-ਘਰ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਕੀ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੇਂ ॥ ੧੨—ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ੧੩--ਸੂਅਰ-ਕੁੱਤੇ, ਗੀਦੜ ਆਦਿ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ਵੇ ਮਨੁਸ਼ ॥ ੧੪—ਮਾਤਾ ਕਓ ਦੁਖ ਦੇਨੇ ਕੇ ਲਿਏ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਧਨੀ ਧਰਮਦਾਸ ਜੀ

ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਅਗਮ ਕੇ ਬਾਸੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਉਨਕੇ ਚਰਨ-ਕਮਲ ਚਿੱਤ ਦੀਜੈ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ੧ ॥
ਉਨਕੀ ਸੀਤ-ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਲੀਜੈ, ਛੂਟਿ ਜਾਇ ਚਉਰਾਸੀ ॥ ੨ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ-ਬੂੰਦ ਝਰੈ ਘਟ ਭੀਤਰ, ਸਾਧ-ਸੰਤ ਜਨ ੧ ਲਾਸੀ ॥ ੩ ॥
ਧਰਮਦਾਸ ਪ੍ਰਨਵੈ ਕਰ ਜੋਰੀ, ਸਾਰ ਸਬਦੁ ਮਨ ਬਾਸੀ ॥ ੪ ॥

ਹਮ ਸੱਤਨਾਮ ਕੇ ਬੈਪਾਰੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕੋਇ ਕੋਇ ਲਾਦੇ ਕਾਂਸਾ ਪੀਤਲ, ਕੋਇ ਕੋਇ ਲਉਂਗ ਸੁਪਾਰੀ ॥
ਹਮ ਤਉ ਲਾਦਿਓ ਨਾਮ ਧਨੀ ਕਉ, ਪੂਰਨ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਪੂੰਜੀ ਨ ਟੂਟੈ ਨਫ਼ਾ ਚੌਗੁਨਾ, ਬਨਿਜ ਕੀਆ ਹਮ ਭਾਰੀ ॥
ਹਾਟ ੨ ਜਗਾਤੀ ਰੋਕਿ ਨ ਸਕਿਹੈ, ਨਿਰਭੈ ਗੈਲ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਮੋਤਿ-ਬੂੰਦ ਘਟ ਹੀ ਮੇਂ ਉਪਜੈ, ੩ ਸੁਕਿਰਤ ਭਰਤ ੪ ਕਉਠਾਰੀ ॥
ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਲਾਦ ਚਲਾ ਹੈ, ਧਰਮਦਾਸ ਬੈਪਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਵਹੁ ਹਮਰੇ ਦੇਸ, ਨਿਹਾਰਊਂ ਬਾਟ ਖੜੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
੫ ਵਾਹਿ ਦੇਸ ਕੀ ਬਤਿਆਂ ਰੇ, ਲਾਵੈਂ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨ ॥
ਉਨ ਸੰਤਨ ਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਰਊਂ, ਤਨ ਮਨ ਕਰਊਂ ਕੁਰਬਾਨ ॥੧॥
ਵਾਹਿ ਦੇਸ ਕੀ ਬਤਿਆਂ ਹਮਸੇ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਨ ਕਹੀ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਕੇ ਨਿਰਖਤ ਹਮਰੇ, ਨੈਨ ਕੀ ਨੀਂਦ ਗਈ ॥ ੨ ॥
ਭੂਲਿ ਗਈ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਾਰਾ, ਬਿਆਕੁਲ ਭਇਆ ਸਰੀਰ ॥
ਬਿਰਹ ਪੁਕਾਰੈ ਬਿਰਹਨੀ, ੬ ਢੁਰਕਤ ਨੈਨਨ ਨੀਰ ॥ ੩ ॥
ਧਰਮਦਾਸ ਕੇ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ, ਪਲ ਮੇਂ ਕੀਓ ਨਿਹਾਲ ॥
ਆਵਾਗਵਨ ਕੀ ਡੋਰੀ ਕਟਿ ਗਈ, ਮਿਟੇ ਭਰਮ ਜੰਜਾਲ ॥ ੪ ॥

੧–ਰਸ ਲੇਂਗੇ ॥ ੨–ਮਹਸੂਲ ਲੇਨੇਵਾਲਾ (ਅਰਥਾਤ ਜਮ) ॥ ੩–ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ॥
੪–ਕੁਠਾਲੀ ॥ ੫-ਉਸ ਦੇਸ ਕੀ (ਅਰਥਾਤ ਨਿਜ-ਦੇਸ਼ ਕੀ) ਬਾਤੇਂ ॥ ੬-ਗਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਮਰੇ ਕਾ ਕਰੈ ਹਾਂਸੀ ਲੋਗ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਮੋਰਾ ਮਨ ਲਾਗਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ, ਭਲਾ ਹੋਇ ਕੈ ੧ ਖੋਰ ॥
ਜਬ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗਿਆਨ ਭਇਓ ਹੈ, ਚਲੈ ਨ ੨ ਕੇਹੁ ਕੈ ਜੋਰ ॥੧॥
ਮਾਤ ੩ ਰਿਸਾਈ ਪਿਤਾ ਰਿਸਾਈ, ਰਿਸਾਏ ਬਟੋਹਿਆ ਲੋਗ ॥
ਗਿਆਨ ਖੜਗ ਤਿਰਗੁਨ ਕਓ ਮਾਰਊਂ, ਪਾਂਚ ਪਚੀਸਉ ਚੋਰ ॥੨॥
ਅਬ ਤਓ ਮੋਹਿ ਐਸੀ ਬਨਿ ਆਵੇ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਚਾ ਸੰਜੋਗ ॥
ਆਵਤ ਸਾਧ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਲਾਗੈ, ਜਾਤੁ ਬਿਆਪੈ ਰੋਗ ॥੩॥
ਧਰਮਦਾਸ ਬਿਨਵੈ ਕਰ ਜੋਰੀ, ਸੁਨੁ ਹੋ ਬੰਦੀ-ਛੋਰ ॥
ਜਾਕੇ ਪਦ ਤਿਰਲੋਕ ਸੇ ਨਿਆਰਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ੪ ਕਸ ਹੋਇ ॥੪॥

੫ ਝਰਿ ਲਾਗੈ ਮਹਲਿਆ ਗਗਨ ੬ ਘਹਰਾਇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
੭ਖਨ ਗਰਜੈ ਖਨ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕੈ,ਲਹਰ ਉਠੈ ਸੋਭਾ ਬਰਨਿ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥
ਸੁੰਨ ਮਹਲ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਸੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਅਨੰਦ ਹੋਇ ਸਾਧ ਨਹਾਇ ॥੨॥
ਖੁਲੀ ਕਿਵਰਿਆ ਮਿਟੀ ਅੰਧਿਅਰਿਆ,ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨ ਦੀਆ ਹੈ ਲਖਾਇ ॥੩॥
ਧਰਮਦਾਸ ਬਿਨਵੈ ਕਰ ਜੋਰੀ,ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨ ਮੇਂ ਰਹਤ ਸਮਾਇ ॥੪॥

ਗੁਰੁ ਪੈਈਆਂ ਲਾਗਊਂ ਨਾਮ ਲਖਾ ਦੀਜਹੁ ਰੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਮਨੁਵਾ,ਸਬਦਨ ਮਾਰ ਜਗਾ ਦੀਜਹੁ ਰੇ ॥੧॥
ਘਟ ਅੰਧਿਆਰ ਨੈਨ ਨਹਿੰ ਸੂਝੈ,ਗਿਆਨ ਕਾ ਦੀਪ ਜਗਾ ਦੀਜਹੁਰੇ ॥੨॥
ਬਿਸ਼ ਕੀ ਲਹਰ ਉਠਤ ਘਟ ਅੰਤਰ,ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੂੰਦ ਚੁਵਾ ਦੀਜਹੁ ਰੇ ॥੩॥
ਗਹਿਰੀ ਨਦੀਆ ਅਗਮ ਬਹੈ ੮ ਧਰਵਾ,ਖੇਇ ਕੇ ਪਾਰ ਲਗਾ ਦੀਜਹੁ ਰੇ॥੪॥
ਧਰਮਦਾਸ ਕੀ ਅਰਜ ਗੁਸਾਈਂ,ਅਬ ਕੇ ਖੇਪ ਨਿਭਾ ਦੀਜਹੁ ਰੇ ॥੫॥

ਚਰਨ ਛਾਡਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਉਂ ਕਹਾਂ, ਮੋਰੇ ਔਰ ਨ ਕੋਈ ॥
ਜਗ ਮੇਂ ਆਪਨ ਕੋਇ ਨਹੀਂ, ਦੇਖਾ ਸਬ ੯ ਟੋਈ ॥ ੧ ॥

੧—ਬੁਰਾ ॥ ੨—ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੀ ॥ ੩—ਰੂਠ ਗਏ ॥ ੪—ਕੈਸਾ ॥੫—ਝੜੀ ਯਾ ਬਰਸਾਤ॥ ੬-ਗਰਜਤਾ ਹੈ॥ ੭—ਘੜੀ ਮੇਂ॥ ੮—ਧਾਰਾ॥ ੯—ਖੋਜਕਰ ॥

ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਹਿਤ ਬੰਧੁ ਤੁਮ, ਕਾ ਸੇ ਦੁਖ ਰੋਈ ॥
ਸਬ ਕਛੁ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥ ਹੈ, ਤੁਮਰੈ ਮੁਖ ੧ ਜੋਹੀ ॥ ੨ ॥
ਗੁਨ ਤਉ ਮੋਰੇ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਅਉਗੁਨ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥
ਓਟ ਲਈ ਤੁਮ ਨਾਮ ਕੀ, ਰਾਖਹੁ ੨ ਪਤ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਮ ਚੀਨ੍ਹੇ ਬਿਨਾ, ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਸਬ ਖੋਈ ॥
ਸਬ ਜੀਵਨ ਕੇ ਏਕ ਤੁਮ, ਦੂਜਾ ਨਹਿੰ ਕੋਈ ॥ ੪ ॥
ਮੈਂ ੩ ਗਰਜੀ ੪ ਅਰਜੀ ਕਰਊਂ, ੫ ਮਰਜੀ ਜਸ ਹੋਈ ॥
ਅਰਜ ਬਿਪਤਿ ਲਖਉਂ ਆਪਨੀ, ਰਾਖਊਂ ਨਹਿੰ ੬ ਗੋਈ ॥ ੫ ॥
ਧਰਮਦਾਸ ਸਤ ਸਾਹਿਬੀ, ਘਟ ਘਟਹਿੰ ਸਮੋਈ ॥
ਸਾਹਿਬ ਕਬੀਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੇ, ਆਵਾਗਵਨ ਨ ਹੋਈ ॥ ੬ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਪਲਟੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

* ਕੁੰਡਲਿਆ *

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਕਲੀਗਰ ਮਿਲੈ ਤਬ ਛੂਟੈ ਪੁਰਾਨਾ ਦਾਗ ॥
ਛੂਟੈ ਪੁਰਾਨਾ ਦਾਗ, ਗੜਾ ਮਨ ੭ ਮੁਰਚਾ ਮਾਹੀਂ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਬਿਨਾ ਦਾਗ ਯਹ ਛੂਟੈ ਨਾਹੀਂ ॥
੮ ਝਾਂਵਾਂ ਲੇਵੈ ਜੋਗ ਤੇਗ ਕਉ ਮਲੈ ਬਨਾਈ ॥
ਜਉਹਰ ਦੇਯ ਨਿਕਾਰ ਸੁਰਤਿ ਕਉ ਰੰਦ ਚਲਾਈ ॥
ਸਬਦ ਮਸਕਲਾ ਕਰੈ ਗਿਆਨ ਕਾ ਕੁਰੰਡ ਲਗਾਵੈ ॥
ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਸੇ ਮਲੈ ਦਾਗ ਤਬ ਮਨ ਕਾ ਜਾਵੈ ॥
ਪਲਟੂ ੯ ਸੈਫ ਕਉ ਸਾਫ ਕਰਿ ਬਾਢ ਧਰੈ ਬੈਰਾਗ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ੧੦ ਸਿਕਲੀਗਰ ਮਿਲੈਂ ਤਬ ਛੂਟੈ ਪੁਰਾਨਾ ਦਾਗ ॥

੧—ਤਾਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨—ਲੱਜਾ ॥ ੩—ਤਲਬਗਾਰ ॥ ੪— ਬਿਨਤੀ ॥ ੫—ਮੌਜ ॥ ੬—ਛੁਪਾਕਰ ॥ ੭—ਜ਼ੰਗ ॥ ੮—ਤਲਵਾਰ ਪਰ ਮਲਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਏਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਵਸਤੂ ਜਿਸਸੇ ਜ਼ੰਗ ਸਾਫ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੯—ਤਲਵਾਰ ॥ ੧੦-ਹਥਿਆਰੋਂ ਕੋ ਸਾਫ਼ ਕਰਨੇਵਾਲੇ ॥

ਪਰ ਸੁਆਰਥ ਕੈ ਕਾਰਨੈ, ਸੰਤ ਲੀਆ ਅਉਤਾਰ ॥
ਸੰਤ ਲੀਆ ਅਉਤਾਰ ਜਗਤ ਕਉ ਰਾਹ ਚਲਾਵੈਂ ॥
ਭਗਤਿ ਕਰੈਂ ਉਪਦੇਸ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਮ ਸੁਨਾਵੈਂ ॥
ਪ੍ਰੀਤ ਬੜ੍ਹਾਵੈਂ ਜਗਤ ਮੇਂ ਧਰਨੀ ਪਰ ਡੋਲੈਂ ॥
ਕਿਤਨੀ ਕਹੈ ਕਠੋਰ ਬਚਨ ਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੋਲੈਂ ॥
ਉਨਕਉ ਕਿਆ ਹੈ ਚਾਹ ਸਹਤ ਹੈਂ ਦੁਖ ਘਨੇਰਾ ॥
ਜਿਵ ਤਾਰਨ ਕੇ ਹੇਤੁ ਮੁਲੁਕ ਫਿਰਤੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ॥
ਪਲਟੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇ ਕੈ ਦਾਸ ਭਇਆ ੧ ਨਿਰਵਾਰ ॥
ਪਰ ਸੁਆਰਥ ਕੇ ਕਾਰਨੈ ਸੰਤ ਲੀਆ ਅਉਤਾਰ ॥

ਨਾਵ ਮਿਲੀ ਕੇਵਟ ਨਹੀਂ, ਕੈਸੇ ਉਤਰੈ ਪਾਰ ॥
ਕੈਸੇ ਉਤਰੈ ਪਾਰ ੨ ਪਥਿਕ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਨ ਆਵੈ ॥
ਲਗੈ ਨਹੀਂ ਬੈਰਾਗ ਯਾਰ ਕੈਸੇ ਕੈ ਪਾਵੈ ॥
ਮਨ ਮੇਂ ਧਰੈ ਨ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸਤਸੰਗਤਿ ਰਹਨੀ ॥
ਬਾਤ ਕਰੈ ਨਹਿੰ ਕਾਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨ ਜੈਸੇ ਕਹਨੀ ॥
ਛੂਟਿ ਡਗਮਗੀ ਨਾਹਿੰ ਸੰਤ ਕਉ ਬਚਨ ਨ ਮਾਨੈ ॥
ਮੂਰਖ ਤਜੈ ਬਿਬੇਕ ਚਤੁਰਈ ਅਪਨੀ ਆਨੈ ॥
ਪਲਟੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕਾ ਤਨਿਕ ਨ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰ ॥
ਨਾਵ ਮਿਲੀ ਕੇਵਟ ਨਹੀਂ ਕੈਸੇ ਉਤਰੈ ਪਾਰ ॥

੩ ਧੁਬਿਆ ਫਿਰ ਮਰ ਜਾਇਗਾ, ੪ ਚਾਦਰ ਲੀਜੈ ਧੋਇ ॥
ਚਾਦਰ ਲੀਜੈ ਧੋਇ ਮੈਲ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਮਾਨੀ ॥
ਚਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਘਾਟ ਭਰਾ ਜਹੰ ਨਿਰਮਲ ਪਾਨੀ ॥
ਚਾਦਰ ਭਈ ਪੁਰਾਨਿ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ੫ ਬਾਰ ਨ ਕੀਜੈ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ੬ ਸਉਂਦ ਗਿਆਨ ਕਾ ਸਾਬੁਨ ਦੀਜੈ ॥

੧—ਆਜ਼ਾਦ ॥ ੨—ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ॥ ੩—ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਧੋਬੀ ॥ ੪—ਸੁਰਤਿ ਰੂਪੀ ਚਾਦਰ ॥ ੫—ਦੇਰੀ ॥ ੬—ਡੁਬੰਕਰ ॥

ਛੂਟੈ ਕਲਿਮਲ ਦਾਗ ਨਾਮ ਕਾ ਕਲਪ ਲਗਾਵੈ ॥
ਚਲੀਐ ਚਾਦਰ ਓਢਿ ਬਹੁਰਿ ਨਹਿੰ ਭਵਜਲ ਆਵੈ ॥
ਪਲਟੂ ਐਸਾ ਕੀਜੀਐ ਮਨ ਨਹਿੰ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥
ਧੁੰਬਿਆ ਫਿਰ ਮਰ ਜਾਇਗਾ ਚਾਦਰ ਲੀਜੈ ਧੋਇ ॥

ਜਗ ੧ ਖੀਜੈ ਤਓ ਕਿਆ ਭਇਆ, ਰੀਝੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਤ ॥
ਰੀਝੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਤ ਆਸ ਕੁਛ ਜਗ ਕੀ ਨਾਹੀਂ ॥
ਏਕ ਦੁਆਰ ਕਓ ਛੋੜਿ ਅਉਰ ਨਾ ਮਾਂਗਨ ਜਾਹੀ ॥
ਜਿਉ ਮੇਰਓ ੨ ਬਰੁ ਜਾਇ ਜਨਮ ਬਰੁ ਜਾਇ ਨਸਾਈ ॥
ਕਰਊਂ ਨ ਦੂਸਰ ਆਸ ਸੰਤ ਕੀ ਕਰਊਂ ਦੁਹਾਈ ॥
ਤੀਨ ਲੋਕ ੩ ਰਿਸਿਆਇ ਸਕਲ ਸੁਰ ਨਰ ਔਰ ਨਾਰੀ ॥
ਮੋਰ ਨ ਬਾਂਕੈ ਬਾਰ ੪ ਪਨੰਗਾ ਪਾਇਆ ਭਾਰੀ ॥
ਪਲਟੂ ਸਬ ਰੋਵੈ ਪੜਾ ਮੋਰ ਭਇਆ ੫ ਸਲਤਤੰ ॥
ਜਗ ਖੀਝੈ ਤਓ ਕਾ ਭਇਆ ਰੀਝੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਤ ॥

ਦੀਪਕ ਬਾਰਾ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਲ ਭਇਆ ਉਜਿਆਰ ॥
ਮਹਲ ਭਇਆ ਉਜਿਆਰ ਨਾਮ ਕਾ ਤੇਜ ਬਿਰਾਜਾ ॥
ਸਬਦ ਕੀਆ ਪਰਕਾਸ ੬ ਮਾਨਸਰ ਊਪਰ ੭ ਛਾਜਾ ॥
ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਭਈ ਸੁੱਧ ਬੁੱਧ ਭਈ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੀ ॥
ਛੁਟੀ ਕੁਮਤਿ ਕੀ ਗਾਂਠਿ ਸੁਮਤਿ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਨਾਚੀ ॥
ਹੋਤ ਛਤੀਸੋ ਰਾਗ ਦਾਗ ਤਿਰਗੁਨ ਕਾ ਛੂਟਾ ॥
ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਗਟੇ ਭਾਗ ਕਰਮ ਕਾ ਕਲਸਾ ਫੂਟਾ ॥
ਪਲਟੂ ਅੰਧਿਆਰੀ ਮਿਟੀ ਬਾਤੀ ਦੀਨ੍ਹੀ ਟਾਰ ॥
ਦੀਪਕ ਬਾਰਾ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਲ ਭਇਆ ਉ ਜਿਆਰ ॥

੧-ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਵੈ ॥ ੨-ਯਦਿ ॥ ੩-ਰੁਠ ਜਾਏਂ ॥ ੪-ਓਟ ॥ ੫-ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ॥
੬-ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਸਥਾਨ ॥ ੭-ਛਾ ਗਏ ॥

ਦੇਖਹੁ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ, ਸਿਲਾ ੧ਤਿਰੈ ਜਲ ਬੀਚ ॥
ਸਿਲਾ ਤਿਰੈ ਜਲ ਬੀਚ ੨ ਸੇਤੁ ਮੇਂ ੩ ਕਟਕ ਉਤਾਰੀ ॥
ਨਾਮਹਿੰ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ੪ ਬਾਨਰਨ ਲੰਕਾ ਜਾਰੀ ॥
ਨਾਮਹਿੰ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਜਹਰ ਮੀਰਾ ਨੇ ਖਾਈ ॥
ਨਾਮਹਿੰ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਬਚਾਈ ॥
ਪਲਟੂ ਹਰਿਜਸ ਨਾ ਸੁਨੈ ਤਾ ਕਉ ਕਹੀਐ ਨੀਚ ॥
ਦੇਖਹੁ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ ਸਿਲਾ ਤਿਰੈ ਜਲ ਬੀਚ ॥

ਸੀਤਲ ਚੰਦਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਤੈਸੇ ਸੀਤਲ ਸੰਤ ॥
ਤੈਸੇ ਸੀਤਲ ਸੰਤ ਜਗਤ ਕੀ ਤਾਪ ਬੁਝਾਵੈਂ ॥
ਜਓ ਕੋਈ ਆਵੈ ੫ ਜਰਤ ਮਧੁਰ ਮੁਖ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵੈਂ ॥
ਧੀਰਜ ਸੀਲ ਸੁਭਾਵ ਛਿਮਾ ਨਾ ਜਾਤ ਬਖਾਨੀ ॥
ਕੋਮਲ ਅਤਿ ਮ੍ਰਿਦੁ ਬੈਨ ਬਜਰ ਕਓ ਕਰਤੇ ਪਾਨੀ ॥
ਰਹਨ ਚਲਨ ਮੁਸਕਾਨ ਗਿਆਨ ਕਓ ਸੁਗੰਧ ਲਗਾਵੈਂ ॥
ਤੀਨ ਤਾਪ ਮਿਟਿ ਜਾਇ ਸੰਤ ਕੈ ਦਰਸਨ ਪਾਵੈਂ ॥
ਪਲਟੂ ਜੁਆਲਾ ਉਦਰ ਕੀ ਰਹੈ ਨ ਮਿਟੈ ਤੁਰੰਤ ॥
ਸੀਤਲ ਚੰਦਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਤੈਸੇ ਸੀਤਲ ਸੰਤ ॥

ਤੀਨ ਲੋਕ ਸੇ ਜੁਦਾ ਹੈ, ਉਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਚਾਲ ॥
ਉਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਚਾਲ ਕਰਮ ਸੇ ਰਹਤੇ ਨਿਆਰੇ ॥
ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਤਾਹਿ ਕੀ ਗਰਦਨ ਮਾਰੇ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਛੂ ਨਾਹਿੰ ਲਗੈ ਨਾ ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ॥
ਜਿਅਤੇ ਮਿਰਤਕ ਰਹੈਂ ਕਰੈਂ ਨਾ ਜਗ ਕੀ ਆਸਾ ॥
ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧਿ ਕਓ ਦੇਖ ਦੇਤ ਹੈਂ ਖਾਕ ਚਲਾਈ ॥
ਮਾਇਆ ਸੇ ੬ ਨਿਰਵਿਰਿਤ ਭਜਨ ਕੀ ਕਰੈਂ ਬੜਾਈ ॥

੧-ਤੈਰਤੀ ਹੈ ॥ ੨-ਪੁਲ ॥ ੩-ਫ਼ੌਜ ॥ ੪-ਬੰਦਰੋਂ ਨੇ ॥ ੫-ਜਲਤਾ ਹੂਆ ॥
੬–ਆਜ਼ਾਦ ॥

ਸਭੈ ੧ ਚਬੈਨਾ ਕਾਲ ਕਾ ਪਲਟੂ ਉਨ੍ਹੈਂ ਨ ਕਾਲ ॥
ਤੀਨ ਲੋਕ ਸੇ ਜੁਦਾ ਹੈ ਉਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਚਾਲ ॥

ਕਿਆ ਸੋਵੈ ਤੂ ੨ ਬਾਵਰੀ, ਚਾਲਾ ਜਾਤ ਬਸੰਤ ॥
ਚਾਲਾ ਜਾਤ ਬਸੰਤ ੩ ਕੰਤ ਨਾ ਘਰ ਮੇਂ ਆਏ ॥
ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਨ ਹੈ ਤੋਰ ਕੰਤ ਬਿਨ ਦਿਵਸ ਗੰਵਾਏ ॥
ਗਰਬ ਗੁਮਾਨੀ ਨਾਰਿ ਫਿਰੈ ਜੋਬਨ ਕੀ ਮਾਤੀ ॥
ਖਸਮ ਰਹਾ ਹੈ ਰੂਠਿ ਨਹੀਂ ਤੂ ੪ ਪਠਵੈ ੫ ਪਾਤੀ ॥
ਲਗੈ ਨ ਤੇਰਓ ਚਿੱਤ ਕੰਤ ਕਓ ਨਾਹਿੰ ਮਨਾਵੈ ॥
ਕਾ ਪਰ ਕਰੈ ਸਿੰਗਾਰ ਫੂਲ ਕੀ ਸੇਜ ਬਿਛਾਵੈ ॥
ਪਲਟੂ ਰਿਤੁ ਭਰਿ ਖੇਲਿ ਲੇ ਫਿਰ ਪਛਿਤੈਹੈ ਅੰਤ ॥
ਕਿਆ ਸੋਵੈ ਤੂ ਬਾਵਰੀ ਚਾਲਾ ਜਾਤ ਬਸੰਤ ॥

ਚੋਲਾ ਭਇਆ ਪੁਰਾਨਾ, ਆਜ ਫਟੈ ਕੀ ਕਾਲ ॥
ਆਜ ਫਟੈ ਕੀ ਕਾਲ ਤੇਹੂ ਪੈ ਹੈ ਲਲਚਾਨਾ ॥
ਤੀਨੋਂ ਪਨ ਕੇ ਬੀਤ ਭਜਨ ਕਾ ਮਰਮ ਨ ਜਾਨਾ ॥
ਨਖ ਸਿਖ ਭਏ ਸਪੇਦ ਤੇਹੂ ਪੈ ਨਾਹੀਂ ਚੇਤੈ ॥
ਜੋਰਿ ਜੋਰਿ ਧਨ ਧਰੈ ਗਲਾ ਅਉਰਨ ਕਾ ਰੇਤੈ ॥
ਅਬ ਕਾ ਕਰਿਹਹੁ ਯਾਰ ਕਾਲ ਨੇ ਕੀਆ ੬ ਤਗਾਦਾ ॥
ਚਲੈ ਨ ਏਕਉ ਜੋਰ ਆਇ ਜਬ ਪਹੁੰਚਾ ਵਾਦਾ ॥
ਪਲਟੂ ਤੇਹੂ ਪੈ ਲੇਤ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਜੰਜਾਲ ॥
ਚੋਲਾ ਭਇਆ ਪੁਰਾਨਾ ਆਜ ਫਟੈ ਕੀ ਕਾਲ ॥

ਭਜਨ ੭ ਆਤੁਰੀ ਕੀਜੀਐ, ਅਉਰ ਬਾਤ ਮੇਂ ਦੇਰ ॥
ਅਉਰ ਬਾਤ ਮੇਂ ਦੇਰ ਜਗਤ ਮੇਂ ਜੀਵਨ ਥੋਰਾ ॥
ਮਾਨੁਸ਼-ਤਨ ਧਨ ਜਾਤ ੮ ਗੋੜ ਧਰਿ ਕਰਹੁ ੯ ਨਿਹੋਰਾ ॥

੧–ਆਹਾਰ ॥ ੨–ਐ ਬਾਵਰੀ ਰੂਹ ॥ ੩–ਮਾਲਿਕ ॥ ੪–ਭੇਜੈ ॥ ੫–ਪਤ੍ਰੀ ॥
੬–ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਮਾਂਗ ॥ ੭–ਜਲਦੀ ॥ ੮–ਪਾਊਂ ਪੜਕਰ ॥ ੯–ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਹੁ ॥

ਕਾਂਚੇ ਮਹਲ ਕੇ ਬੀਚ ਪਵਨ ਇਕ ਪੰਛੀ ਰਹਤਾ ॥
ਦਸ ਦਰਵਾਜਾ ਖੁਲਾ ਉੜਨ ਕਉ ਨਿਤ ਉਠਿ ਚਹਤਾ ॥
ਭਜਿ ਲੀਜੈ ਭਗਵਾਨ ਏਹੀ ਮੇਂ ਭਲ ਹੈ ਅਪਨਾ ॥
ਆਵਾਗਉਨ ਛੂਟਿ ਜਾਇ ਜਨਮ ਕੀ ਮਿਟੈ ਕਲਪਨਾ ॥
ਪਲਟੂ ਅਟਕ ਨ ਕੀਜੀਐ ਚਉਰਾਸੀ ਘਰ ਫੇਰ ॥
ਭਜਨ ਆਤੁਰੀ ਕੀਜੀਐ ਅਉਰ ਬਾਤ ਮੈਂ ਦੇਰ ॥

ਯਹੀ ਸਮੈ ਗੁਰੁ ਪਾਂਇ ਮੇਂ, ਗੋਤਾ ਲੀਜੈ ਖਾਇ ॥
ਗੋਤਾ ਲੀਜੈ ਖਾਇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਰਵਰ ਮਾਹੀਂ ॥
੧ ਅਵਧਿ ਆਈ ੨ਨਗਿਚਾਇ ਦਾਂਵ ਫਿਰ ਐਸਾ ਨਾਹੀਂ ॥
ਮਾਨੁਸ਼-ਤਨ ਸਕਰਾਂਤ ੩ ਮਹੋਦਧਿ ਜਾਤ ੪ ਸਿਰਾਨੀ ॥
ਐਸੀ ੫ ਪਰਬੀ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਮਹਿਮਾ ਜਾਨੀ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੇ ਘਾਟ ਪੈਠਿ ਕੈ ਕਰੁ ਅਸਨਾਨਾ ॥
ਤਨ ਮਨ ਦੀਜੈ ਦਾਨ ਬਹੁਰਿ ਨਹੀਂ ਅਉਨਾ ਜਾਨਾ ॥
ਪਲਟੂ ੬ ਬਿਲਮ ਨ ਕੀਜੀਐ ਐਸਾ ਅਉਸਰ ਪਾਇ ॥
ਯਹੀ ਸਮੈ ਗੁਰੁ ਪਾਂਇ ਮੇਂ ਗੋਤਾ ਲੀਜੈ ਖਾਇ ॥

ਸੰਤ ਨ ਚਾਹੈਂ ਮੁਕਤਿ ਕਉ, ਨਹੀਂ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰ ॥
ਨਹੀਂ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰ ਮੁਕਤਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਚੇਰੀ ॥
ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧਿ ਪਰ ਥੂਕੈਂ ਸ੍ਵਰਗ ਕੀ ਆਸ ਨ ਹੇਰੀ ॥
ਤੀਰਥ ਕਰਹਿੰ ਨ ਬਰਤ ਨਹੀਂ ਕਛੁ ਮਨ ਮੇਂ ਇੱਛਾ ॥
ਪੁਨਯ ਤੇਜ ਪਰਤਾਪ ਸੰਤ ਕਉ ਲਗੈ ਅਨਿੱਛਾ ॥
ਨਾ ਚਾਹੈਂ ਬੈਕੁੰਠ ਨ ਆਵਾਗਵਨ ਨਿਵਾਰਾ ॥
ਸਾਤ ਸ੍ਵਰਗ ਅਪਵਰਗਾ ਤੁੱਛ ਸਮ ਤਾਹਿ ਬਿਚਾਰਾ ॥
ਪਲਟੂ ਚਾਹੈਂ ਹਰਿਭਗਤਿ ਐਸਾ ਮਤਾ ਹਮਾਰ ॥
ਸੰਤ ਨ ਚਾਹੈਂ ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਨਹੀਂ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰ ॥

੧—ਮਿਆਦ ॥ ੨—ਨਜ਼ਦੀਕ ਆ ਗਈ ॥ ੩—ਮਹਾ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ੪—ਬੀਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੫—ਪਰਬ ॥ ੬—ਦੇਰ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਨਿਰਖਤ ਰਹੈ, ਜੈਸੇ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਪਲਕ ਸੇ ਟਾਰਤ ਨਾਹੀਂ ॥
ਚੁਗੈ ਬਿਰਹ ਸੇ ਆਗ ਰਹੈ ਮਨ ਚੰਦੈ ਮਾਹੀਂ ॥
ਫਿਰੈ ਜੇਹੀ ਦਿਸਿ ਚੰਦ ਤੇਹੀ ਦਿਸਿ ਕਉ ਮੁਖ ਫੇਰੈ ॥
ਚੰਦਾ ਜਾਇ ਛਿਪਾਇ ਆਗ ਕੇ ਭੀਤਰ ੧ ਹੇਰੈ ॥
੨ ਮਧੁਕਰ ਤਜੈ ਨ ਪਦਮ ਜਾਨ ਸੇ ਜਾਇ ਬੰਧਾਵੈ ॥
ਦੀਪਕ ਮੇਂ ਜਿਉਂ ਪਤੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਪ੍ਰਾਨ ਗੰਵਾਵੈ ॥
ਪਲਟੂ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੁ ੩ ਪਰਧਨ ਚਾਹੈ ਚੋਰ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਨਿਰਖਤ ਰਹੈ ਜੈਸੇ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ॥

੪ ਫਨਿ ਸੇ ਮਨਿ ਜਿਉਂ ਬੀਛੁਰੈ, ਜਲ ਸੇ ਬੀਛੁਰੈ ਮੀਨ ॥
ਜਲ ਸੇ ਬੀਛੁਰੈ ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਨ ਕਉ ਤੁਰਤ ਗੰਵਾਵੈ ॥
ਰਹੈ ਨ ਕੋਟਿ ਉਪਾਇ ਦੂਧ ਕੇ ਭੀਤਰ ਨਾਵੈ ॥
ਐਸੀ ਕਰੈ ਜਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਾਹਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ੫ ਸਰਾਹੀ ॥
ਬਿਛੁਰੇ ਪਰ ਨਰ ਜੀਐ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਾਹੂ ਕੀ ਨਾਹੀਂ ॥
ਪਟਕਿ ਪਟਕਿ ਤਨ ਰਹੈ ੬ ਬਿਛੋਹਾ ਸਹਾ ਨ ਜਾਈ ॥
ਨੈਨ ਓਟ ਜਬ ਭਏ ਪ੍ਰਾਨ ਕਉ ਸੰਗ ਪਠਾਈ ॥
ਪਲਟੂ ਹਰਿ ਸੇ ਬੀਛੁਰੈ ਯੇ ਨਾ ਜੀਵੈਂ ਤੀਨ ॥
ਫਨਿ ਸੇ ਮਨਿ ਜਉ ਬੀਛੁਰੈ ਜਲ ਸੇ ਬਿਛੁਰੈ ਮੀਨ ॥

ਪ੍ਰੇਮਬਾਨ ਜਾ ਕੇ ਲਗਾ, ਸੋ ਜਾਨੈਗਾ ਪੀਰ ॥
ਸੋ ਜਾਨੈਗਾ ਪੀਰ ਕਾਹ ਮੂਰਖ ਸੇ ਕਹੀਐ ॥
ਤਿਲ ਭਰਿ ਲਗੈ ਨ ਗਿਆਨ ਤਾਹਿ ਸੇ ਚੁਪ ਹੋਇ ਰਹੀਐ ॥
ਲਾਖ ਕਹੈ ਸਮੁਝਾਇ ਬਚਨ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਮਾਨੈ ॥
ਤਾਸੇ ਕਹਾ ਬਸਾਇ ੭ ਠਾਨ ਜਉ ਅਪਨੀ ਠਾਨੈ ॥

੧–ਢੂੰਢਤਾ ਹੈ ॥ ੨–ਭੰਵਰਾ ॥ ੩–ਪਰਾਏ ਧਨ ਕਉ ॥ ੪–ਸਰਪ ॥ ੫–ਸਰਾਹਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥ ੬–ਬਿਓਗ ॥ ੭–ਜਉ ਅਪਨੀ ਮਨ-ਮਤਿ ਕਾ ਹੱਠ ਕਰੈ ॥

ਜੇਹਿ ਕੇ ਜਗਤ ਪਿਆਰ ਤਾਹਿ ਸੇ ਭਗਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੇ ਬਿਮੁਖ ਅਉਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਧਾਵੈ ॥
ਜਿਨ ਕਰ ਹਿਆ ਕਠੋਰ ਹੈ ਪਲਟੂ ੧ ਧਸੈ ਨ ਤੀਰ ॥
ਪ੍ਰੇਮਬਾਨ ਜਾ ਕੇ ਲਗਾ ਸੋ ਜਾਨੈਗਾ ਪੀਰ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕੇ ਸੁਨਤ ਹੀ, ਤਨ ਕੀ ਸੁਧਿ ਰਹੀ ਜਾਤ ॥
ਤਨ ਕੀ ਸੁਧਿ ਰਹੀ ਜਾਤ ਜਾਇ ਮਨ ਅੰਤਹਿ ਅਟਕਾ ॥
ਬਿਸਰੀ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਕੀਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ੨ ਟੋਟਕਾ ॥
੩ ਦਤੁਇਨ ਕਰੀ ਨ ਜਾਇ ਹਨੀਂ ਅਬ ਜਾਇ ਨਹਾਈ ॥
ਬੈਠਾ ਉਠਾ ਨ ਜਾਇ ਫਿਰੀ ਅਬ ਨਾਮ ਦੁਹਾਈ ॥
ਕਉਨ ਬਨਾਵੈ ਭੇਸ਼ ਕਉਨ ਅਬ ਟੋਪੀ ਦੇਵੈ ॥
ਬਿਸਰਾ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਕਉਨ ਅਬ ਦਰਪਨ ਲੇਵੈ ॥
ਪਲਟੂ ਝੁਕਾ ਹੈ ਆਪੁ ਕਓ ਮੁਖ ਸੇ ੪ ਭੂਲੀ ਬਾਤ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕੇ ਸੁਨਤ ਹੀ ਤਨ ਕੀ ਸੁਧਿ ਰਹੀ ਜਾਤ ॥

ਜਓ ਮੈਂ ਹਾਰਊਂ ਰਾਮ ਕੀ, ਜਓ ਜੀਤਊਂ ਤਓ ਰਾਮ ॥
ਜਓ ਜੀਤਊਂ ਤਓ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੇ ਤਨ ਮਨ ਲਾਵਊਂ ॥
ਖੇਲਊਂ ਐਸੋ ਖੇਲ ਲੋਕ ਕੀ ਲਾਜ ੫ ਬਹਾਵਊਂ ॥
ਪਾਸਾ ਫੇਕਊਂ ਗਿਆਨ ੬ ਨਰਦ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਚਲਾਵਊਂ ॥
ਚਉਰਾਸੀ ਘਰ ਫਿਰੈ ਅੜੀ ਪਉਬਾਰਹ ਨਾਵਊਂ ॥
ਪਉਬਾਰਹ ਸਿਰਵਾਇ ਏਕ ਘਰ ਭੀਤਰ ਰਾਖਊਂ ॥
ਕੱਚੀ ਮਾਰਊਂ ਪਾਂਚ ਰੈਨਿ ਦਿਨ ਸਤਰਹ ਭਾਖਊਂ ॥
ਪਲਟੂ ਬਾਜੀ ਲਾਇਹਊਂ ਦੋਊ ਬਿਧਿ ਸੇ ਰਾਮ ॥
ਜਓ ਮੈਂ ਹਾਰਊਂ ਰਾਮ ਕੀ ਜਓ ਜੀਤਊਂ ਤਓ ਰਾਮ ॥

੧–ਘੁਸੈ ॥ ੨–ਜਾਦੂ ॥ ੩–ਦਾਤੂਨ ॥ ੪–ਰਹਿ ਗਈ ॥ ੫—ਤਿਆਗੂੰ ॥
੬—ਗੋਟ ॥

੧ ਮਲਿਆ ਕੇ ਪਰਸੰਗ ਸੇ, ਸੀਤਲ ਹੋਵਤ ਸਾਂਪ ॥
ਸੀਤਲ ਹੋਵਤ ਸਾਂਪ ਤਾਪ ਕਓ ਤੁਰਤ ਬੁਝਾਈ ॥
ਸੰਗਤ ਕੇ ਪਰਭਾਵ ਸੀਤਲਤਾ ਵਾ ਮੇਂ ਆਈ ॥
ਮੂਰਖ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਜਾਇ ਗਿਆਨੀ ਮੇਂ ਬੈਠੈ ॥
ਫੂਲ ਅਲਗ ਕਾ ਅਲਗ ਬਾਸਨਾ ਤਿਲ ਮੇਂ ਪੈਠੈ ॥
ਕੰਚਨ ਲੋਹਾ ਹੋਇ ਜਹਾਂ ਪਾਰਸ ਛੁਇ ਜਾਈ ॥
੨ ਪਨਪੈ ੩ ਉਕਠਾ ਕਾਠ ਜਹਾਂ ਉਨ ਸਰਦੀ ਪਾਈ ॥
ਪਲਟੂ ਸੰਗਤ ਕਿਏ ਸੇ ਮਿਟਤੇ ਤੀਨਿਉਂ ਤਾਪ ॥
ਮਲਿਆ ਕੇ ਪਰਸੰਗ ਸੇ ਸੀਤਲ ਹੋਵਤ ਸਾਂਪ ॥

ਪਾਰਸ ਕੈ ਪਰਸੰਗ ਸੇ, ਲੋਹਾ ਮਹਿੰਗ ਬਿਕਾਨ ॥
ਲੋਹਾ ਮਹਿੰਗ ਬਿਕਾਨ ਛੂਏ ਸੇ ਕੀਮਤ ਨਿਕਰੀ ॥
ਚੰਦਨ ਕੈ ਪਰਸੰਗ ਚੰਦਨ ਭਈ ਬਨ ਕੀ ਲਕਰੀ ॥
ਜੈਸੇ ਤਿਲ ਕਾ ਤੇਲ ਫੂਲ ਸੰਗ ਮਹੇਂਗ ਬਿਕਾਈ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਪੜਾ ਸੰਤ ਭਾ ਸਦਨ ਕਸਾਈ ॥
ਗੰਗ ਮੇਂ ਹੈ ਸੁਭਗੰਗ ਮਿਲੀ ਜਓ ੪ ਨਾਰਾ ੫ ਸੋਤੀ ॥
ਸੀਪ ਬੀਚ ਜਓ ਪੜੈ ਬੂੰਦ ਸੋ ਹੋਵੈ ਮੋਤੀ ॥
ਪਲਟੂ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਗਨਿਕਾ ਚੜ੍ਹੀ ਬਿਮਾਨ ॥
ਪਾਰਸ ਕੈ ਪਰਸੰਗ ਸੇ ਲੋਹਾ ਮਹਿੰਗ ਬਿਕਾਨ ॥

ਸਬਦ ਛੁੜਾਵੈ ਰਾਜ ਕਓ ਸਬਦੈ ਕਰੈ ਫ਼ਕੀਰ ॥
ਸਬਦੈ ਕਰੈ ਫ਼ਕੀਰ ਸਬਦ ਫਿਰ ਰਾਮ ਮਿਲਾਵੈ ॥
ਜਿਨਕੈ ਲਾਗਾ ਸਬਦ ਤਿਨ੍ਹੈਂ ਕਛੁ ਅਉਰ ਨ ਭਾਵੈ ॥
ਮਰੈ ਸਬਦ ਕੀ ਘਾਵ ਉਨ੍ਹੈਂ ਕੋ ਸਕੈ ਜਿਆਈ ॥

੧—ਚੰਦਨ ॥ ੨—ਹਰਾ ਹੋਨੇ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੩—ਕਟਾ ਹੂਆ ਅਥਵਾ ਸੂਖਾ ॥
੪—ਨਾਲੇ ॥ ੫—ਚਸ਼ਮੇ ॥

੧ ਹੋਇਗਾ ਉਨਕਾ ਕਾਮ ਪਰੀ ਰੋਵੈ ਦੁਨਿਆਈ ॥
ਘਾਇਲ ਭਾ ਵਹ ਫਿਰੈ ਸਬਦ ਕੈ ਚੋਟ ਹੈ ਭਾਰੀ ॥
ਜਿਅਤੇ ਮਿਰਤਕ ਹੋਇ ਝੁਕੈ ਫਿਰ ਉਠੈ ਸੰਭਾਰੀ ॥
ਪਲਟੂ ਜਿਨਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਲਗਾ ਕਲੇਜੇ ਤੀਰ ॥
ਸਬਦ ਛੁੜਾਵੈ ਰਾਜ ਕਉ ਸਬਦੈ ਕਰੈ ਫ਼ਕੀਰ ॥

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਕੇ ਮਿਲਨ ਮੇਂ, ਮੁਝਕਉ ਭਇਆ ਆਨੰਦ ॥
ਮੁਝਕਉ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ਮਿਲਾ ਪਾਨੀ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ॥
ਦੋਊ ਸੇ ਭਾ ਸੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿ ਕੈ ਅਲਗਾਨੀ ॥
ਮੁਲੁਕ ਭਇਆ ਸਲਤੰਤ ਮਿਲਾ ਹਾਕਿਮ ਕਉ ਰਾਜਾ ॥
ਰੈਅਤ ਕਰੈ ਅਰਾਮ ਖੋਲਿ ਕੈ ੨ ਦਸ ਦਰਵਾਜਾ ॥
ਛੂਟੀ ਸਕਲ ਬਿਆਧਿ ਮਿਟੀ ਇੰਦ੍ਰਿਨ ਕੀ ਦੁਤਿਆ ॥
ਕੋ ਅਬ ਕਰੈ ਉਪਾਧਿ ਚੋਰ ਸੇ ਮਿਲ ਗਈ ਕੁਤਿਆ ॥
ਪਲਟੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਕਾਟਿਓ ਮੇਰਓ ਫੰਦ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਕੇ ਮਿਲਨ ਮੇਂ ਮੁਝਕਉ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ॥

ਜੈਸੇ ਕਾਮਿਨਿ ਕੇ ਵਿਸ਼ੈ ਕਾਮੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨ ॥
ਕਾਮੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨ ਰੈਨ ਦਿਨ ਚਿੱਤ ਨ ਟਾਰੈ ॥
ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਮਰਜਾਦ ਕਾਮਿਨਿ ਕੈ ਊਪਰ ਵਾਰੈ ॥
ਲਾਖ ਕੋਊ ਜਓ ਕਹੈ ਕਹਾ ਨਾ ਤਨਿਕਓ ਮਾਨੈ ॥
ਬਿਨ ਦੇਖੈ ਨਾ ਰਹੈ ਵਾਹਿ ਕਓ ਸਰਬਸ ਜਾਨੈ ॥
ਲੇਇ ਵਾਹਿ ਕਓ ਨਾਮ ਵਾਹਿ ਕਓ ਕਰੈ ਬੜਾਈ ॥
ਤਨਿਕ ਬਿਸਾਰੈ ਨਾਹਿੰ ਕਨਕ ਜਿਉਂ ਕਿਰਪਿਨ ਪਾਈ ॥
ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਬ ਦੀਜਿਐ ਪਲਟੂ ਕਓ ਭਗਵਾਨ ॥
ਜੈਸੇ ਕਾਮਿਨਿ ਕੇ ਵਿਸ਼ੈ ਕਾਮੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨ ॥

੧–ਉਨਕਾ ਕਾਰਜ ਸਿੱਧ ਹੋ ਗਇਆ ॥ ੨—ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ॥

ਦਿਲਮੇਂ ਆਵੈ ਹੈ ਨਜਰ, ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਕਾ ਨੂਰ ॥
ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਕਾ ਨੂਰ ਕਹਾਂ ਕਓ ਢੂੰਢਨ ਜਾਵੈ ॥
ਸਬ ਮੇਂ ਪੂਰ ਸਮਾਨ ਦਰਸ ਘਰ ਬੈਠੈ ਪਾਵੈ ॥
ਧਰਤੀ ਨਭ ਜਲ ਪਵਨ ਤੇਹੀ ਕਾ ਸਕਲ ਪਸਾਰਾ ॥
ਛੂਟੈ ਭਰਮ ਕੀ ਗਾਂਠ ਸਕਲ ਘਟ ਠਾਕੁਰਦੁਆਰਾ ॥
ਤਿਲ ਭਰਿ ਨਾਹੀਂ ਕਹੀਂ ਜਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ॥
ਵੋਹੀ ਆਵੈ ਨਜਰ ੧ ਫੁਰਾ ਇਸਵਾਸ ਹਮਾਰਾ ॥
ਪਲਟੂ ਨੇਰੈ ਸਾਚ ਕੇ ਝੂਠੈ ਸੇ ਹੈ ਦੂਰ ॥
ਦਿਲਮੇਂ ਆਵੈ ਹੈ ਨਜਰ ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਕਾ ਨੂਰ ॥

ਸੰਤ ਚੜ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਪਰ, ਤਰਕਸ ਬਾਂਧੇ ਗਿਆਨ ॥
ਤਰਕਸ ਬਾਂਧੇ ਗਿਆਨ ਮੋਹ ਦਲ ਮਾਰਿ ਹਟਾਈ ॥
ਮਾਰਿ ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਦੀਆ ਗੜ੍ਹ ਆਗਿ ਲਗਾਈ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਓ ਮਾਰਿ ਕੈਦ ਮੇਂ ਮਨਕਓ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥
ਨਵ ਦਰਵਾਜੇ ਛੋੜਿ ਸੁਰਤਿ ਦਸਏਂ ਪਰ ਦੀਨ੍ਹਾ ॥
ਅਨਹਦ ਬਾਜੈ ਤੂਰ ਅਟਲ ਸਿੰਹਾਸਨ ਪਾਇਆ ॥
ਜੀਵ ਭਇਆ ਸੰਤੋਸ਼ ਆਇ ਗੁਰੁ ਨਾਮ ਲਖਾਇਆ ॥
ਪਲਟੂ ਕੱਫਨ ਬਾਂਧਿ ਕੈ ਖੇਂਚਉ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਨ ॥
ਸੰਤ ਚੜ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਪਰ ਤਰਕਸ ਬਾਂਧੇ ਗਿਆਨ ॥

ਸੰਤ ਚੜ੍ਹੇ ਜਓ ਮੋਹ ਪਰ, ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮੰਝਾਰ ॥
ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮੰਝਾਰ ਗਿਆਨ ਕਾ ਤਰਕਸ ਬਾਂਧੇ ॥
ਦਮ ਕੀ ਗੋਲੀ ਸਾਧਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਬੰਦੂਕ ਹੈ ਕਾਂਧੇ ॥
ਘੋੜਾ ਹੈ ਸੰਤੋਸ਼ ਛਿਮਾ ਕਾ ਜੀਨ ਬੰਧਾਈ ॥
ਬਖਤਰ ਪਹਿਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਗਗਨ ਮੇਂ ਲੈ ਦਉੜਾਈ ॥
ਮੂਰਚਾ ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਬਾਤ ਮੇਂ ਲੀਆ ਛੁੜਾਈ ॥

੧–ਸੱਚਾ ॥

ਮਨ ਕੇ ਬੈਰੀ ਡਾਰਿ ਨਗਰ ਮੇਂ ਅਦਲ ਚਲਾਈ ॥
ਪਲਟੂ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਨ ਕਰਿ ਨਾਮ ਨਿਸਾਨਾ ਮਾਰ ॥
ਸੰਤ ਚੜ੍ਹੇ ਜਓ ਮੋਹ ਪਰ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮੰਝਾਰ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਭਗਤਿ ਅਉਰ ਮਾਇਆ, ਜਿਉਂ ਛੂਰੀ ਤਰਬੂਜ॥
ਜਿਉਂ ਛੂਰੀ ਤਰਬੂਜ ਕੁਸਲ ਦੋਊ ਬਿਧਿ ਨਾਹੀਂ ॥
ਗਿਰੇ ਗਿਰਾਏ ਘਾਵ ਲਗੈ ਤਰਬੂਜੈ ਮਾਹੀਂ ॥
ਕਨਕ ਕਾਮਿਨੀ ਬੜੀ ਦੋਊ ਹੈ ਤੀਛਨ ਧਾਰਾ ॥
ਤਬ ਬਚਿਹੈ ਤਰਬੂਜ ਰਹੈ ਛੂਰੀ ਸੇ ਨਿਆਰਾ ॥
ਛੋਟ ਬੜਾ ਕਤਲਾਮ ਨਹੀਂ ਛੂਰੀ ਕਓ ਦਾਇਆ ॥
ਬਚੇ ਬਿਬੇਕੀ ਸੰਤ ਗਏ ਜਿਨ ਅੰਗ ਲਗਾਇਆ ॥
ਪਲਟੂ ਉਨਸੇ ਬੈਰ ਹੈ ਪੜੈ ਨ ਮੂਰਖ ਬੂਝ ॥
ਗੁਰੂ ਕੀ ਭਗਤਿ ਅਉਰ ਮਾਇਆ ਜਿਉਂ ਛੂਰੀ ਤਰਬੂਜ॥

ਬੀਜ ਬਾਸਨਾ ਕਓ ਜਰੈ, ਤਬ ਛੂਟੈ ਸੰਸਾਰ ॥
ਤਬ ਛੂਟੈ ਸੰਸਾਰ ਜਗਤ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕੀਜੈ ॥
ਲੋਭ ਮੋਹ ਕਓ ਜਾਰਿ ਸਤਜਪਦ ਮਾਰਗ ਲੀਜੈ ॥
ਮਾਰੈ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਜਗਤ ਕੀ ਕਰੈ ਨ ਆਸਾ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਓ ਜਾਰਿ ਤਜੈ ਸਬ ਭੋਗ-ਬਿਲਾਸਾ ॥
ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਰਵਿਰਿਤ ਚਿੱਤ ਨਾ ਅੰਤੈ ਜਾਵੈ ॥
ਮਨ ਕਓ ਲੇਵੈ ਫੇਰਿ ਭਜਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਲਗਾਵੈ ॥
ਪਲਟੂ ਹਿਰਨ ਕੇ ਕਾਰਨੈ ਜੜਭਰਤ ਲਿਆ ਅਉਤਾਰ ॥
ਬੀਜ ਬਾਸਨਾ ਕਓ ਜਰੈ ਤਬ ਛੂਟੈ ਸੰਸਾਰ ॥

ਪਲਟੂ ਐਸੇ ਦਾਸ ਕਾ, ਭਰਮ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰ ॥
ਭਰਮ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰ ਹੋਇ ਆਸਨ ਸੇ ਪੱਕਾ ॥
ਭਲੀ ਬੁਰੀ ਕੋਊ ਕਹੈ ਰਹੈ ਸਹਿ ਸਬ ਕਾ ਧੱਕਾ ॥
ਧੀਰਜ ਧੈ ਸੰਤੋਸ਼ ਰਹੈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਇ ਠਹਰਾਈ ॥

ਜੋ ਕਛੁ ਆਵੈ ਖਾਇ ਬਚੈ ਸੋ ਦੇਇ ਲੁਟਾਈ ॥
ਲਗੈ ਨ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਜਗਤ ਕੀ ਛੋੜੈ ਆਸਾ ॥
ਬਲ ਤਜਿ ਨਿਰਬਲ ਹੋਇ ਸਬੁਰ ਸੇ ਕਰੈ ਦਿਲਾਸਾ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਮਾਰਿ ਕੇ ਮਾਰੈ ਨੀਂਦ ਅਹਾਰ ॥
ਪਲਟੂ ਐਸੇ ਦਾਸ ਕਾ ਭਰਮ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰ ॥

ਪਲਟੂ ਨੀਚ ਸੇ ਊਂਚ ਭਾ, ਨੀਚ ਕਹੈ ਨਾ ਕੋਇ ॥
ਨੀਚ ਕਹੈ ਨਾ ਕੋਇ ਗਏ ਜਬ ਸੇ ਸਰਨਾਈ ॥
ਨਾਰਾ ਬਹਿ ਕੈ ਮਿਲਿਓ ਗੰਗ ਮੇਂ ਗੰਗ ਕਹਾਈ ॥
ਪਾਰਸ ਕੇ ਪਰਸੰਗ ਲੋਹ ਸੇ ਕਨਕ ਕਹਾਵੈ ॥
ਆਗਿ ਮਹੈਂ ਜਓ ਪਰੈ ਜਰੈ ਆਗੈ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥
ਰਾਮ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਬੜਾ ਸਕਲ ਐਗੁਨ ਛਿਪਿ ਜਾਈ ॥
ਜੈਸੇ ਤਿਲ ਕੋ ਤੇਲ ਫੂਲ ਸੰਗ ਬਾਸ ਬਸਾਈ ॥
ਭਜਨ ਕੇਰੇ ਪਰਤਾਪ ਤੇਂ ਤਨ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ॥
ਪਲਟੂ ਨੀਚ ਸੇ ਊਂਚ ਭਾ ਨੀਚ ਕਹੈ ਨਾ ਕੋਇ ॥

ਭਗਤਿ ਬੀਜ ਜਬ ਬੋਵੈ, ਨਿਸਿਦਿਨ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ ॥
ਨਿਸਿਦਿਨ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ ਲਾਗਿ ਤਬ ਨਿਕਰਨ ੧ ਸਾਖਾ ॥
ਡਾਰ ਪਾਤ ਬਹੁ ਫੂਲ ਜਤਨ ਸੇ ਜਿਨ ਨੇ ਰਾਖਾ ॥
ਹਰਿਚਰਚਾ ਸੇ ਸੀਂਚਿ ਗਿਆਨ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ੨ ਬੇੜਾ ॥
ਪਹੁੰਚੇ ੩ ਸੋਰ ਪਤਾਲ ਖਾਤ ਸੰਤਨ ਕੈ ਖੇੜਾ ॥
ਸੋਭਿਤ ਬ੍ਰਿਛ ਬਿਸਾਲ ਮੀਠ ਫਲ ਲਟਕਨ ਲਾਗੈ ॥
ਬਿਸਵਾਸ ਸੋਈ ਰਖਵਾਰ ਬੈਠਿ ਕੈ ਪਹਰਾ ਜਾਗੈ ॥
ਪਲਟੂ ਯਹਿਬਿਧਿ ੪ ਜੋਗਵੈ ਉਪਜੈ ਗਿਆਨ ਬਿਸੇਖ ॥
ਭਗਤਿ ਬੀਜ ਜਬ ਬੋਵੈ ਨਿਸਿਦਿਨ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ ॥

੧–ਟਹਨੀਆਂ ॥ ੨–ਬਾੜ ॥ ੩–ਪਾਤਾਲ ਤਕ ਜੜ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ॥ ੪–ਜਤਨ ਕਰੇ ॥

ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਕਰਨੀ, ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ॥
ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਕਰੈ ਸੋ ਆਗੈ ਆਵੈ ॥
ਬਾਪ ਕੈ ਕਰਨੀ ਬਾਪ ਪੂਤ ਕੈ ਪੂਤੈ ਪਾਵੈ ॥
ਜੋਰੂ ਕੈ ਜੋਰੂਹਿੰ ਚਲੈ ਖਸਮ ਕੈ ਖਸਮ ਕਉ ਫਲਤਾ ॥
ਅਪਨੀ ਕਰਨੀ ਸੇਤੀ ਜੀਵ ਸਬ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ॥
ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਹੈ ਸੰਗ ਅਉਰ ਨਾ ਸੰਗੀ ਕੋਈ ॥
ਦੇਖਹੁ ਬੂਝ ਬਿਚਾਰਿ ਸੰਗ ਯੇ ਜੈਹੈਂ ਦੋਈ ॥
ਪਲਟੂ ਕਰਨੀ ਅਉਰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਅਉਰ ਕੇ ਮਾਥ ॥
ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਕਰਨੀ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ॥

ਮਨ ਮਹੀਨ ਕਰਿ ਲੀਜੀਐ, ਜਬ ਪਿਉ ਲਾਗੈ ਹਾਥ ॥
ਜਬ ਪਿਉ ਲਾਗੈ ਹਾਥ ਨੀਚ ਹੋਇ ਸਬ ਸੇ ਰਹਨਾ ॥
ਪੱਛਾ ਪੱਛੀ ਤਿਆਗਿ ਊਂਚ ਬਾਨੀ ਨਹਿੰ ਕਹਨਾ ॥
ਮਾਨ ਬੜਾਈ ਖੋਇ ਖਾਕ ਮੇਂ ਜੀਤੇ ਮਿਲਨਾ ॥
ਗਾਰੀ ਕੋਊ ਦੈ ਜਾਇ ਛਿਮਾ ਕਰਿ ਚੁਪਕੇ ਰਹਨਾ ॥
ਸਬ ਕੀ ਕਰੈ ਤਾਰੀਫ ਆਪ ਕਉ ਛੋਟਾ ਜਾਨੈ ॥
ਪਹਿਲੇ ਹਾਥ ਉਠਾਇ ਸੀਸ ਪਰ ਸਬ ਕਉ ਆਨੈ ॥
ਪਲਟੂ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਨੀ ਹੀਰਾ ਝਲਕੈ ਮਾਥ ॥
ਮਨ ਮਹੀਨ ਕਰਿ ਲੀਜੀਐ ਤਬ ਪਿਉ ਲਾਗੇ ਹਾਥ ॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਨਾ ਗਿਆਨ ਕਛੁ, ਗੁਰੁ ਦਾਸਨ ਕਉ ਦਾਸ ॥
ਗੁਰੁ ਦਾਸਨ ਕਉ ਦਾਸ ਸੰਤਨ ਨੇ ਕੀਨ੍ਹੀ ਦਾਇਆ ॥
ਸਹਜ ਬਾਤ ਕਛੁ੧ਗਹਿਨਿ ਛੁੜਾਇਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਮਾਇਆ॥
੨ ਤਾਕਿਨਿ ਤਨਿਕ ੩ਕਟਾਛੱ ਭਗਤਿ ਭੂਤਲ ਉਰ ਜਾਗੀ॥
੪ ਸ੍ਰਸਤਾ ਮਨ ਮੇਂ ਆਈ ਜਗਤ ਕੀ ਭ੍ਰਮਨਾ ਭਾਗੀ ॥
ਭਗਤਿ ਅਭੈ ਪਦ ਦੀਨ ਸਨਾਤਨ ਮਾਰਗ ਵਾ ਕੀ ॥

੧–ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਾਈ॥ ੨- ਉਨੋਂ ਨੇ ਦੇਖੀ॥ ੩–ਦਇਆ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ॥ ੪–ਨੀਰੋਗਤਾ॥

੧ ਅਬਿਰਲ ਓਕਤ ਨਾਮ ਲਗੈ ਨਾ ਸਬਹੀ ਟਾਂਕੀ ॥
ਪਲਟੂ ਗਿਆਨ ਨ ਧਿਆਨ ਤਪ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਕੈ ਆਸ ॥
ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਨਾ ਗਿਆਨ ਕਛੁ ਗੁਰੁ ਦਾਸਨ ਕਓ ਦਾਸ ॥

ਊਲਟਾ ਕੂਵਾ ਗਗਨ ਮੇਂ, ਤਿਸ ਮੇਂ ਜਰੈ ਚਿਰਾਗ ॥
ਤਿਸ ਮੇਂ ਜਰੈ ਚਿਰਾਗ ਬਿਨਾ ੨ ਰੋਗਨ ਬਿਨ ਬਾਤੀ ॥
ਛਹ ਰਿਤੁ ਬਾਰਹ ਮਾਸ ਰਹਤ ਜਰਤੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾ ਜੁ ਹੋਇ ਤਾਹਿ ਕੀ ਨਜਰ ਮੇਂ ਆਵੈ ॥
ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੋਊ ਹੋਇ ਨਹੀਂ ਵਾਕਓ ਦਰਸਾਵੈ ॥
ਨਿਕਸੈ ਏਕ ਅਵਾਜ ਚਿਰਾਗ ਕੀ ਜੋਤਿਹਿੰ ਮਾਹੀਂ ॥
ਗਿਆਨ ਸਮਾਧੀ ਸੁਨੈ ਅਉਰ ਕੋਊ ਸੁਨਤਾ ਨਾਹੀਂ ॥
ਪਲਟੂ ਜਓ ਕੋਈ ਸੁਨੈ ਤਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ॥
ਊਲਟਾ ਕੂਵਾ ਗਗਨ ਮੇਂ ਤਿਸ ਮੇਂ ਜਰੈ ਚਿਰਾਗ਼ ॥

ਬੰਸੀ ਬਾਜੀ ਗਗਨ ਮੇਂ, ਮਗਨ ਭਇਆ ਮਨ ਮੋਰ ॥
ਮਗਨ ਭਇਆ ਮਨ ਮੋਰ ਮਹਲ ਅਠਵੇਂ ਪਰ ਬੈਠਾ ॥
ਜਹਾਂ ਉਠੈ ਸੋਹੰਗਮ ਸਬਦ ਸਬਦ ਕੇ ਭੀਤਰ ਪੈਠਾ ॥
ਨਾਨਾ ਉਠੈਂ ਤਰੰਗ ਰੰਗ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨ ਜਾਈ ॥
ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਛਿਪਿ ਗਏ ਸੁਖਮਨਾ ਸੇਜ ਬਿਛਾਈ ॥
ਛੂਟਿ ਗਇਆ ਤਨ ਯੇਹ ਨੇਹ ਉਨਹੀਂ ਸੇ ਲਾਗੀ ॥
ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੋੜਿ ਜੋਤਿ ਬਾਹਰ ਹੋਇ ਭਾਗੀ ॥
ਪਲਟੂ ਧਾਰਾ ਤੇਲ ਕੀ ਮੇਲਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਭੋਰ ॥
ਬੰਸੀ ਬਾਜੀ ਗ਼ਗਨ ਮੇਂ, ਮਗਨ ਭਇਆ ਮਨ ਮੋਰ ॥

ਚੜ੍ਹੈ ਚੌਮਹਲੇ ਮਹਲ ਪਰ, ਕੁੰਜੀ ਆਵੈ ਹਾਥ ॥
ਕੁੰਜੀ ਆਵੈ ਹਾਥ ਸਬਦ ਕਾ ਖੋਲੈ ਤਾਲਾ ॥
ਸਾਤ ਮਹਲ ਕੇ ਬਾਦ ਮਿਲੈ ਅਠਏਂ ਉਂਜਿਆਲਾ ॥

੧–ਨਿਰਮਲ ॥ ੨–ਤੇਲ ॥

ਬਿਨੁ ੧ ਕਰ ਬਾਜੈ ੨ ਤਾਰ ਨਾਦ ਬਿਨੁ ਰਸਨਾ ਗਾਵੈ ॥
ਮਹਾਦੀਪ ਇਕ ਬਰੈ ਦੀਪ ਮੇਂ ਜਾਇ ਸਮਾਵੈ ॥
ਦਿਨ ਦਿਨ ਲਾਗੈ ਰੰਗ ਸਫ਼ਾਈ ਦਿਲਕੀ ਅਪਨੇ ॥
੩ ਰਸ ਰਸ ਮਤਲਬ ਕਰੈ ਸਿਤਾਬੀ ਕਰੈ ਨ ਸਪਨੇ ॥
ਪਲਟੂ ਮਾਲਿਕ ਤੂਹੀ ਹੈ ਕੋਈ ਨ ਦੂਜਾ ਸਾਥ ॥
ਚੜ੍ਹੈ ਚੌਮਹਲੇ ਮਹਲ ਪਰ ਕੁੰਜੀ ਆਵੈ ਹਾਥ ॥

ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਪਾਨੀ ਪਵਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਸ ਨਹੀਂ ਰਾਤ ॥
ਨਹੀਂ ਦਿਵਸ ਨਹੀਂ ਰਾਤ ਨਾਹਿੰ ਉਤਪਤਿ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ ਨਾਹਿੰ ਤਬ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ ॥
ਆਦਿ ਜੋਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਸੁੰਨ ਨਾਹੀਂ ਕੈਲਾਸਾ ॥
ਸੇਸ ਕਮਠ ਦਿਗਪਾਲ ਨਾਹਿੰ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸਾ ॥
ਲੋਕ ਬੇਦ ਪਲਟੂ ਨਹੀਂ ਕਹਊਂ ਮੈਂ ਤਬਕੀ ਬਾਤ ॥
ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਪਾਨੀ ਪਵਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਸ ਨਹੀਂ ਰਾਤ ॥

ਝੰਡਾ ਗੜਾ ਹੈ ਜਾਇ ਕੈ ਹਦ ਬੇਹਦ ਕੈ ਪਾਰ ॥
ਹਦ ਬੇਹਦ ਕੈ ਪਾਰ ਤੂਰ ਜਹੰ ਅਨਹਦ ਬਾਜੈ ॥
ਜਗਮਗ ਜੋਤਿ ਜੜਾਵ ਸੀਸਪਰ ਛਤ੍ਰ ਬਿਰਾਜੈ ॥
ਮਨ ਬੁਧਿ ਚਿੱਤ ਰਹੈ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕੋਊ ਵਹ ਘਰ ਪਾਵੈ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਰਹੈ ਪਾਰ ਬੀਚ ਸੇ ਸਬ ਫਿਰ ਆਵੈ ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕੀ ਗੰਮ ਸਕੈ ਨ ਉਹਵਾਂ ਜਾਈ ॥
ਤੀਨ ਲੋਕ ਕੇ ਪਾਰ ਤਹਾਂ ਰੋਸਨ ਰੋਸਨਾਈ ॥
ਪਲਟੂ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਰੈ ਹੈ ਤਕਿਆ ਤਹਾਂ ਹਮਾਰ ॥
ਝੰਡਾ ਗੜਾ ਹੈ ਜਾਇ ਕੈ ਹਦ ਬੇਹਦ ਕੈ ਪਾਰ ॥

ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਬਹਾਦੁਰੀ, ਲੂਟਿ ਲੀਆ ਸੰਸਾਰ ॥
ਲੂਟਿ ਲੀਆ ਸੰਸਾਰ ਕੇਹੂ ਕੀ ਮਾਨੈ ਨਾਹੀਂ ॥

੧–ਹਾਥ ॥ ੨–ਸਾਰੰਗੀ ॥ ੩–ਉਸਕਾ ਰਸ ਲੇ ਲੇਕਰ ਕਾਰਜ ਸਿੱਧ ਕਰੇ ॥

ਤਨਿਕ ਉਜਰ ਜਓ ਕਰੈ ਤਾਹੀ ਕਓ ਕੱਚਾ ਖਾਹੀ ॥
ਕਹੂੰ ਕਨਕ ਕਹੁੰ ਕਾਮਿਨਿ ਸੁੰਦਰ ਭੇਸ਼ ਬਨਾਵੈ ॥
ਤਾਕੈ ੧ ਜੇਕਰੀ ਓਰ ਨਜਰ ਸੇ ਮਾਰਿ ਗਿਰਾਵੈ ॥
ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਔਰ ਤਪੀ ਗੁਫਾ ਸੇ ਪਕਰਿ ਮੰਗਾਵੈ ॥
ਬਚੈ ਨ ਕੋਊ ਭਾਗਿ ਦੁਪਹਰੈ ਲੂਟਾ ਜਾਵੈ
ਪਲਟੂ ਡਰਪੈ ਸੰਤ ਸੇ ਵੇ ਮਾਰੈਂ ੨ ਪੈਜਾਰ ॥
ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਬਹਾਦੁਰੀ ਲੂਟਿ ਲੀਆ ਸੰਸਾਰ ॥

ਹਰਿ ਕਓ ਭਜੈ ਸੋ ਬੜਾ ਹੈ, ਜਾਤਿ ਨ ਪੂਛੈ ਕੋਇ ॥
ਜਾਤਿ ਨ ਪੂਛੈ ਕੋਇ ਹਰੀ ਕਓ ਭਗਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਕਰੈ ਸੋ ਬੜਾ ਜਾਤਿ ਹਰਿ ਨਾਹਿੰ ਨਿਹਾਰੀ ॥
ਬਧਿਕ ਅਜਾਮਿਲ ਰਹੇ ਰਹੇ ਫਿਰ ਸਦਨ ਕਸਾਈ ॥
ਗਨਿਕਾ ਬਿਸਵਾ ਰਹੀ ਬਿਮਾਨ ਪਰ ਤੁਰਤ ਚੜ੍ਹਾਈ ॥
ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਰੈਦਾਸ ਆਪੁ ਮੇਂ ਲੀਆ ਮਿਲਾਈ ॥
ਲੀਆ ਗਿੱਧ ਕਓ ਗੋਦਿ ਦੀਆ ਬੈਕੁੰਠ ਪਠਾਈ ॥
ਪਲਟੂ ਪਾਰਸ ਕੇ ਛੂਏ ਲੋਹਾ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ॥
ਹਰਿ ਕਓ ਭਜੈ ਸੋ ਬੜਾ ਹੈ ਜਾਤਿ ਨ ਪੂਛੈ ਕੋਇ ॥

ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ, ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਪਿਆਰ ॥
ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਪਿਆਰ ਸਾਹਿਬ ਭਗਤੀ ਮੇਂ ਰਾਜੀ ॥
ਤਜਾ ਸਕਲ ਪਕਵਾਨ ਲੀਆ ੩ ਦਾਸੀਸੁਤ ੪ ਭਾਜੀ ॥
ਜਪ ਤਪ ਨੇਮ ਅਚਾਰ ਕਰੈ ਬਹੁਤੇਰਾ ਕੋਈ ॥
ਖਾਏ ੫ ਸੇਬਰੀ ਕੇ ਬੇਰ ਮੁਏ ਸਬ ਰਿਸ਼ਿ ਮੁਨਿ ਰੋਈ ॥
ਕੀਆ ਯੁਧਿਸ਼ਿਠਿਰ ਯਗਜ ਬਟੋਰਾ ਸਕਲ ਸਮਾਜਾ ॥
ਮਰਦਾ ਸਬਕਾ ਮਾਨ ੬ ਸੁਪਚ ਬਿਨੁ ਘੰਟ ਨ ਬਾਜਾ ॥

੧–ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਭੀ ॥ ੨–ਜੂਤੇ ॥ ੩–ਬਿਦੁਰਜੀ ॥ ੪–ਬੇਨਮਕ ਸਾਗ ॥ ੫–ਸ਼ਬਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਭੀਲਨੀ ॥ ੬–ਸ਼ੁਪਚ ਰਿਸ਼ੀ ਜੀ ॥

ਪਲਟੂ ਊਂਚੀ ਜਾਤਿ ਕਾ ੧ਜਨਿ ਕੋਊ ਕਰੈ ਅਹੰਕਾਰ ॥
ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਪਿਆਰ ॥

ਮਨ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਮਾਰਾ ਗਇਆ ਬਿਬੇਕ ॥
ਮਾਰਾ ਗਇਆ ਬਿਬੇਕ ਚੋਰ ਕਾ ੨ਪਹਰੂ ਭੇਦੀ ॥
ਦੋਊ ਕੀ ਮਤਿ ਏਕ ਸਹਰ ਮੇਂ ਕਰੈਂ ੩ਅਹੇਦੀ ॥
ਆਂਧਰ ਨਗਰ ਕੇ ਬੀਚ ਭਇਆ ੪ਧਮਧੂਸਰ ਰਾਜਾ ॥
ਕਰੈ ਨੀਚ ਸਬ ਕਾਮ ਚਲੈ ਦਸ ਦਿਸਿ ਦਰਵਾਜਾ ॥
ਅਧਰਮ ਆਠੋ ਗਾਂਠਿ ਨਿਆਵ ਬਿਨੁ ਧੀਂਗਮ ਪਸੂਦਾ ॥
੬ਟਕਮਿ ਦਮਾਰਿ ਗੁਲਾਮ ਆਪ ਕਓ ਭਇਓ ੭ਆਸੂਦਾ ॥
ਜਾਨਿ ਬੂਝਿ ਕੂਆਂ ਪਰੈ ਪਲਟੂ ਚਲੈ ਨ ਦੇਖ ॥
ਮਨ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਮਿਲਿ ਰਹਾ ਮਾਰਾ ਗਇਆ ਬਿਬੇਕ ॥

ਦੇਖਹੁ ਜਿਉ ਕੀ ੮ਖੋਇ ਕਓ, ਫਿਰ ਫਿਰ ਗੋਤਾ ਖਾਇ ॥
ਫਿਰ ਫਿਰ ਗੋਤਾ ਖਾਇ ਤਨਿਕ ਨ ਲੱਜਾ ਆਵੈ ॥
੯ਪੜਿਗਾ ਵਹੀ ਸੁਭਾਵ ਛੂਟੈ ਨ ਲਾਖ ਛੁਟਾਵੈ ॥
ਨਿਮਿਖ ਭਰੇ ਕੀ ਖੁਸੀ ਜਨਮ ਕੋਟਿਨ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ॥
ਚਉਰਾਸੀ ਘਰ ਜਾਇ ਆਪੁ ਮੇਂ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ ॥
ਸ੍ਵਾਨ ਲਾਖ ਜਓ ਖਾਇ ਦੀਆ ਚਾਟੈ ਪੈ ਚਾਟੈ ॥
ਛੂਟੈ ਨ ਜਿਓ ਕੀ ਖੋਇ ਪਕਰਿ ਕੈ ਪੁਰਜੇ ਕਾਟੈ ॥
ਪਲਟੂ ਭਜੈ ਨ ਨਾਮ ਕਓ ਮੂਰਖ ਨਰ ਤਨ ਪਾਇ ॥
ਦੇਖਹੁ ਜਿਉ ਕੀ ਖੋਇ ਕਓ ਫਿਰ ਫਿਰ ਗੋਤਾ ਖਾਇ ॥

੧–ਮਤ ॥ ੨–ਪਹਰੇਦਾਰ ॥ ੩–ਮਨ-ਮਾਨੀ ਕਰਨੇਵਾਲੇ ॥ ੪–ਚਉਪਟ ਰਾਜਾ ਅੰਧੇਰ ਨਗਰੀ (ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਊਂ ਕੀ ਨਗਰੀ)॥ ੫–ਬਲ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਸੇ ॥ ੬–ਟਕਾ ਦਮੜੀਕਾ ਗ਼ੁਲਾਮ ॥ ੭–ਰਾਜ਼ੀ ॥ ੮–ਆਦਤ ॥ ੯–ਪੜ ਗਇਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਉ ਸਾਗਰ ਭਰਿਓ, ਦੇਖੈ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥
ਦੇਖੈ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ਪਿਐ ਬਿਨੁ ਕਉਨ ਬਤਾਵੈ ॥
ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਕਉ ਦੇਖਿ ਖਾਇ ਬਿਨੁ ਭੂਖ ਨ ਜਾਵੈ ॥
ਅਉਰ ਕੀ ਦੌਲਤ ਦੇਖਿ ੧ ਦਿਰਦੱਰ ਨਾਹਿੰ ਨਸਾਈ ॥
ਅੰਧਾ ਪਾਵੈ ਆਂਖ ਸਾਚ ਵਾਕੀ ੨ ਬੈਦਾਈ ॥
ਲੋਹਾ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਪਾਰਸ ਕੀ ਕਰੈ ਸਰਹਨਾ ॥
ਕਿਆ ੩ ਮਲਿਆ ਕਾ ਸਿਫਤ ਕਾਠ ਕਉ ਕਾਠੈ ਰਹਨਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਮ੍ਹਰੈ ਬਚਨ ਕਉ ਪਲਟੂ ਨਾ ਪਤਿਆਇ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਉ ਸਾਗਰ ਭਰਿਓ ਦੇਖੈ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸਾਧ ਬਚਨ ਸਾਚਾ ਸਦਾ, ਜਉ ਦਿਲ ਸਾਚਾ ਹੋਇ ॥
ਜਉ ਦਿਲ ਸਾਚਾ ਹੋਇ ਰਹੈ ਨਾ ਦੁਬਿਧਾ ਭਾਗੈ ॥
ਜੋ ਚਾਹੈ ਸੋ ਮਿਲੈ ਬਾਤ ਮੇਂ ੪ ਬਿਲੰਬ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਲਗਾਇ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਵੈ ॥
ਉਕਠਾ ਕਾਠ ੫ ਬਿਆਸ ਸਾਚ ਜਉ ਦਿਲਮੇਂ ਆਵੈ ॥
ਜਿਨਕਉ ਹੈ ਬਿਸਵਾਸ ਤੇਹੀ ਕਉ ਬਚਨ ੬ ਫੁਰਾਨੀ ॥
ਹੋਇਗਾ ਉਨਕਾ ਕਾਮ ਸੰਤ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਜਾਨੀ ॥
ਪਲਟੂ ਗਾਂਠ ਮੇਂ ਬਾਂਧਿਐ ਖ਼ਾਲੀ ਪੜੈ ਨ ਕੋਇ ॥
ਸਾਧ ਬਚਨ ਸਾਚਾ ਸਦਾ ਜਉ ਦਿਲ ਸਾਚਾ ਹੋਇ ॥

ਜਗਤ ਭਗਤ ਸੇ ਬੈਰ ਹੈ, ਚਾਰਉ ਜੁਗ ਪਰਮਾਨ ॥
ਚਾਰਉ ਜੁਗ ਪਰਮਾਨ ਬੈਰ ਜਿਉਂ ੭ ਮੂਸ ਬਿਲਾਈ ॥
੮ ਨੇਵਰ੯ਭੁਵੰਗਮ ਬੈਰ ਕੰਵਲ੧੦ ਹਿਮ ਕਰ ਅਧਿਕਾਈ ॥
੧੧ਹਸਤੀ ੧੨ ਕੇਹਰਿ ਬੈਰ ਬੈਰ ਹੈ ਦੂਧ ਖਟਾਈ ॥
ਭੈਂਸ ਘੋੜ ਸੇ ਬੈਰ ਚੋਰ ਪਹਰੂ ਸੇ ਭਾਈ ॥

੧–ਕੰਗਾਲੀ ॥ ੨–ਹਿਕਮਤ ॥ ੩–ਚੰਦਨ ॥ ੪–ਦੇਰੀ ॥ ੫–ਹਰਾ ॥ ੬–ਸੱਚਾ ਹੂਆ ॥ ੭–ਚੂਹਾ ॥ ੮–ਨੇਵਲਾ ॥ ੯–ਸਰਪ ॥ ੧੦–ਪਾਲਾ ॥ ੧੧–ਹਾਥੀ ॥ ੧੨–ਸ਼ੇਰ

ਪਾਪ ਪੁੰਨਜ ਸੇ ਬੈਰ ਅਗਿਨ ਅਉਰ ਬੈਰੀ ਪਾਨੀ ॥
ਸੰਤਨ ਯਹੀ ਬਿਚਾਰਿ ਜਗਤ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੀ ॥
ਪਲਟੂ ਨਾਹਕ ਭੂੰਕਤਾ ਜੋਗੀ ਦੇਖੈ ੧ ਸ੍ਵਾਨ ॥
ਜਗਤ ਭਗਤ ਸੇ ਬੈਰ ਹੈ ਚਾਰਉ ਜੁਗ ਪਰਮਾਨ ॥

ਜਾਕੈ ਰਥ ਪਰ ਰਾਮ ਹੈਂ, ਕੋ ਕਰਿ ਸਕੈ ਅਕਾਜ ॥
ਕੋ ਕਰਿ ਸਕੈ ਅਕਾਜ ਬਾਰ ਨਹਿੰ ਵਾਕਓ ਬਾਂਕੈ ॥
ਚਕ੍ਰ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਛੂਟੈ ਕੋਊ ੨ ਕੁਨਜਰ ਸੇ ਤਾਕੈ ॥
ਲੋਹੂ ਢਾਰੈਂ ਰਾਮ ਸੰਤ ਕਓ ਢਰੈ ਪਸੀਨਾ ॥
ਕਾ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਇਆ ਹਰਿਨਾਕੁਸ ੩ ਪੀਨਾ ॥
ਕਰਿ ੪ ਪੰਡਉਂ ਕੀ ਪੈਜ ੫ ਭਰਥ ਕਓ ਦਿਆ ਜਿਤਾਈ ॥
ਅੰਬਰੀਕ ਕੇ ਹੇਤੁ ਦੁਰਬਾਸੈ ਨਾਚ ਨਚਾਈ ॥
ਪਲਟੂ ਮਾਰਿਓ ਗ੍ਰਾਹ ਕਓ ਹਾਂਕ ਦੀਓ ਗਜਰਾਜ ॥
ਜਾਕੈ ਰਥ ਪਰ ਰਾਮ ਹੈਂ ਕੋ ਕਰਿ ਸਕੈ ਅਕਾਜ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਪਰਤਾਪ ਸੇ, ਪਕਰਾ ਪਾਂਚਊਂ ਚੋਰ ॥
ਪਕਰਾ ਪਾਂਚਊਂ ਚੋਰ ਨਗਰ ਮੇਂ ੬ ਅਦਲ ਚਲਾਇਆ ॥
ਤਿਰਗੁਨ ਦੀਆ ਨਿਕਾਰਿ ਆਨਿ ਕੈ ਭਗਤਿ ਬਸਾਇਆ ॥
ਲੋਭ ਮੋਹ ਕਓ ਪਕਰਿ ਤਾਹਿ ਕੀ ਗਰਦਨ ਮਾਰੀ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਉਰ ਅਹੰਕਾਰ ਪੇਟ ਦੀਓ ਇਨਕਓ ਫਾਰੀ ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਦਈ ਨਿਕਾਰਿ ਸੁਮਤਿ ਕਾ ਚਾਬੁਕ ਦੀਨ੍ਹਾ ॥
ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਪਾਹੀ ਸੰਤ ੭ ਅਮਲ ਕਾਇਆਗੜ੍ਹ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥
ਪਲਟੂ ਸੰਜਮ ਮੈਂ ਕੀਆ ਪਰਾ ਮੁਲੁਕ ਮੇਂ ਸ਼ੋਰ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਪਰਤਾਪ ਸੇ ਪਕਰਾ ਪਾਂਚਊਂ ਚੋਰ ॥

੧–ਕੁੱਤਾ॥ ੨–ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ॥ ੩–ਸ਼ਤ੍ਰੂ ॥ ੪–ਮਹਾਭਾਰਤ ਕੇ ਯੁਧ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀ ਨੇ ਪਾਂਡਵਊਂ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖੀ ॥ ੫–ਅਰਜੁਨ॥ ੬–ਨਿਆਇ ॥ ੭–ਰਾਜ ॥

ਕਾ ਜਾਨੀ ਕੇਹਿ ਅਉਸਰ, ਸਾਹਿਬ ਤਾਕੈ ਮੋਰ ॥
ਸਾਹਿਬ ਤਾਕੈ ਮੋਰ ਮਿਹਰ ਕੀ ਨਜਰਿ ਨਿਹਾਰੈ ॥
ਤੁਰਤ ਪਰਮ-ਪਦ ਦੇਇ ਅਉਗੁਨ ਕਓ ਨਹੀਂ ਬਿਚਾਰੈ ॥
ਰਾਮ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ ਗਰੀਬਨ ਸਦਾ ਨਿਵਾਜਾ ॥
ਭਗਤ-ਵਛਲ ਭਗਵਾਨ ਕਰਤ ਭਗਤਨ ਕੈ ਕਾਜਾ ॥
ਗਾਫਿਲ ਨਾਹੀਂ ਪਰੈ ਸਾਚ ਹੋਇ ਲਓ ਜਬ ਲਾਵੈ ॥
ਪਰਾ ਰਹੈ ਵਹਿ ਦੁਆਰ ਧਨੀ ਕੈ ਧੱਕਾ ਖਾਵੈ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਚਉਂਸਠ ਘੜੀ ਪਲਟੂ ਪਰੈ ਨ ੧ ਭੋਰ ॥
ਕਾ ਜਾਨੀ ਕੇਹਿ ਅਉਸਰ ਸਾਹਿਬ ਤਾਕੈ ਮੋਰ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਚੱਕੀ ਚਲੈ, ਪੀਸਿ ਗਇਆ ਸੰਸਾਰ ॥
ਪੀਸਿ ਗਇਆ ਸੰਸਾਰ ਬਚੈ ਨਾ ਲਾਖ ਬਚਾਵੈ ॥
ਦੋਊ ਪਾਟ ਕੈ ਬੀਚ ਕੋਊ ਨਾ ਸਾਬਿਤ ਜਾਵੈ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਮੋਹ ਚੱਕੀ ਕੈ ਪੀਸਨਹਾਰੈ ॥
ਤਿਰਗੁਨ ਡਾਰੈ ੨ ਝੀਕ ਪਕਰਿ ਕੈ ਸਬੈ ਨਿਕਾਰੈ ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਬੜੀ ਸਿਆਨਿ ੩ ਸਾਨਿ ਕੈ ਰੋਟੀ ਪੋਵੈ ॥
ਕਰਮ ਤਵਾ ਮੇਂ ਧਾਰਿ ਸੈਂਕਿ ਕੈ ਸਾਬਿਤ ਹੋਵੈ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੜੀ ੪ ਛਿਨਾਰਿ ਜਾਇ ਉਨ ਸਬ ਘਰ ਘਾਲਾ ॥
ਕਾਲ ਬੜਾ ਬਰਿਆਰ ਕੀਆ ਉਨ ਏਕ ਨਿਵਾਲਾ ॥
ਪਲਟੂ ਹਰਿ ਕੈ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਕੋਊ ਨ ਉਤਰੈ ਪਾਰ ॥
ਮਾਇਆ ਕੀ ਚੱਕੀ ਚਲੈ ਪੀਸਿ ਗਇਆ ਸੰਸਾਰ ॥

ਜਹਾਂ ਤਨਿਕ ਜਲ ਬੀਛੁੜੈ, ਛੋੜਿ ਦੇਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ॥
ਛੋੜਿ ਦੇਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਜਹਾਂ ਜਲ ਸੇ ਬਿਲਗਾਵੈ ॥
ਦੇਈ ਦੂਧ ਮੇਂ ਡਾਰਿ ਰਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਾਨ ਗੰਵਾਵੈ ॥

੧–ਰੂਕ ॥ ੨–ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਅਨਾਜ ਜੋ ਚੱਕੀ ਮੇਂ ਡਾਲਤੇ ਹੈਂ (ਪੰਜਾਬੀ ਗਲ੍ਹਾ) ॥
੩–ਗੁੰਧਕਰ ॥ ੪–ਛਲ-ਭਰੀ ॥

ਜਾਕਓ ਵਹੀ ਅਹਾਰ ਤਾਹਿ ਕਓ ਕਾ ਲੈ ਦੀਜੈ ॥
ਰਹੈ ਨ ਕੋਟਿ ਉਪਾਇ ਅਉਰ ਸੁਖ ਨਾਨਾ ਕੀਜੈ ॥
ਯਹ ਲੀਜੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਕੈ ਸੋ ਲੇਇ ਬਿਚਾਰੀ ॥
ਐਸੋ ਕਰੈ ਸਨੇਹ ਤਾਹਿ ਕੀ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥
ਪਲਟੂ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੁ ਜਲ ਅਉਰ ਮੀਨ ਸਮਾਨ ॥
ਜਹਾਂ ਤਨਿਕ ਜਲ ਬੀਛੁੜੈ ਛੋੜਿ ਦੇਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਬਨੀਆ ਪੂਰਾ ਸੋਈ ਹੈ, ਜਓ ਤੋਲੈ ਸੱਤਨਾਮ ॥
ਜਓ ਤੋਲੈ ਸੱਤਨਾਮ ਛਿਮਾ ਕਾ ਟਾਟ ਬਿਛਾਵੈ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਤਰਾਜੂ ਕਰੈ ਬਾਟ ਬਿਸਵਾਸ ਬਨਾਵੈ ॥
ਬਿਬੇਕ ਕੀ ਕਰੈ ਦੁਕਾਨ ਗਿਆਨ ਕਾ ਲੈਨਾ-ਦੈਨਾ ॥
ਗਾਦੀ ਹੈ ਸੰਤੋਸ਼ ਨਾਮ ਕਾ ਮਾਰੇ ਟੈਨਾ ॥
ਲਾਦੈ ੧ ਉਲਦੈ ਭਜਨ ਬਚਨ ਫਿਰ ਮੀਠੇ ਬੋਲੈ ॥
ਕੁੰਜੀ ਲਾਵੈ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਕਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲੈ ॥
ਪਲਟੂ ਜਿਸਕੀ ਬਨਿ ਪਰੀ ਉਸੀ ਸੇ ਮੇਰਾ ਕਾਮ ॥
ਬਨੀਆ ਪੂਰਾ ਸੋਈ ਹੈ ਜਓ ਤੋਲੈ ਸੱਤਨਾਮ ॥

॥ ਰੇਖ਼ਤੇ ॥

ਪੀਵਤਾ ਨਾਮ ਸੋ ਜੁਗਨ ਜੁਗ ਜੀਵਤਾ,
ਨਾਹਿ ਵਹ ਮਰੈ ਜਓ ਨਾਮ ਪੀਵੈ ॥
ਕਾਲ ਬਿਆਪੈ ਨਹੀਂ ਅਮਰ ਵਹ ਹੋਇਗਾ ॥
ਆਦਿ ਅਉਰ ਅੰਤ ਵਹ ਸਦਾ ਜੀਵੈ ॥
ਸੰਤ-ਜਨ ਅਮਰ ਹੈਂ ਉਸੀ ਹਰਿਨਾਮ ਸੇ ॥
ਉਸੀ ਹਰਿਨਾਮ ਪਰ ਚਿੱਤ ਦੇਵੈ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਸੁਧਾ-ਰਸ ਛੋੜਿ ਕੈ ॥
ਭਇਆ ਅਗਿਆਨੀ ਤੂ ਛਾਛ ਲੇਵੈ ॥

੧–ਸਉਦਾ ॥

ਰਾਖੁ ਪਰਵਾਹ ਤੂ ਏਕ ਨਿਜ-ਨਾਮ ਕੀ,
ਖਲਕ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਬਾਂਧ ਟਾਟੀ ॥
ਮੀਰ ਉਮਰਾਵ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਕੈ ਪਾਹੁਨਾ,
ਛੋੜਿ ਘਰ ਮਾਹੀਂ ਦਉਲਤ ਹਾਥੀ ॥
ਪਕਰਿ ਲੈ ਸਬਦ ਜਿਨ ਤੋਹਿ ਪੈਦਾ ਕੀਆ,
ਅਉਰ ਸਬ ਹੋਹਿੰਗੇ ਖਾਕ ਮਾਟੀ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਦੇਖੁ ਸੰਸਾਰ-ਗਤਿ,
ਬਿਨਾ ਨਿਜ-ਨਾਮ ਨਹਿੰ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ॥

ਧਨਜ ਹੈਂ ਸੰਤ ਨਿਜਧਾਮ-ਸੁਖ ਛਾਡਿ ਕੈ,
ਆਨ ਕੈ ਕਾਜ ਕਓ ਦੇਹ ਧਾਰਾ ॥
ਗਿਆਨ ਸਮਸੇਰ ਲੈ ਪੈਠਿ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ,
ਸਕਲ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਮੋਹ ਟਾਰਾ ॥
ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਬ ਸੇ ਕਰੈਂ ਮਿਤ੍ਰ ਅਉਰ ਦੁਸ਼ਟ ਸੇ,
ਭਲੀ ਅਰੁ ਬੁਰੀ ਦੋਊ ਸੀਸ ਧਾਰਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਰਾਮ ਨਹਿੰ ਜਾਨਿਹਊਂ,
ਜਾਨਿਹਊਂ ਸੰਤ ਜਿਨ ਜਗਤ ਤਾਰਾ ॥

ਸੰਤ ਅਉਰ ਰਾਮ ਕਓ ਏਕ ਕੈ ਜਾਨੀਐ,
ਦੂਸਰਾ ਭੇਦ ਨਾ ਤਨਿਕ ਆਨੈ ॥
ਲਾਲੀ ਜਿਊਂ ਛਿਪੀ ਹੈ ਮਿਹੰਦੀ ਕੈ ਪਾਤ ਮੇਂ,
ਦੂਧ ਮੇਂ ਘੀਵ ਯਹ ਗਿਆਨ ਠਾਨੈ ॥
ਫੂਲ ਮੇਂ ਬਾਸ ਜਿਊਂ ਕਾਠ ਮੇਂ ਆਗ ਹੈ,
ਸੰਤ ਮੇਂ ਰਾਮ ਯਹਿ ਭਾਂਤਿ ਜਾਨੈ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਸੰਤ ਮੇਂ ਰਾਮ ਹੈ,
ਰਾਮ ਮੇਂ ਸੰਤ ਯਹ ਸਤਯ ਮਾਨੈ ॥

ਸੰਤ ਦਰਬਾਰ ਤਹਸੀਲ ਸੰਤੋਸ਼ ਕੀ,
ਕਚਹਰੀ ਗਿਆਨ ਹਰਿਨਾਮ ਡੰਕਾ ॥
ਰਿਧਿੱ ਅਉਰ ਸਿਧਿੱ ਦੋਊ ਹਾਥ ਬਾਂਧੈ ਖੜੀ,
ਬਿਬੇਕ ਨੇ ਮਾਰਿ ਕੈ ਦੀਆ ਧੱਕਾ ॥
ਮੁਕਤਿ ਸਿਰ ਖੋਲਿ ਕੈ ਕਰੈ ਫ਼ਿਰਿਆਦ ਕਓ,
ਦੀਆ ੧ ਦੁਦਕਾਰ ਯਹ ਅਦਲ ਬੰਕਾ ॥
ਮਾਰਿ ਮਾਇਆ ਕਹੈਂ ਅਮਲ ਐਸਾ ਕੀਆ,
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਅਹੈ ੨ ਹਰੀਫ਼ ਪੱਕਾ ॥

ਬਿਨਾ ਸਤਸੰਗ ਨਾ ਕਥਾ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ,
ਬਿਨਾ ਹਰਿਨਾਮ ਨਾ ਮੋਹ ਭਾਗੈ ॥
ਮੋਹ ਭਾਗੈ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨ ਮਿਲੈਗੀ,
ਮੁਕਤਿ ਬਿਨ ਨਾਹੀਂ ਅਨੁਰਾਗ ਲਾਗੈ ॥
ਬਿਨਾ ਅਨੁਰਾਗ ਸੇ ਭਗਤਿ ਨਾ ਮਿਲੈਗੀ,
ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਉਰ ਨਾਹਿੰ ਜਾਗੈ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨੁ ਨਾਮੁ ਨਾ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸੰਤ ਨਾ,
ਪਲਟੂ ਸਤਸੰਗ ਬਰਦਾਨ ਮਾਂਗੈ ॥

ਕਉਨ ਤੂ ਸਕਸ ਹੈ ਚੇਤ ਕਰੁ ਆਪ ਕਓ,
ਕਹਾਂ ਤੂ ਆਇ ਕੈ ਮੰਨ ਲਾਇਆ ॥
ਕੇਤਿਕ ਬੇਰ ਤੂ ਗਇਆ ਠਗਾਇ ਹੈ,
ਆਪਨਾ ਭੇਦ ਤੂ ਨਾਹਿੰ ਪਾਇਆ ॥
ਭਟਕ ਯਹ ਮਿਟੈਗੀ ਕਾਮ ਤਬ ਹੋਇਗਾ,
ਕੇਤਿਕ ਬੇਰ ਤੂ ਭਟਕਿ ਆਇਆ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਹੋਇ ਸੰਸਕਾਰ ਜਬ,
ਬਿਨਾ ਸਤਸੰਗ ਨਾ ਛੁਟੈ ਮਾਇਆ ॥

੧–ਧੁਤਕਾਰ ॥ ੨–ਦੁਸ਼ਮਨ ॥

ਗਗਨ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਧਿਆਨ ਧੂਨੀ ਧਰੈ,
ਮਨ ਮੇਂ ਲਖਿ ਗੁਰੁ ਕਾ ਗਿਆਨ ਛਾਲਾ ॥
ਚੰਦੂ ਸਿਰ ਤਿਲਕ ਹੈ ਤੱਤ ਸੁਮਿਰਨ ਕਰੈ,
ਜਪੈ ਹਰਿਨਾਮ ਅਬਧੂਤ ਬਾਲਾ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਭਭੂਤਿ ਬਿਬੇਕ ਕੀ ਫਾਵੜੀ,
ਗੂਦਰੀ ਖੁਸੀ ਅਰੁ ਆੜ ਮਾਲਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਸੰਤ ਕੀ ਸਰਨ ਮੇਂ,
ਲਿਖਾ ਨੱਸੀਬ ਕਓ ਮੇਟਿ ਡਾਲਾ ॥

ਦੇਂਹ ਅਉਰ ੧ਗੇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਕਓ ਦੇਖਿ ਕੈ,
ਮਾਂਇਆ ਕੇ ਜੋਰ ਮੇਂ ਫਿਰੈ ਫੂਲਾ ॥
ਜਾਨਤਾ ਸਦਾ ਦਿਨ ਐਸੇ ਹੀ ਜਾਏਂਗੇ,
ਸੁੰਦਰੀ ਸੰਗ ਸੁਖਪਾਲ ਝੂਲਾ ॥
ਚਾਰਿ ਜੂਨ ਖਾਤ ਹੈ ਬੈਠਿ ਕੈ ਖੁਸੀ ਸੇ,
ਬਹੁਤ ਮੁਟਾਈ ਕੈ ਭਇਆ ਥੂਲਾ ॥
੨ ਸੇਜ-ਬੰਦ ਬਾਂਧਿ ਕੈ ਪਾਨ ਕਓ ਚਾਭਤੇ,
ਰੈਨ-ਦਿਨ ਕਰਤ ਹੈ ਦੂਧ ਕੂਲਾ ॥
ਜਾਨਤਾ ਅਮਰ ਹੂੰ ਮਰੂੰਗਾ ਅਬ ਨਹੀਂ,
ਬਾਘ ਕੀ ੩ ਰਉਸ ਜਾ ਕਾਲ ਹੂਲਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਨਾਮ ਕਓ ਯਾਦ ਕਰੁ,
ਖ਼ਾਬ ਕੀ ਲਹਰਿ ਮੇਂ ਕਾਹ ਭੂਲਾ ॥

ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਭੂਲਨਾ ਨਾਹਿੰ ਹੈ,
ਖਾਇਗਾ ਯਾਰ ਤੂ ਫੇਰਿ ਗੋਤਾ ॥
ਕਾਮ ਅਉਰ ਕ੍ਰੋਧ ਮੇਂ ਲਗਾ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਤੂ,
ਲੋਭ ਅਉਰ ਮੋਹ ਕਾ ਖੇਤ ਜੋਤਾ ॥

੧–ਘਰ ॥ ੨–ਵਹ ਡੋਰੀ ਜਿਸਸੇ ਪਲੰਗ ਪਰ ਸੇਜ ਬਾਂਧੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩–ਤਰਹ ॥

ਭਈ ਜਾਗੀਰ ੧ ਤਾਗੀਰ ਹਜੂਰ ਸੇ,
ਕਾਲ ਨੇ ਆਇ ਕੈ ਲੀਆ ਪੋਤਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਪੈੜਾ ਕਿਸ ਖ਼ਿਆਲ ਮੇਂ,
ਘੜੀ ਪਲ ਪਹਰ ਮੇਂ ਕੂਚ ਹੋਤਾ ॥

ਗਗਨ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹੈ ਮਗਨ ਮੇਂ ਲਗਨ ਹੈ,
ਲਗਨ ਕੈ ਬੀਚ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਗੈ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮੇਂ ਧਿਆਨ ਹੈ,
ਧਿਆਨ ਕੇ ਧਰੈ ਸੇ ਤੱਤ ਜਾਗੈ ॥
ਤੱਤ ਕੈ ਜਗੈ ਸੇ ਲਗੈ ਹਰਿਨਾਮ ਮੇਂ,
੨ ਪਗੈ ਹਰਿਨਾਮ ਸਤਸੰਗ ਲਾਗੈ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਭਗਤਿ ੩ ਅਬਿਰਲ ਮਿਲੈ,
ਰਹੈ ਨਿਰਸੰਕ ਜਬ ਭਰਮ ਭਾਗੈ ॥

ਹੋਇ ਰਜਪੂਤ ਸੋ ਚੜ੍ਹੈ ਮੈਦਾਨ ਪਰ,
ਖੇਤ ਪਰ ੪ ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਮਾਰੈ ॥
ਕਾਮ ਅਉਰ ਕ੍ਰੋਧ ਦੁਈ ਦੁਸਟ ਯੇ ਬੜੇ ਹੈਂ,
ਗਿਆਨ ਕੈ ਧਨੁਸ਼ ਸੇ ਇਨੈ ਟਾਰੈ ॥
ਕੂਦ ਪਰਿ ਜਾਇ ਕੈ ੫ ਕੋਟ ਕਾਇਆ ਮਹੈਂ,
ਆਗਿ ਲਗਾਇ ਕੈ ਮੋਹ ਜਾਰੈ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਸੋਈ ਰਜਪੂਤ ਹੈ,
ਲੇਹਿ ਮਨ ਜੀਤਿ ਤਬ ਆਪੁ ਹਾਰੈ ॥

ਮਹਾਦਲ ਮੋਹ ਪਰ ਸੰਤਜਨ ਚੜ੍ਹੈ ਹੈਂ,
ਫ਼ਉਜ ਬਿੱਬੇਕ ਤਈਆਰ ਕੀਨਾ ॥

੧–ਤਕਾਜ਼ਾ ॥ ੨–ਦ੍ਰਿਢ ਹੋਵੈ ॥ ੩–ਨਿਰਮਲ ॥ ੪–ਪਾਂਚਊਂ ਵਿਕਾਰ ਅਉਰ ਪੱਚੀਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ॥ ੫–ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਿੱਲੇ ਮੇਂ ॥

ਗਿਆਨ ਨਿੱਸਾਨ ਕਉ ਚੜ੍ਹੇ ਬਜਾਇ ਕੈ, ੧ਹਰਾਵਲ ਛਮਾ ਘਰ ਘਾਟ ਚੀਨ੍ਹਾ ॥
ਭਗਤਿ ੨ਦੇਵਾਨ ਆਛਾਹ ੩ ਪੈਦਰ ਬਨਾ, ਬਿਰਾਗ ਅਸਵਾਰ ਸੇ ਘੇਰ ਲੀਨਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਮੋਹ ਦਲ ੪ ਸਾਫ਼ ਭਾ, ਤੋਪ ਸੰਤੋਸ਼ ਛੋੜਾਈ ਦੀਨ੍ਹਾ ॥

ਖੈਂਚਿ ਸਮਸੇਰ ਤਬ ਪੈਠੁ ੫ ਰਨਸੇਰ ਮੇਂ, ਕਰੈ ਨਾ ਦੇਰ ਸੋਈ ਸਾਧ ੬ ਬੰਕਾ ॥
ਕਾਮ–ਦਲ ਜਾਰਿ ਕੈ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਮਾਰਿ ਕੈ, ਰਹੈ ਨਿਰਸੰਕ ਨਾ ਕਰੈ ਸੰਕਾ ॥
ਮਨ-ਰਾਵ ਕਉ ਪਕਰਿ ਕੈ ਗਿਆਨ ਸੇ ਜਕਰਿ ਕੈ, ਛਿਮਾ ਦੈ ਢਾਲ ਗੜ੍ਹ ਲੇਤ ਲੰਕਾ ॥
ਪਲਟੂ ਸੋਈ ਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸੁੰਨ ਮੇਂ ਬਾਸ ਤਬ, ਗੈਬ ਘਰ ਬੈਠਿ ਕੇ ਦੇਤ ਡੰਕਾ ॥

ਗਿਆਨ ਦਲ ੭ ਛੋਹਨੀ ਭਾਲੂ ਬਾਨਰ ਲੀਏ, ਚੜ੍ਹਾ ਹੈ ਛਿਮਾ ਗੜ੍ਹ ਜਾਇ ਲੰਕਾ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਹਨੂਮੰਤ ਜਬ ਚਲਾ ਹੈ ਗਰਜਿ ਕੈ, ਦੀਆ ਗੜ੍ਹ ਲਾਇ ਬਜਾਇ ਡੰਕਾ ॥
ਮੋਹ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕਉ ਬਾਂਧਿ ਬਿੱਬੇਕ ਸੇ, ਉਤਰਿ ਗਈ ਫ਼ਉਜ ਨਾ ਤਨਿਕ ਸੰਕਾ ॥
੮ ਹੰਕਾਰ ਸੁਨਿ ੯ ਰਾਵਨਾ ਭਾਗੁ ਨਾ ਬਚੈਗਾ, ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਸੰਗ ੧੦ ਬੀਰ ਬੰਕਾ ॥

ਗੁਰੂ ਕੈ ਭੇਦ ਕਉ ਪਾਇ ਕੈ੧੧ਸਿਕਿਲਿ ਕਰੁ, ਉਸੀ ਕੈ ਸਬਦ ਮੇਂ੧੨ਗਰਕ ਰਹਨਾ॥
ਗਿਆਨ ਕਾ ਢੋਲ ਬਜਾਇ ਚਉਗਾਨ ਮੇਂ, ਕਫਨ ਕਉ ਬਾਂਧਿ ਮੈਦਾਨ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥
ਆਪਨੇ ਖਿਆਲ ਮੇਂ ਮਗਨ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਰਹੁ, ਜਗਤ ਕੈ ਭਰਮ ਕਉ ਦੂਰਿ ਕਰਨਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਜ ਇਗੀ, ਗੁਰੂ ਕੈ ੧੩ ਇਸਿਮ ਪਰ ਠਉਰ ਮਰਨਾ ॥

ਗੁਰੂ ਜਓ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤੂ ਲਿਐ ਰਹੁ, ਉਸੀ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਬਿਸਵਾਸ ਕਰਨਾ ॥
ਹੋਇਗਾ ਬਹੁਤ ਫਿਰਿ ਸਬਦ ਜਓ ਲਗੈਗਾ, ਚਿੱਤ ਕਉ ਚੇਤਿ ਕੈ ਧਿਆਨ ਧਰਨਾ ॥
ਚਤੁਰ ਜਓ ਹੋਇਗਾ ੧੪ ਬਰੈਗਾ ਕਸਬ ਕਓ, ਬੂੰਦ ਹੀ ਬੂੰਦ ਸਾਮੁਦ੍ਰ ਭਰਨਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਸਿਫਤ ਹੈ ਸੁਰਤਿ ਕੀ,ਅਉਰ ਕੋਈ ਖਿਆਲ ਮੇਂ ਨਾਹੀਂ ਪਰਨਾ ॥

੧–ਫ਼ਉਜ ਕਾ ਵਹ ਦਸਤਾ ਜੋ ਆਗੇ ਚਲਤਾ ਹੈ॥ ੨–ਮੰਤ੍ਰੀ॥ ੩–ਪਿਆਦਾ ਫ਼ਉਜ॥ ੪–ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਇਆ ॥ ੫–ਰਣਭੂਮੀ ॥ ੬–ਬਾਂਕਾ ਸੂਰਮਾ ॥ ੭–ਫ਼ਉਜ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ॥ ੮–ਗਰਜ ॥ ੯–ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਵਨ ॥੧੦–ਬਹਾਦੁਰ (ਯੋਧਾ) ॥ ੧੧–ਅਭਿਆਸ ॥੧੨–ਲੀਨ॥੧੩–ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰ ਜਾਨ ਦੇ ਦੇਨਾ॥ ੧੪— ਵਹੀ ਇਸ ਗੁਣ ਕਾ ਗ੍ਰਾਹਕ ਬਨੇਗਾ ॥

ਦਾਸ ਕਹਾਇ ਕੈ ਆਸ ਨ ਕੀਜੀਐ, ਆਸ ਜਓ ਕਰੈ ਸੋ ਦਾਸ ਨਾਹੀਂ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਤਓ ਏਕ ਜਓ ਲਗਾ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ, ਭਗਤਿ ਗਈ ਦੂਰਿ ਅਬ ਜਗਤ ਮਾਹੀਂ ॥
ਚਾਹੀਐ ਭਗਤਿ ਕਓ ਜਗਤ ਸੇ ਤੋਰੀਐ, ਜੋਰੀਐ ਜਗਤ ਸੇ ਭਗਤਿ ਜਾਹੀ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਏਕ ਕਓ ਛੋੜਿ ਦੇ, ਤਰਵਾਰ ਦੁਇ ਮਿਆਨ ਇਕ ਨਾਹਿੰ ਚਾਹੀ ॥

ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਦੋਊ ਕਾਨ ਮੇਂ ਮੁਦ੍ਰਕਾ, ਉਨਮੁਨੀ ਤਿਲਕ ਸਿਰ ਤੱਤ ਤਾਖੀ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਚੋਲਨਾ ਸੱਤ ਸੇਲ੍ਹੀ ਬਨੀ, ਮਾਨ ਕਓ ਮਰਦਿ ਕੈ ਕਰੈ ਖਾਖੀ ॥
ਸੰਤੋਸ਼ ਖੁਰਾਕ ਬਿਬੇਕ ਕੀ ਫਾਵੜੀ, ਹਰਿਨਾਮ ਕੇ ਅਮਲ ਕਓ ਰਹੈ ਚਾਖੀ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਹੋਇ ਬਿਗਆਨ ਜਬ, ਬੇਦ ਕੁਰੱਾਨ ਸਬ ਭਰੈਂ ਸਾਖੀ ॥

ਜੋਗ ਕੋ ਪਾਇਕੈ ਜੁਗਤ ਕੋਧਿਆਇਕੈ, ਗਿਆਨ ਅਰੁ ਧਿਆਨ ਇਕ ਘਾਟ ਕਰਨਾ ॥
ਅਸੀ ਸੰਗਮ ਮਹੈਂ ਕੜਕ ਬਿਜੁਲੀ ਛੁਟੈ, ਉਸੀ ਕੈ ਸੀਸ ਪੈ ਸੁਰਤਿ ਧਰਨਾ ॥
ਸਹਸ ਕੋਟਿ ਊਂਚ ਹੈ ਬੀਚ ਮੇਂ ਭਾਨੁ ਹੈ, ਸਾਂਪਨੀ ਪਕਰਿ ਕੈ ਬੋਰਿ ਮਰਨਾ ॥
ਸਹਸ ਗੁੰਜਾਰ ਮੇਂ ੧ ਪਰਮਲੀ ਝਾਲ ਹੈ, ਝਿਲਮਿਲੀ ਉਲਟਿ ਕੈ ਪਉਨ ਭਰਨਾ ॥
ਸੰਖਿਨੀ ਡਾਕਿਨੀ ਸੋਰ ਸਬ ਕਰੈਂਗੀ, ਸੋਰ ਸੁਨਿ ਤਹਾਂ ਸੇ ਨਾਹੀਂ ਟਰਨਾ ॥
ਬੰਕ ਪਹਾਰ ਮੇਂ ਸਾਂਕਰੀ ਗੈਲ ਹੈ, ਗਲੀ ਕੇ ਖੰਡ ਕੇ ਬੀਚ ਝਰਨਾ ॥
ਹੱਦ ਅਨਹੱਦ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਜੰਗਲਾ, ਸਿਹੰ ਕਓ ਦੇਖਿ ਕੈ ਨਾਹੀਂ ਡਰਨਾ ॥
ਕਰਮਨੀ ਨਦੀ ਪੈ ਭਰਮਨੀ ਤਾਲ ਹੈ, ਤਾਲ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਰਹਤ ਅਰਨਾ ॥
ਚਉਕ ਸੇ ਨਿਕਰਿ ਕੈ ਜਾਇ ਬਾਹਰ ਹੁਆ, ਤੱਤਕਓ ਪਕਰਿ ਕਿਉਂ ਬੈਠਿ ਰਹਨਾ ॥
ਸਾਤਵੈਂ ਮਹਲ ਪਰ ਤੱਤਕਾ ਜਾਲ ਹੈ, ਤੱਤ ਕੇ ਜਾਲ ਸੇ ਤੁਰਤ ਫਿਰਨਾ ॥
ਆਠਵੈਂ ਮਹਲ ੨ ਕਹਕਹਾ ਦੀਵਾਲ ਹੈ, ਦੀਵਾਲ ਕਓ ਝਾਂਕਿ ਕੈ ਕੂਦ ਪਰਨਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਛੋੜ ਮਨ ਕਸਮਸੀ, ਪੈਠਿ ਦਰਿਆਵ ਦੀਦਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਦ ਅਨਹੱਦ ਕੇ ਪਾਰ ਮੈਦਾਨ ਹੈ, ਉਸੀ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਸੋਇ ਰਹਨਾ ॥
ਪੈਰ ਦੱਖਿਨ ਕਰੈ ਸੀਸ ਉਤੱਰ ਧਰੈ, ਸਬਦ ਕੀ ਚੋਟ ਸਮਹਾਰਿ ਸਹਨਾ ॥

੧–ਸੁਗੰਧਿਤ॥੨–ਕਹਕਹਾ ਦੀਵਾਲ ਕੀ ਬਾਬਤ ਕਹਾਨਿਆਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈਂ ਕਿ ਉਸਪਰ ਚੜ੍ਹਕਰ ਪਰਲੀ ਤਰਫ਼ ਝਾਂਕਨੇ ਸੇ ਅਦਭੁਤ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਉਰ ਦੇਖਨੇਵਾਲਾ ਬੇ- ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਕਰ ਉਸਕੇ ਪਾਰ ਕੂਦ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨ ਅਉਰ ਧਿਆਨ ਦੋਊ ਥਕਹਿੰਗੇ ਹਾਰਿ ਕੈ, ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਮੇਂ ਤਤ ਮਹਨਾ ॥

ਚੰਦ ਅਉਰ ਸੂਰ ਉਹਾਂ ਪਹੁੰਚਿ ਨ ਸਕਹਿੰਗੇ, ਖੁਸੀ ਕੇ ਲੋਕ ਮੇਂ ਸੋਕ ਦਹਨਾ ॥
ਤਾਨਿ ਚਾਦਰ ਕਹੈਂ ਕਰਹੁ ਆਰਾਮ ਤੁਮ, ਬਚਨ ਕਉ ਮਾਨਿ ਕੈ ਗਾਂਠਿ ਗਹਨਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਦੂਰ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ, ਬੂਝਿ ਕੇ ਕਿਸੀ ਸੇ ਨਾਹਿੰ ਕਹਨਾ ॥

ਗਗਨ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਅਮੀ ਕੀ ਬੂੰਦ ਹੈ, ਪਿਅਤ ਇਕ ਸਾਂਪਿਨੀ ਧਾਰ ਧਾਰਾ ॥
ਸਾਂਪਿਨੀ ਮਾਰਿ ਕੈ ਪੀਐ ਕੋਊ ਸੰਤ ਜਨ, ਮੁਏ ਸੰਸਾਰ ਕਉ ਫਟਕਿ ਸਾਰਾ ॥
ਸੇਸ ਅਉਰ ਸੰਭੁ ਨਰ ਝੁਲਤ ਹਿੰਡੋਲਨਾ, ਕਹਤ ਅਉਰ ਸੁਨਤ ਠਗ ਬੇਦ ਹਾਰਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਬੂੰਦ ਹੈ ਸਿੰਧੁ ਮੇਂ, ਮਥੈ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਤਬ ਹੋਇ ਨਿਆਰਾ ॥

ਗਗਨ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਐਨ ਮੈਦਾਨ ਹੈ, ਐਨ ਮੈਦਾਨ ਕੇ ਬੀਚ ਗੱਲੀ ॥
ਸਹਸਦਲ ਕੰਵਲ ਮੇਂ ਭੰਵਰ ਗੁੰਜਾਰ ਹੈ, ਕੰਵਲ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਸੇਤ ਕੱਲੀ ॥
ਈੜਾ ਅਉਰ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਘਾਟ ਹੈ, ਸੁਖਮਨਾ ਘਾਟ ਮੇਂ ਲਗੀ ਨੱਲੀ ॥
ਸੁੰਨ ਸਾਗਰ ਭਰਾ ਸੱਤ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ, ਤੇਹਿ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਸੁਰਤਿ ਹੱਲੀ ॥
ਅਛੈ ਇਕ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਤੇਹਿ ਕੇ ਡਾਰ ਮੇਂ, ਪੜਾ ਹਿੰਡੋਲਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਝੁੱਲੀ ॥
ਅਮੀਰਸ ਚੁਵੈ ਸੋਈ ਪਿਅਤ ਇਕ ਨਾਗਿਨੀ, ਨਾਗਿਨੀ ਮਾਰਿ ਕੈ ਬੂੰਦ ਰੱਲੀ ॥
ਬੰਕ ਕੇ ਨਾਲ ਪਰ ਤਹਾਂ ਇਕ ਊਂਚ ਹੈ, ਤੇਹੁ ਕੇ ਸੀਸ ਚੜ੍ਹੁ ਜੋਤਿ ਬੱਲੀ ॥
ਜੋਤਿ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਤਹਾਂ ਇਕ ਰਾਹ ਹੈ, ਰਾਹ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਨਾਦ ਚੱਲੀ ॥
ਨਾਦ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਤਹਾਂ ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ, ਰੂਪ ਕਉ ਦੇਖਿ ਕੈ ਰਹਤ ੧ ਸੱਲੀ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਹੋਇ ਆਰੂੜ੍ਹ ਜਬ, ਸੰਤ ਕਉ ਸਹਜ-ਸਮਾਧਿ ਭੱਲੀ ॥

ਗਗਨ ਮੇਂ ਦਾਮਿਨੀ ਚਉਕ ਮੇਂ ਚਾਂਦਨੀ, ਚਾਂਦ ਅਉਰ ਸੂਰ ਗਲਿ ਭਏ ਪਾਨੀ ॥
ਗਿਆਨ ਕੀ ਕਾਛਨੀ ਤਾਨ ਮੇਂ ਤਾਤਨੀ, ਸੱਤ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਕਥਾ ਬਾਨੀ ॥
ਅਕਥ ਕੀ ਕਾਥਨੀ ਤੱਤ ਕੀ ਮਾਥਨੀ, ਪਾਨੀ ਅਉਰ ਪਵਨ ਇਕ ਘਾਟ ਆਨੀ ॥
ਦਿਵਸ ਮੇਂ ੨ ਰਾਜਨੀ ਸਜਨ ਮੇਂ ਸਾਜਨੀ, ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕੀ ਮੂਈ ਨਾਨੀ ॥

੧—ਸਾਂਤਿ ॥ ੨—ਰਾਤ੍ਰੀ ॥

ਇਕ ਕੂਪ ਗਗਨ ਕੈ ਬੀਚ ਯਾਰੋ, ਜਹਿੰ ਸੁਰਤਿ ਕੀ ਡੋਰ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਭਰਿ ਪੀਵੈ, ਨਿਗੁਰਾ ਨਾਹੀਂ ਜਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਬਿਨ ਹਾਥ ਸੇ ਤਾਲ ਮਿਰਦੰਗ ਬਾਜੈ, ਬਿਨ ਜੰਤ੍ਰੀ ਜੰਤ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਪਲਟੂ ਬਿਨ ਕਾਨ ਸੇ ਹਮ ਸੁੱਨਾ, ਬੀਨਾ ਕੋਈ ਸਕਸ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੈ ਕਓ ਰਾਜ ਹੈ ਏਕ ਤਿਹੁੰ ਲੋਕ ਮੇਂ, ਤੋਹਿ ਕੇ ਅਮਲ ਮੇਂ ਡੰਡ ਲਾਗੈ ॥
ਪਾਂਚ ੧ ਮਉਸੀਲ ਮਿਲਿ ਲਗੇ ਘਰ ਘਰ ਮਹੈਂ, ਮਾਰਿ ਅਉਰ ਪੀਟਿ ਕੈ ਰਾਜ ਮਾਂਗੈ ॥
ਚੋਰੀ ਕੈ ਭੀਖ ਲੈ ਦੇਤ ਹੈਂ ਡੰਡ ਸਬ, ਅਮਲ ਤਓ ਏਕ ਫਿਰ ਕਹਾਂ ਭਾਗੈ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਮਚਿਓ ਅੰਧੇਰ ਹੈ, ਬਸੈ ਸਤਸੰਗ ਯਹੀ ਅਮਲ ਤਿਆਗੈ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਲਹਰ ਸੰਸਾਰ ਸਬ ਮਗਨ ਹੈ, ਖਾਇ ਭਰਿ ਪੇਟ ਭਰਿ ਨੀਂਦ ਸੋਇਆ ॥
ਰਾਮ ਕਓ ਨਾਮ ਨਹਿੰ ਚੇਤ ਸਪਨੇਹੁ ਕੀਆ, ੨ ਸੁਭਗ ਤਨ ਪਾਇ ਕੈ ਬ੍ਰਿਥਾ ਖੋਇਆ ॥
ਮੋਰ ਅਉਰ ਤੋਰ ਕੈ ਪਰਾ ੩ ਝਕਝੋਰ ਮੇਂ, ਕਾਮ ਅਉਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਬੀਜ ਬੋਇਆ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਦੇਖਿ ਸੰਸਾਰ ਕਓ, ਬੈਠਿ ਕੈ ੪ ਮਹੂੰ ਭਰਿ ਪੇਟ ਰੋਇਆ ॥

ਭਾਗ ਰੇ ਭਾਗ ਫਕੀਰ ਕੇ ਬਾਲਕੇ, ਕਨਕ ਅਉਰ ਕਾਮਿਨੀ ਬਾਘ ਲਾਗਾ ॥
ਮਾਰਿ ਤੋਹਿ ਲੇਹਿੰਗੇ ਪੜਾ ਚਿੱਲਾਏਗਾ, ਬੜਾ ਬੇਕੂਫ ਤੂ ਨਾਹਿੰ ਭਾਗਾ ॥
ਸਿੰਗੀ ਰਿਸ਼ਿ ਹੂ ਸੇ ਤਓ ਮਾਰਿ ਲੀਐ, ਬਚੈ ਨਾ ਕੋਊ ਜਓ ਲਾਖ ਤਿਆਗਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਬਚੈਗਾ ਸੋਈ ਜਓ, ਬੈਠਿ ਸਤਸੰਗ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਜਾਗਾ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ੫ ਕੋ ਕਰਤ ਜਓ ਦੇਖੀਐ, ਕਾਨ ਕਓ ਮੂੰਦਿ ਲੇ ਪਾਪ ਲਾਗੈ ॥
ਪਾਪ ਕੇ ਲਗੇ ਸੇ ਨਰਕ ਮੇਂ ਜਾਇਗਾ, ਤ੍ਰਾਹਿ ਕੈ ਤ੍ਰਾਹਿ ਕੈ ਦੂਰਿ ਭਾਗੈ ॥
ਮਿਤ੍ਰ ਜਓ ਹੋਇ ਤਓ ਦੁਸ਼ਟ ਸਮ ਜਾਨੀਐ, ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਿ ਦੂਰਿ ਤਿਆਗੈ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਕਰੈ ਅਉਰ ਸੁਨੈ ਜਓ, ਨਰਕ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਭੀਖ ਮਾਂਗੈ ॥

ਕਾਮ ਅਉਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਆਗਿ ਬਿਨੁ ਜਾਰਿ ਕੈ, ਮਹਾਦਲ ਮੋਹ ਮੈਦਾਨ ਟਾਰਾ ॥
ਪਾਪ ਅਉਰ ਪੁਨਜ ਕੇ ਭਰਮ ਕਓ ਛੋੜਿ ਕੈ, ਗਗਨ ਕੈ ਬੀਚ ਇਕ ਜੋਤਿ ਬਾਰਾ ॥

੧—ਡਾਕੂ ॥ ੨—ਸੁੰਦਰ ਮਾਨੁਸ਼ ਤਨ ॥ ੩—ਕਸ਼ਮਕਸ਼ ॥ ੪—ਮੈਂ ਭੀ ॥ ੫—ਕੋਈ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਕਓ ॥

ਜੀਵ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਿਵੈ ਚੁਵੈ ਆਕਾਸ ਸੇ, ਜੁਗਤਿ ਸੇ ਨਾਥਿਆ ਨਾਗ ਕਾਰਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਸੰਤ ਸੋ ਅਮਰ ਹੈਂ, ਉਲਟਿ ਕੈ ਪਕਰਿ ਤਿਹੂੰ ਕਾਲ ਮਾਰਾ ॥

ਸੁੰਨ ਕੇ ਸਿਖਰ ਪਰ ਅਜਬ ਮੰਡਪ ਬਨਾ, ਮਨ ਅਉਰ ਪਵਨ ਮਿਲਿ ਕਰੈ ਬਾਸਾ ॥
ਏਕ ਸੇ ਏਕ ਅਨੇਕ ਜੰਗਲ ਜਹਾਂ, ਭੰਵਰ ਗੁੰਜਾਰ ਇਕ ਭਰੈ ਸ੍ਵਾਸਾ ॥
ਨਾਮ-ਸਾਗਰ ਭਰਾ ਝਿਲਿਮਿਲਿ ਮੋਤੀ ਝਰੈ, ਚੁਨੈ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ-ਰਸ ਹੰਸ ਸ੍ਵਾਸਾ ॥
ਦਾਸ ਪਲਟੂ ਪਰੈ ਜਬੈ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੇਂ, ਜਰੈ ਸਬ ਭਰਮ ਤਬ ਛੂਟੈ ਆਸਾ ॥

* ਝੂਲਨੇ *

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਜਬ ਮਿਹਰ ਕਰੀ, ਤਬ ਗਿਆਨ ਕਾ ਦੀਪਕ ਬਾਰਾ ਹੈ ਜੀ ॥
ਭਰਮ ਅੰਧੇਰਾ ਛੂਟਿ ਗਇਆ, ਦਸਹੂੰ ਦਿਸਿ ਭਾ ਉਂਜਿਆਰਾ ਹੈ ਜੀ ॥
ਰੈਨ ਦਿਵਸ ਟੂਟੈ ਨਾਹੀਂ, ਲਾਗੀ ਜਿਉਂ ਤੇਲ ਕੀ ਧਾਰਾ ਹੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਕਹੈ ਮੋਹਿੰ ਦੀਖ ਪਰਾ, ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਠਾਕੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਜੀ ॥

੧ ਕਟਾਛੱ ਕੈ ਹਮਰੀ ੨ ਓਰ ਤਾਕਹੁ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਦਾਇਆ ਹੈ ਜੀ ॥
ਜੜ ਚੇਤਨ ਦੋਊ ਲਾਗਿ ਰਹੇ, ੩ ਜੱਬਰ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਜੀ ॥
ਕੁਛ ਜੋਗ-ਜੁਗਤਿ ਬਤਲਾਇ ਦੀਜੈ, ਜਾਸੇ ਸੋਧਊਂ ਮੈਂ ਕਾਇਆ ਹੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਤੁਮ ਦੀਨਦਇਆਲ ਬੜੇ, ਸਤਿਗੁਰੁ ੪ ਸੇਤੀ ਸਬ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੀ ॥

ਹਮਨੇ ਯਹ ਬਾਤ ੫ ਤਹਕੀਕ ਕੀਆ, ਸਬ ਮੇਂ ਸਾਹਿਬ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਜੀ ॥
ਅਪਨੀ ਸਮੁਝ ਕੂਆਂ ਕੈ ਪਾਨੀ, ਕਿਆ ੬ ਨਿਯਰੇ ਕਿਆ ਦੂਰ ਹੈ ਜੀ ॥
ਗਾਫਿਲ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਸੋਇ ਗਇਆ, ਚੇਤਨ ਕਓ ਹਾਲ ਹਜੂਰ ਹੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਇਸ ਬਾਤ ਕਓ ਨਹਿੰ ਮਾਨੈ, ਤਿਸਕੇ ਮੂਹਿ ਮੇਂ ਪਰੈ ਧੂਰ ਹੈ ਜੀ ॥

ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਾਸ ਕਹਾਇ ਯਾਰੋ, ਜਗਤ ਕੀ ਆਸ ਨ ਰਾਖੀਐ ਜੀ ॥
ਸਮਰਥ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਓ ਜਬ ਪਾਇਆ, ਜਗਤ ਸੇ ਦੀਨ ਨ ਭਾਖੀਐ ਜੀ ॥
ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਕਉਨ ਕਮੀ, ਕਿਸ ਬਾਤ ਕਓ ਅਤੈ ਆਖੀਐ ਜੀ ॥

੧—ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਫੇਰਕਰ ॥ ੨—ਤਰਫ਼ ॥ ੩—ਜ਼ਬਰਦਸਤ ॥ ੪—ਦੁਆਰਾ ॥
੫—ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ॥ ੬—ਨਜ਼ਦੀਕ ॥

ਪਲਟੂ ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਲਾਖ ਪਰੈ, ਵਹਿ ਨਾਮ ਸੁਧਾ-ਰਸ ਚਾਖੀਐ ਜੀ ॥

ਲਗਨ ਜਿਸੀ ਸੇ ਲਾਗਿ ਰਹੀ, ਕਾਜ ਉਸੀ ਸੇ ੧ ਸੇਰਾ ਹੈ ਜੀ ॥
ਸਬ ਲੋਕ ਕੀ ਲਾਜ ਕਉ ਤੋਰਿ ਡਾਰੈ, ਉਸੀ ਕੇ ਘਰ ਕਰਹੁ ਡੇਰਾ ਹੈ ਜੀ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਕੁਛ ੨ ਡੇਰ ਨਾਹੀਂ, ਹੰਸੈਗਾ ਲੋਗ ਬਹੁਤੇਰਾ ਹੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਘੂੰਘਟ ਕਉ ਖੋਲਿ ਡਾਰਹੁ, ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ੩ ਚੇਰਾ ਹੈ ਜੀ ॥

ਮੋਟੀ ਮਾਇਆ ਤਉ ਸਬ ਤਜੈ, ੪ ਮੇਂਹੀ ਨਹੀਂ ਤਜਿ ਜਾਤਿ ਹੈ ਜੀ ॥
ਓਹੀ ਜਨ ਕੀ ਖੋਰਾਕ ਭਈ, ੫ ਮੋਟੈ ਰਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਹੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਜਉ ਮੇਂਹੀ ਮਾਇਆ ਤਜੈ, ਵੋਹੀ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ਜੀ ॥

ਇਲਮ ਪੜ੍ਹਾ ਪਰ ਅਮਲ ਨਹੀਂ, ਅਮਲ ਬਿਨੁ ਇਲਮ ਖਾਕ ਹੈ ਜੀ ॥
ਇਲਮ ਪੜ੍ਹੈ ਅਉਰ ਅਮਲ ਕਰੈ, ਉਸਕੇ ਹਮ ਤਉ ੬ ਮੁਸਤਾਕ ਹੈਂ ਜੀ ॥
ਬੇਹਦੱ ਕਥੈ ਅਉਰ ਹਦੱ ਰਹੈ, ਉਸਕਾ ਤਉ ਮੂਹੰ ੭ ਨਾਪਾਕ ਹੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ੮ ਗੁਫਤਨ ਸੋਈ ੯ ਦੀਦਨ, ਵਹ ਤਉ ੧੦ ਮਾਰਫਤ ਕੀ ੧੧ ਨਾਕ ਹੈ ਜੀ ॥

ਪਹਿਲੇ ੧੨ ਫ਼ਨਾ-ਫ਼ਿਲ-ਸ਼ੇਖ਼ ਹੋਵੈ, ੧੩ ਕਦਮ ੧੪ ਮੁਰਸਿਦ ਕਉ ਪਾਇ ਕੈ ਜੀ ॥
ਤਬ ੧੫ ਫ਼ਨਾ-ਫ਼ਿਲੱਾਹ ਹੋਵੈ, ਮਾਰਫਤ ਮਕਾਨ ਠਹਰਾਇ ਕੈ ਜੀ ॥
ਮੁਰਸਿਦ ੧੬ ਮੁਰੀਦ ਪਰ ਮਿਹਰ ਕਰੈ, ੧੭ਲਾਹੂਤ ਕਉ ਦੇਇ ਪਹੁੰਚਾਇ ਕੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਹੂਹੂ ਆਵਾਜ ਆਵੈ, ਰੂਹ ਖਾਸ ਦੀਦਨ ਉਹਾਂ ਜਾਇ ਕੈ ਜੀ ॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਤੂ ਕਿਆ ਕਰੈ, ਮੇਰੀ ਮਹੈਂ ਅਕਾਜ ਹੈ ਜੀ ॥
ਸਾਹਿਬ ਸਬ ਕਾਮ ਸੰਭਾਰਿ ਲੇਵੈ, ਮੇਰੀ ਸੇ ਆਵੈ ੧੮ ਬਾਜ ਹੈ ਜੀ ॥
ਜਿਸਕਾ ਤੂ ਦਾਸ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਕਉ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਲਾਜ ਹੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਤੂ ਮੇਰੀ ਛੋੜਿ ਦੇਵੈ, ਤੀਨ ਲੋਕ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਹੈ ਜੀ ॥

੧–ਸੰਵਰਾ ਅਥਵਾ ਬਨਾ॥ ੨–ਭੈ ॥ ੩–ਸ਼ਿਸ਼ਜ ॥ ੪–ਸੂਖਮ ਮਾਇਆ ॥ ੫–ਜਕੜੇ ਹੂਏ ਹੈ ॥ ੬–ਤਲਬਗਾਰ ॥ ੭–ਅਪਵਿਤ੍ਰ ॥ ੮–ਕਹਨਾ ॥ ੯–ਦੇਖਨਾ ॥ ੧੦–ਰੂਹਾਨੀਅੱਤ॥ ੧੧–ਲਾਜ॥ ੧੨–ਗੁਰੂ ਪਰ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੧੩–ਚਰਣ ॥ ੧੪–ਸਤਿਗੁਰੂ॥ ੧੫–ਮਾਲਿਕ ਪਰ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੧੬–ਸ਼ਿਸ਼ਜ ॥ ੧੭–ਸੱਤਲੋਕ ॥ ੧੮–ਬਾਜ਼ ਆਨਾ ॥

੧ ਹਵਾ ਕਹੈਂ ਖਾਮੋਸ ਕਰੈ, ਨਾਕ ਆਂਖ ਕਾਨ ਮੁਖ ਮੂੰਦਿ ਭਾਈ ॥
ਤਬ ਨੂਰ ੨ ਤਜੱਲੀ ਦੀਦ ਕਰੈ, ਆਸਮਾਨ ਕੀ ਖਿਰਕੀ ਖੋਲ ੩ ਨਾਈ ॥
ਖਿਰਕੀ ਕੀ ਰਾਹ ਨਿਕਰਿ ਜਾਵੈ, ਸੁਨੈ ਹੱਕ ਹੱਕ ਆਵਾਜ ਪਾਈ ॥
ਪਲਟੂ ੪ਦੀਗਰ ਕਉ ੫ਨੇਸਤ ਕਰੈ, ਹੋਇ ਖੁਦ ੬ਅਹਦ ਇਸ ਭਾਂਤਿ ਜਾਈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਮੋਰ ਕਛੁ ਏਕ ਨਾਹੀਂ, ਜਓ ਹੈ ਸੋ ਸਬ ਕੁਛ ੭ ਤੋਰ ਹੈ ਜੀ ॥
ਮੁਝਕਓ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਨਾਹੀਂ ਖਬਰ, ਆਗੇ ਪਰਾ ਮੁਝੇ ੮ ਭੋਰ ਹੈ ਜੀ ॥
ਇਸ ੯ ਹਮਤਾ ੧੦ ਮਮਤਾ ਕੈ ਕਾਰਨ, ਤੁਮ ਸੇ ਭਏ ਹਮ ਚੋਰ ਹੈਂ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਅਬ ਮੁਝਕਓ ਚੇਤ ਪਰਾ, ਤੇਰਾ ਨਹਿੰ ਕਹੈ ਮਨ ਮੋਰ ਹੈ ਜੀ ॥

ਜਾਇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਗਿ ਰਹੈ, ਯਹੀ ਧਰਮ ੧੧ ਜਿਗਿਆਸ ਹੈ ਜੀ ॥
ਤਨ ਮਨ ਸੇਤੀ ਜਬ ਨਾਹੀਂ ਟਰੈ, ਕਰੈ ਚਰਨ ਮੇਂ ਬਾਸ ਹੈ ਜੀ ॥
ਦੀਨ-ਦਇਆਲ ਹੈਂ ਸੰਤ ਬੜੇ, ਜਓ ੧੨ ਪੁਜਾਵੈਂ ਮਨ ਕੀ ਆਸ ਹੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਜਓ ਸੰਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰੈਂ, ਸੋਈ ਕੀਜੈ ਬਿਸਵਾਸ ਹੈ ਜੀ ॥

ਉਠੈ ਝਨਕਾਰ ਗਗਨ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ, ਲਗਾ ਦਿਨ-ਰਾਤਿ ਇਕ ਰੰਗ ਹੈ ਜੀ ॥
ਟੂਟ ਤਹੰ ਲਗੀ ਹੈ ਸੁਰਤਿ ਅਉਰ ਨਿਰਤਿ ਕੀ, ਤਾਨ ਗਾਵੈ ਸਬਦ ਸੋਹੰਗ ਹੈ ਜੀ ॥
ਸਹਜ ਕੈ ਖੇਲ ਮੇਂ ਜੋਤਿ ਹੀਰਾ ਬਰੈ, ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਸੰਗ ਹੈ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ਮਹਲ ਅਠਏਂ ਊਪਰ ਗਈ, ੧੩ ਹਵਾਸ ਦੇਖਿ ਕੈ ਦੰਗ ਹੈ ਜੀ ॥

ਸੰਤਨ ਕੀ ੧੪ ਨਿੰਦ ਨ ਕੀਜੀਐ ਜੀ, ਸੰਤਨ ਕੀ ਨਿੰਦ ਮੇਂ ਨਾਹਿੰ ਭਲਾ ॥
ਚਉਰਾਸੀ ਭੋਗਾ ਵਹ ਭੋਗਿ ਆਇਆ, ਚਉਰਾਸੀ ਭੋਗਨ ਫੇਰਿ ਚਲਾ ॥
ਸੰਤਨ ਕਓ ਕੁਛ ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀਂ, ਅਪਨੇ ਪਾਪ ਸੇਤੀ ਵਹ ਆਪ ਜਲਾ ॥
ਪਲਟੂ ਉਸਕਾ ਜੋ ਮੂੰਹ ਦੇਖੈ, ਤਿਸਕਾ ਭੀ ਮੂੰਹ ਫਿਰ ਹੋਇ ਕਾਲਾ ॥

੧–ਹਵਾ (ਪ੍ਰਾਣ ਵਾਯੂ) ਕਓ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ ਕਰੈ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕ ਰਖੇ ॥ ੨–ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ੩–ਡਾਲੀ ॥ ੪–ਅਉਰ ਸਬ (ਦੁਬਿਧਾ) ੫–ਨਸ਼ਟ ॥ ੬—ਏਕ ॥ ੭–ਤੇਰਾ ॥ ੮–ਭੂਲ (ਭਰਮ) ॥ ੯–ਅਹੰਕਾਰ ॥ ੧੦–ਮੈਂ ਪਨਾ ॥ ੧੧–ਜਿਗਿਆਸੂ ਕਾ ਧਰਮ ॥ ੧੨–ਪੂਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩–ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਪੁੰਜ ਕਓ ਦੇਖਕਰ ਬੁਧੀ ਆਸ਼ਚਰਜ ਮੇਂ ਡੂਬ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੪-ਨਿੰਦਾ ॥

੧ ਚਲਾ-ਚਲੀ ਕੀ ਰਾਹ ਮਹੈਂ, ਭਲੀ-ਭਲਾ ਕੁਛ ਕੀਜੀਐ ਜੀ ॥
ਆਖਿਰ ਕਉ ਮਰਨਾ ਠੀਕ ਹੁਆ, ਦੁਖ ਨਾਹਿੰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਦੀਜੀਐ ਜੀ ॥
ਜਿਸਮੇਂ ੨ ਪਰ-ਸ੍ਵਾਰਥ ਹੋਇ ਸਕੈ, ਉਸ ਗਿਆਨ ਕਉ ੩ਘੋਰਿ ਕੈ ਪੀਜੀਐ ਜੀ ॥
ਪਲਟੂ ੪ ਕਾਰਿਖ ਕਉ ਧੋਇ ਡਾਰੈ, ਚੰਦਨ ਕਾ ਟੀਕਾ ਲੀਜੀਐ ਜੀ ॥

ਪੂਰਬ ਪੁੰਨ ਭਏ ਪਰਗਟ, ਸਤਸੰਗਤ ਕੈ ਬੀਚ ਪਰੀ ॥
ਆਨੰਦ ਭਏ ਜਬ ਸੰਤ ਮਿਲੈ, ਵਹੀ ਸੁਭ ਦਿਨ ਵਹਿ ਸੁਭ ਘਰੀ ॥
ਦਰਸਨ ਕਰਤ ਤ੍ਰੈ ਤਾਪ ਮਿਟੈ, ਬਿਨ ਕਉੜੀ ਦਾਮ ਮੈਂ ਜਾਇ ਤਰੀ ॥
ਪਲਟੂ ਆਵਾਗਵਨ ਛੂਟਾ, ਜਬ ਚਰਨਨ ਕੀ ਰਜ ਸੀਸ ਧਰੀ ॥

॥ ਅਰਿਲ ॥

ਸੰਤ ਭਏ ਬਾਦਸਾਹ ਗੈਬ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ॥
ਛਤ੍ਰ ਫਿਰੈ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀਆ ਤਿਹੁ ਲੋਕ ੫ ਸਰ ॥
੬ ਧੁਜਾ ਫਰੱਕੈ ਸੁੰਨ ੭ ਅਦਲ ਭੀ ਬੜੀ ਹੈ ॥
ਪਲਟੂ ੮ ਨਉਬਤ ਆਠਉ ਪਹਰ ਗਗਨ ਮੇਂ ੯ ਝਰੀ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਹੈ ਦਿਨ ਚਾਰ ਭਜਨ ਕਰ ਲੀਜੀਐ ॥
ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਬ ਵਾਰ ਸੰਤ ਪਰ ਦੀਜੀਐ ॥
ਸੰਤਹਿ ਸੇ ਸਬ ਹੋਇ ਜੋ ਚਾਹੈਂ ਸੋ ਕਰੈਂ ॥
ਪਲਟੂ ਸੰਗ ਲਗੇ ਭਗਵਾਨ ਸੰਤ ਸੇ ਵੇ ੧੦ ਡੇਰੈਂ ॥

ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧਿ ਸੇ ਬੈਰ ਸੰਤ ੧੧ ਦੁਰਿਆਵਤੇ ॥
ਇੰਦ੍ਰਾਸਨ ਬੈਕੁੰਠ ਬਿਸ਼ਠਾ ਸਮ ਜਾਨਤੇ ॥
ਕਰਤੇ ਅਬਿਰਲ ਭਗਤਿ ਪਿਆਸ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ॥
ਪਲਟੂ ਸੰਤ ਨ ਚਾਹੈਂ ਮੁਕਤਿ ਤੁੱਛ ਕੇਹਿ ਕਾਮ ਕੀ ॥

੧–ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੋ ਚਲਾ ਚਲੀ ਕੀ ਰਾਹ ਕਹਾ ਹੈ ॥
੨–ਪਰ-ਉਪਕਾਰ ॥ ੩–ਘੋਲਕਰ ॥ ੪–ਕਾਲੇ ਦਾਗ਼ ॥ ੫–ਫ਼ਤਹ ॥ ੬–ਝੰਡਾ ॥
੭–ਨਿਆਦ ॥ ੮–ਨੱਕਾਰਾ ॥ ੯–ਬਜੀ ਹੈ ॥ ੧੦–ਡਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧–ਦੂਰ ਰਹਤੇ ਹੈਂ

ਜਿਨੁ ਕੈ ਗਿਆਨ ਬੈਰਾਗ ਭਗਤਿ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ॥
ਰਹਨੀ ਕਹਨੀ ਏਕ ਹਾਰਿ ਨਾ ਜੀਤਿ ਹੈ ॥
ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਨਿਰਵਿਰਿਤਿ ਭਜਨ ਪਰ ਸਿਰ ਦੀਆ ॥
ਪਲਟੂ ਸਬਦ ਬਿਬੇਕੀ ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਬਸਿ ਕੀਆ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਮੈਂ ਸੰਤ ਮੋਰ ਅੰਤਰ ਤਨਿਕ ਹੈ ॥
ਸੰਤ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਫਨਿ ਬਿਨੁ ਮਨਿ ਕਹੈ ॥
ਲਛਮੀ ਮੋਰ ਸਰੀਰ ਸੋ ਦਾਸੀ ਸੰਤ ਕੀ ॥
ਪਲਟੂ ਹਰਿ ਊਧਓ ਸੇ ਕਹੈਂ ਬਾਤ ਯਹ ਤੰਤ ਕੀ ॥

ਤਿਲ ਕਓ ਤੇਲ ਬਸਾਇ ਫੂਲ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ॥
੧ ਸਲਿਤਾ ਗੰਗਾ ਹੋਤ ਪਰੈ ਜਬ ਗੰਗ ਮੇਂ ॥
ਲੋਹਾ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਪਾਰਸ ਕੇ ੨ ਪਰਸ ਸੇ ॥
ਪਲਟੂ ਮੂਰਖ ਕਥਤੇ ਗਿਆਨ ਸੰਤ ਕੈ ਦਰਸ ਸੇ ॥

ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹੈਂ ਏਕ ਸਬਦ ਕੇ ਸਾਰ ਮੇਂ ॥
ਜੋ ਚਾਹੈਂ ਸੋ ਕਰੈਂ ਸੰਤ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ॥
ਤੁਰਤ ਮਿਲਾਵੈਂ ਨਾਮ ਏਕ ਹੀ ਬਾਤ ਮੇਂ ॥
ਪਲਟੂ ਲਾਲੀ ਮੇਂਹਦੀ ਬੀਚ ਛੁਪੀ ਹੈ ਪਾਤ ਮੇਂ ॥

੩ ਤੁਰੀ ਅਠਾਰਹ ਲਾਖ ਅਮੀਰੀ ਬਲਖ ਕੀ ॥
ਦੀਆ ੪ ਮਰਦ ਨੇ ਛੋੜ ਆਸ ਸਬ ਖਲਕ ਕੀ ॥
ਚਿਥਰਾ ਪਹਿਰਿ ਲੰਗੋਟੀ ੫ ਸਾਕਾ ਕੈ ਗਇਆ ॥
ਪਲਟੂ ਰਹਾ ਅਖਾੜੇ ਕਾ ਯਾਰ ਫਕੀਰੀ ਲੈ ਗਇਆ ॥

ਮਾਇਆ ਠਗਿਨੀ ਬੜੀ ਠਗੇ ਯਰ ਜਾਤਿ ਹੈ ॥
ਬਚੈ ਨ ਇਹ ਸੇ ਕੋਇ ਲਗੀ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਹੈ ॥

੧–ਨਦੀ ॥ ੨–ਛੂ ਜਾਨੇ ਸੇ ॥ ੩–ਘੋੜੇ ॥ ੪–ਸੂਰਮਾਨੇ (ਬਲਖ਼ ਬੁਖਾਰੇ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਇਬਰਾਹੀਮ ਸ਼ਾਹ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਰਾਜ ਛੋੜਕਰ ਫ਼ਕੀਰ ਹੁਏ ਹੈਂ) ੫-ਸਾਖ ਕਰ ਗਇਆ (ਅਰਥਾਤ ਜਗਤ ਮੇਂ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰ ਗਇਆ) ॥

ਕਉੜੀ ਨਾਹੀਂ ਸੰਗ ਕਰੋਰਿਨ ਜੋਰਿ ਕੈ ॥
ਪਲਟੂ ਗੇ ਰਾਜਾ ਰੰਕ ਫਕੀਰ ਲੰਗੋਟੀ ਛੋਰਿ ਕੈ ॥

ਜਓ ਤੁਝਕਓ ਹੈ ਚਾਹ ਸਜਨ ਕਓ ਦੇਖਨਾ ॥
ਕਰਮ ਭਰਮ ਦੇ ਛੋੜਿ ਜਗਤ ਕਾ ਪੇਖਨਾ ॥
ਬਾਂਧ ਸੁਰਤਿ ਕੀ ਡੋਰਿ ਸਬਦ ਮੇਂ ੧ ਪਿਲੈਗਾ ॥
ਪਲਟੂ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੇ ਪਾਰ ਠਿਕਾਨਾ ਮਿਲੈਗਾ ॥

ਰਾਮ ਕੇ ਘਰ ਕੀ ਬਾਤ ਕਸਉਟੀ ਖਰੀ ਹੈ ॥
ਝੂਠਾ ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ ਆਜੁ ਕੀ ਘਰੀ ਹੈ ॥
ਜਿਅਤੇ ਜਓ ਮਰਿ ਜਾਇ ਸੀਸ ਲੈ ਹਾਥ ਮੇਂ ॥
ਪਲਟੂ ਐਸਾ ਮਰਦ ਜੋ ਹੋਇ ਪਰੈ ਯਹਿ ਬਾਤ ਮੇਂ ॥

ਸਿੰਘ ਜਓ ਭੂਖਾ ਰਹੈ ਚਰੈ ਨਾ ਘਾਸ ਕਓ ॥
ਹੰਸ ਪਿਵੈ ਨਾ ਨੀਰ ਕਰੈ ਉਪਵਾਸ ਕਓ ॥
ਸਤੀ ਏਕ ਅਉਰ ਸੂਰ ਪਾਂਚ ਹੈਂ ਕਾਮ ਕੈ ॥
ਪਲਟੂ ਸੰਤ ਨ ਮਾਂਗੈਂ ਭੀਖ ਭਰੋਸੈ ਰਾਮ ਕੈ ॥

ਦੀਨ੍ਹਾ ਸੰਤਨ ਡਾਰਿ ਰਾਮ ਪਰ ਭਾਰ ਹੈ ॥
ਸੰਤਨ ਕੈ ਰੇ ਹੇਤੁ ਦਸਉ ਅਉਤਾਰ ਹੈ ॥
ਤਜਿ ਕੈ ਹਰਿ ਬੈਕੁੰਠ ਰਹਤ ਹੈਂ ਸਾਥ ਮੇਂ ॥
ਪਲਟੂ ਸੰਤਨ ਕੇ ਰਖਵਾਰ ਸੁਦਰਸਨ ਹਾਥ ਮੇਂ ॥

ਧਰਹੁ ਫੂੰਕਿ ਕੇ ਪਾਂਵ ਕੁਸੰਗ ਨਾ ਕੀਜੀਐ ॥
ਭਜਨ ਮਹੈਂ ਭੰਗ ਹੋਇ ਸੋਚ ਨਾ ਲੀਜੀਐ ॥
ਕੋਊ ਨ ਪਕਰੈ ਫੇਰ ਕਰੈ ਜਓ ਤਿਆਗ ਹੈ ॥
ਪਲਟੂ ਮਾਇਆ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰੈ ਭਗਤਿ ਮੇਂ ਦਾਗ ਹੈ ॥

੧–ਜੋ ਕੋਈ ਲੀਨ ਹੋ ਰਹੈਗਾ ॥

ਹਰਿ ਚਰਚਾ ਸੇ ਬੈਰ ਸੰਗ ਵਹ ਤਿਆਗੀਐ ॥
ਅਪਨੀ ਬੁੱਧੀ ੧ ਨਸਾਇ ਸਬੇਰੇ ਭਾਗੀਐ ॥
ਸਰਬਸ ਵਹ ਜਓ ਦੇਇ ਤਓ ਨਹੀਂ ਕਾਮ ਕਾ ॥
ਪਲਟੂ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਵਹ ਦੁਸ਼ਟ ਜਓ ਦ੍ਰੋਹੀ ਰਾਮ ਕਾ ॥

ਕੇਤਿਕ ਜੁਗ ਗਏ ਬੀਤ ਮਾਲਾ ਕੇ ਫੇਰਤੇ ॥
ਛਾਲਾ ਪਰਿਗੈ ਜੀਭ ਰਾਮ ਕੇ ਟੇਰਤੇ ॥
ਮਾਲਾ ਦੀਜੈ ਡਾਰਿ ਮਨੈ ਕਓ ਫੇਰਨਾ ॥
ਪਲਟੂ ਮੁੰਹ ਕੇ ਕਹੈ ਨ ਮਿਲੈ ਦਿਲ ਬਿਚ ਹੇਰਨਾ॥

ਸੁਪਨਾ ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਲਾਗਤਾ ਆਇ ਕੈ ॥
ਚਲੈ ਜੁਵਾ ਮੇਂ ਹਾਰਿ ਮਨੁਸ਼-ਤਨ ਪਾਇ ਕੈ ॥
ਦੇਖਤ ਸੋਨਾ ਲਗੈ ਸਕਲ ਜਗ ਕਾਂਚ ਹੈ ॥
ਪਲਟੂ ਜੀਵਨ ਕਹੀਐ ਝੂਠ ਤਓ ਮਰਨਾ ਸਾਂਚ ਹੈ ॥

ਚਲਤੀ ਚੱਕੀ ਦੇਖਿ ਦੀਆ ਮੈਂ ਰੋਇ ਹੈ ॥
ਪੀਸਿ ਗਇਆ ਸੰਸਾਰ ਬਚਾ ਨ ਕੋਇ ਹੈ ॥
ਅਧਬੀਚੇ ਮੇਂ ਪਰਾ ਕੋਊ ਨਾ ੨ ਨਿਰਬਹਾ ॥
ਪਲਟੂ ਬਚਿਗਾ ਕੋਊ ਸੰਤ ਜਓ ਖੂੰਟੇ ਲਗਿ ਰਹਾ ॥

ਤੀਰਥ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਆਤਮਾ ਗੰਗ ਹੈ ॥
ਤਟ ਹੈ ਸੀਲ ਸਨੇਹ ਅਰੁ ਦਇਆ ਤਰੰਗ ਹੈ ॥
ਨਿਰਮਲ ਨੀਰ ਗੰਭੀਰ ਗਿਆਨ ਧਾਰਾ ਬਹੈ ॥
ਪਲਟੂ ਗੁਰੁ ਦਰਿਆਵ ਨਹਾਇ ਤਓ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾ ਰਹੈ ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਮਠ ਕਾ ਧਿਆਨ ਗਗਨ ਮੇਂ ਲਾਵਨਾ ॥
ਮਕਰੀ ਉਲਟੈ ਤਾਰ ਤੇਹਿ ਭਾਂਤਿ ਚੜ੍ਹਾਵਨਾ ॥
ਝਿਲਮਿਲਿ ਝਲਕੈ ਨੂਰ ਤਿਰਕੁਟੀ ਮਹਲ ਮੇਂ ॥
ਪਲਟੂ ਭਇਆ ਹਮਾਰਾ ਕਾਮ ਸੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਮੇਂ ॥

੧–ਨਸ਼ਟ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ੨—ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਾ ॥

ਅਰਧ ਉਰਧ ਕੇ ਬੀਚ ਬਸਾ ਇਕ ਸਹਰ ਹੈ ॥
ਬੀਚ ਸਹਰ ਮੇਂ ਬਾਗ ਬਾਗ ਮੇਂ ਲਹਰ ਹੈ ॥
ਮਧੱ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਛੁਟੈ ਫੁਹਾਰਾ ਪਵਨ ਕਾ ॥
ਪਲਟੂ ਅੰਦਰ ਧੰਸਿ ਕੇ ਦੇਖੁ ਤਮਾਸਾ ਭਵਨ ਕਾ ॥

ਸੁੰਨ-ਸਮਾਧਿ ਕੈ ਬੀਚ ਧਿਆਨ ਕਉ ਲਾਵਨਾ ॥
ਸੁਖਮਨਿ ਕੇ ਰੇ ਘਾਟ ਪਵਨ ਲੇ ਆਵਨਾ ॥
ਟੂਟੈ ਨਾ ਵਹ ਡੋਰਿ ਬਾਟ ਆਰੂੜ੍ਹ ਹੈ ॥
ਪਲਟੂ ਐਸੇ ਕਓ ਪਰਨਾਮ ਅਵਸਥਾ ਗੂੜ੍ਹ ਹੈ ॥

ਜਗਮਗ ਜੋਤਿ ਜਗਾਵ ਝਿਰਹਿਰੀ ਬੀਚ ਮੇਂ ॥
ਕਮਠ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਮਾਰਿ ਗਿਰਓ ਜਨਿ ਕੀਚ ਮੇਂ ॥
ਸੋਹੰ ਸੋਹੰ ਸਬਦ ਰੈਨਿ ਦਿਨ ਬੋਲਤਾ ॥
ਪਲਟੂ ਜਬ ਦੇਖਹੁ ਗਰਕਾਬ ਪਲਕ ਨਹਿੰ ਖੋਲਤਾ ॥

ਬਿਨਾ ਜੰਤ੍ਰੀ ਜੰਤ੍ਰ ਬਾਜਤਾ ਗਗਨ ਮੇਂ ॥
ਬਿਸਰਿ ਗਇਆ ਸੰਸਾਰ ਉਸੀ ਕੇ ਲਗਨ ਮੇਂ ॥
ਜਓ ਕੋਈ ਜਨਮੀ ਹੋਇ ਹਮਾਰੇ ਲਗਨ ਕੀ ॥
ਪਲਟੂ ਸੋ ਪਿਆਰੀ ਲੈ ਜਾਨਿ ਬਾਤ ਯਹ ਸਜਨ ਕੀ ॥

ਗਾੜਿ ਗਿਆਨ ਕਓ ਬਾਂਸ ਸੁਰਤਿ ਕੀ ਡੋਰ ਹੈ ॥
ਚੜ੍ਹਾ ਖਿਲਾੜੀ ਧਾਇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਸੋਰ ਹੈ ॥
ਅਮਰ ਲੋਕ ਕੇ ਬੀਚ ਹਰੀ ਇਕ ਦੂਬ ਹੈ ॥
ਪਲਟੂ ਹਦ ਅਨਹਦ ਕੇ ਪਾਰ ਤਮਾਸਾ ਖੂਬ ਹੈ ॥

ਮਾਤਾ ਬਾਲਕ ਕਹੈਂ ਰਾਖਤੀ ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ॥
ਫਨਿ ਮਨਿ ਧਰੈ ਉਤਾਰਿ ਓਹੀ ਪਰ ਧਿਆਨ ਹੈ ॥
ਮਾਲੀ ਰੱਛਾ ਕਰੈ ਸੀਂਚਤਾ ਪੇੜ ਜਿਉਂ ॥
ਪਲਟੂ ਭਗਤ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਗਊ ਅਉਰ ਬੱਛ ਤਿਉਂ ॥

ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਦਰਬਾਰ ਕਮੀ ਕਿਸ ਬਾਤ ਕੀ ॥
ਚੂਕ ਚਾਕਰੀ ਮਾਹਿੰ ਪਰੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੀ ॥
ਜਲ ਥਲ ਜੀਵ ਚਰਾਚਰ ਕੀ ਸੁਧਿ ਲੇਤ ਹੈ ॥
ਪਲਟੂ ੧ ਕੁਸਵਾਰਉ ਮੇਂ ਕੀਟਹਿੰ ਚਾਰਾ ਦੇਤ ਹੈ ॥

ਭੰਗ ਭਜਨ ਮੇਂ ਕਰੈ ਦੁਸ਼ਟ ਯਹ ਪੇਟ ਹੈ ॥
ਬਿਨਾ ਭਜਨ ਭਗਵਾਨ ਸੇ ਨਾਹੀਂ ਭੇਂਟ ਹੈ ॥
ਸਤਸੰਗਤ ਜਬ ਕਰੈ ਭੂਖ ਤਬ ਮਿਟੈਗੀ ॥
ਪਲਟੂ ਯਹਿ ਕਾ ਯਹੀ ਇਲਾਜ ਫਿਕਿਰਿ ਸਬ ਫਟੈਗੀ ॥

ਖਾਲਾ ਕੇ ਘਰ ਨਾਹਿੰ ਭਗਤਿ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ ॥
ਦਾਲ ਭਾਤ ਹੈ ਨਾਹਿੰ ਖਾਏ ਕੈ ਕਾਮ ਕੀ ॥
ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਘਰ ਦੂਰ ਸਹਜ ਨਾ ਜਾਨੀਐ ॥
ਪਲਟੂ ਗਿਰੈ ਤਓ ਚਕਨਾਚੂਰ ਬਚਨ ਕਓ ਮਾਨੀਐ ॥

॥ ਸ਼ਬਦ ॥

ਪੜਾ ਰਹੁ ਸੰਤ ਕੇ ਦੁਆਰੇ, ਬਨਤ ਬਨਤ ਬਨਿ ਜਾਇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਬ ਅਰਪਨ ਕਰਿਕੈ, ਧਕੇ ਧਨੀ ਕੇ ਖਾਇ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਵਾਨ ਬਿਰਤ ਆਵੈ ਸੋਈ ਪਾਵੈ, ਰਹੈ ਚਰਨ ਲਓ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥
ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਟਰੈ ਨਹਿੰ ਟਾਰੈ, ਲਾਖ ਕਹਹੁ ਸਮੁਝਾਇ ੩ ॥
ਪਲਟੂ ਦਾਸ ਕਾਮ ਬਨਿ ਜਾਵੈ, ਇਤਨੇ ਪਰ ਠਹਰਾਇ ॥ ੪ ॥

੧–ਰੇਸ਼ਮ ਕੇ ਕੀੜੇ ਕਾ ਘਰ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਦਾਦੂ ਦਇਆਲ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

॥ ਸ਼ਬਦ ॥

ਭਾਈ ਰੇ ਘਰ ਹੀ ਮੇਂ ਘਰ ਪਾਇਆ॥
ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ਰਹਿਆ ਤਾ ਮਾਹੀਂ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਜਿ ਬਤਾਇਆ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਤਾ ਘਰ ੧ ਕਾਜ ਸਬੈ ਫਿਰਿ ਆਇਆ, ਆਪੈ ਆਪ ਲਖਾਇਆ ॥
ਖੋਲਿ ਕਪਾਟ ਮਹਲ ਕੇ ਦੀਨ੍ਹੇ, ਥਿਰ ਅਸਥਾਨ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਭੈ ਅਉਰ ਭੇਦ ਭਰਮ ਸਬ ਭਾਗਾ, ਸਾਚ ਸੋਈ ਮਨ ਲਾਇਆ ॥
੨ ਪਿੰਡ ਪਰੈ ਜਹਾਂ ਜਿਵ ਜਾਵੈ, ਤਾ ਮੇਂ ਸਹਜ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਨਿਹਚਲ ਸਦਾ ਚਲੈ ਨਹਿੰ ਕਬਹੂੰ, ਦੇਖਿਆ ਸਬ ਮੇਂ ਸੋਈ ॥
ਤਾਹੀ ਸੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲਾਗਾ, ਅਉਰ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥
ਆਦਿ ਅੰਤ ਸੋਈ ਘਰ ਪਾਇਆ, ੩ ਇਬ ਮਨ ੪ ਅਨਤ ਨ ਜਾਈ ॥
ਦਾਦੂ ਏਕ ਰੰਗੇ ਰੰਗ ਲਾਗਾ, ਤਾ ਮੇਂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੪ ॥

ਆਪ ਆਪਣ ਮੇਂ ਖੋਜਹੁ ਰੇ ਭਾਈ ॥
ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਗੁਰੂ ਲਖਾਈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਜਿਉਂ ੫ ਮਹੀ ਬਿਲੋਏਂ ਮਾਖਣ ਆਵੈ ॥
ਤਿਉਂ ਮਨ ਮਥਿਆਂ ਤੇਂ ਤਤੱ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਕਾਠ ੬ ਹੁਤਾਸਨ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ਤਿਉਂ ਮਨ ਮਾਹਿੰ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਊਂ ੭ ਅਵਨੀ ਮੇਂ ੮ ਨੀਰ ਸਮਾਨਾ ॥
ਤਿਉਂ ਮਨ ਮਾਹੈਂ ਸਾਚਾ ਸਇਆਨਾ ॥ ੩ ॥
ਜਿਉਂ ਦਰਪਨ ਕੈ ਨਹਿੰ ਲਾਗੈ ਕਾਈ ॥

੧–ਕੇ ਲਿਏ ॥ ੨–ਸ਼ਰੀਰ ਛੂਟਨੇ ਪਰ ਜਹਾਂ ਜੀਵ ਕਉ ਜਾਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩–ਅਬ ॥ ੪–ਅਉਰ ਕਹੀਂ ਭੀ ॥ ੫–ਦਹੀ ॥ ੬–ਅਗਨਿ ॥ ੭–ਧਰਤੀ॥ ੮–ਜਲ ॥

ਤਿਉਂ ਮੂਰਤਿ ਮਾਹੈਂ ਨਿਰਖਿ ਲਖਾਈ ॥ ੪ ॥
ਸਹਜੈਂ ਮਨ ਮਥਿਆਂ ਤੇ ਤਤੱ ਪਾਇਆ ॥
ਦਾਦੂ ਉਨ ਤਓ ਆਪ ਲਗਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਜੀਅਰਾ ਮੇਰੇ ਸੁਮਰਿ ਸਾਰ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਤਜਿ ਬਿਕਾਰ ॥ ਟੇਕੁ॥
ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਭੂਲੈ ਮਨ ਗੰਵਾਰ ॥ ਸਿਰ ਭਾਰ ਨ ਲੀਜੈ ਮਾਨਿ ਹਾਰ ॥੧॥
ਸੁਣਿ ਸਮਝਾਇਓ ਬਾਰਬਾਰ ॥ ਅਜਹੂੰ ਨ ਚੇਤੈ ਹੋ ਹੁਸਿਆਰ ॥ ੨ ॥
ਕਰਿ ਤੈਸੇਂ ਭਵ ਤਰੀਐ ਪਾਰ ॥ ਦਾਦੂ ੧ ਇਬ ਬੈਂ ਯਹਿ ਬਿਚਾਰ ॥੩॥

ਬਟਾਊ ਰੇ ਚਲਨਾ ਆਜ ਕਿ ਕਾਲ ॥
ਸਮੁਝ ਨ ਦੇਖੈ ਕਹਾ ਸੁਖ ਸੋਵੈ, ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਸੰਭਾਲ ॥ ੧ ॥
ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਬਿਰਖ ਬਸੇਰਾ, ਪੰਖੀ ਬੈਠੇ ਆਇ ॥
ਐਸੇਂ ਯਹ ਸਬ ਹਾਟ ਪਸਾਰਾ, ਆਪ ਆਪ ਕੂੰ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥
ਕੋਇ ਨਹਿੰ ਤੇਰਾ ਸਜਨ ਸੰਗਾਤੀ, ਮਤਿ ਖੋਵੈ ਮਨ ਮੂਲ ॥
ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਦੇਖਿ ਮਤ ਭੂਲੈ, ਸਬਹੀ ੨ ਸੇਂਵਲ ਫੂਲ ॥
ਤਨ ਨਹਿੰ ਤੇਰਾ ਧਨ ਨਹਿੰ ਤੇਰਾ, ਕਹਾ ਰਹਿਓ ੩ ਇਹਿੰ ਲਾਗਿ ॥
ਦਾਦੂ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਊਂ ਸੁਖ ਸੋਵੈ, ਕਾਹੇ ਨ ਦੇਖੈ ਜਾਗਿ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਮੁਰਿਖਾ ਤੈਂ ਯਉਂਹੀ ਜਨਮ ਗੰਵਾਇਓ ॥
ਸਾਈਂ ਕੇਰੀ ਸੇਵਾ ਨ ਕੀਨ੍ਹੀ, ਇਹਿ ਕਲਿ ਕਾਹੇ ਕੂੰ ਆਇਓ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨ ਬਾਤਨ ਤੇਰਓ ਛੂਟਿਕ ਨਾਹੀਂ,ਸੋਈ ਮਨ ਤੇਰਓ ਭਾਇਓ ॥
ਕਾਮੀ ਹੋਇ ਵਿਸ਼ਿਆ ਸੰਗ ਲਾਗਿਓ, ਰੋਮ ਰੋਮ ਲਪਟਾਇਓ ॥ ੨ ॥
ਕੁਛ ਇਕ ਚੇਤ ਬਿਚਾਰੀ ਦੇਖਹੁ, ਕਹਾ ਪਾਪ ਜਿਐ ਲਾਇਓ ॥
ਦਾਦੂਦਾਸ ਭਜਨ ਕਰਿ ਲੀਜੈ, ਸੁਪਨੇ ਜਗ ੪ ਡਹਕਾਇਓ ॥ ੩ ॥

੧–ਅਬੀ ਸੇ ॥ ੨–ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਮਰ ਕੇ ਫੂਲ ਫੀਕੇ ਅਉਰ ਥੋਥੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩–ਇਨਸੇ ॥ ੪–ਭਰਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਤੁਲਸੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

(ਹਾਥ੍ਰਸਵਾਲੇ)

॥ ਕੁੰਡਲਿਆ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰੂੰ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸ ਬਾਸ ਮੋਹਿੰ ਦੀਨ ਲਖਾਈ ॥
ਨਿਤ ਨਿਤ ਕਰੂੰ ਬਿਲਾਸ ਪਾਸ ਘਰ ਅਪਨੇ ਆਈ ॥
ਮੈਂ ਅਤਿ ਪਤ ਮਤ ਹੀਨ ਦੀਨ ਦੇਖਾ ਮੋਹਿੰ ਸਾਈਂ ॥
ਲੀਨਾ ਅੰਗ ਲਗਾਇ ਕਹੂੰ ਅਸ ਕਉਨ ਬੜਾਈ ॥
ਤੁਲਸੀ ਮੈਂ ਅਤਿ ਹੀਨ ਹੂੰ ਦੀਨਾ ਅਗਮ ੧ ਅਵਾਸ ॥
ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰੂੰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸ ॥

ਜਗ ਜਗ ਕਹਤੇ ਜੁਗ ਭਇਆ ਜਗਾ ਨ ਏਕਉ ਬਾਰ ॥
ਜਗਾ ਨ ਏਕਉ ਬਾਰ ਸਾਰ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ॥
ਸੋਵਤ ਜੁਗ ਜੁਗ ਭਏ ਸੰਤ ਬਿਨ ਕਉਨ ਜਗਾਵੈ ॥
ਪੜੈ ਭਰਮ ਕੇ ਮਾਹਿੰ ਬੰਦ ਸੇ ਕਉਨ ਛੁੜਾਵੈ ॥
ਜਓ ਕੋਈ ਕਹੈ ਬਿਬੇਕ ਤਾਹਿ ਕੀ ਨੇਕ ਨ ਭਾਵੈ ॥
ਤੁਲਸੀ ਪੰਡਿਤ ਭੇਖ ਸੇ ਸਬ ਭੂਲਾ ਸੰਸਾਰ ॥
ਜਗ ਜਗ ਕਹਤੇ ਜੁਗ ਭਇਆ ਜਗਾ ਨ ਏਕਉ ਬਾਰ ॥

॥ ਸ਼ਬਦ ॥

ਕਿਆ ਸੋਵਤ ਗਾਫਿਲ ਚੇਤ, ਸਿਰਪਰ ਕਾਲ ਖੜਾ ॥ ਟੇਕ ॥
ਜੋਰ ਜੁਲਮ ਕੀ ਰੀਤਿ ਬਿਚਾਰੀ, ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਸੇ ਹੇਤ ॥
ਜਮਕੀ ਜਬਰ ਖਬਰ ਨਹਿੰ ਜਾਨੀ, ਬਾਂਧਿ ਨਰਕ ਦੁਖ ਦੇਤ ॥੧॥

੧–ਅਸਥਾਨ ਯਾ ਠਿਕਾਨਾ ॥

ਬਿਨਸੈ ਬਦਨ ਅਗਿਨ ਬਿਚ ਜਾਰੈਂ, ਖੀਰ ਖਾਂਡ ਰਸ ਲੇਤ ॥
ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਕਾਲ ਕਮਾਨ ਚੜ੍ਹਾਵੈ, ਮਾਰ ਲੇਤ ੧ ਖੁਲ ਖੇਤ ॥ ੨ ॥
੨ ਵਿਸ਼ੈ-ਰਸ ਰੰਗ ਸੰਗ ਬਹੁ ਕੀਨ੍ਹਾ, ਕਰਿ ਕਰਿ ਬੈਸ ੩ ਬਿਤੈਤ ॥
ਬ੍ਰਿਧ ਬਨਾਇ ਬੂੜ੍ਹ ਤਨ ਭਇਆ, ਕਾਰੇ ਕੇਸ ਸਪੇਦ ॥ ੩ ॥
ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਆਦਰ ਅਲਸਾਨੇ, ਬੁੜ੍ਹਵਾ ਮਰੈ ਪਰੇਤ ॥
ਛਲਬਲ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਗਈ ਰੇ, ਯਾ ਦੁਨਿਆ ਕੇ ਹੇਤ ॥ ੪ ॥
੪ਮਨੀ ਮਾਨ ਸੇ ਧਨੀ ਨ ਚੀਨਾ, ਚਿੜਿਆ ਚੁਗਿ ਗਈ ਖੇਤ ॥
ਤੁਲਸੀ ਚਰਨ ਸਰਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਨੁ, ੫ ਗ੍ਰਾਸਤ ਰਬਿ ਜਸ ਕੇਤੁ ॥ ੫ ॥

॥ ਅਰਿਲ ॥

ਸੰਤ-ਮਤਾ ਹੈ ਸਾਰ ਅਉਰ ਸਬ ਜਾਲ ਪਸਾਰਾ ॥
ਪਰਮਹੰਸ ਜਗ ਭੇਸ਼ ਬਹੇ ਸਬ ਮਨ ਕੀ ੬ ਲਾਰਾ ॥
ਸੰਤ ਬਿਨਾ ਨਹਿੰ ਘਾਟ ਬਾਟ ਏਕਉ ਨਹਿੰ ਪਾਵੈ ॥
ਤੁਲਸੀ ਭਟਕਿ ਭਟਕਿ ਭ੍ਰਮ ਖਾਨ ਸੰਤ ਬਿਨ ਭਵ ਮੇਂ ਆਵੈ ॥

ਭਵਜਲ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਥਾਹ ਨਹਿੰ ਮਿਲੈ ਠਿਕਾਨਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇਵਟ ਮਿਲੈ ਪਾਰ ਘਰ ਅਪਨਾ ਜਾਨਾ ॥
ਜਗ ਰਚਨਾ ਜੰਜਾਲ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਨੇ ਘੇਰਾ ॥
ਤੁਲਸੀ ਲੋਭ ਮੋਹ ਸਬ ਪਰੇ ਕਰੈਂ ਚਉਰਾਸੀ ਫੇਰਾ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ-ਰਸ ਸੁਖ ਸ੍ਵਾਦ ੭ ਬਾਦ ਲੈ ਜਨਮ ਬਿਗਾਰਾ ॥
ਜਿਭਿਆ ਰਸ ਬਜ ਕਾਜ ਪੇਟ ਭਇਆ ਬਿਸ਼ਠਾ ਸਾਰਾ ॥
ਟੁਕ ਜੀਵਨ ਕੇ ਕਾਜ ਲਾਜ ਮਨ ਮੇਂ ਨਹਿੰ ਆਵੈ ॥
ਤੁਲਸੀ ਕਾਲ ਖੜਾ ਸਿਰ ਊਪਰ ਘੜੀ ਘੜਿਆਲ ਬਜਾਵੈ ॥

੧–ਖੁਲੇ ਮੈਦਾਨਮੇਂ ॥ ੨–ਵਿਸ਼ਿਉਂ ਕੇ ਰਸ ਮੇਂ ॥ ੩–ਬੀਤ ਗਈ ॥ ੪–ਮਨਕੀ ਮਤਿਮੇਂ ਲਗਕਰ ॥ ੫ – ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੂਰਜ ਕੋ ਕੇਤੁ (ਅਰਥਾਤ ਸੂਰਜ-ਗ੍ਰਹਣ) ਗ੍ਰਾਸ ਲੇਤਾ ਹੈ, ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਲ ਜੀਵ ਕਓ ਗ੍ਰਾਸੇਗਾ ॥੬–ਮਨਕੇ ਆਧੀਨ ਹੋਕਰ ॥ ੭–ਬੇ-ਅਰਥ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਸੁੰਦਰਦਾਸ ਜੀ

॥ ਕਬਿਤ ॥

ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਗਿਆਨ ਨਹਿੰ, ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਧਿਆਨ ਨਹਿੰ,
ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਆਤਮ ਬਿਚਾਰ ਨ ਲਹਤੁ ਹੈ ॥
ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹਿੰ, ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਨੇਮ ਨਹਿੰ,
ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਸੀਲਹੁ ਸੰਤੋਸ਼ ਨ ਗਹਤੁ ਹੈ ॥
ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਪਿਆਸ ਨਹਿੰ, ਬੁਧਿ ਕਓ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਹਿੰ,
ਭ੍ਰਮਹੂ ਕਓ ਨਾਸ ਨਹਿੰ, ਸੰਸੇਈ ਰਹਤੁ ਹੈ ॥
ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਬਾਟ ਨਹਿੰ, ਕਉੜੀ ਬਿਨ ਹਾਟ ਨਹਿੰ,
ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਗਟ ਲੋਕ ਬੇਦ ਯੌਂ ਕਹਤੁ ਹੈ ॥

ਜਓ ਕੋਊ ਕਸ਼ਟੁ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿਨਿ,
ਜਾਤੁ ਅਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਨ ਕੇਰਓ ॥
ਜਿਉਂ ਤਮ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਘਰ ਭੀਤਰਿ,
ਕੈਸਹੁ ਦੂਰ ਨ ਹੋਇ ਅੰਧੇਰਓ ॥
ਲਾਠਿਨ ਮਾਰਿਐ ਠੇਲਿ ਨਿਕਾਰੀਐ,
ਅਉਰ ਉਪਾਇ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰਓ ॥
ਸੁੰਦਰ ਸੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭਇਓ,
ਤਬ ਤਓ ਕਿਤਹੂੰ ਨਹਿੰ ਦੇਖੀਐ ਨੇਰਓ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕੈ ਕੀਐ ਜੀਵ, ਜਾਤ ਹੈ ਰਸਾਤਲ ਕਓ,
ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸੇ ਸੇ, ਤਓ ਛੂਟੈ ਜਮ ਫੰਦ ਤੇਂ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਕੈ ਕੀਐ ਜੀਵ, ਬਸ ਪਰੈ ਕਰਮਨ ਕੇ,
ਗੁਰੁ ਕੇ ਨਿਵਾਜੇ ਸੇ, ਫਿਰਤ ਹੈਂ ਸ੍ਵਛੰਦ ਤੇਂ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਕੀਐ ਜੀਵ, ਬੂੜਤ ਭਵਸਾਗਰ ਮੇਂ,

ਸੁੰਦਰ ਕਹਤ ਗੁਰੁ, ਕਾਢੈਂ ਦੁਖ ਦੁੰਦ ਤੈਂ ॥
ਅਉਰ ਹੂ ਕਹਾਂ ਲਉਂ ਕਛੁ, ਮੁਖ ਤੈਂ ਕਹੂੰ ਬਨਾਇ,
ਗੁਰੁ ਕੀ ਤਉ ਮਹਿਮਾ, ਅਧਿਕ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਤੈਂ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਹਿਓ ਤੋਹਿ, ਸਾਵਧਾਨ ਕਿਉਂ ਨ ਹੋਇ,
ਮਮਤਾ ਕੀ ੧ ਪੋਟ ਸਿਰ, ਕਾਹੇ ਕਓ ਧਰਤੁ ਹੈ ॥
ਮੇਰਓ ਧਨ ਮੇਰਓ ਧਾਮ, ਮੇਰੇ ਸੁਤ ਮੇਰੀ ੨ ਬਾਮ,
ਮੇਰੇ ਪਸੁ ਮੇਰੇ ਗਾਮ, ਭੂਲਿਓ ਹੀ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ॥
ਤੂ ਤਓ ਭਇਓ ਬਾਵਰੋ, ਬਿਕਾਇ ਗਈ ਬੁਧਿ ਤੇਰੀ,
ਐਸੋ ਅੰਧਕੂਪ ਗੇਹ, ਤਾਮੇਂ ਤੂ ਪਰਤੁ ਹੈ ॥
ਸੁੰਦਰ ਕਹਤ ਤੋਹਿੰ, ਨੇਕਹੂ ਨ ਆਵੈ ਲਾਜ,
ਕਾਜ ਕਓ ਬਿਗਾਰ ਕੇ, ਅਕਾਜ ਕਿਉਂ ਕਰਤੁ ਹੈ ॥

ਪਾਇਓ ਹੈ ਮਨੁਸ਼-ਦੇਹ, ਅਉਸਰ ਬਨਿਓ ਹੈ ਯੇਹ,
ਐਸੀ ਦੇਹ ਬਾਰ ਬਾਰ, ਕਹਹੁ ਕਹਾਂ ਪਾਈਐ ॥
ਭੂਲਤ ਹੈ ਬਾਂਵਰੇ ਤੂ, ਅਬ ਕੇ ਸਿਆਨਓ ਹੋਇ,
ਰਤਨ ਅਮੋਲ ਸੋ ਤੋ, ਕਾਹੇ ਕਉਂ ਠਗਾਈਐ ॥
ਸਮੁਝਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ, ਠਗਨ ਕਉ ਸੰਗ ਤਿਆਗਿ,
ਠਗਬਾਜੀ ਦੇਖਿ ਕਰਿ, ਮਨ ਨਾ ਤੁਲਾਈਐ ॥
ਸੁੰਦਰ ਕਹਤ ਤਾ ਤੇ, ੩ ਸਾਵਧਾਨ ਕਿਉਂ ਨ ਹੋਇ,
ਹਰਿ ਕਓ ਭਜਨ ਕਰਿ, ਹਰਿ ਮੇਂ ਸਮਾਈਐ ॥

ਲੋਹ ਕਓ ਜਿਉਂ ਪਾਰਸ, ੪ ਪਖਾਨ ਹੂ ਪਲਟਿ ਲੇਤ,
ਕੰਚਨ ਛੁਵਤ ਹੋਤ, ਜਗ ਮੇਂ ੫ ਪਰਮਾਨੀਐ ॥
੬ ਦ੍ਰੂਮ ਕਓ ਜਿਉਂ ਚੰਦਨ ਹੂ, ਪਲਟਿ ਲਗਾਈ ਬਾਸ,

੧–ਪੋਟਲੀ ਅਥਵਾ ਗਠੜੀ ॥ ੨–ਇਸਤ੍ਰੀ ॥੩–ਚੈਤਨ ॥ ੪–ਪੱਥਰ॥ ੫–ਯਹ ਬਾਤ ਪ੍ਰਮਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥੬–ਬ੍ਰਿਕਸ਼ੁ ॥

ਆਪ ਕੇ ਸਮਾਨ, ਤਾ ਕੇ ਸੀਤਲਤਾ ਆਨੀਐ ॥
ਕੀਟ ਕਓ ਜਿਉਂ ਭ੍ਰਿੰਗ ਹੂ, ਪਲਟਿ ਕੈ ਕਰਤ ਭ੍ਰਿੰਗ,
ਸੋਊ ਉੜਿ ਜਾਇ, ਤਾਕਓ ਅਚਰਜ ਨ ਮਾਨੀਐ ॥
ਸੁੰਦਰ ਕਹਤ ਯਹ, ਸਗਰੇ ਪਸਿੱਧ ਬਾਤ,
੧ ਸਦਜ ਸ਼ਿਸ਼ਜ ਪਲਟੈ, ਸੁ ਸਤਜਗੁਰੁ ਜਾਨੀਐ ॥

ਜਲ ਕਓ ਸਨੇਹੀ ਮੀਨ, ਬਿਛੁਰਤ ਤਜੈ ਪ੍ਰਾਨ,
ਮਣਿ ਬਿਨੁ ੨ ਅਹਿ ਜੈਸੇ, ਜੀਵਤ ਨ ੩ ਲਹੀਐ ॥
ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਕਓ ਸਨੇਹੀ, ਪ੍ਰਗਟ ਜਗਤ ਮਾਹਿੰ,
ਏਕ ਸੀਪ ਦੂਸਰੀ ਸੁ, ਚਾਤਕ ਹੂ ਕਹੀਐ ॥
ਰਵਿ ਕਓ ਸਨੇਹੀ ਪੁਨਿ, ਕਮਲ ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ,
੪ ਸਸਿ ਕਓ ਸਨੇਹੀ ਹੂ, ਚਕੋਰ ਜੈਸੇ ਰਹੀਐ ॥
ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਏਕ, ਪ੍ਰਭੁ ਸਉਂ ਸਨੇਹ ਜੋਰਿ,
ਅਉਰ ਕਛੁ ਦੇਖਿ, ਕਾਹੂ ਓਰ ਨਹਿੰ ਬਹੀਐ ॥

॥ ਸਵੈਯੇ ॥

ਸੋ ਗੁਰੁਦੇਵ ੫ ਲਿਪੈ ਨ ਛਿਪੈ ਕਛੁ,
ਸਤੱਵ ਰਜੋ ਤਮ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੀ ॥
ਇੰਦ੍ਰਿਅ ਦੇਹ ੬ ਮ੍ਰਿਸ਼ਾ ਕਰਿ ਜਾਨਤ,
ਸੀਤਲਤਾ ਸਮਤਾ ਉਰ ਧਾਰੀ ॥
ਬਿਆਪਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰ ਅਖੰਡਿਤ,
ਦੁਐਤ ਉਪਾਧਿ ਸਬੈ ਜਿਨ ਟਾਰੀ ॥
ਸਬਦ ਸੁਨਾਇ ੭ ਸੰਦੇਹ ਮਿਟਾਵਤ,
ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਗੁਰੁ ਕੀ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

੧—ਤਤਕਾਲ ॥੨—ਸਰਪ ॥ ੩—ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪—ਚੰਦ੍ਰਮਾ ॥ ੫—ਲਿਪਾਇਮਾਨ ॥੬—ਮਿਥਿਆ ॥ ੭—ਸੰਸ਼ੇ ॥

ਸੰਤ ਸਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਤਾਵਤ,
ਕੇਸ ਸਬੈ ਸਿਰ ੧ ਸ੍ਵੇਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥
ਤੂ ਮਮਤ ਅਜਹੂੰ ਨਹਿੰ ਛਾੜਤ,
੨ ਮਉਤਹੁ ਆਇ ਸੰਦੇਸ ਦਿਏ ਹੈਂ ॥
ਆਜੁ ਕਿ ਕਾਲ੍ਹ ਚਲੈ ਉਠਿ ਮੂਰਖ,
ਤੇਰੇ ਤ ਦੇਖਤ ਕੇਤੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥
ਸੰਦਰ ਕਿਉਂ ਨਹਿੰ ਰਾਮ ਸੰਭਾਰਤ,
ਯਾ ਜਗ ਮੇਂ ਕਹਹੁ ਕਉਨ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤੀਨਹੂੰ ਲੋਕ ਅਹਾਰ ਕੀਓ ਸਬ,
ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪੀਓ ਪੁਨਿ ਪਾਨੀ ॥
ਅਉਰ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਤਾਕਤ ਡੋਲਤ,
ਕਾਢਤ ਆਂਖ ਡਰਾਵਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥
ਦਾਂਤ ਦਿਖਾਵਤ ਜੀਭ ਹਲਾਵਤ,
ਯਾਹਿ ਤੇ ਮੈਂ ਯਹ ੩ ਡਾਕਿਨਿ ਜਾਨੀ ॥
ਸੁੰਦਰ ਖਾਤ ਭਏ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ,
ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਜਹੂੰ ਨ ੪ ਅਘਾਨੀ ॥

ਜਉ ਦਸ ਬੀਸ ਪਚਾਸ ਭਏ ੫ ਸਤ,
ਹੋਇ ਹਜਾਰ ਤੁ ਲਾਖ ਮੰਗੈਗੀ ॥
ਕੋਟਿ ਅਰਬੱ ਖਰਬੱ ੬ ਅਸੰਖ੍ਯ,
੭ ਪ੍ਰਿਥਵੀਪਤਿ ਹੋਨ ਕੀ ਚਾਹ ਜਗੈਗੀ ॥
ਸ੍ਵਰਗ ਪਤਾਲ ਕਉ ਰਾਜ ਕਰਊਂ,
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ੮ ਅਧਿਕੀ ਅਤਿ ਆਗ ਲਗੈਗੀ ॥

੧–ਸਫ਼ੇਦ ॥ ੨–ਮਉਤਨੇ ਭੀ ॥ ੩–ਡਾਇਨਿ ॥ ੪–ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੂਈ ॥ ੫–ਸੌ ॥ ੬–ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ॥ ੭–ਰਾਜਾ ॥ ੮–ਬੜ੍ਹ ਗਈ ॥

ਸੁੰਦਰ ਏਕ ਸੰਤੋਸ਼ ਬਿਨਾ ੧ ਸਠ,
ਤੇਰੀ ਤਓ ਭੂਖ ੨ ਕਧੀ ਨਾ ਭਰੈਗੀ ॥

ਆਪ ਨ ਦੇਖਤ ਹੈ ਅਪਨਓ ਮੁਖ,
ਦਰਪਨ ੩ ਕਾਟ ਲਗਿਓ ਅਤਿ ਬੂਲਾ ॥
ਜਿਉਂ ੪ ਦ੍ਰਿਗ ਦੇਖਤ ਤੇਂ ਰਹਿ ਜਾਤ,
ਭਇਓ ਜਬਹੀ ਪੁਤਰੀ ੫ ਪਰਿ ਫੂਲਾ ॥
ਛਾਇ ਅਗਿਆਨ ਰਹਿਓ ੬ ਅਭਿਅੰਤਰ,
ਜਾਨਿ ਸਕੈ ਨਹਿੰ ਆਤਮ ਮੂਲਾ ॥
ਸੂੰਦਰ ਯੂੰ ਉਪਜੇ ਮਨ ਕੈ ਮਲ,
ਗਿਆਨ ਬਿਨਾ ਨਿਜ ਰੂਪਹਿ ਭੂਲਾ ॥

ਤੂ ਕਛੂ ਅਉਰ ਬਿਚਾਰਤ ਹੈ ਨਰ,
ਤੇਰਓ ਬਿਚਾਰ ਧਰਿਓ ਹੀ ਰਹੈਗੋ ॥
ਕੋਟਿ ਉਪਾਇ ਕਰੇ ਧਨ ਕੈ ਹਿਤ
ਭਾਗ ਲਿਖਿਓ ਤਿਤਨਓ ਹੀ ਲਹੈਗੋ ॥
ਭੋਰ ਕਿ ਸਾਂਞ ਘਰੀ ਪਲ ਮਾਂਝ,
ਸੁ ਕਾਲ ਅਚਾਨਕ ਆਇ ਗਹੈਗੋ ॥
ਰਾਮ ਭਜਿਓ ਨਾ ਕੀਓ ਕਛੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤ,
ਸੁੰਦਰ ਯੂੰ ਪਛਿਤਾਇ ਕਹੈਗੋ ॥

੧–ਰੇ ਮੂਢ ॥ ੨–ਕਭੀ ॥ ੩–ਜ਼ੰਗ (ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਰੂਪੀ ਦਰਪਨ ਪਰ ਮਲਿਨਤਾ ਕਾ ਜ਼ੰਗ ਮੋਟਾ ਚੜ੍ਹ ਚੁਕਾ ਹੈ) ॥ ੪–ਨੇਤ੍ਰ ॥ ੫–ਊਪਰ ॥ ੬–ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਚਰਨਦਾਸ ਜੀ

ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਅਉਰ ਨ ਜਾਨ, ਮਾਨ ਮੇਰਓ ਕਹਿਓ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਉਪਦੇਸ, ਬਿਚਾਰਤ ਹੀ ਰਹਹੁ ॥ ੧ ॥
੧ ਕਲਪ-ਬ੍ਰਿਛ ਗੁਰੁਦੇਵ, ਮਨੋਰਥ ਸਬ ੨ ਸਰੈਂ ॥
੩ ਕਾਮਧੇਨੁ ਗੁਰੁਦੇਵ, ੪ ਛੁਧਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਰੈਂ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁ ਹੀ ਸੇਸ ਮਹੇਸ, ਤੋਹਿ ਚੇਤਨ ਕਰੈਂ ॥
ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਰੁ ਬਿਸਨੁ, ਹੋਇ ਖਾਲੀ ਭਰੈਂ ॥ ੩ ॥
ਗੰਗਾ ਸਮ ਗੁਰੁ ਹੋਇ, ਪਾਪ ਸਬ ਧੋਵਹੀਂ ॥
ਸੂਰਜ ਸਮ ਗੁਰੁ ਹੋਇ, ੫ ਤਿਮਿਰ ਹਰਿ ਲੇਵਹੀਂ ॥ ੪ ॥
ਗੁਰੁ ਹੀ ਕਓ ਕਰੁ ਧਿਆਨ, ਨਾਮ ਗੁਰੁ ਕਓ ਜਪਹੁ ॥
ਆਪਾ ਦੀਜੈ ਭੇਂਟਿ, ਪੂਜਨ ਗੁਰੁ ਹੀ ੬ ਥਪਹੁ ॥ ੫ ॥
ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁਦੇਵ, ਕਹਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਊਂ ॥
ਅਸਤੁਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ, ਸੀਸ ਚਰਨਨ ਧਰਊਂ ॥ ੬ ॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੇਲਤ ਨਿਤ ਬਸੰਤ ॥
ਜਾਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਵਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ॥੧॥
ਗਿਆਨ ਬਿਬੇਕ ਕੇ ਫੂਲੈ ਫੂਲ ॥
ਜਹੇ ਸਾਖਾ ਜੋਗ ਅਉਰ ਭਗਤਿ ਮੂਲ ॥੨॥
ਪ੍ਰੇਮ ਲਤਾ ਜਹੰ ਰਹੀ ਝੂਲ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਗਰ ਕੇ ਕੂਲ ॥੩॥

੧–ਦੇਵਲੋਕ ਕਾ ਏਕ ਪ੍ਰਸਿਧੱ ਬ੍ਰਿਕਸ਼ੁ ਜਿਸਕੀ ਛਾਂਹ ਮੇਂ ਬੈਠਨੇ ਸੇ ਮਨ-ਮਾਂਗੀ ਮੁਰਾਦ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨–ਸਬ ਮਨੋਰਥ ਸੰਵਰ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥ ੩–ਦੇਵਲੋਕ ਕੀ ਗਊ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਮੂਹੰ-ਮਾਂਗੇ ਫਲ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥ ੪–ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ॥ ੫–ਅੰਧਕਾਰ ॥ ੬–ਇਸ਼ਟਦੇਵ ਮਾਨਹੁ ॥

ਜਹੰ ਭਰਮ ਉੜਤ ਹੈ ਜਿਉਂ ਗੁਲਾਲ ॥
ਅਰੁ ਦੇਵਾ ਚਰਚੈ ਨਿਸਚੈ ਬਾਲ ॥ ੪ ॥
ਜਹੰ ਸੀਲ ਛਿਮਾ ਕਉ ਬਰਸੈ ਰੰਗ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਮਾਨ ਭੰਗ ॥ ੫ ॥
ਹਰਿ ਚਰਚਾ ਜਿਤ ਹੈ ਅਨੰਤ ॥
ਸੁਨਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤ ਸਬ ਜੀਵ ਜੰਤ ॥ ੬ ॥
ਆਨ ਧਰਮ ਸਬ ਜਾਹਿੰ ਖੋਇ ॥
ਰਾਮਨਾਮ ਕੀ ਜੈ ਜੈ ਹੋਇ ॥ ੭ ॥
ਜਹੰ ਅਪਨੇ ਪਿਅ ਕੂੰ ਢੂੰਢਿ ਲੇਵ ॥
ਅਰੁ ਚਰਨ ਕੰਵਲ ਮੇਂ ਸੁਰਤਿ ਦੇਵ ॥ ੮ ॥
ਕਹੈਂ ਚਰਨਦਾਸ ਦੁਖ–ਦੁੰਦ ਜਾਹਿੰ ॥
ਜਬ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰੁਦੇਵ ਗਹੈਂ ਬਾਂਹਿੰ ॥ ੯ ॥

ਅਰੇ ਨਰ ਹਰਿ ਕਾ ੧ ਹੇਤ ਨ ਜਾਨਾ ॥
੨ ਉਪਜਾਇਆ ਸੁਮਿਰਨ ਕੈ ਕਾਜੈ, ਤੈਂ ਕਛੁ ਅਉਰੈ ਠਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਗਰਭ ਮਾਹਿੰ ਜਿਨ ਰੱਛਾ ਕੀਨੀ, ਹੁਵਾਂ ਖਾਨੇ ਕੂੰ ਦੀਨਾ ॥
ਜਠਰ ਅਗਿਨ ਸੂੰ ਰਾਖਿ ਲੀਓ ਹੈ, ਅੰਗ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਨਾ ॥ ੨ ॥
ਬਾਹਰ ਆਇ ਬਹੁਤ ਸੁਧਿ ਲੀਨੀ, ੩ ਦਸਨ ਬਿਨਾ ੪ ਪੈ ਪਿਆਇਓ ॥
ਦਾਂਤ ਭਏ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ, ਹਿਤ ਸੂੰ ਤੋਹਿੰ ਖਿਲਾਇਓ ॥ ੩ ॥
ਅਉਰ ਦੀਏ ਸੁਖ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੇ, ਸਮੁਝਿ ਦੇਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀਂ ॥
ਭੂਲਓ ਫਿਰਤ ਮਹਾ ਗਰਬਾਇਓ, ਤੂ ਕਛੁ ਜਾਨਤ ਨਾਹੀਂ ॥ ੪ ॥
ਤੁਵ ਕਾਰਨ ਸਬ ਕਛੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨਓ, ਤੂ ਕੀਨਾ ਨਿਜ ਕਾਜਾ ॥
ਜਗ ਬਿਉਹਾਰ ੫ ਪਗਓ ਹੀ ਡੋਲੈ, ਤੋਹਿ ਨ ਆਵੈ ਲਾਜਾ ॥ ੫ ॥
ਅਜਹੂੰ ਚੇਤ ਉਲਟਿ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਹੀ, ਜਨਮ ਸੁਫਲ ਕਰੁ ਭਾਈ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਸੁਕਦੇਵ ਕਹੈਂ ਯੂੰ, ਸੁਮਿਰਨ ਹੈ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ੬ ॥

੧–ਪਿਆਰ ॥ ੨–ਪੈਦਾ ਕੀਆ ॥ ੩–ਦਾਂਤ ॥ ੪–ਦੂਧ ॥ ੫–ਫੰਸਾ ਹੂਆ ॥

ਅਪਨਾ ਹਰਿ ਬਿਨ ਅਉਰ ਨ ਕੋਈ ॥
ਮਾਤ-ਪਿਤਾ-ਸੁਤ-ਬੰਧੁ-ਕੁਟੁੰਬ ਸਬ, ਸੁਆਰਥ ਹੀ ਕੇ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥
ਯਾ ਕਾਇਆ ਕੂੰ ਭੋਗ ਬਹੁਤ ਦੈ, ੧ ਮਰਦਨ ਕਰਿ ਕਰਿ ਧੋਈ ॥
ਸੋ ਭੀ ਛੂਟਤ ਨੇਕ ਤਨਿਕ ਸੀ, ਸੰਗ ਨ ਚਾਲੀ ੨ ਵੋਈ ॥ ੨ ॥
ਘਰ ਕੀ ਨਾਰੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰੀ, ਤਿਨ ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ ੩ ਦੋਈ ॥
ਜੀਵਤ ਕਹਤੀ ਸਾਥ ਚਲੂੰਗੀ, ਡਰਪਨ ਲਾਗੀ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥
ਜਓ ਕਹੀਐ ਯੇ ੪ ਦ੍ਰਵ ਆਪਨਓ, ਜਿਨ ਉਜੱਲ ਮਤਿ ਖੋਈ ॥
ਆਵਤ ਕਸ਼ਟੁ ਰਖਤ ਰਖਵਾਰੀ, ਚਲਤ ਪ੍ਰਾਨ ਲੇ ਜੋਈ ॥ ੪ ॥
ਯਾ ਜਗ ਮੇਂ ਕੋਈ ੫ ਹਿਤੂ ਨ ਦੀਖੈ, ਮੈਂ ਸਮਝਾਊਂ ਤੋਈ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਸੁਕਦੇਵ ਕਹੈਂ ਯੂੰ, ਸੁਨਿ ਲੀਜੈ ਨਰ ਲੋਈ ॥ ੫ ॥

੧–ਮਲ-ਮਲਕਰ ॥ ੨–ਸੋ ਭੀ ॥ ੩–ਉਨ ਦੋਨਊਂ ਮੇਂ ਕੋਈ ਭਿਨੰ-ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣ-ਦੋ ਸ਼ਰੀਰ ਬਨੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪–ਧਨ ॥ ੫–ਭਲਾਈ ਚਾਹਨੇ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਧਰਨੀਦਾਸ ਜੀ

ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਅਬ ਜਿਨਿ ਮੋਹਿੰ ਬਿਸਾਰੋ ॥
ਅਸਰਨ-ਸਰਨ ਅਧਮ-ਜਨ-ਤਾਰਨ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਿਰਦ ਤਿਹਾਰੋ ॥੧॥
ਜਹੰ ਜਹੰ ਜਨਮ ਕਰਮ-ਬਸ ਪਾਇਓ, ਤਹੰ ਅਰੁਝੇ ਰਸ ਖਾਰੋ ॥
ਪਾਂਚਹੁੰ ਕੈ ਪਰਪੰਚ ਭੁਲਾਨਓ, ਧਰਿਓ ਨ ਧਿਆਨ ਅਧਾਰੋ ॥੨॥
ਅੰਧ ਗਰਭ ਦਸ ਮਾਸ ਨਿਰੰਤਰ, ਨਖ ਸਿਖ ਸੁਰਤਿ ਸੰਵਾਰੋ ॥
੧ ਮੱਜਾ-ਮੂਤ੍ਰ ਅਗਨਿ ੨ ਕਲ ੩ ਕ੍ਰਿਮ ਜਹੰ, ਸਹਜੈ ਤਹੰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੋ ॥੩॥
ਦੀਜੈ ਦਰਸ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਕਰਿ, ਗੁਨ ਐਗੁਨ ਨ ਬਿਚਾਰੋ ॥
ਧਰਨੀ ੪ ਭਜਿ ਆਇਓ ਸਰਨਾਗਤਿ, ਤਜਿ ਲੱਜਾ ਕੁਲ ੫ ਗਾਰੋ ॥੪॥

ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਕੈ ਹਾਥ ਬਿਕਾਨੇ ॥
ਭਾਵੈ ਕਹਹੁ ਜਗ ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਭਾਵੈ ਕਹਹੁ ਬਉਰਾਨੇ ॥੧॥
ਜਾਤਿ ਗੰਵਾਇ ਪ੍ਰਜਾਤਿ ਕਹਾਏ, ਸਾਧੁਸੰਗਤਿ ਠਹਰਾਨੇ ॥
ਮੇਟਿਓ ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ੬ ਪਰਾਨਓ, ਝੂਠਨ ਖਾਇ ਅਘਾਨੇ ॥੨॥
ਪਾਂਚਜਨੇ ਪਰਬਲ ਪਰਪੰਚੀ, ੭ ਖਲਟਿ ਪਰੇ ੮ ਬੰਦਿਖਾਨੇ ॥
ਛੂਟੀ ੯ ਮਜੂਰੀ, ਭਏ ੧੦ ਹਜੂਰੀ, ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਮਨ ਭਾਨੇ ॥੩॥
ਨਿਰਮਮਤਾ ਨਿਰਬੈਰ ਸਭਨ ਤੇਂ, ਨਿਰਸੰਕਾ ਨਿਰਬਾਨੇ ॥
ਧਰਨੀ ਕਾਮ ਰਾਮ ਅਪਨੇ ਤੇਂ, ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਪਟਾਨੇ ॥੪॥

ਮਨ ਬਸਿ ਲੇਹੁ ਅਗਮ ਅਟਾਰੀ ॥ ਟੇਕ੍ਹ ॥
ਨਵ ਨਾਰਿਨ ਕਓ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਖਹੁ, ਸਹਜ ਸੁਖਮਨਾ ਨਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਅਜਬ ਅਵਾਜ ਨਗਾਰਾ ਬਾਜਤ, ਗਗਨ ਗਰਜਿ ਧੁਨਿ ਭਾਰੀ ॥ ੨ ॥

੧—ਹੱਡੀ ਕਾ ਗੂਦਾ ॥ ੨—ਮੈਲ ॥ ੩—ਕੀੜੇ ॥ ੪—ਭਾਗਕਰ ॥ ੫—ਗੰਵਾ ਦੀਆ ॥ ੬—ਭਾਗ ਗਇਆ ॥ ੭—ਜਕੜਕਰ ॥ ੮—ਜੇਲਖ਼ਾਨਾ ॥ ੯—ਜਗਤ ਅਉਰ ਮਾਇਆ ਕੀ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ॥ ੧੦—ਮਾਲਿਕ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ॥

ਤਹੰ ਬਰੇ ਬਾਤੀ ਦਿਵਸ ਨ ਰਾਤੀ, ਅਲਖਪੁਰਸ ਮਠਧਾਰੀ ॥ ੩ ॥
ਧਰਨੀ ਕੈ ਮਨ ਕਹਾ ਨ ਮਾਨੈ, ਤਬਹਿੰ ਹਨਓ ਹੈ ਕਟਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਹਿਤ ਕਰਿ ਹਰਿਨਾਮਹਿੰ ਲਾਗ ਰੇ ॥
ਘਰੀ ਘਰੀ ਘਰਿਆਲ ਪੁਕਾਰੈ, ਕਾ ਸੋਵੈ ਉਠਿ ਜਾਗ ਰੇ ॥ ੧ ॥
ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਚੁਪੜ ਤੇਲਨਾ, ਅਉਰ ਅਲਬੇਲੀ ਪਾਗ ਰੇ ॥
ਸੋ ਤਨ ਜਰੈ ਖੜੇ ਜਗ ਦੇਖਹੁ, ਗੂਦ ਨਿਕਾਰਤ ਕਾਗ ਰੇ ॥ ੨ ॥
ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੁਤਾ-ਸੁਤ, ਬੰਧੁ ਤ੍ਰਿਆ ਰਸ ਤਿਆਗ ਰੇ ॥
ਸਾਧੁ ਕੇ ਸੰਗਤਿ ਸੁਮਿਰ ਸੁਚਿਤ ਹੋਇ, ਜਓ ਸਿਰ ਮੋਟੇ ਭਾਗ ਰੇ ॥੩॥
ਸੰਬਤ ਜਰੈ ਬਰੈ ਨਹਿੰ ਜਬਲਗਿ, ਤਬਲਗਿ ਖੇਲਹੁ ਫਾਗ ਰੇ ॥
ਧਰਨੀਦਾਸ ਤਾਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ, ਜਹੰ ਉਪਜੈ ਅਨੁਰਾਗ ਰੇ ॥੪॥

ਅਜਹੂੰ ਮਨ ਸਬਦ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਨ ਆਈ ॥ ੧ ॥
ਚੰਚਲ ਚਪਲ ਚਹੂੰਦਿਸਿ ਡੋਲੈ, ਤਜਤ ਨਾਹਿੰ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੨ ॥
ਸਬਦ ਤੇਂ ੧ ਸੁਕਮੁਨਿ ਸਾਰਦ ਨਾਰਦ, ਗੋਰਖ ਕੀ ੨ ਗਰੁਆਈ ॥੩॥
ਸਬਦ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਬੀਰ ਨਾਮਦੇਵ, ਜਾਗਤ ਜਗਤ ਦੋਹਾਈ ॥ ੪ ॥
ਸਦਨ ਧਨਾ ਰੈਦਾਸ ਚਤੁਰਭੁਜ, ਨਾਨਕ ਮੀਰਾਬਾਈ ॥ ੫ ॥
ਸੰਤ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸਬਦ ਕੀ, ਪ੍ਰਗਟ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੬ ॥
ਧਰਨੀ ਜਓ ਜਨ ਸਬਦ-ਸਨੇਹੀ, ਮੋਹਿੰ ਬਰਨੀ ਨਹਿੰ ਜਾਈ ॥ ੭ ॥

ਜਗ ਮੇਂ ਸੋਈ ੩ ਜੀਵਨਿ ਜੀਆ ॥
ਜਾਕੇ ਉਰ ਅਨੁਰਾਗ ਉਪਜਿਓ, ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਆ ॥ ੧ ॥
ਕਮਲ ਉਲਟੋ ਭਰਮ ਛੂਟਓ, ਅਜਪ ਜਪ ਜਪੀਆ ॥
ਜਨੁ ਅੰਧਾਰੇ ਭਵਨ ਭੀਤਰ, ਬਾਰਿ ਰਾਖਓ ਦੀਆ ॥ ੨ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸਮੋਧਿਓ ਜਿਨੁ, ਘਰਹਿ ਮੇਂ ਘਰ ਕੀਆ ॥
ਮਾਇਆ ਕੈ ਪਰਪੰਚ ਜੇਤੇ, ਸਕਲ ਜਾਨਓ ੪ ਛੀਆ ॥ ੩ ॥

੧–ਸ਼ੁਕਦੇਵ ਮੁਨਿ ਜੀ ॥ ੨–ਬੜਾਈ ॥ ੩–ਸੱਚਾ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ ॥ ੪–ਨਾਸ਼ਵੰਤ ॥

ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਕਓ ਬਹੁਤ ਅਰੁਝਓ, ਸਹਜਹੀਂ ਸਰੁਝੀਆ ॥
ਦਾਸ ਧਰਨੀ ਤਾਸੁ ਬਲਿ ਬਲਿ, ਭੂੰਜਿਓ ਜਿਨ ਬੀਆ ॥ ੪ ॥

॥ ਕਬਿਤ ॥

ਜੀਵ ਕੀ ਦਇਆ, ਜੇਹਿ ਜੀਵ ਬਿਆਪੈ ਨਹੀਂ,
ਭੂਖੇ ਨ ਅਹਾਰ, ਪਿਆਸੈ ਨ ਪਾਨੀ ॥
ਸਾਧੁ ਸੇ ਸੰਗ ਨਹਿੰ, ਸਬਦੁ ਸੇ ਰੰਗ ਨਹਿੰ,
ਬੋਲਿ ਜਾਨੈ ਨ ਮੁਖ, ਮਧੁਰ ਬਾਨੀ ॥
ਏਕ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਓ, ਸੀਸ ਅਰਪੈ ਨਹੀਂ,
ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਬਹੁ, ਬਾਤ ਠਾਨੀ ॥
ਰਾਮ ਕਓ ਨਾਮ ਨਿਜ, ਧਾਮ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਨਹਿੰ,
ਧਰਨੀ ਕਹ ਧਰਨੀ, ਧ੍ਰਿਗ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥

॥ ਸਵੈਯਾ ॥

ਜਨਨੀ ਪਿਤੁ ਬੰਧੁ ਸੁਤਾ-ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ,
ਮੀਤ ਮਹਾ-ਹਿਤ ਸੰਤਤ ਜੋਈ ॥
ਆਵਤ ਸੰਗ ਨ ਸੰਗ ਸਿਧਾਵਤ,
ਫਾਂਸ ਮਇਆ ਪਰਿ ਨਾਹਕ ਖੋਈ ॥
ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕਓ ਜਪੁ,
ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇਹਿ ਤੇ ਹੋਈ ॥
ਬੂਝਿ ਬਿਚਾਰਿ ਕਹੈ ਧਰਨੀ ਜਗ,
ਕੋਈ ਨ ਕਾਹੂ ਕੈ ਸੰਗ ਸਗੋਈ ॥

ਜੀਵਨ ਥੋਰ ਬਚਾ ਭਓ ੧ ਭੇਰ, ਕਹਾ ਧਨ ਜੋਰਿ ਕਰੋਰ ਬੜ੍ਹਾਏ ॥
ਜੀਵ ਦਇਆ ਕਰੁ ਸਾਧੁ ਕੀ ਸੰਗਤਿ, ਪੈਹਹੁ ਅਭੈ ਪਦ ਦਾਸ ਕਹਾਏ ॥
੨ ਜਾ ਮਨ ਕਰਮ ਛਪਾਵਤ ਹੈ ਸੋ ਤਓ, ਦੇਖਤ ਹੈ ਘਟ ਮੇਂ ਘਰ ਛਾਏ ॥
ਬੇਗਿ ਭਜਓ ਧਰਨੀ ਸਰਨੀ ਨਾ ਤਓ,ਆਵਤ ਕਾਲ ਕਮਾਨ ਚੜ੍ਹਾਏ ॥

੧–ਸਵੇਰਾ ॥ ੨–ਜਿਸਸੇ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਦੂਲਨਦਾਸ ਜੀ

ਜਬ ਗਜ ਅਰਧ ਨਾਮ ਗੁਹਰਾਇਓ ॥
ਜਬ ਲਗਿ ਆਵੈ ਦੂਸਰ ਅੱਛਰ, ਤਬ ਲਗਿ ਆਪੁਹਿ ਧਾਇਓ ॥੧॥
ਪਾਂਇ ਪਿਆਦੇ ਭੈ ਕਰੁਨਾਮੈ, ਗਰੁੜ ਆਸਨ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥
ਧਾਇ ਗਜੰਦ ਗੋਦ ਪ੍ਰਭੁ ਲੀਨ੍ਹਉ, ਆਪਨਿ ਭਗਤਿ ਦਿਢਾਇਓ ॥੨॥
ਮੀਰਾ ਕਉ ਬਿਸ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕੀਨ੍ਹਉ, ਬਿਮਲ ਸੁਜਸ ਜਗ ਛਾਇਓ ॥
ਨਾਮਦੇਵ ਹਿਤ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮ, ਮਿਰਤਕ ਗਾਇ ਜਿਆਇਓ ॥੩॥
ਭਗਤ ਹੇਤੁ ਤੁਮ ਜੁਗ-ਜੁਗ ਜਨਮੇਓ, ਤੁਮਹਿੰ ਸਦਾ ਯਹ ਭਾਇਓ ॥
ਬਲਿ ਬਲਿ ਦੂਲਨਦਾਸ ਨਾਮ ਕੀ, ਨਾਮਹਿੰ ਤੇ ਚਿੱਤ ਲਾਇਓ ॥੪॥

ਤੂ ਕਾਹੇ ਕਓ ਜਗ ਮੇਂ ਆਇਆ, ਜਓ ਪੈ ਨਾਮ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਇਆ ਰੇ ॥ਟੇਕ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਮ ਸ੍ਵਾਦ ਘਨੇਰੇ, ਮਨ ਸੇ ਨਹਿੰ ਬਿਸਰਾਇਆ ਰੇ ॥
ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਆਸ ਨਿਸ ਬਾਸਰ, ਇੱਤ ਉੱਤ ਚਿੱਤ ਭਰਮਾਇਆ ਰੇ ॥੧॥
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਤਿਰਥ ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਨਿਰਮਲ, ਸੁਰਤਿ ਨਹੀਂ ਅਨੁਵਾਇਆ ਰੇ ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਕਰਮ ਮੈਲ ਸਬ ਮਨ ਕੇ, ਸੁਮਿਰਿ ਸੁਮਿਰਿ ਨ ਛੁੜਾਇਆ ਰੇ ॥੨॥
ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਇਓ ਕਹਾਂ ਕਓ ਜੈਹੈ, ਅੰਤ ਖੋਜ ਨਹਿੰ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥
ਉਪਜਿ ਉਪਜਿ ਕੈ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਸਬ, ਕਾਲ ਸਬੈ ਜਗ ਖਾਇਆ ਰੇ ॥੩॥
ਕਰੁ ਸਤਸੰਗ ਆਪਨੇ ਅੰਤਰ, ਤਜਿ ਤਨ ਮੋਹ ਅਉਰ ਮਾਇਆ ਰੇ ॥
ਜਨ ਦੂਲਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ, ਜਿਨ ਮੋਹਿੰ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ ਰੇ ॥੪॥

ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਮਲੂਕਦਾਸ ਜੀ

ਨਾਮ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਨਿਰਮਲਾ, ਨਿਰਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ॥
ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਥ, ਹਮ ਮਲ-ਮੂਤ੍ਰ ਕੈ ਕੀਰਾ ॥ ੧ ॥
ਪਾਪ ਨ ਰਾਖੈ ਦੇਹ ਮੇਂ, ਜਬ ਸੁਮਿਰਨ ਕਰੀਐ ॥
ਇਕ ਅਛਰ ਕੇ ਕਹਤ ਹੀ, ਭਉਸਾਗਰ ਤਰੀਐ ॥ ੨ ॥
ਅਧਮ-ਉਧਾਰਨ ਸਬ ਕਹੈਂ, ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਰਦ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ॥
ਸੁਨਿ ਸਰਨਾਗਤਿ ਆਇਆ, ਤਬ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ॥ ੩ ॥
ਕੋਟਿਕ ਅਉਗੁਨ ਜਨ ਕਰੈ, ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਹਿੰ ਨ ਆਨੈ ॥
ਕਹਤ ਮਲੂਕ ਦਾਸ ਕਉ, ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮ ਕਹਹੁ ਰਾਮ ਕਹਹੁ ਰਾਮ ਕਹਹੁ ਬਾਵਰੇ ॥
ਅਉਸਰ ਨ ਚੂਕ ਭੋਂਦੂ ਪਾਇਓ ਭਲੋ ਦਾਂਵ ਰੇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨ ਤੋਕਉ ਤਨ ਦੀਨੁਓ, ਤਾਕਉ ਨ ਭਜਨ ਕੀਨੁਓ ॥
ਜਨਮ ਸਿਰਾਨਓ ਜਾਤ, ਲੋਹੇ ਕੈਸਓ ਤਾਵ ਰੇ ॥ ੨ ॥
ਰਾਮਜੀ ਕਓ ਗਾਇ ਗਾਇ, ਰਾਮਜੀ ਕਓ ਰਿਝਾਵ ਰੇ ॥
ਰਾਮਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ, ਚਿਤੱ ਮਾਹੀਂ ਲਾਵ ਰੇ ॥ ੩ ॥
ਕਹਤ ਮਲੂਕਦਾਸ, ਛੋੜ ਦੇ ਤੈਂ ਝੂਠੀ ਆਸ ॥
ਆਨੰਦ ਮਗਨ ਹੋਇ ਕੈ, ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵ ਰੇ ॥ ੪ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਦਰਿਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

(ਮਾਰਵਾੜਵਾਲੇ)

ਨਾਮ ਬਿਨ ਭਾਵ ਕਰਮ ਨਹਿੰ ਛੂਟੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥

ਸਾਧਸੰਗ ਅਉਰ ਰਾਮ ਭਜਨ ਬਿਨੁ, ਕਾਲ ਨਿਰੰਤਰ ਲੂਟੈ ॥ ੧ ॥
ਮਲ ਸੇਤੀ ਜਓ ਮਲ ਕਓ ਧੋਵੇ, ਸੋ ਮਲ ਕੈਸੇ ਛੂਟੈ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਸਾਬੁਨ ਨਾਮ ਕਾ ਪਾਨੀ, ਦੁਇ ਮਿਲਿ ਤਾਂਤਾ ਟੂਟੈ ॥ ੩ ॥
ਭੇਦ ਅਭੇਦ ਭਰਮ ਕਾ ਭਾਂਡਾ, ਚਉੜੇ ਪਰਿ ਪਰਿ ਫੂਟੈ ॥ ੪ ॥
ਗੁਰੁਮੁਖ ਸਬਦ ਗਹੈ ਉਰ ਅੰਤਰ, ਸਕਲ ਭਰਮ ਸੇ ਛੂਟੈ ॥ ੫ ॥
ਰਾਮ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਾ ਮੇਂਹ ੧ ਬੂਟੈ ॥ ੬ ॥
ਜਨ ਦਰਿਆਵ ਅਰਪ ਦੇ ਆਪਾ, ਜਰਾ ਮਰਨ ਤਬ ਟੂਟੈ ॥ ੭ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਯਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

॥ ਝੂਲਨਾ ॥

ਗੁਰੁ ਕੇ ਚਰਨ ਕੀ ਰਜ ਲੈ ਕੇ, ਦੋਊ ਨੈਨ ਕੇ ਬਿਚ ਅੰਜਨ ਦੀਆ ॥
ਤਿਮਿਰ ਮੇਟਿ ਉਂਜਿਆਰ ਹੁਆ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਿਆ ਕਓ ਦੇਖਿ ਲੀਆ ॥
ਕੋਟਿ ਸੂਰਜ ਤਹੰ ਛਿਪੇ ਘਨੇ, ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਧਨੀ ਧਨ ਪਾਇ ਪਿਆ ॥
ਸੱਤਗੁਰੁ ਨੇ ਜਓ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾ, ਮਰਿ ਕੈ ਯਾਰੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜੀਆ ॥

ਬਿਨਬੰਦਗੀ ਇਸ ਆਲਮ ਮੇਂ, ਖਾਨਾ ਤੁਝੇ ਹਰਾਮ ਹੈ ਰੇ ॥
ਬੰਦਾ ਕਰੈ ਸੋਈ ਬੰਦਗੀ, ਖਿਦਮਤ ਮੇਂ ਆਠਉਂ ਜਾਮ ਹੈ ਰੇ ॥
ਯਾਰੀ ਮਉਲਾ ਬਿਸਾਰਿ ਕੇ, ਤੂ ਕਿਆ ਲਾਗਾ ਬੇਕਾਮ ਹੈ ਰੇ ॥
ਕੁਛ ਜੀਤੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਿ ਲੈ, ਆਖਿਰ ਕਓ ੨ ਗੋਰ ੩ ਮੁਕਾਮ ਹੈ ਰੇ॥

੧–ਬਰਸੈ ॥ ੨–ਕਬਰ ॥ ੩–ਠਿਕਾਨਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕੇਸ਼ਵਦਾਸ ਜੀ

ਨਿਰਮਲ ਕੰਤ ਸੰਤ ਹਮ ਪਾਇਆ ॥
ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਜਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਕਾਇਆ ॥੧॥
ਪ੍ਰੇਮ-ਬਿਲਾਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸ ਭਰਿਆ ॥
ਅਨੁਭਓ ਚੰਵਰ ਰੈਨ-ਦਿਨ ਢੁਰਿਆ ॥੨॥
ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ਼ ਸੋਹੰ ਗਾਵੈ ॥
ਸੁਖਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੰਠ ਲਗਾਵੈਂ ॥੩॥
ਸਤਜਪੁਰੁਸ਼ ਧੁਨਿ ਅਤਿ ਉਂਜਿਆਰੀ ॥
ਕੋਟਿ ਭਾਨੁ ਸਸਿ ਛਬਿ ਪਰ ਵਾਰੀ ॥੪॥
ਤੇਜਪੁੰਜ ਨਿਰਗੁਨ ਉਂਜਿਆਰਾ ॥
ਕਹ ਕੇਸਓ ਸੋਈ ਕੰਤ ਹਮਾਰਾ ॥੫॥

ਸ੍ਰੀ ਬੁੱਲਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸੁਖਮਨਿ ਸੁਰਤਿ ਡੋਰਿ ਬਨਾਵ ॥
ਮੇਟਿ ਹੈ ਸਬ ਕਰਮ ਜਿਅ ਕੇ, ਬਹੁਰਿ ਇਤਹਿੰ ਨ ਆਵ ॥੧॥
ਪੈਠਿ ਅੰਦਰ ਦੇਖੁ ਕੰਦਰ, ਜਹਾਂ ਜਿਅ ਕਓ ਬਾਸ ॥
ਉਲਟਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਮੇਟਓ, ਸੇਤ ਸਬਦ ਨਿਵਾਸ ॥੨॥
ਗੰਗ ਜਮੁਨਾ ਮਿਲਿ ਸਰਸਵਤੀ, ਉਮੰਗਿ ਸਿਖਰ ਬਹਾਵ ॥
ਲਵਕੰਤਿ ਬਿਜੁਲੀ ਦਾਮਿਨੀ, ਅਨਹਦੱ ਗਰਜ ਸੁਨਾਵ ॥੩॥
ਜੀਤਿ ਆਇਆ ਆਪਹੀਂ, ਗੁਰੁ ਯਾਰੀ ਸਬਦ ਸੁਨਾਵ ॥
ਤਬ ਦਾਸ ਬੁੱਲਾ ਭਗਤਿ ਠਾਨਓ, ਸਦਾ ਰਾਮਹਿੰ ਗਾਵ ।੪॥

ਬੁੱਲਾ ਕਵਨੈ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੈ ਆਪੁ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕਵਨੈ ਦੁਆਰਾ ਆਵੈ ਜਾਇ, ਕਵਨੇ ਦੁਆਰਾ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ਤਿਰਬੇਨੀ ਦੁਆਰੇ ਦੇਖੈ ਆਪੁ, ਸੁਖਮਨ ਦੁਆਰੇ ਸਿਮਰੈ ਜਾਪੁ ॥੨॥
ਇੰਗਲਾ ਪਿੰਗਲਾ ਆਵੈ ਜਾਇ, ਦਸਵੈਂ ਦੁਆਰਾ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਹੋਰੀ ਖੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆਲ ਸੇ॥
ਧਨ ਜੋਬਨ ਸੁਪਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ, ਮੇਲਹੁ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ਸੇ॥ ੧ ॥
ਹੋਤ ਅਗਾਧ ਅਕਾਸ ਸਬਦ ਧੁਨਿ, ਸੁਨਤ ਰਹਹੁ ਸੁਖ ਚਾਹ ਸੇ॥
ਸਾਹਿਬ ਸੁਰਤਿ ਮੁਰਤਿ ਹਿਏ ਲਾਗੀ, ਕੇਲ ਕਰਤ ਹਰ ਹਾਲ ਸੇ ॥ ੨ ॥
ਏਕ ਤਾਨ ਇਕ ਮਾਨ ਮਨਾਵੈ, ਏਕ ਗਿਆਨ ਇਕ ਧਿਆਨ ਸੇ॥
ਏਕ ਦਸਾ ਇਕ ਭਾਵ ਭਗਤਿ ਲੈ, ਮਿਲਹੁ ਬੂੰਦ ਦਰਿਆਵ ਸੇ॥ ੩ ॥
ਅਲਖ ਲਖਾਇਓ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇਓ, ਖੇਲਤ ਫਾਗ ਸੁਚਾਲ ਸੇ॥
ਜਨ ਬੁੱਲਾ ਐਸੀ ਹੋਰੀ ਖੇਲੈ, ਉਤਰਿ ਗਏ ਭਵਜਾਲ ਸੇ॥ ੪ ॥

॥ ਰੇਖ਼ਤਾ ॥

ਦ੍ਰਮੂੰ ਕੀ ਰੀਤਿ ਸੇ ਜੀਤਿ ਮੈਦਾਨ ਲਿਆ,
ਪਵਨ ਕੈ ਘੋਰਾ ਸੇ ਜੋਰਾ ਜਾਇ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਪਾਂਚ ਅਰੁ ਤੀਨ ਪੱਚੀਸ ਕਓ ਬਸਿ ਕੀਆ,
ਸਾਹਿਬ ਕਓ ਧਿਆਨ ਧਰਿ ਗਿਆਨ ਰਸ ਪੀਆ ਹੈ ॥
ਤਹੰ ਭੂਖ ਅਉਰ ਪਿਆਸ ਨਹਿੰ, ਆਸ ਅਉਰ ਬਾਸ ਨਹਿੰ,
ਏਕ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਇ ਥੀਆ ਹੈ ॥
ਦਾਸ ਬੁੱਲਾ ਕਹੈ, ਅਗਮ ਗਤਿ ਤਓ ਲਹੈ,
ਤੋਰਿ ਕੈ ਕੁਫੁਰ, ਤਬ ਗਗਨ ਗੜ੍ਹ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਲਾਲ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਭਜਨ ਕਰੁ ਮਨੁਵਾਂ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਮਮਤਾ ਤਿਆਗਹੁ, ਪ੍ਰਭੁ ਚਰਨਨ ਮਹਿੰ ਪਾਗੀ ॥ ੧ ॥
ਸੁਤ ਹਿਤ ਨਾਰਿ ਬੰਧੁ ੧ ਪਰਿਜਨ ਜਨ, ੨ ਡਹਤ ਹੈਂ ਸੁਆਰਥ ਲਾਗੀ ॥ ੨ ॥
ਝੂਠੀ ਸੇਵ ਸੇਮਰ ਫਲ ਚਾਖਹੁ, ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲ ਕਾਹੇ ਤਿਆਗੀ ॥ ੩ ॥
ਬਿਸ਼ ਭੋਜਨਹਿੰ ਪਾਇ ਮਤ ਸੋਵਹੁ, ਸੱਤ ਸਬਦ ਹਿਐ ਜਾਗੀ ॥ ੪ ॥
ਜਨ ਗੁਲਾਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਲਿਹਾਰੀ, ਮਨ ਮੇਲਹੁ ਮਨ ਲਾਗੀ ॥ ੫ ॥

੩ ਮੂਢਹੁ ਰੇ ਨਿਰਫਲ ਦਿਨ ਜਾਇ ॥ ਮਾਨੁਸ਼ ਜਨਮ ਬਹੁਰਿ ਨਹਿੰ ਪਾਇ ॥੧॥
ਕੋਈ ਕਾਸੀ ਕੋਇ ਪ੍ਰਾਗ ਨਹਾਇ ॥ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਘਰ ਲੂਟਹਿੰ ਬਨਾਇ ॥੨॥
ਕਰਿ ਅਸਨਾਨ ਰਾਖਹਿੰ ਮਨ ਆਸਾ ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਨਰਕ ਕੁੰਡ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ॥੩॥
ਖੋਜਹੁ ਆਪ ਚਿਤੈ ਕੈ ਗਿਆਨਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤੱ ਬਚਨ ਪਰਵਾਨਾ ॥ ੪ ॥
ਸਮੈ ਗਏ ਪੀਛੇ ਪਛਿਤਾਵ ॥ ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਜਾਤੁ ਹੈ ਦਾਵ ॥ ੫ ॥

ਮਨ ਤੁਮ ਨੇਕ ਗਹਹੁ ਚਿਤ ਰਾਮ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਜਾਸੁ ਨਾਮ ਸੁਰ ਨਰ ਨਹਿੰ ਪਾਵਹਿੰ, ਸੰਤ ਮਹਾ ਸੁਖਧਾਮ ॥
ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਤੀਨ ਹੈਂ ੪ ਮੂਸਿਦ, ਉਨ ਕਹਿ ਗ੍ਰਾਮ ਨ ਠਾਮ ॥ ੧॥
ਜਾਰਹਿੰ ਸਹਰ ਲੂਟਹਿੰ ਬਿਨੁ ਲਸਕਰ, ਨਿਸਿਦਿਨ ਆਠਉ ਜਾਮ ॥
ਜਾਲਿਮ ਜੋਰ ਨੇਕ ਨਹਿੰ ਮਾਨਤ, ਪਰਜਾ ਦੁਖਿਤ ਬੇਰਾਮ ॥ ੨ ॥
ਸਤੱ ਸੰਤੋਸ਼ ਕਾਇਆ ਗੜ੍ਹ ਭੀਤਰ, ਗਹਿ ਲਓ ਸੁਰਤਿ ਸੋਂ ਨਾਮ ॥
ਉਰਧ ਪਵਨ ਲੈ ਧਰਹੁ ਗਗਨ ਮੇਂ, ਬਾਂਧਿ ਕਰਹੁ ਬਿਸਰਾਮ ॥ ੩ ॥
ਜਮ ਜੀਤਹੁ ਘਰ ਨਉਬਤ ਬਾਜੈ, ਕਿਓ ਹੈ ਜੋਤਿ ਮੁਕਾਮ ॥
ਜਨ ਗੁਲਾਲ ਕਰਹਿੰ ਬਾਦਸਾਹੀ, ਨੂਰ ਤਜੱਲੀ ਨਾਮ ॥ ੪ ॥

੧–ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਲੇ ॥ ੨–ਡਾਹ (ਈਰਖਾ) ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩–ਰੇ ਮੂਢ॥੪–ਲੁਟੇਰੇ॥

ਜਓ ਪੈ ਕੋਊ ਚਰਨਕਮਲ ਚਿਤ ਲਾਵੈ ॥
ਤਬਹੀਂ ਕਟੈ ਕਰਮ ਕੈ ਫੰਦਾ, ਜਮਦੂਤ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥
ਪਾਂਚ ਪਚੀਸ ਸੁਨਿ ੧ ਥਕਿਤ ਭਏ ਹੈਂ, ਤਿਰਗੁਨ ਤਾਪ ਮਿਟਾਵੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਰਮ-ਪਦ ਪਾਵੈ, ਫਿਰ ਨਹਿੰ ਭਵਜਲ ਧਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਹਰਦਮ ਨਾਮ ਉਠਤ ਹੈ ੨ ਕਰਾਰੀ, ਸੰਤਨ ਮਿਲਿ ਜੁਲ ਪਾਵੈ ॥
ਮਗਨ ਭਇਓ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨਹਿੰ ਬਿਆਪੈ, ਅਨਹਦ ਢੋਲ ਬਜਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਚਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਹਾਂ ਲਗਿ ਬਰਨਊਂ, ਮੋ ਮਨ ੩ ਉਕਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਹਮ ਨਾਮ ਭਿਖਾਰੀ, ਚਰਨਨ ਮੇਂ ਘਰ ਪਾਵੈਂ ॥ ੪ ॥

ਅਗਮਪੁਰ ਨਉਬਤ ਧੁਨਿ ਜਹਿੰ ਬਾਜਈ ॥
ਘਨ ਗਰਜੈ ਮੋਤੀ ਤਹਿੰ ਬਰਸੈ, ਉਲਟ ਗਗਨ ਚੜ੍ਹਿ ਗਾਜਈ ॥੧॥
ਸਸਿ ਅਉਰ ਸੂਰ ਤਹਾਂ ਨਹਿੰ ਦਿਖਿਅਤ, ਏਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਰਾਜਈ ॥
ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ਮਰੈ ਨਹਿੰ ਜੀਵੈ, ਕੁਹੁਕਿ ਕੁਹੁਕਿ ਮਨ ਪਾਗਈ ॥੨॥
ਜਾਕਓ ਗੁਨ ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਗਾਵਹਿੰ, ਧਿਆਵਹਿੰ ਭਾਵਹਿੰ ਜਾਗਈ ॥
ਸਕਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਪਾਇਓ, ਨਿਰਗੁਨ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰ ਛਾਜਈ ॥੩॥
੪ ਇਕਛਤ ਰਾਜ ਕਰਹੁ ਕਾਇਆਗੜ੍ਹ, ਕਾਹੂ ੫ ਸੋਝ ਨ ਭਾਗਈ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਮੂਢ ਮਨ, ਦੁਨਿਆ ਹਾਥ ਨ ਲਾਗਈ ॥੪॥

ਸਹਜ ਸੁਖ ਦਿਨ ਦਿਨ ਹੋ,ਭਜਿ ਲੇਹੁ ਆਨਦੰਰਾਇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਧਰਿ ਰੀਤ ਚਰਨ ਸੂੰ, ਇਤ ਉਤ ਚਿਤ ਨਹਿੰ ਜਾਇ ॥
ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਲੇ ਗਵਨ ਕੀਓ ਹੈ, ਕਾਲ ਨਿਕਟ ਨਹਿੰ ਆਇ ॥ ੧ ॥
ਆਪੁ ਅਪਨਕਓ ਚੀਨ੍ਹਤ ਨਾਹੀਂ, ਨਿਸਿਦਿਨ ਧੰਧੇ ਧਾਇ ॥
ਮੋਰ ਤੋਰ ਮੇਂ ਲਪਟ ਰਹਿਓ ਹੈ, ਭੋਂਦੂ ਭਟਕਾ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥
ਸੰਤ ਸਾਧ ਕੀ ਰੀਤਿ ਨ ਜਾਨੈ, ਦੇਵਹਰਿ ਪੂਜੈ ਧਾਇ ॥
ਲੋਕ ਬੇਦ ਮਹਿੰ ਅਰੁਝਿ ਰਹਿਓ ਹੈ, ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

੧–ਢੀਲੇ ॥ ੨–ਧੁਨਿ ॥ ੩–ਕਹਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ॥ ੪–ਅਕਸ਼ਤ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ਼ ਸੇ ਰਹਿਤ ॥ ੫–ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਮਨੇ ਭੀ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਗੋਚਰ ਕਰਿਕੈ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਚਨ ਸਹਾਇ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਤਬ ਜਨਮ ਸੁਫਲ ਭਇਓ, ਘਰਹੀ ਮੇਂ ਘਰ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥

ਅੰਖਿਆ ਖੋਲਿ ਦੇਖੁ ਅਬ, ਦੁਨਿਆ ਹੈ ਰੰਗ ੧ ਬੋਰ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਯਹ ਤਨ ਜੀਵਨ ਦਿਵਸ ਚਾਰ ਕਓ, ਧਨ ਜੋਬਨ ਕਹੈ ਮੋਰ ॥
ਪਾਂਚ ਤੀਨ ਕੇ ਫੇਰ ਲਗਓ ਹੈ, ਮਨੁਵਾਂ ਲੇਤ ੨ ਅੰਕੋਰ ॥ ੧ ॥
ਨੇਕ ਨ ਰਹਤ ਡਹਤ ਨਿਸਬਾਸਰ, ਮਨੁਵਾਂ ਹੈ ਸਠ ੩ ਘੋਰ ॥
ਓਂਚ ਨੀਚ ਕਹਿ ਖਾਵਨ ਜਾਨਤ, ਭਰਿ ਭਰਿ ਬਿਸ਼ੈ ਹਿਲੋਰ ॥ ੨ ॥
੪ ਮੁਦਗਰ ਮਾਰਿ ਕਾਇਆਗੜ੍ਹ ਲੀਨੁਓ, ਪਰਓ ਅਮਰਪੁਰ ਸੋਰ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਲਿਹਾਰੀ, ਮਨ ਬਾਂਧਓ ਗਇਓ ਜੋਰ ॥ ੩ ॥

ਕਰੁ ਮਨ ਸਹਜ ਨਾਮ ਬਿਉਪਾਰ, ਛੋੜਿ ਸਕਲ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਨਿਸੁ ਬਾਸਰ ਦਿਨ ਰੈਨ ਵਹਤੁ ਹੈ, ਨੇਕ ਨ ਧਰਤ ਕਰਾਰ ॥
ਧੰਧਾ ਧੋਖ ਰਹਤ ਲਪਟਾਨਓ, ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧੂ ਨਾਰੀ, ਕੁਲ ਕੁਟੁੰਬ ਪਰਿਵਾਰ ॥
ਮਾਇਆ ਫਾਂਸਿ ਬਾਂਧਿ ਮਤ ਡੂਬਹੁ, ਛਿਨ ਮੇਂ ਹੋਹੁ ੫ ਸੰਘਾਰ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਨਹਿੰ ਕਬਹੀਂ, ਸੰਤ ਬਚਨ ਆਗਾਰ ॥
ਕਰਿ ਹੰਕਾਰ ਮਦ ਗਰਬ ਭੁਲਾਨਓ, ਜਨਮ ਗਇਓ ਜਰਿ ਛਾਰ ॥ ੩ ॥
ਅਨੁਭਵ ਘਰ ਕੈ ਸੁਧਿਉ ਨ ਜਾਨਤ, ਕਾ ਸੂੰ ਕਹੂੰ ਗੰਵਾਰ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਸਬੈ ਨਰ ਗਾਫਿਲ, ਕੰਉਨ ਉਤਾਰੈ ਪਾਰੇ ॥ ੪ ॥

ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਬਨਿਜ ਲਦਾਵਹੁ ॥
ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਤੀਨਿ ਆਪਾ ਮੇਂ, ਕਸਿ ਕੈ ਗਗਨ ਗੁਫਾ ਠਹਰਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥
ਸੁੰਨ ਸਿਖਰ ਪਰ ਬਾਜਨ ਬਾਜੈ, ਸੁਨਤ ਸੁਨਤ ਮਨ ਭਾਵਹੁ ॥
੬ ਲਵਕੈ ਬਿਜੁਲੀ ਮੋਤੀ ਬਰਸੈ, ੭ ਚੂੰਗਤ ਚੁੰਗਤ ਅਘਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥

੧—ਆਮ ਕਾ ਫੂਲ ਜੋ ਥੋੜੇ ਸਮੇ ਮੇਂ ਝੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨—ਰਸ ॥ ੩—ਬਹੁਤ ਬੜਾ ॥ ੪—ਮੁਗਦਰ ॥ ੫—ਨਸ਼ਟ ॥ ੬–ਲਪਕਤੀ ਹੈ (ਚਮਕਤੀ ਹੈ) ॥ ੭–ਚੁਨ-ਚੁਨਕਰ ॥

ਚਾਂਦ ਸੂਰ ਤਹਵਾਂ ਨਹਿੰ ਦਿਖਿਅਤ, ਨਿਸੁਦਿਨ ਆਨੰਦ ਭਾਵਹੁ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਗਰਦਨ ਮਾਰਹੁ, ਅਨੁਭਵ ਅਮਲ ਚਲਾਵਹੁ ॥ ੩ ॥
ਉਮੰਗਿ ਉਮੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਰੰਗ ਰਾਤੀ, ੧ ਪੁਲਕਿਤ ਕੰਠ ਲਗਾਵਹੁ ॥
ਜਨ ਗੁਲਾਲ ਪਿਅ ਪਿਆਰੀ ਖਸਮ ਕੀ, ਜਮ ਸਿਰ ਡੰਕ ਬਜਾਵਹੁ ॥ ੪ ॥

ਨਰ ਕਰਬੋ ਕਵਨ ਬਿਚਾਰ, ਲੋਗਵਾ ਪਾਹੁਨ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸਾਂਝ ਸਕਾਰ ਰੈਨ ਦਿਨ ਧਾਵਹਿੰ, ਸਬਹਿ ਕਰਤ ਬਿਉਹਾਰ ॥
ਭਰ ੨ ਵਿੰਢ ਖਾਇਨ ਜਨਮ ਗਵਾਇਨ, ਕਾਹੂ ਨ ਆਪੁ ਸੰਭਾਰ ॥ ੧ ॥
ਪਾਂਚ ਪਚੀਸ ਨਗਰ ਕੇ ਬਾਸੀ, ਮਨੁਵਾਂ ਹੈ ੩ ਫਉਦਾਰ ॥
ਮਾਰਿ ਲੂਟਿ ਕੈ ਡਾਂਡ ਲੇਤੁ ਹੈ, ਕਾ ਤੁਮ ਕਰਬ ਗੰਵਾਰ ॥ ੨ ॥
ਸਮੈ ਗਏ ਕੋਊ ਸੰਗ ਨ ਸਾਥੀ, ਧਨ ਜੋਬਨ ਪਰਿਵਾਰ ॥
ਜਮ ਰਾਜਾ ਜਬ ੪ ਧੈ ਲੈ ਚਲਿਹੈਂ, ਛੂਟਿਹੈ ਸਕਲ ਪਸਾਰ ॥ ੩ ॥
ਕੁਸੁਮ ਸਿੰਗਾਰ ਪਹਿਰਿ ਮਤਿ ਭੂਲਹੁ, ਢਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰ ॥
ਕਹਤ ਗੁਲਾਲ ਸਬੈ ਨਰ ਗਾਫਿਲ, ਜਮ ਕਾ ਕਰਿਹੈ ਹਮਾਰ ॥ ੪ ॥

ਲਾਗਓ ਰੰਗ ਝੂਠਓ ਖੇਲ ਬਨਾਇਆ ॥
ਜਹੰ ਲਗਿ ਤਾਕਓ ਸਬੈ ਪਸਾਰਾ, ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਯਹ ਕਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਮੋਰ ਤੋਰ ਛੂਟਤ ਨਹੀਂ ਕਬਹੀਂ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ॥
ਆਤਮਰਾਮ ਨਹੀਂ ਪਹਿਚਾਨਤ, ਭੋਂਦੂ ਜਨਮ ਗੰਵਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਨੇਮ ਕੈ ਆਸ ਧਰਤ ਨਰ ਮੂਢਹੁ, ਚੜ੍ਹਤ ਚਰਖ ਦਿਨ ਆਇਆ ॥
ਘੁਮਤ ਘੁਮਤ ਕਹਿੰ ਪਾਰ ਨ ਪਾਵੈ, ਕਾ ਲੈ ਆਇਆ ਕਾ ਲੈ ਜਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀਨ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਕਬਹੀਂ, ਸਾਹਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਇਆ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਯਹ ਅਵਸਰ ਬੀਤੇ, ਹਾਥ ਕਛੂ ਨਹਿੰ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤਹੁ ਨਾਰਿ ਸੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਵੈ ॥
ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਓ ਲਾਵੈ ਆਪੁ ਠਗਾਵੈ, ਮੂਲ ਬਹੁਤ ਕੋ ਗਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੁ ਕੋ ਬਚਨ ਹਿਰਦੈ ਲੈ ਲਾਵੈ, ਪਾਂਚਉਂ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਾਰੈ ॥

੧–ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ॥ ੨–ਪੇਟ ॥ ੩–ਫ਼ੌਜਦਾਰ (ਸੇਨਾਪਤਿ) ॥ ੪–ਪਕੜਕਰ ॥

ਮਨਹਿੰ ਜੀਤਿ ਮਾਇਆ ਬਸਿ ਕਰਿਕੈ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਮਾਰੈ ॥ ੨ ॥
ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਕਉ ਤਿਆਗੈ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੀਭਿ ਨਿਵਾਰੈ ॥
ਸੀਲ ਸੰਤੋਸ਼ ਸਉ ਆਸਨ ਮਾਂਡੈ, ਨਿਸੁਦਿਨ ਸਬਦ ਬਿਚਾਰੈ ॥ ੩ ॥
ਜੀਵ ਦਇਆ ਕਰਿ ਆਪੁ ਸੰਭਾਰੈ, ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਚਿਤੱ ਲਾਵੈ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ਼ ਸਤਿਗੁਤੁ ਬਲਿਹਾਰੀ, ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲ ਆਵੈ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮ ਰਸ ਅਮਰਾ ਹੈ ਭਾਈ, ਕੋਉ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਤੇਂ ਪਾਈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਬਿਨ ਘੋਟੇ ਬਿਨ ਛਾਨੈ ਪੀਵੈ, ਕਉੜੀ ਦਾਮ ਨ ਲਾਈ ॥
ਰੰਗ ਰੰਗੀਲੇ ਚੜਤ ਰਸੀਲੇ, ਕਬਹੀਂ ਉਤਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥
ਛਕੇ ਛਕਾਇ ਪਗੇ ਪਗਾਇ, ਝੂਮਿ ਝੂਮਿ ਰਸ ਲਾਈ ॥
ਬਿਮਲ ਬਿਮਲ ਬਾਨੀ ਗੁਨ ਬੋਲੈ, ਅਨੁਭਵ ਅਮਲ ਚਲਾਈ ॥੨॥
ਜਹੰ ਜਹੰ ਜਾਵੈ ਥਿਰ ਨਹਿੰ ਆਵੈ, ੧ ਖੋਲਿ ਅਮਲ ਲੈ ਧਾਈ ॥
ਜਲ ਪੱਥਲ ਪੂਜਨ ਕਰਿ ਮਾਨਤ, ੨ ਫੋਕਟ ਗਾਢ਼ ਬਨਾਈ ॥੩॥
ਗੁਰੁ ਪਰਤਾਪ ਕਿਰਪਾ ਤੇਂ ਪਾਵੈ, ਘਟ ਭਰਿ ੩ ਪਿਆਲ ਫਿਰਾਂਈ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਮਗਨ ਹੋਇ ਬੈਠੈ, ਭਗਿਹੈ ਹਮਰੀ ਬਲਾਈ ॥੪॥

ਰੇ ਮਨ ਨਾਮਹਿੰ ਸੁਮਿਰਨ ਕਰੈ ॥
ਅਜਪਾ-ਜਾਪ ਰਿਦੈ ਲੈ ਲਾਵਹੁ, ਪਾਂਚ ਪਚੀਸੋ ਤੀਨ ਮਰੈ ॥੧॥
ਅਸ਼ਟ ਕਮਲ ਮੇਂ ਜੀਵ ਬਸਤੁ ਹੈ, ਦੁਆਦਸ ਮੇਂ ਗੁਰੁ ਦਰਸ ਕਰੈ ॥
ਸੋਰਹ ਊਪਰ ਬਾਨਿ ਉਠਤੁ ਹੈ, ਦੁਇ ਦਲ ਅਮੀ ਝਰੈ ॥ ੨ ॥
ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਮਿਲੀ ਸਰਸੁਤਿ, ਪਦੁਮ ਝਲਕ ਤਹੰ ਕਰੈ ॥
ਪਛਿਮ ਦਿਸਾ ਹੋਇ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮੇਂ, ਕਾਲ ਬਲੀ ਸੂੰ ਲਰੈ ॥੩॥
ਜਮ ਜਾਤੋ ਹੈ ਪਰਮ-ਪਦ ਪਾਇਓ, ਜੋਤੀ ਜਗਮਗ ਬਰੈ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਸਾਹਿਬ, ਹਰਦਮ ਮੁਕਤਿ ਫਰੈ ॥੪॥

ਅਬਿਗਤ ਜਾਗਲ਼ ਹੋ ਸਜਨੀ ॥
ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਵਲ਼, ਤਾਹਿ ਚਰਨਵਾਂ ਚਿਤਵਾ ਲਾਗਲ਼ ਹੋ ਸਜਨੀ ॥ਟੇਕੁ॥

੧– ਥੋਥਾ ॥ ੨–ਫੀਕਾ ॥ ੩–ਪਿਆਲਾ ॥

ਸਾਂਝਿ ਸਮੈ ਉਠਿ ਦੀਪਕ ਬਾਰਲ,
ਕਟਲ ਕਰਮਵਾ ਮਨੁਵਾਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਸਜਨੀ ॥ ੧ ॥
ਚਲਲਿ ਉਬਟਿ ਬਾਟ ਛੁਟਲਿ ਸਕਲ ਘਾਟ,
ਗਰਜਿ ਗਗਨਵਾ ਅਨਹਦ ਬਾਜਲ ਹੋ ਸਜਨੀ ॥ ੨ ॥
ਗਇਲੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਭਇਲੀ ਅਮਗ ਸੂਰ,
ਜਿਤਲੀ ਮੈਦਨਵਾਂ ਨੇਜਵਾ ਗਾੜਲ ਹੋ ਸਜਨੀ ॥ ੩ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਹਮ ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਪਾਵਲ,
ਫਰਲ ਲਿਲਰਵਾ ਪਪਵਾ ਭਾਗਲ ਹੋ ਸਜਨੀ ॥ ੪ ॥

ਜਓ ਪੈ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਗਾਹਕ ਹੋਈ ॥
ਤਿਆਗ ਕਰੈ ਜਓ ਮਨ ਕੀ ਕਾਮਨਾ, ਸੀਸ ਦਾਨ ਦੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥
ਅਉਰ ਅਮਲ ਕੀ ਦਰ ਜਓ ਛੋੜੈ, ਆਪੁ ਅਪਨ ਗਤਿ ਜੋਈ ॥
ਹਰਦਮ ਹਾਜਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ, ਪੁਲਕਿ ਪੁਲਕਿ ਰਸ ਲੇਈ ॥ ੨ ॥
ਜੀਵ ਪੀਵ ਮਹਿੰ ਪੀਵ ਜੀਵ ਮਹਿੰ, ਬਾਨੀ ਬੋਲਤ ਸੋਈ ॥
ਸੋਈ ਸਭਨ ਮਹਿੰ ਹਮ ਸਬਹਨ ਮਹਿੰ, ਬੂਝਤ ਬਿਰਲਾ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥
ਵਾਕੀ ਗਤੀ ਕਹਾ ਕੋਈ ਜਾਨੈ, ਜਓ ਜਿਅ ਸਾਚਾ ਹੋਈ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਵੇ ਨਾਮ ਸਮਾਨੇ, ਮਤ ਭੂਲੇ ਨਰ ਲੋਈ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਮਧੁਕਰ ਖੇਲਤ ਬਸੰਤ ॥ ਬਾਜਤ ਅਨਹਦ ਗਤਿ ਅਨੰਤ ॥ ੧ ॥
ਬਿਗਸਤ ਕਮਲ ਭਇਓ ਗੁੰਜਾਰ ॥ ਜੋਤਿ ਜਗਮਗ ਕਰਿ ਪਸਾਰ ॥ ੨ ॥
ਨਿਰਖਿ ਨਿਰਖਿ ਜਿਅ ਭਇਓ ਅਨੰਦ ॥ ਬਾਝਲ ਮਨ ਤਬ ਪਰਲ ਫੰਦ ॥੩॥
ਲਹਰਿ ਲਹਰਿ ਬਹੈ ਜੋਤਿ ਧਾਰ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨ ਮਿਲਓ ਹਮਾਰ ॥੪॥
ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ਮਰੈ ਨਹੀਂ ਜੀਵ ॥ ਪੁਲਕਿ ਪੁਲਕਿ ਰਸ ਅਮਿਅ ਪੀਵ ॥੫॥
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਨਾਥ ॥ ਦੇਖਤ ਨੈਨ ਭਇਓ ਸਨਾਥ ॥ ੬ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਮੋਰੀ ਪੁਜਲਿ ਆਸ ॥ ਜਮ ਜੀਤਿਓ ਭਇਓ ਜੋਤਿ ਬਾਸ ॥ ੭ ॥

ਆਨੰਦ ਬਰਖਤ ਬੁੰਦ ਸੁਹਾਵਨ ॥
ਉਮੰਗਿ ਉਮੰਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਰ ਰਾਜਿਤ, ਸਮੈ ਸੁਹਾਵਨ ਭਾਵਨ ॥ ੧ ॥

ਚਹੂੰ ਓਰ ਘਨਘੋਰ ਘਟਾ ਆਈ, ਸੁੰਨ ਭਵਨ ਮਨ-ਭਾਵਨ ॥
ਤਿਲਕ ਤੱਤ ਬੇਂਦੀ ਪਰ ਝਲਕਤ, ਜਗਮਗ ਜੋਤਿ ਜਗਾਵਨ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁ ਕੇ ਚਰਨ ਮਨ ਮਗਨ ਭਇਓ ਜਬ, ਬਿਮਲ ਬਿਮਲ ਗੁਨ ਗਾਵਨ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਹਿ ਪਰ, ਹਰਦਮ ਭਾਦੋਂ ਸਾਵਨ ॥ ੩ ॥

ਨਾਹਕ ਗਰਬ ਕਰੈਹਹੁ ਅੰਤਰਿ, ਖਾਕ ਮੇਂ ਮਿਲ ਜਾਇਗਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਦਿਨਾ ਚਾਰਿ ਕਓ ਰੰਗ ਕੁਸੁਮ ਹੈ, ਮੈਂ ਮੈਂ ਕਰਿ ਦਿਨ ਜਾਇਗਾ ॥
ਬਾਲੂ ਕਾ ਮੰਦਿਲ ਢਹਤ ਬਾਰ ਨਹਿੰ, ਫਿਰ ਪਾਛੇ ਪਛਿਤਾਇਗਾ ॥ ੧ ॥
ਰਚਿ ਰਚਿ ਮੰਦਿਲ ਕਨਕ ਬਨਾਇਓ, ਤਾਪਰ ਕੀਓ ਹੈ ਅਵਾਸਾ ॥
ਘਰ ਮੇਂ ਚੋਰ ਰੈਨ ਦਿਨ ਮੂਸਹਿੰ, ਕਹਹੁ ਕਹਾਂ ਹੈ ਬਾਸਾ ॥ ੨ ॥
ਪਹਿਰਿ ਪਟੰਬਰ ਭਇਓ ਲਾਡਿਲਾ, ਬਨਿਓ ਛੈਲ ਮਦ ਮਾਤਾ ॥
ਗੈਬੀ ਚਕ੍ਰ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਊਪਰ, ਛਿਨ ਮੇਂ ਕਰੈ ੧ ਨਿਪਾਤਾ ॥ ੩ ॥
ਨੇਕੁ ਧੀਰ ਨਹਿੰ ਧਰਤ ਬਾਵਰੇ, ਠਉਰ ਠਉਰ ਚਿਤੱ ਜਾਤੇ ॥
ਦੇਵਹਰ ਪੂਜਤ ਤੀਰਥ ਨੇਮ ਬ੍ਰਤ, ਫੋਕਟ ਕਓ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ॥ ੪ ॥
ਕਾ ਸੇ ਕਹਉਂ ਕੋਊ ਸੇਗ ਨ ਸਾਥੀ, ਖਲਕ ਸਬੈ ਹੈਰਾਨਾ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਸੰਤਪੁਰ ਬਾਸੀ, ਜਮ ਜੀਤਿਓ ਹੈ ਦਿਵਾਨਾ ॥ ੫ ॥

ਸੁੰਨ ਸਿਖਰ ਚੜ੍ਹਿ ਜਾਹਬ ਹੋ, ਬਾਜਤ ਅਨਹਦ ਤਾਰ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਉਮੰਗਿ ਉਮੰਗਿ ਸਖਿ ਗਾਵਹਿੰ ਹੋ, ਮਾਨਿਕ ਦੇਵ ਲਿਲਾਰ ॥ ੧ ॥
ਉਲਟੀ ਨਦਿਆ ਸੁਹਾਵਨ ਹੋ, ਸਤੱ ਸੁਖਮਨਾ ਬਾਸ ॥ ੨ ॥
ਦ੍ਰਿਢ ਕੈ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਵਲ ਹੋ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਗ ਨਿਵਾਸ ॥ ੩ ॥
ਜੀਵ ਕੈ ੨ ਊਬ ਨਿਵਾਰਹੁ ਹੋ, ਪਾਂਚ ਪੱਚੀਸ ਮਨ ਮਾਰ ॥ ੪ ॥
ਯਹਿਬਿਧਿ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਹੁ ਹੋ, ਕਰਮ ਮੇਟਹੁ ਸੰਸਾਰ ॥ ੫ ॥
ਗਾਵਲ ਨਿਰਗੁਨ ਮਨੋਰਵਾ ਹੋ, ਜਨ ਗੁਲਾਲ ਮਿਲਹੁ ਯਾਰ ॥ ੬ ॥

ਉਲਟਿ ਦੇਖਹੁ, ਘਟ ਮੇਂ ਜੋਤਿ ਪਸਾਰ ॥
ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ ਤਹੰ ਧੁਨਿ ਸਬ ਹੋਵੈ, ਬਿਗਸਿ ਕਮਲ ਕਚਨਾਰ ॥ ੧ ॥

੧–ਖ਼ਤਮ ॥ ੨–ਚਿੰਤਾ ॥

ਪਠਿ ਪਤਾਲ ਸੂਰ ਸਸਿ ਬਾਂਧਹੁ, ਸਾਧਹੁ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਦੁਆਰ ॥
ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਕੇ ਵਾਰ ਪਾਰ ਬਿਚ, ਭਰਤ ਹੈ ਅਮਿਅ ਕਰਾਰ ॥ ੨ ॥
ਇੰਗਲਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨ ਸੋਧਹੁ, ਬਹਤ ਸਿਖਰ-ਮੁਖ ਧਾਰ ॥
ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਲੈ ਬੈਠੁ ਗਗਨ ਪਰ, ਸਹਜ ਉਠੈ ਝਨਕਾਰ ॥ ੩ ॥
ਸੋਹੰ ਡੋਰਿ ਮੂਲ ਗਹਿ ਬਾਂਧਹੁ, ਮਾਨਿਕ ਬਰਤ ਲਿਲਾਰ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਰ ਪਾਇਓ, ਭਰਿਓ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥ ੪ ॥

॥ ਅਰਿਲ ॥

ਅਰਧ ਉਰਧ ਕਓ ਖੇਲ ਕੋਊ ਨਰ ਪਾਵਈ ॥
ਚਾਂਦ ਸੂਰ ਕਓ ਬਾਂਧਿ ਗਗਨ ਲੈ ਜਾਵਈ ॥
ਇੰਗਲ ਪਿੰਗਲ ਦੋਊ ਬਾਂਧਿ ਸਹਜ ਤਬ ਆਵਈ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਹਰ ਰੋਜ ਅਨੰਦ ਤਬ ਪਾਵਈ ॥

ਰਬਿ ਸਸਿ ਦੂਨਊਂ ਬਾਂਧਿ ਕੈ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਈਆ ॥
ਅਜਪਾ ਜਪੈ ਸੁਜਾਪ ਸੋਹੰ ਡੋਰ ਲਾਈਆ ॥
ਲਗਨ ਲਗਓ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਰਤਿ ਸੰਗ ਪਾਈਆ ॥
ਕਹੈ ਗੁਲਾਲ ਅਤੀਬ ਸ ੱਤ ਗੁਨ ਗਾਈਆ ॥

ਮਨ ਪਵਨਾ ਕਓ ਸੰਗਮ ਕੋਇ ਨਰ ਪਾਇਆ ॥
ਅਨਹਦ ਬਜੈ ਅਪਾਰ ਤਓ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ ॥
ਅਨੁਭਵ ਫਰਤ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸੁਰਤਿ ਠਹਰਾਇਆ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਸੋਈ ਸੰਤ ਨਿਸਾਨ ਬਜਾਇਆ ॥

ਅਸ਼ਟ ਕੰਵਲ ਦਲ ਫੂਲ ਭੰਵਰ ਰਦ ਪਾਇਆ ॥
ਸੁਖਮਨ ਝਰਤ ਹੈ ਅਮੀ ਤਓ ਸ੍ਵਾਦ ਸੇ ਖਾਇਆ ॥
ਨੂਰ ੧ ਤਜੱਲੀ ਬੀਚ ਸੁਰਤਿ ਠਹਰਾਇਆ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਮਨ ਪਾਕ ਅਗਮ ਘਰ ਛਾਇਆ ॥

੧–ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥

ਤਿਰਬੇਨੀ ਕਾ ਤੀਰ ਨੂਰ ਝਰਿ ਲਾਗਈ ॥
ਇੰਗਲ ਪਿੰਗਲ ਕਉ ਖੇਲ ਸੁੰਨ ਚੜ੍ਹਿ ਗਾਜਈ ॥
ਹਰਦਮ ਮਨ ਰਹਹੁ ਲੀਨ ਸੁਰਤਿ ਰਸ ਪਾਗਈ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਬ੍ਰਹਮ ਹੇਤੁ ਸੱਤ ਤਬ ਜਾਗਈ ॥

ਜਾਲਿਮ ਮਨ ਕਉ ਬਾਂਧਿ ਕੈ ਸਹਜ ਨਚਾਵਈ ॥
ਪਾਂਚ ਪਚੀਸ ਕਉ ੧ ਰਫਤ ਨੂਰ ਕਸ ਪਾਵਈ ॥
ਉਲਟਿ ਸੁਖਮਨਾ ਦੇਸ ਅਚਲ ਘਰ ਛਾਵਈ ॥
ਕਹਾ ਗੁਲਾਲ ਹਰ ਰੋਜ ਪ੍ਰਾਨ ਤਬ ਭਾਵਈ ॥

ਸਾਂਚ ਕਰਹੁ ਨਰ ਆਪੁ ਅਬਰ ਮਤਿ ਧਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਚਨ ਬਿਚਾਰਿ ਤਾਹਿ ਠਹਰਾਇਆ ॥
ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਕੇ ਬੀਚ ਫੂਲ ਇਕ ਪਾਇਆ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਸਤ ਸਾਜਿ ਕੇ ਉਰਧ ਸਮਾਇਆ ॥

॥ ਛੰਦ ॥

ਯਹਿ ਦਿਵਸ ਦਸ ਰੰਗ ਕੁਸੁਮ ਹੈ, ਪੁਨਿ ਅੰਤ ਨਾ ਠਹਰਾਇਆ ॥
ਨਹਿੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸੂੰ, ਸਿਰ ਧੁਨੈ ਪਛਿਤਾਇਆ ॥
ਸਿਰ ਧੁਨੈ ਪਛਿਤਾਇਆ, ਤਬ ਹਿਰਦੈ ਗਿਆਨ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ਮਰਕਟ ਮੁੱਠੀ ਧਾਰੈ ਭ੍ਰਮ ਜਿਉਂ, ਆਪੁ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਆ ॥

॥ ਹੋਲੀ ॥

ਨਾਮ ਰੰਗ ਹੋਲੀ ਖੇਲਹੁ ਜਾਈ, ਫਿਰ ਪਾਛੇ ਪਛਿਤਾਈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਯਹਿ ਤਨ ਫਾਗ ਮਚਿਓ ਪਰਮਾਰਥ, ਅਵਧਿ ਬਦਓ ਦਿਨ ਢਾਈ ॥੧॥
ਕਾਲ ਅਗਿਨ ਜਬ ਮਸਤਕ ਜਰਿਹੈ, ਛੂਟਓ ਸਬ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੨ ॥
ਅਗਰ ਗੁਲਾਲ ਕੁਮਕੁਮਾ ਕੇਸਰਿ, ਚੇਤਨ ਅਬੀਰ ਉੜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਇੰਗਲ ਪਿੰਗਲ ਦੋਊ ਭਰਤ ਉਹਧਮੁਖ, ਛਿਰਕਤ ਪ੍ਰਭੁਹਿੰ ਬਨਾਈ ॥ ੪ ॥

੧—ਮੇਲ-ਜੋਲ ॥

ਦੁਇਬਿਧਿ ਫਾਗ ਬਨਓ ਯਾ ਜਗ ਮੇਂ, ਜਿਨ ਜੈਸਓ ਮਨ ਭਾਈ ॥ ੫ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਯਹ ਅਗਮ ਫਾਗੁ ਹੈ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹਿੰ ਪਾਈ ॥ ੬ ॥

ਕੋਊ ਆਤਮ ਭਗਤਿ ਗਿਆਨ ਜਾਨੇ॥ ਤਬ ਸਹਜ ਸੁਰਤਿ ਮਨੁਵਾਂ ਮਾਨੇ ॥ਟੇਕੁ॥
ਯਾਹੀ ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨਨ ਸੂੰ, ਖੋਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਹਿਚਾਨੇ ॥
ਤਬਹੀ ਹੋਇ ਪ੍ਰੇਮ-ਪਦ ਪੂਰਨ, ਫਾਗ ਪਰਮ-ਪਦ ਆਨੇ ॥ ੧ ॥
ਏਕਾ-ਏਕੀ ਖੇਲ ਬਨਓ ਜਬ, ਸਿਵ ਘਰ ਸਕਤਿ ਸਮਾਨੇ ॥
ਅਨੰਤ ਕੋਟਿ ਧੁਨਿ ਬਾਜਾ ਬਾਜੈ, ਅਗਮ-ਨਿਗਮ ਲਪਟਾਨੇ ॥ ੨ ॥
ਥਕਿਤ ਭਇਓ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਮਗਨ ਮਨ, ਗਤਿ ਕਾਹੂ ਨਾ ਜਾਨੇ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਹਮ ਨਾਗਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ, ਨਾਮ ਪਰਿਓ ਦੀਵਾਨੇ ॥ ੩ ॥

ਹੋਰੀ ਮਨ ਖੇਲੈ ਜਹਿੰ ਉਠਤ ਗੁੰਜ ਝਨਕਾਰ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਧੁਨਿ ਲਗੀ ਰਹਤੁ ਹੈ, ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ ਬਿਨੁ ਤਾਰ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤਹਵਾਂ ਨਹਿੰ ਦੇਖਿਅਤ, ਉਹਵਾਂ ਵਾਰ ਨ ਪਾਰ ॥
ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਹੋਰੀ ਉਠਤ, ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ॥੧॥
ਬਿਮਲ ਬਿਮਲ ਸਖਿਆਂ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿੰ, ਪੰਚਮ ਸੁਰ ੧ ਰੁਚਿਕਾਰ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਚੁਕਾਰੀ ਭਰਿ ਭਰਿ ਮਾਰਤ, ਭੀਂਜਤ ਬ੍ਰਹਮ ਅਪਾਰ ॥੨॥
ਅਨੁਭਵ ਫਾਗ ਖੇਲਤ ਸੁਖ ਲਾਗਿਓ, ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨ ਬਿਚਾਰ ॥
ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਸਸਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਛਬਿ, ੨ ਝੂਮਰ ਪਰਲ ੩ ਬਿਹਾਰ ॥੩॥
ਸੰਤਨ ਸੰਗ ਮਿਲਿ ਹੋਰੀ ਖੇਲਹੁ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਚਰਨ ਨਿਹਾਰ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਚਰਨਨ ਬਲਿਹਾਰੀ, ਬਲਿ ਬਲਿ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰ ॥੪॥

ਹਰਦਮ ਬੰਸੀ ਬਾਜੀ, ਬਾਜਿ ਨਿਵਾਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ॥ਟੇਕੁ॥
ਜਹਿੰ ਸਹਜ ਸਰੂਪ ਸਮਾਜੀ, ਸੇਤ ਧੁਜਾ ਸਿਰ ਊਪਰ ਗਾਜੀ ॥੧॥
ਉਮੰਗਿ ਉਮੰਗਿ ਮਾਨਿਕ ਮਨਿ ਬਰਸਤ, ਮੁਕਤਾ ਤਹਿੰ ਝਰਿ ਲਾਗੀ ॥੨॥
ਸੱਤ ਸਬਦ ਤਤਕਾਰ ਉਠਤ ਹੈ, ਸੰਤ ਸਦਾ ਸੁਖ ਰਾਜੀ ॥੩॥
ਜਮ ਜੀਤਿਓ ਘਰ ਨਉਬਤ ਬਾਜੈ, ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਗਤਿ ਸਾਜੀ ॥੪॥

੧–ਮਨਭਾਵਨ ॥ ੨–ਹੋਲੀ ਕਾ ਏਕ ਰਾਗ ॥ ੩–ਲੀਲਾ ॥

ਕੋ ਜਾਨੈ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ਹੋਰੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਂ ਰਮਿ ਰਹ ਪੂਰਨ, ੧ ਤੀਹੁਰ ਖੇਲ ਬਨੋ ਰੀ ॥੧॥
ਘੂਮਿ ਘੂਮਿ ਕੇ ਫਿਰਤ ਦਸੋ ਦਿਸਿ, ਕਾਰਨ ਨਾਹਿੰ ਛੁਟੋ ਰੀ ॥੨॥
ਨੇਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਿਏ ਨਾਹੀਂ ਆਇਓ, ਨਹਿੰ ਸਤਸੰਗ ਮਿਲੋ ਰੀ ॥੩॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਅਧਮ ਭਓ ਪ੍ਰਾਨੀ, ਅਵਰੇ ਅਵਰਿ ਗਹੋ ਰੀ ॥੪॥

ਮੈਂ ਤਓ ਖੇਲਊਂਗੀ ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਸੇ ਹੋਰੀ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਚੁਕਾਰੀ ਭਰਿ ਭਰਿ ਡਾਰਤ, ਤੱਤ ਅਬੀਰ ਭਰਿ ਝੋਰੀ ॥ ੧ ॥
ਨਿਸੁ ਬਾਸਰ ਕਓ ਫਾਗੁ ਪਰਓ ਹੈ, ਘੂਮਤ ਲਗਲਿ ਠਗਉਰੀ ॥ ੨ ॥
ਲਾਗਿਓ ਰੰਗ ਸੋਹੰਗ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿੰ, ਨਿਰਤਤ ਬਾਂਹਾ ੨ ਜੋਰੀ ॥ ੩ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਸੁਖ ਬਰਨਿ ਨ ਆਵੈ, ਚਾਖਤ ਅਧਰ ਕਟੋਰੀ ॥ ੪ ॥

ਚਰਨਨ ਮੇਂ ਫਾਗੁਨ ਮਨ ਖੇਲੇ ਅਨਤ ਕਹੂੰ ਨਹਿੰ ਡੋਲੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਨਉਬਤ ਧੁਨਿ ਬਾਜੈ, ਪਲ ਪਲ ਛਿਨ ਛਿਨ ਹਉਲੇ ॥ ੧ ॥
ਪਾਂਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਚਾਚਰਿ ਗਾਵਹਿੰ, ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਕਰਤ ਕਲੋਲੇ ॥ ੨ ॥
ਸੁੰਨ ਨਗਰ ਮੇਂ ਹੋਰੀ ਲੈ ਲੈ, ਜੋਤਿ ਉਜੇਰੇ ਖੇਲੇ ॥ ੩ ॥
ਤਤੱ ਅਬੀਰ ਉੜਤ ਦਸਹੂੰ ਦਿਸਿ, ਕਾਹੇ ਕਓ ਕੋਊ ਤੋਲੇ ॥ ੪ ॥
ਐਸਓ ਸੁਖ ਜੁਗ ਜੁਗ ਨਾਹਿੰ ਕੋਈ, ਜਓ ਤੁਮ ਸਾਂਚੀ ਖੇਲੇ ॥ ੫ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਤਬ ਪਰਦਾ ਛੂਟੈ, ਕਬਹੂੰ ਨ ਭਵਜਲ ਭੂਲੇ ॥ ੬ ॥

॥ ਰੇਖ਼ਤੇ ॥

ਸਰਨ ਸੰਭਾਰਿ ਧਰਿ, ਚਰਨ ਤਰ ਰਹੁ ਪਰਿ,
ਕਾਲ ਅਰੁ ਜਾਲ ਕੋਊ ਅਵਰ ਨਾਹੀਂ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਸੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੁ, ਨਾਮ ਕਓ ਹਿਰਦੈ ਧਰੁ,
ਜੋਰ ਜਮ ਕਾਲ ਸਬ ਦੂਰ ਜਾਹੀਂ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸੰਭਾਰਿ ਕੈ, ਨੇਹ ਲਗਾਇ ਕੈ,
ਰਹੁ ਅਡੋਲ ਕਹੂੰ ਡੋਲ ਨਾਹੀਂ ॥

੧—ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ੨—ਹਾਥ ਜੋੜਕਰ ॥

ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ, ਕਿਰਪਾ ਕੀਓ ਸਤਿਗੁਰੁ,
ਪਰਿਓ ਅਥਾਹ ਲੀਓ ਪਕਰਿ ਬਾਹੀਂ ॥

ਸੁਰਤਿ ਸੂੰ ਨਿਰਤਿ ਮਿਲਿ, ਧਿਆਨ ਅਜਪਾ ਜਪੈ,
ਗਿਆਨ ਕਾ ਘੋੜਾ ਲੈ ਸੁੰਨ ਧਾਵੈ ॥
ਸੇਤ ਪਰਕਾਸ ਆਕਾਸ ਮੇਂ ਫੂਲਿ ਰਹਿਓ,
ਚਿਤੱ ਹੂੰ ਭੰਵਰ ਤਬ ਜਾਇ ਪਾਵੈ ॥
ਵਹੰ ਗੁੰਜ ਅਨਹਦ ਗੂੰਜੈ, ਨਾਮ ਤਬਹੀਂ ਜਗੈ,
ਪ੍ਰੇਮ ਭਓ ਪੂਰ ਨਹਿੰ ਅਨਤ ਆਵੈ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਫਕੀਰ ਸੋ ਸੂਰ ਹੈ,
ਮਉਜ ਕੇ ਖੇਲ ਮੇਂ ਖੇਲ ਪਾਵੈ ॥

ਮਨ ਮੁਕਤਾ ਹੋਵੈ, ਨਾਮ ਰਸ ਨਿਤ ਲੇਵੈ,
ਹੰਸ ਹੋਇ ਰੂਪ ਤਬ ਦਸਾ ਪਾਵੈ ॥
ਮੋਤੀ ਮੁਕਤਾ ਚੁਗੈ, ਕੀਚ ਮੇਂ ਨਾਹਿੰ ਪਗੈ,
ਸਦਾ ਚੇਤਨਜ ਨਾਹਿੰ ਭਰਮ ਆਵੈ ॥
ਦੇਖਿ ਦੀਦਾਰ ਸੰਭਾਰਿ ਲੇ ਆਪੁ ਕਓ,
ਅਉਰ ਨਹਿੰ ਫੇਰ ਕਹੂੰ ਦੂਰਿ ਧਾਵੈ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਯਹਿ ਭਾਂਤਿ ਜਓ ਜਨ ਹੋਵੈ,
ਦਿਬਜ ਦੀਦਾਰ ਸੋ ਦਰਸ ਪਾਵੈ ॥

ਗਿਆਨ ਉਦਿਉਤ ਕਰਿ, ਹਿਰਦੈ ਗੁਰੁ ਬਚਨ ਧਰਿ,
ਜੋਗ ਸੰਗਰਾਮ ਕੈ ਖੇਤ ਆਵੈ ॥
ਸੰਤ ਸੋ ਪੂਰ ਹੈ, ਸੂਰ ਮਾਂਡੈ ਰਹੈ,
੧ ਕੰਚ ਕੁਚ ਆਦਿ ਨਹਿੰ ਅਉਰ ਆਵੈ ॥
ਅਗਮ ਅਸਾਧ ਯਹ, ਮਾਰਿ ਕੈਸੇ ਕਹੈ,
ਕਾਟਿ ਕੈ ਸੀਸ ਆਗੈ ਧਰਾਵੈ ॥

੧–ਕਨਕ ਅਉਰ ਕਾਮਿਨੀ ॥

ਕਹੈਂ ਗੁੱਲਾਲ ਤਬ, ਰਾਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈਂ,
ਜੀਤਿ ਭਾ ਸੂਰ ਸੋ ਖੇਤ ਪਾਵੈ ॥

ਰਾਮ ਕੇ ਧਾਮ ਮੋਕਾਮ ਨਹਿੰ ਕਰਤ ਨਰ,
ਫਿਰਤ ਸੰਸਾਰ ਚਹੁੰ ਓਰ ਧਾਇਆ ॥
ਕਰਤ ਸੰਤਾਪ ਸਬ, ਪਾਪ ਸਿਰ ਪਰ ਲਿਏ,
ਸਾਧ ਅਉਰ ਸੰਤ ਨਹਿੰ ਨੇਹ ਲਾਇਆ ॥
ਬਾਂਧਿਹੈ ਕਾਲ ਜੰਜਾਲ ਜਮ ਜਾਲ ਮੇਂ,
ਰਹਤ ਨਾਹਿੰ ਚੇਤ ਸਬ ਸੁਧਿ ਹੇਰਾਇਆ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁੱਲਾਲ ਜਓ ਨਾਮ ਕਓ ਜਾਨਿਹੈ,
ਜੀਤਿਹੈ ਕਾਲ ਸੋਈ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ॥

ਸਬਦ ਸਮਸੇਰ ਲੈ, ਗਿਆਨ ਤਰਕਸ ਭਰਾ,
ਪਵਨ ਕਾ ਘੋੜ ਮੈਦਾਨ ਧਾਇਆ ॥
ਪਾਂਚ ਅਰੁ ਤੀਨ ਪੱਚੀਸ ਕਓ ਬਾਂਧਿ ਕੈ,
ਪਕਰਿ ਕੈ ਜੇਰ ਜੰਜੀਰ ਨਾਇਆ ॥
ਜਾਗਤੀ ਜੋਤਿ ਦੀਵਾਨ ਆਪਨ ਕੀਆ,
ਬਚਾ ਨਹਿੰ ਕੋਊ ਜਿਨ ਸਿਰ ਉਠਾਇਆ ॥
ਮੁਲੁਕ ੧ ਮਵਾਸਿ ੨ ਖਵਾਸ ਆਪਨ ਕੀਆ,
ਗੈਬ ਕੀ ਫਉਜ ਅਦਲ਼ ਚਲਾਇਆ ॥
ਗਰਜਿ ਨੀਸਾਨ ਅਨਹੱਦ ਨਉਬਤ ਬਜੈ,
ਜੀਤ ਕੇ ਕਾਲ ਮੈਦਾਨ ਪਾਇਆ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁੱਲਾਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ ਮੇਂ,
ਬੈਠੁ ਜੇ ਤਖਤ ਤਿਹੁੰ ਲੋਕ ਰਾਇਆ ॥

ਗੁਰੁ ਪਰਤਾਪ ਜਬ, ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰੈ,
ਫੁਲੈ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਤੋਸ਼ ਆਇਆ ॥

੧–ਮੁਲੁਕ ਕੇ ਮਾਲਿਕ ਅਰਥਾਤ ਪਾਂਚਊਂ ਵਿਕਾਰ ਆਦਿ ॥ ੨–ਸੇਵਕ ॥

ਆਪਨਾ ਜਾਪ ਤੈਂ, ਜਾਪ ਅਜਪਾ ਜਪਹੁ,
ਚਾਂਦ ਅਰੁ ਸੂਰ ਕਉ ਬਾਂਧਿ ਨਾਇਆ ॥
ਸਹਜ ਨਾੜੀ ਬਹੈ, ਸਬਦ ਅਨੁਭਓ ਗਹੈ,
ਸੁਰਤਿ ਅਉਰ ਨਿਰਤਿ ਮਿਲਿ ਨਾਮ ਗਾਇਆ ॥
ਨੈਨ ਬਿਨੁ ਸੂਝਿਆ, ਪਿੰਡ ਬਿਨੁ ਜੂਝਿਆ,
ਜੀਤਿ ਕੈ ਕਾਲ ਅਨਹਦ ਬਜਾਇਆ ॥
ਪਰਓ ਆ ਡੰਕ ਚਹੂੰ ਓਰ ਦਸਹੁੰ ਦਿਸਾ,
ਗੈਬ ਕਾ ਗਿਆਨ ਅਦਲ ਚਲਾਇਆ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁੱਲਾਲ ਸੋ ਸਾਫ ਸਾਹਿਬ ਹੁਆ,
ਆਪਨਾ ਕਾਜ ਆਪੁਹਿੰ ਬਨਾਇਆ ॥

॥ ਮੰਗਲ ਸ਼ਬਦ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਦੁਲਹਾ ਹਮਾਰਾ ਹੋ ॥
ਜੀਤਓ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸਬ ਤਿਆਗਓ, ਭਵਸਾਗਰ ਸੂੰ ਨਿਆਰਾ ਹੋ ॥ ੧ ॥
ਕਿਰਪਾ ਕੀਨਓ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨੁਓ, ਉਲਟਾ ਚਉਕ ਪਸਾਰਾ ਹੋ ॥ ੨ ॥
ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਨਿਉਛਾਵਰਿ ਡਾਰਊਂ, ਕੰਤ ਮਿਲਓ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਯਾਰਾ ਹੋ ॥ ੩ ॥
ਸੁਖਮਨ ਸੇਜ ਨਿਰੰਤਰ ੧ ਡਾਸਊਂ, ਸੋਹੰ ਚੰਵਰ ੨ ਸੁਢਾਰਾ ਹੋ ॥ ੪ ॥
ਤਾਹੀ ਪਲੰਗ ਮੋਰ ਪਿਅ ਬੈਸਹਿੰ, ਗਾਊਂ ਮੰਗਲਚਾਰਾ ਹੋ ॥ ੫ ॥
ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਅਨੁਭਵ ਅਨਮੂਰਤ, ਲੋਕ ਬੇਦ ਸੇ ਪਾਰਾ ਹੋ ॥ ੬ ॥
ਕਹੈਂ ਗੁਲਾਲ ਭਾਗ ਹਮ ਪਾਇਓ, ਕੀਓ ਹੈ ਚਰਨ ਅਧਾਰਾ ਹੋ ॥ ੭ ॥

ਸਾਂਚਾ ਹੈ ਸਾਂਚਾ ਹਰਿਨਾਮ ॥ ਸੰਤ ਰਟਤ ਹੈਂ ਆਠਉਂ ਜਾਮ ॥ ੧ ॥
ਸਨਕਾਦਿਕਨੁ ਲੀਓ ਸੁਕਦੇਵ ॥ ਨਾਰਦ ਕੀਨੁਓ ਸੰਤਨ ਸੇਵ ॥ ੨ ॥
ਅੰਬਰੀਕ ਲੀਓ ਜਨਕ ਬਿਦੇਹ ॥ ਲੀਓ ਜੋਗੀਸਰਨੁ ਮਾਇਆ ਖੇਹ ॥ ੩ ॥
ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਰਿ ਲੀਓ ਕਰਾਰ ॥ ਲੀਓ ਹੈ ਕੂਬਰੀ ਕੰਚਨ ਥਾਰ ॥ ੪ ॥
ਲੀਓ ਹਨੁਮਾਨ ਲੀਓ ਸੁਗਰੀਮ ॥ ਲੀਓ ਬਿਭੀਖਨ ਪੰਡਉ ਭੀਮ ॥ ੫ ॥

੧–ਬਿਛਾਵਊਂ ॥ ੨–ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਝੁਲਾਇਆ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਭਰਿ ਲੀਓ ਕਬੀਰ ॥ ਲੀਓ ਮਲੂਕਾ ਨਾਨਕ ਧੀਰ ॥ ੬ ॥
ਰੈਦਾਸ ਲੀਓ ਹੈ ਮੀਰਾਬਾਈ ॥ ਨਰਸੀਜਨ ਲੀਓ ਖੇਲ ਕਨ੍ਹਾਈ ॥ ੭ ॥
ਯਾਰੀਦਾਸ ਲੀਓ ਗੁਰੁ ਸੰਗ ਪਾਇ ॥ ਕੇਸਓ ਬੁੱਲਾ ਦੂਨਉ ਭਾਇ ॥ ੮ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੁੱਲਾ ਸਹਜ ਲਖਾਇ ॥ ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਸਬ ਚਰਨ ਸਮਾਇ ॥੯॥

ਰੇ ਮਨ ਗਗਨ ਗਰਜਿ ਧੁਨਿ ਭਾਰੀ ॥

ਲੇਕੇ ਪਵਨ ਭਵਨ ਮਨ ਲਾਵਹੁ, ਥਕਿਤ ਭਈ ਨਉ ਨਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਸੁਖਮਨ ਸੇਜ ਜੇ ਸੁਰਤਿ ਸੋਹਾਗਿਨਿ, ਨਿਰਗੁਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ॥
ਨਿਸੁ ਬਾਸਰ ਰਹ ਦਮ ਦਮ ਨਿਰਖਤ, ਪੂਜਲਿ ਆਸ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਜਾਸੁ ਨਾਮ ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਧਿਆਵਹਿੰ, ਆਗਮ ਬੇਦ ਉੱਚਾਰੀ ॥
ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਨੇ ਆਨਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਓ, ਪਲ ਪਲ ਲੇਤ ਕਰਾਰੀ ॥ ੩ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪਗਓ ਮਨ ਥਕਿਤ ਭਇਓ ਹੈ, ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਹਾਰੀ ॥
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਰਾਮ ਕੋ ਸੇਵਕ, ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਗਤੀ ਨਿਨਾਰੀ ॥੪॥

ਸੁਨੁ ਸਖੀ ਮੋਰ ਬਚਨ ਇਕ ਭਾਰੀ ॥ ਉਲਟਿ ਗਗਨ ਚੜ੍ਹਿ ਲਾਇਓ ਤਾਰੀ ॥੧॥
ਗਹਿ ਕਰਿ ਬਾਂਧਹੁ ਨਵਉਂ ਦੁਵਾਰੀ ॥ ਹੰਸਾ ਨਿਜਘਰ ਕਇਲ ਧਮਾਰੀ ॥੨॥
ਮਨੁਵਾਂ ਮੋਰ ਚਾਲਲ ੧ ਰਸਨਾ ਰੀ ॥ ਬੈਠਲ ਜੀਵ ਤਹੰ ਮਿਲਲ ਮੁਰਾਰੀ ॥੩॥
ਛਿਨ ਛਿਨ ੨ ਗਾਰਤ ਨਾਮ ੩ ਅਗਾਰੀ ॥ ਪੀਵਤ ਮਨੁਵਾਂ ਭਇਲ ਸੁਖਾਰੀ ॥੪॥
ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ਮਰੈ ਨਹਿੰ ਜੀਵੈ ॥ ਅਚਲ ਅਮਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲੇਵੈ ॥੫।
ਕਹ ਗੁਲਾਲ ਹਮ ਪਿਅ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ॥ ਤਬ ਘਰ ਪਾਵਲ ਛੁਟਲ ਧੰਧਾ ਰੀ ॥੬॥

ਸੋਈ ਦਿਨ ਲੇਖੇ ਜਾ ਦਿਨ ਸੰਤ ਮਿਲਾਪ ॥ ਟੇਕੁ ॥

ਸੰਤ ਕੇ ਚਰਨਕਮਲ ਕੀ ਮਹਿਮਾ, ਮੋਰੇ ੪ ਬੂਤੇ ਬਰਨਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਲ ਹੀ ਤੇਂ ਉਪਜੈ, ਫਿਰ ਜਲ ਮਾਹਿੰ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਮੇਂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹੈਂ, ਸਾਧ ਸੇ ਅੰਤਰ ਨਾਹਿੰ ॥ ੩ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ ਸਾਧ ਸੰਗ, ਪਾਛੇ ਲਾਗੇ ਜਾਹਿੰ ॥ ੪ ॥
ਦਾਸ ਗੁਲਾਲ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ, ਨੀਚ ਪਰਮ-ਪਦ ਪਾਹਿੰ ॥ ੫ ॥

੧–ਅੰਤਰ ਕਾ ਰਸ ਲੇਨੇ ਚਲਾ ਹੈ ॥ ੨–ਭੱਠੀ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਕਰ ਰੂਹ ਨਿਕਾਲਨਾ ॥
੩–ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਯਾ ਰੂਹ ॥ ੪–ਬਲ ਸੇ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਭੀਖਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

॥ ਕੁੰਡਲਿਆ ॥

ਜਉ ਭਲ ਚਾਹਹੁ ਆਪਨਉ, ਤਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਜਹੁ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਜਹੁ ਜਾਇ ਜਹਾਂ ਵੈ ਸਾਹਿਬ ਰਹਤੇ ॥
ਨਿਸਿਦਿਨ ਇਹੈ ਬਿਚਾਰ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕਉ ਗੁਨ ਕਹਤੇ ॥
ਸਮੁਝੈ ਬੂਝਿ ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ ਤਨ ਮਨ ਲਾਵੈ ਸੇਵ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿੰ ਤਬ ਰੀਝਕੈ, ੧ ਨਾਕ ਦੇਹਿੰ ਗੁਰੁਦੇਵ॥
ਭੀਖਾ ਬਿਛੁਰੈ ਜੁਗਨ ਕੈ ਪਲ ਮਹੰ ਦੇਹਿੰ ਮਿਲਾਇ ॥
ਜਉ ਭਲ ਚਾਹਹੁ ਆਪਨਉ, ਤਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਜਹੁ ਜਾਇ ॥

॥ ਸ਼ਬਦ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ਯਹ ਰੀਤਿ ਬਖਾਨਉਂ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕਿਤਨਉ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਰੈ ਦੇਂਹ ਪਰ, ਚਰਨਕਮਲ ਕਰ ਧਿਆਨਉ ॥ ੧ ॥
ਹੋ ਚੇਤਨਜ ਬਿਚਾਰਿ ਤਜਹੁ ਭ੍ਰਮ, ਖਾਂਡ ਧੂਰਿ ਜਨਿ ਸਾਨਹੁ ॥ ੨ ॥
ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਬਿਨੁ, ਪ੍ਰਾਨ ਸਮਰਪਨ ਠਾਨਉ ॥੩॥
ਭੀਖਾ ਜੇਹਿ ਤਨ ਰਾਮ ਭਜਨ ਨਹਿੰ, ਕਾਲ ਰੂਪ ਤੇਹਿ ਜਾਨਉ ॥ ੪ ॥

ਅਸ ਕਰਿਐ ਸਾਹਿਬ ਦਾਇਆ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਛੱ ਹੋਇ ਜੇਹਿ ਤੇਂ ਪ੍ਰਭੁ, ਛੁਟਿ ਜਾਇ ਮਨ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਸੋਵਤ ਮੋਹ ਨਿਸਾ ਨਿਸ-ਬਾਸਰ, ਤੁਮਹੀਂ ਮੋਹਿੰ ਜਗਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਜਨਮਤ ਮਰਤ ਅਨੇਕ ਬਾਰ, ਤੁਮ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਲਖਾਇਆ ॥੩॥
ਭੀਖਾ ਕੇਵਲ ਏਕ ਰੂਪ ਹਰਿ, ਬਿਆਪਕ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਰਾਇਆ ॥ ੪ ॥

੧–ਸਤ ਧਾਮ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਗਰੀਬਦਾਸ ਜੀ

ਮਨ ਮਗਨ ਭਇਆ ਜਬ ਕਿਆ ਗਾਵੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਯੇ ਗੁਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਮਨ ਕਰੈਗਾ, ਵਸਤੁ ਅਮੋਲੀ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥੧॥
ਤਿਰਲੋਕੀ ਕੀ ਇੱਛਾ ਛਾਡੈ, ਜਗ ਮੇਂ ਬਿਚਰੈ ਨਿਰਦਾਵੈ ॥੨॥
ਉਲਟੋ ਸੁਲਟੋ ਨਿਰਤਿ ਨਿਰੰਤਰ, ਬਾਹਰ ਸੇ ਭੀਤਰ ਲਾਵੈ ॥੩॥
ਅਧਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਅਬਿਚਲ ਆਸਨ, ਜਹੰਵਾਂ ਸੁਰਤਿ ਠਹਰਾਵੈ ॥੪॥
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਮਹਲ ਮੇਂ ਸੇਜ ਬਿਛੀ ਹੈ, ਦੁਆਦਸ ਅੰਦਰ ਛਿਪ ਜਾਵੈ ॥੫॥
ਅਜਰ ਅਮਰ ਨਿਜ ਮੂਰਤ ਸੂਰਤ, ਓਅੰ ਸੋਹੰ ਦਮ ਧਿਆਵੈ ॥੬॥
ਸਕਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਸਾਹਿਬ, ਬਹੁਰਿ ਨਹੀਂ ਭਉਜਲ ਆਵੈ ॥੭॥
ਗਰੀਬਦਾਸ ਸਤੱਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਦੇਹੀ, ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਰਸਾਵੈ ॥ ੮ ॥

ਘਟ ਹੀ ਮੇਂ ਚੰਦ ਚਕਉਰਾ ਸਾਧੋ, ਘਟ ਹੀ ਚੰਦ ਚਕਉਰਾ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਦਾਮਿਨਿ ਦਮਕੈ ਘਰਹਰ ਗਰਜੈ, ਬੋਲੈ ਦਾਦੁਰ ਮੋਰਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਗਸਤੀ ਗਸਤ ਫਿਰਾਵੈ, ਫਿਰਤਾ ਗਿਆਨ ਢੰਢਉਰਾ ॥ ੧ ॥
ਅਦਲੀ ਰਾਜ ਅਦਲ ਬਾਦਸਾਹੀ, ਪਾਂਚ ਪਚੀਸੋ ਚੋਰਾ ॥
ਚੀਨ੍ਹਹੁ ਸਬਦ ਸਿੰਧੁ ਘਰ ਕੀਜੈ, ਹੋਨਾ ੧ ਗਾਰਤਗਉਰਾ ॥ ੨ ॥
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਮਹਲ ਮੇਂ ਆਸਨ ਮਾਰਹੁ, ਜਹੰ ਨ ਚਲੈ ਜਮ ਜੋਰਾ ॥
ਦਾਸ ਗਰੀਬ ਭਗਤਿ ਕਉ ਕੀਜਹੁ, ਹੁਆ ਜਾਤੁ ਹੈ ੨ ਭੋਰਾ ॥ ੩ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ

ਜਾ ਦਿਨ ਮਨ ਪੰਛੀ ਉੜਿ ਜੈਹੈਂ ॥
ਤਾ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਤਨ ਤਰੁਵਰ ਕੇ, ਸਬੈ ਪਾਤ ਝਰਿ ਜੈਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਘਰ ਕੇ ਕਹੈਂ ਬੇਗ ਹੀ ਕਾਢਹੁ, ਭੂਤ ਭਏ ਕੋਊ ਖੈਹੈਂ ॥
ਜਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਘਨੇਰੀ, ਸੋਊ ਦੇਖਿ ਡਰੈਹੈਂ ॥੨॥
ਕਹੰ ਵਹ ਤਾਲ ਕਹਾਂ ਵਹ ਸੋਭਾ, ਦੇਖਤ ਧੂਰ ਉੜੈਹੈਂ ॥

੧–ਨਸ਼ਟ ॥ ੨–ਪ੍ਰਭਾਤ ॥

ਭਾਈ ਬੰਧੁ ਕੁਟੁੰਬ ਕਬੀਲਾ, ਸੁਮਿਰਿ ਸੁਮਿਰਿ ਪਛਿਤੈਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਬਿਨਾ ਗੁਪਾਲ ਕੋਊ ਨਹਿੰ ਅਪਨਾ, ਜਸ ਕੀਰਤਿ ਰਹਿ ਜੈਹੈਂ ॥
ਸੋ ਤਓ ਸੂਰ ਦੁਰਲਭ ਦੇਵਨ ਕਓ, ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਪੈਹੈਂ ॥੪॥

ਰੇ ਮਨ ਮੂਰਖ ਜਨਮ ਗੰਵਾਇਓ ॥
ਕਰ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿਸ਼ੈ ਸੂੰ ਰਾਚਿਓ, ਨਾਮ ਸਰਨ ਨਹਿੰ ਆਇਓ ॥੧॥
ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਫੂਲ ਸੇਮਰ ਕਓ, ਸੁੰਦਰ ਦੇਖਿ ਲੁਭਾਇਓ ॥
ਚਾਖਨ ਲਾਗਿਓ ਰੂਈ ਉੜਿ ਗਈ, ਹਾਥ ਕਛੂ ਨਹਿੰ ਆਇਓ ॥੨॥
ਕਹਾ ਭਇਓ ਅਬ ਕੇ ਮਨ ਸੋਚੇ, ਪਹਿਲੇ ਨਾਹਿੰ ਕਮਾਇਓ ॥
ਸੂਰਦਾਸ ਸਤਨਾਮ ਭਜਨ ਬਿਨੁ, ਸਿਰ ਧੁਨਿ ਧੁਨਿ ਪਛਿਤਾਇਓ ॥੩॥

ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਉਗੁਨ ਚਿੱਤ ਨ ਧਰਹੁ ॥
ਸਮਦਰਸੀ ਹੈ ਨਾਮ ਤਿਹਾਰਹੁ, ਅਬ ਮੋਹਿੰ ਪਾਰ ਕਰਹੁ ॥ ੧ ॥
ਇਕ ਨਦਿਆ ਇਕ ਨਾਰ ਕਹਾਵਤ, ਮੈਲਓ ਨੀਰ ਭਰਓ ॥
ਜਬ ਦੋਨਉਂ ਮਿਲਿ ਏਕ ਬਰਨ ਭਏ, ਸੁਰਸਰਿ ਨਾਮ ਪਰਓ ॥ ੨ ॥
ਇਕ ਲੋਹਾ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਰਾਖਤ, ਇਕ ਘਰ ਬਧਿਕ ਪਰਓ ॥
ਪਾਰਸ ਗੁਨ ਅਵਗੁਨ ਨਹਿੰ ਚਿਤਵੈ, ਕੰਚਨ ਕਰਤ ਖਰਓ ॥ ੩ ॥
ਯਹ ਮਾਇਆ ਭ੍ਰਮ ਜਾਲ ਨਿਵਾਰਹੁ, ਸੂਰਦਾਸ ਸਗਰਓ ॥
ਅਬਕੀ ਬੇਰ ਮੋਹਿੰ ਪਾਰ ਉਤਾਰਹੁ, ਨਹਿੰ ਪ੍ਰਨ ਜਾਤ ਟਰਓ ॥ ੪ ॥

ਸੁਨੇ ਰੀ ਮੈਂਨੇ ਨਿਰਬਲ ਕੇ ਬਲ ਰਾਮ ॥
ਪਿਛਲੀ ਸਾਖ ਭਟਊਂ ਸੰਤਨ ਕੀ, ਅਰੇ ਸੰਵਾਰੇ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਲਗਿ ਗਜ ਬਲ ਅਪਨਓ ਬਰਤਿਓ, ਨੇਕ ਸਰਿਓ ਨਹਿੰ ਕਾਮ ॥
ਨਿਰਬਲ ਹੋਇ ਬਲ ਰਾਮ ਪੁਕਾਰਿਓ, ਆਏ ਆਧੇ ਨਾਮ ॥ ੨ ॥
ਦ੍ਰਪਦ-ਸੁਤਾ ਨਿਰਬਲ ਭਈ ਤਾ ਦਿਨ, ਤਜਿ ਆਏ ਨਿਜਧਾਮ ॥
ਦੁੱਸਾਸਨ ਕੀ ਭੁਜਾ ਥਕਿਤ ਭਈ, ਬਸਨ ਰੂਪ ਭਏ ਸਿਆਮ ॥ ੩ ॥
ਅਪ-ਬਲ ਤਪ-ਬਲ ਅਉਰ ਬਾਹੁ-ਬਲ, ਚਉਥੋ ਹੈ ਬਲ ਦਾਮ ॥
ਸੂਰ ਕਿਸੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇਂ ਸਬ ਬਲ, ਹਾਰੇ ਕਓ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥ ੪ ॥

ਮੀਰਾਬਾਈ ਜੀ

੧ ਮਨਖਾ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਓ, ਐਸੇ ਬਹੁਰ ਨ ਆਤੀ ॥ਟੇਕੁ॥
ਅਬ ਕੈ ੨ ਮਉਸਰ ਗਿਆਨ ਬਿਚਾਰਹੁ, ਰਾਮ ਰਾਮ ਮੁਖ ਗਾਤੀ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ੩ ਸੁੰਜ ਪਿਛਾਨੀ, ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਪਾਤੀ ॥੧॥
੪ ਸਗੁਰਾਂ ਸੂਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ, ੫ ਨਿਗੁਰਾ ਪਿਆਸਾ ਜਾਤੀ ।
ਮਗਨ ਭਇਆ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੁਖ ਮੇਂ, ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਗੁਨ ਗਾਤੀ ॥ ੨ ॥
ਸਾਹਿਬ ਪਾਇਆ ਆਦਿ ਅਨਾਦੀ, ਨਾਤਰ ਭਵ ਮੇਂ ਜਾਤੀ ॥
ਮੀਰਾ ਕਹੈ ਇਕ ਆਸ ਆਪਕੀ, ਅਉਰਾਂ ਸੂੰ ਸਕੁਚਾਤੀ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਜੈ ਮਨੁਆਂ, ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਜੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਤਜੁ ਕੁਸੰਗ ਸਤਿਸੰਗ ਬੈਠੁ ਨਿਤ, ਹਰਿਚਰਚਾ ਸੁਣਿ ਲੀਜੈ ॥ ੧ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਮੋਹ ਕੂੰ, ਚਿੱਤ ਸੇ ੬ ਬਹਾਇ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥
ਮੀਰਾ ਕੈ ਪ੍ਰਭੁ ਗਿਰਧਰ ਨਾਗਰ, ਤਾਹਿ ਕੈ ਰੰਗ ਮੇਂ ਭੀਂਜੈ ॥ ੩ ॥

॥ ਬਿਰਹ ॥

ਹੇ ਰੀ ਮੈਂ ਤਓ ਪ੍ਰੇਮ ਦਿਵਾਨੀ, ਮੇਰਾ ਦਰਦ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਸੂਲੀ ਉਪਰ ਸੇਜ ਹਮਾਰੀ, ਕਿਸਬਿਧਿ ਸੋਨਾ ਹੋਇ ॥
ਗਗਨ-ਮੰਡਲ ਪੈ ਸੇਜ ਪਿਆ ਕੀ, ਕਿਸਬਿਧਿ ਮਿਲਨਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਘਾਇਲ ਕੀ ਗਤਿ ਘਾਇਲ ਜਾਨੈ, ਕੀ ਜਿਨ ਲਾਈ ਸੋਇ ॥
ਜਉਹਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਉਹਰੀ ਜਾਨੈ, ਕੀ ਜਿਨ ਜਉਹਰ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥
ਦਰਦ ਕੀ ਮਾਰੀ ਬਨ ਬਨ ਡੋਲਊਂ, ਬੈਦ ਮਿਲਿਆ ਨਹਿੰ ਕੋਇ ॥
ਮੀਰਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪੀਰ ਮਿਟੈਗੀ, ਜਬ ਬੈਦ ਸਾਂਵਲਿਆ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

੧–ਮਾਨੁਸ਼-ਜਨਮ ॥ ੨–ਅਉਸਰ ॥ ੩–ਸੂਝ ॥ ੪–ਗੁਰੂ ਵਾਲਾ ਸੂਰਮਾ ॥ ੫–ਗੁਰੂ ਸੇ ਹੀਨ ਅਥਵਾ ਮਨਮੁਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ੬–ਤਿਆਗਿ ॥

॥ ਨਾਮ-ਮਹਿਮਾ ॥

ਮੇਰਓ ਮਨ ਰਾਮਹਿ ਰਾਮ ਰਟੈ ਰੇ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਰਾਮ-ਨਾਮ ਜਪਿ ਲੀਜੈ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਕੋਟਿਕ ਪਾਪ ਕਟੈ ਰੇ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ੧ ਖਤ ਜੁ ਪੁਰਾਨੈ, ਨਾਮਹਿ ਲੇਤ ਫਟੈ ਰੇ ॥ ੧ ॥
੨ ਕਨਕ ਕਟੋਰੇ ੩ ਇਮ੍ਰਤ ਭਰਿਓ, ਪੀਵਤ ਕਉਨ ੪ ਨਟੈ ਰੇ ॥
ਮੀਰਾਂ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਤਨ ਮਨ ਤਾਹਿ ੫ ਪਟੈ ਰੇ ॥ ੨ ॥

ਪਾਇਓ ਜੀ ਮੈਂ ਤਓ ਰਾਮ ਰਤਨ ਧਨ ਪਾਇਓ ॥
ਬਸਤੁ ਅਮੋਲਕ ਦੀ ਮ੍ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਅਪਣਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਪਾਈ, ਜਗ ਮੇਂ ਸਬੇ ਖੋਵਾਇਓ ॥
ਖਰਚੈ ਨਹਿੰ ਕੋਇ ਚੋਰ ਨ ਲੇਵੈ, ਦਿਨ ਦਿਨ ਬਢਤ ੬ ਸਵਾਇਓ ॥ ੨ ॥
ਸਤ ਕੀ ਨਾਵ ਖੇਵਟਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ, ਭਵਸਾਗਰ ਤਰਿ ਆਇਓ ॥
ਮੀਰਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਿਰਧਰਨਾਗਰ, ਹਰਖਿ ਹਰਖਿ ਜਸ ਗਾਇਓ ॥ ੩ ॥

ਸਹਜੋਬਾਈ ਜੀ

ਨਮੋ ਨਮੋ ਗੁਰੁ ਤੁਮ ਸਰਨਾ ॥
ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਧਿਆਨ ਭਰਮ ਸਬ ਭਾਗੈਂ, ਜੀਤੇ ਪਾਂਚਉਂ ਅਉਰ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥
ਦੂਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਮਿਟੈਂ ਤੁਮ ਨਾਉਂ, ਕਰਮ ਕਟੈਂ ਜਓ ਹੋਹਿੰ ਘਨਾ ॥
ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਸਕਲ ਬਿਧਿ ਸੁਧਰੈਂ, ਪਗ ਲਾਗੈਂ ਆਇ ਗਿਆਨ ਗੁਨਾ ॥੨॥
ਚਰਨ ਛੁਏ ਸਬ ਗਤਿ ਮਤਿ ਪਲਟੈਂ, ਪਾਰਸ ਜੈਸੇ ਲੋਹ ਸੁਨਾ ॥
ਸੀਪ ਪਰਸਿ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਭਇਓ ਮੋਤੀ, ਸੋਹਤ ਹੈ ਸਿਰ ਰਾਜ ੭ ਰਨਾ ॥ ੩ ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇ ਜੀਵ ਬੁਧਿ ਨਾਸੈ, ਜਬ ਕੈਸਓ ਹੋਨਾ ਮਰਨਾ ॥
ਅਮਰ ਹੋਇ ਅਮਰਾਪਦ ਪਾਵੈ, ਯਹ ਗੁਰੁ ਕਹੀਐ ਗੁਰੁਬਦਨਾ ॥ ੪ ॥

੧–ਖਾਤੇ (ਕਾਲ ਕੇ) ॥ ੨–ਸੋਨੇ ਕੇ ਕਟੋਰੇ ਮੇਂ ॥ ੩–ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ॥ ੪–ਭਾਗੇ ਅਥਵਾ ਪੀਛੇ ਹਟੈ ॥ ੫–ਅਰਪਣ ॥ ੬–ਅਧਿਕ ਅਧਿਕ ॥ ੭–ਰਾਜਾ-ਰਾਣਾਉਂ ਕੇ ਸਿਰਪਰ ॥

ਚਰਨਦਾਸ ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਪਾਇ, ਜਗ ਕਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਿਉਂ ਸਹਨਾ॥
ਸਹਜੋਬਾਈ ਬਿਆਧ ਛੁਟਾਕਰ, ਆਨੰਦ-ਮੰਗਲ ਮੇਂ ਰਹਨਾ ॥ ੫ ॥

ਹਮਾਰੇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਨ ਦਾਤਾਰ ॥

ਅਭੈ ਦਾਨ ਦੀਨਨ ਕਓ ਦੀਨ੍ਹੇ, ਕੀਨ੍ਹੇ ਭਵਜਲ ਪਾਰ ॥ ੧ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ, ਜਮ ਕੀ ਬੰਧ ਨਿਵਾਰ ॥
ਰੰਕ ਹੁਤੇ ਸੋ ਰਾਜਾ ਕੀਨ੍ਹੇ, ਹਰਿ ਧਨ ਦੀਓ ਅਪਾਰ ॥ ੨ ॥
ਦੇਵੈਂ ਗਿਆਨ ਭਗਤਿ ਪੁਨਿ ਦੇਵੈਂ, ਜੋਗ ਬਤਾਵਨਹਾਰ ॥
ਤਨ ਮਨ ਬਚਨ ਸਕਲ ਸੁਖਦਾਈ, ਹਿਰਦੈ ਬੁਧਿ ਉਂਜਿਆਰ ॥ ੩ ॥
ਸਬ ਦੁਖ-ਗੰਜਨ ਪਾਤਕ-ਭੰਜਨ, ਰੰਜਨ ਧਿਆਨ ਬਿਚਾਰ ॥
ਸਾਜਨ ਦੁਰਜਨ ਜਓ ਚਲਿ ਆਵੈਂ, ਏਕਹਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨਿਹਾਰ ॥ ੪ ॥
ਆਨੰਦ-ਰੂਪ ਸਰੂਪ-ਮਈ ਹੈਂ, ਲਿਪਤ ਨਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਗੁਰੁ ਸਹਜੋ ਕੇ ਰੇ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ੫ ॥

ਹਮਾਰੇ ਗੁਰੁ ਬਚਨਨ ਕੀ ਟੇਕੁ ॥

ਆਨ ਧਰਮ ਕੂੰ ਨਾਹਿੰ ਜਾਨਊਂ, ਜਪਊਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੁ ਬਿਨਾ ਨਹਿੰ ਪਾਰ ਉਤਰਹੁ, ਕਰਹੁ ਨਾਨਾ ਭੇਖ ॥
ਰਮਹੁ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਰਾਖਹੁ, ਹੋਹੁ ਪੰਡਿਤ ਸੇਖ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁ ਬਿਨਾ ਨਹਿੰ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ, ਜਾਇ ਨਾ ਅੰਧਿਆਰ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਮਾਹੀਂ, ਉਰਝਿਆ ਸੰਸਾਰ ॥ ੩ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰਿਕੈ, ਦੀਐ ਮੰਤਰ ਕਾਨ ॥
ਸਹਜੋ ਘਟ ਪਰਗਾਸ ਹੂਵਾ, ਗਇਓ ਸਬ ਅਗਿਆਨ ॥ ੪ ॥

ਭਇਆ ਹਰਿਰਸ ਪੀ ਮਤਵਾਰਾ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਝੂਮਤ ਹੀ ਬੀਤੈ, ਡਾਰ ਦੀਆ ਸਬ ਭਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਊਪਰ ਪਹੁੰਚੈ, ਸੁਖਮਨ ਪਾਟ ਉਘਾਰਾ ॥
ਪੀਵਨ ਲਗੇ ਸੁਧਾ-ਰਸ ਜਬਹੀ ਦੁਰਜਨ ਪੜੀ ਬਿਡਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਗੰਗ-ਜਮਨ ਬਿਚ ਆਸਨ ਮਾਰਿਓ, ਚਮਕ ਚਮਤ੍ਰ ਚਮਕਾਰਾ ॥
ਭੰਵਰ-ਗੁਫਾ ਮੇਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਇ ਬੈਠੇ, ਦੇਖਿਓ ਅਧਿਕ ਉਜਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਚਿੰਤ ਇਸਥਿਰ ਚੰਚਲ ਮਨ ਥਾਕਾ, ਪਾਂਚਉਂ ਕਾ ਬਲ ਹਾਰਾ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਿਰਪਾ ਸੂੰ ਸਹਜੋ, ਭਰਮ ਕਰਮ ਹੁਏ ਛਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰਓ ਨਾ ਹਿਤੂ, ਕੋਇ ਯਾ ਜਗ ਮਾਹੀਂ ॥
ਅੰਤ ਸਮੈ ਤੂ ਦੇਖਿ ਲੈ, ਕੋਇ ਗਹੈ ਨ ਬਾਂਹੀਂ ॥ ੧ ॥
ਜਮ ਸੂੰ ਕਹਾ ਛੁਟਾ ਸਕੈ, ਕੋਇ ਸੰਗ ਨ ਹੋਈ ॥
ਨਾਰੀ ਹੂ ਫਟਿ ਰਹਿ ਗਈ, ਸ੍ਵਾਰਥ ਕੂੰ ਰੋਈ ॥ ੨ ॥
ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਿਤੱਰ ਕਉਨ ਕੇ, ਭਾਈ ਅਰੁ ਬੰਧਾ ॥
ਸਬ ਹੀ ਠੀਕ ਜਲਾਈਹੈਂ, ਸਮੁਝੇ ਨਹਿੰ ਅੰਧਾ ॥ ੩ ॥
ਮਹਲ ਦਰਬ ਹਿਆਂ ਹੀ ਰਹੈ, ਪਚਿ ਪਚਿ ਕਰਿ ਜੋੜਾ ॥
ਕਰਹਾ ਗਜ ਠਾਢੇ ਰਹੈਂ, ਚਾਕਰ ਅਉਰ ਘੋੜਾ ॥ ੪ ॥
ਪਰ ਕਾਜੈ ਬਹੁ ਦੁਖ ਸਹੈ, ਹਰਿ ਸੁਮਿਰਨ ਖੋਇਆ ॥
ਸਹਜੋਬਾਈ ਜਮ ਘਿਰੈਂ, ਸਿਰ ਧੁਨਿ ਧੁਨਿ ਰੋਇਆ ॥ ੫ ॥

ਬਾਬਾ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਬਸਾਵਹੁ ॥
ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸੂੰ ਘਟਮੇਂ ਦੇਖਹੁ, ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਲਓ ਲਾਵਹੁ ॥੧॥
ਪਾਂਚ ਮਾਰਿ ਮਨ ਬਸ ਕਰਿ ਅਪਨੇ,ਤੀਨਉਂ ਤਾਪ ਨਸਾਵਹੁ ॥
ਸਤ ਸੰਤੋਸ਼ ਗਹਹੁ ਦ੍ਰਿਢ ਸੇਤੀ, ਦੁਰਜਨ ਮਾਰਿ ਭਜਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥
ਸੀਲ ਛਿਮਾ ਧੀਰਜ ਕੂੰ ਧਾਰਹੁ, ਅਨਹਦ ਬੰਬ ਬਜਾਵਹੁ ॥
ਪਾਪ ਬਾਨਿਆ ਰਹਨ ਨ ਦੀਜੈ, ਧਰਮ ਬਜਾਰ ਲਗਾਵਹੁ ॥ ੩ ॥
ਸੁਬਸ ਬਾਸ ਹੋਵੈ ਜਬ ਨਗਰੀ, ਬੈਰੀ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਗੁਰੁ ਅਮਲ ਬਤਾਇਓ, ਸਹਜੋ ਸੰਭਲਹੁ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥

॥ ਬਸੰਤ ॥

ਆਇਓ ਬਸੰਤ ਧਨ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ॥ ਪਾਂਚਉਂ ਗਾਵੈਂ ਏਕ ਰਾਗ ॥ ੧ ॥
ਅਉਰ ਪੱਚੀਸਉਂ ਉਨਕੈ ਸੰਗ ॥ ਸੋ ਭੀ ਭੀਂਗੈ ਸਰਸ ਰੰਗ ॥ ੨ ॥
ਮਤਵਾਰੇ ਭਏ ਮਨ ਸੇ ਭੂਪ ॥ ਸਖਿ ਬਿਸਰੀਂ ਸਬ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ॥ ੩ ॥
ਨਗਰ ਲੋਗ ਨਹਿੰ ਤਨ ਸੰਭਾਰ ॥ ਮਗਨ ਭਏ ਸਬ ਵਾਰ ਵਾਰ ॥ ੪ ॥

ਕਹਿਓ ਨ ਜਾਇ ਉਪਜਿਓ ਅਨੰਦ ॥ ਅਉਰ ਖੇਲ ਸਬ ਭਏ ਮੰਦ ॥ ੫ ॥
ਤਿਰਬੇਨੀ ਤਟ ਕਰਿ ਬਿਹਾਰ ॥ ਪੀਵਤ ਬੈਠੇ ਅਮੀ ਧਾਰ ॥ ੬ ॥
ਜੋਤਿ ਬਾਲ ਪੂਜੈ ਸੁਦੇਵ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪਾਇਓ ਭੇਵ ॥ ੭ ॥
ਸੀਸ ਭੇਂਟ ਜਓ ਦੀਨੁਓ ਜਾਇ ॥ ਦਰਸਨ ਕੀਨੁ ਅਤਿ ਅਘਾਇ ॥ ੮ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਗੁਰੁ ਦਈ ਸੈਨ ॥ ਸਹਜੋਬਾਈ ਪਾਇਓ ਚੈਨ ॥ ੯ ॥

ਸੋ ਬਸੰਤ ਨਹਿੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ॥ ਤੈਂ ਪਾਈ ਮਾਨੁਸ਼ ਦੇਹ ਸਾਰ ॥ ੧ ॥
ਯਹ ਅਉਸਰ ਬਿਰਥਾ ਨ ਖੋਉ ॥ ਭਗਤਿ ਬੀਜ ਹਿਏ ਧਰਤੀ ਬੋਉ ॥ ੨ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਕਓ ਸੀਂਚ ਨੀਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁਜੀ ਸੂੰ ਕਰਹੁ ੧ ਸੀਰ ॥ ੩ ॥
ਨੀਕੀ ੨ ਬਾਰ ਬਿਚਾਰ ਦੇਵ ॥ ਪਰਨ ਰਾਖ ਯਾਕੂੰ ਜੁ ਸੇਵ ॥ ੪ ॥
ਰਖਵਾਰੀ ਕਰੁ ਹੇਤ ਹੇਤ ॥ ਜਬ ਤੇਰਓ ਹੋਵੈ ਜੈਤ ਜੈਤ ॥ ੫ ॥
ਖੋਟ ਕਪਟ ਪੰਛੀ ਉੜਾਵ ॥ ਮੋਹ ਪਿਆਸ ਸਬਹੀ ਜਲਾਵ ॥ ੬ ॥
ਪੁਹੁਪ ਗੂੰਧ ਮਾਲਾ ਬਨਾਵ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੂੰ ਜਾ ਚੜ੍ਹਾਵ ॥ ੭ ॥
ਤਓ ਸਹਜੋਬਾਈ ਚਰਨਦਾਸ ॥ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪੁਰਵੈਂ ਸਕਲ ਆਸ ॥ ੮ ॥

ਹਰਿ ਹਰ ਜਪੁ ਲੇਨੀ ਅਉਸਰ ਬੀਤਓ ਜਾਇ ॥
ਜਓ ਦਿਨ ਗਏ ਸੋ ਫਿਰ ਨਹਿੰ ਆਵੈਂ, ਕਰ ਬਿਚਾਰ ਮਨ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥
ਯਾ ਜਗੁ ਬਾਜੀ ਸਾਚ ਨ ਜਾਨਹੁੰ, ਤਾ ਮੇਂ ਮਤ ਭਰਮਾਇ ॥
ਕੋਇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਹੈ ਨਹਿੰ ਬਉਰੇ, ਨਾਹਕ ਲੀਓ ਲਗਾਇ ॥ ੨ ॥
ਅੰਤ ਸਮੈ ਕੋਇ ਕਾਮ ਨ ਆਵੈ, ਜਬ ਜਮ ਦੇਹਿ ਬੋਲਾਇ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜੋਬਾਈ, ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਰਨਾਇ ॥

॥ ਹੋਰੀ ॥

ਸੁਮਿਰ ਸੁਮਿਰ ਨਰ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰ ॥ ਭਉਸਾਗਰ ਕੀ ੩ ਤੀਛਨ ਧਾਰ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਧਰਮ ਜਿਹਾਜ ਮਾਹਿੰ ਚੜ੍ਹਿ ਲੀਜੈ, ਸੰਭਲ ਸੰਭਲ ਤਾ ਮੇਂ ਪਗੁ ਦੀਜੈ ॥
੪ਸ੍ਰਮ ਕਰਿ ਮਨ ਕਓ ਸੰਗੀ ਕੀਜੈ, ਹਰਿ ਮਾਰਗ ਕਓ ਲਾਗਹੁ ਯਾਰ ॥ ੧ ॥

੧–ਸ਼ਿਰਾਕਤ ਯਾ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ॥ ੨–ਬਾੜ ॥ ੩–ਤੇਜ਼ ॥ ੪–ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ॥

੧ ਬਾਦਵਾਨ ਪੁਨਿ ਤਾਹਿ ਚਲਾਵੈ, ਪਾਪ ਭਰੈ ਤਉ ਹਲਤ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੂਟਨ ਕਉ ਆਵੈ, ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇ ਕਰਹੁ ਸੰਭਾਰ ॥ ੨ ॥
ਮਾਨ ਪਹਾੜੀ ਤਹਾਂ ਅੜਤੁ ਹੈ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੰਵਰ ਪੜਤੁ ਹੈ ॥
੨ ਪਾਂਚ ਮੱਛ ਜਹੰ ਚੋਟ ਕਰਤ ਹੈਂ, ਗਿਆਨ ਆਂਖਿ ਬਲ ਚਲਹੁ ਨਿਹਾਰ ॥ ੩ ॥
ਧਿਆਨ ਧਨੀ ਕਾ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰੈ, ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਸੂੰ ਲਗੈ ਕਿਨਾਰੈ ॥
ਜਬ ਤੇਰੀ ੩ ਬੋਹਿਤ ਉਤਰੈ ਪਾਰੈ, ਜਨਮ-ਮਰਨ ਦੁਖ ਬਿਪਤਾ ਟਾਰ ॥ ੪ ॥
ਚਉਥੇ ਪਦ ਮੇਂ ਆਨੰਦ ਪਾਵੈ, ਯਾ ਜਗ ਮੇਂ ਤੂ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਗੁਰੁਦੇਵ ਚਿਤਾਵੈਂ, ਸਹਜੋਬਾਈ ਯਹੀ ਬਿਚਾਰ ॥ ੫ ॥

ਜਾਗ ਜਾਗ ਜਉ ਸੁਮਿਰਨ ਕਰੈ ॥ ਆਪ ਤਰੈ ਅਉਰਨ ਲੈ ਤਰੈ ॥ ਟੇਕੁ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮਾਹਿੰ ਚਿੱਤ ਦੇਵੈ, ਪਦਪਕੰਜ ਬਿਨ ਅਉਰ ਨ ਸੇਵੈ ॥
ਆਨ ਧਰਮ ਕੂੰ ਸੰਗ ਨ ਲੇਵੈ, ਫਲਨ ਕਾਮਨਾ ਸਬ ਪਰਿਹਰੈ ॥ ੧ ॥
ਕਾਲ ਜੁਆਲ ਸਬਹੀ ਛੂਟਿ ਜਾਵੈ, ਆਵਾਗਵਨ ਕੀ ਡੋਰਿ ਨਸਾਵੈ ॥
ਜੋਨੀ ਸੰਕਟ ਫਿਰਿ ਨਹਿੰ ਆਵੈ, ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਨਮੈ ਨਹਿੰ ਮਰੈ ॥ ੨ ॥
ਊਂਚੀ ਪਦਵੀ ਜਗ ਮੇਂ ਪਾਵੈ, ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ ਸੀਸ ਨਵਾਵੈ ॥
ਤਨ ਛੂਟੈ ਜਾ ਮੁਕਤਿ ਸਮਾਵੈ, ਜਉ ਪੈ ਧਿਆਨ ਧਨੀ ਕਾ ਧਰੈ ॥ ੩ ॥
ਹਿਆਂ ਪੈ ਸੁਖ ਜਉ ਜਾਨੈ ਕੂਰਾ, ਗੁਰੁਚਰਨਨ ਮੇਂ ਲਾਗੈ ਪੂਰਾ ॥
ਬੇਗ ਸਮ੍ਹਾਰੈ ਜਉ ਜਨ ਸੂਰਾ, ਚਰਨਦਾਸ ਸਹਜੋ ਹੋ ਅਰੈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਉਂ ਤਿਉਂ ਰਾਮਨਾਮ ਹੀ ਤਾਰੈ ॥
ਜਾਨ ਅਜਾਨ ਅਗਨਿ ਜਉ ਛੂਵੈ, ਵਹ ਜਾਰੈ ਪੈ ਜਾਰੈ ॥ ੧ ॥
ਉਲਟਾ ਸੁਲਟਾ ਬੀਜ ਗਿਰੈ ਜਿਉਂ, ਧਰਤੀ ਮਾਹੀਂ ਕੈਸੇ ॥
ਉਪਜਿ ਰਹੈ ਨਿਹਚੈ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ, ਹਰਿਸੁਮਿਰਨ ਹੈ ਐਸੇ ॥ ੨ ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਨ ਮੇਂ ਮਥਿ ਕਾਢ੍ਹਾ, ਰਾਮਨਾਮ ਤਤਸਾਰਾ ॥

੧–ਕਿਸ਼ਤੀ ਮੇਂ ਹਵਾ ਕਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਜੋ ਕਪੜੇ ਕਾ ਬਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ
੨–ਕਾਮ-ਕ੍ਰੋਧ-ਲੋਭ-ਮੋਹ ਅਉਰ ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਪਾਂਚ ਮਗਰਮੱਛ ॥ ੩–ਜਹਾਜ਼

ਤੀਨ ੧ ਕਾਂਡ ਮੇਂ ਅਧਿਕੀ ਜਾਨਹੁ, ਪਾਪ ਜਲਾਵਨਹਾਰਾ ॥ ੩ ॥
ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੱ ਕਰੈ ਬੁਧਿ ਨਿਰਮਲ, ਊਂਚੀ ਪਦਵੀ ਦੇਵੈ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜੋਬਾਈ, ਬਿਆਧਾ ਸਬ ਹਰਿ ਲੇਵੈ ॥ ੪ ॥

ਹਮਰੇ ਅਉਸ਼ਧ ਨਾਂਵ ਧਨੀ ਕਾ ॥
ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਤਨ ਮਨ ਕੀ ਖੋਵੈ, ਸੁਧੱ ਕਰੈ ਵਹ ਨੀਕਾ ॥ ੧ ॥
ਅਮਰ ਭਏ ਜਿਨ ਜਿਨ ਯਹ ਖਾਈ, ਭਵਨਗਰੀ ਨਹਿੰ ਆਏ ॥
ਜਓ ਪੱਛ ਕਰੈ ਸੰਭਲ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਰਾਖੈ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੈਦ ਬਤਾਏ ॥ ੨ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਕਓ ਭਵਨ ਬਨਾਵੈ, ਪੜਦਾ ਲਾਜ ਲਗਾਵੈ ॥
ਜਗਤ ਬਾਸਨਾ ਪਵਨ ਚਲਤੁ ਹੈ, ਸੋ ਆਵਨ ਨਹਿੰ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਸੂਭ ਕਰਮ ਲੈ ਟਕੇ ਟਹਲੁਵਾ, ਦੀਪਕ ਗਿਆਨ ਜਲਾਵੈ ॥
ਨਿਤਜ ਅਨਿਤਜ ਬਿਚਾਰ ਸਾਰ ਗਹੁ, ਹੋ ਆਸਾਰ ਬਗਾਵੈ ॥ ੪ ॥
ਜੀਵ ਰੂਪ ਕੈ ਰੋਗ ਭਗੈਂ ਯੂੰ, ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥
ਸਹਜੋਬਾਈ ਸੁਨ ਹੁਲਸਾਵੈ, ਚਰਨਦਾਸ ਬਤਲਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਮਨ ਤੋਹਿ ਕਬ ਉਪਜੈਗੀ ਸਿਆਨ ॥
ਇੰਦ੍ਰਿਨ ਕੇ ਰਸ ਸੂੰ ਛੂਟਿ ਨਿਰਮਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗ਼ਲਤਾਨ ॥ ੧ ॥
ਜਗ ਸੂੰ ਪੀਠ ਕਹਹੁ ਕਬ ਦੈਹਹੁ, ਸਨਮੁਖ ਹਰਿ ਕੀ ਓਰ ॥
ਸਾਧਊਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਬ ਕਰਿਹਹੁ, ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ ਕਓ ਛੋਰ ॥ ੨ ॥
ਜਪ ਕਰਿਬੇ ਕਓ ਕਬ ਤੁਮ ਲਗਿਹਹੁ, ਚਰਨਕਮਲ ਕੇ ਧਿਆਨ ॥
ਨਿਸਦਿਨ ਆਯੁ ਘਟੈ ਤਨ ਛੀਜੈ, ਮਨੁਸ਼ ਜਨਮ ਕੀ ਹਾਨ ॥ ੩ ॥
ਤੁਮ ਜਓ ਕਹਹੁ ਮੈਂ ਕਾਲ੍ਹ ਕਰਊਂਗੋ, ਕਾਲ੍ਹ ਕਾਲ ਕੇ ਹਾਥ ॥
ਜਾ ਕਾਰਨ ਐਸੀ ਮਤਿ ਉਪਜੈ, ਸੋ ਝੂਠਾ ਹੈ ਸਾਥ ॥ ੪ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਗੁਰੁ ਮੋਹਿੰ ਬਤਾਇਓ, ਸਹਜੋ ਹਿਰਦੈ ਰਾਖ ॥
ਭਜਨ ਹੀ ਏਕ ਸਾਰ ਵਸਤੂ ਹੈ, ਸਬ ਮਿਲਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਨ ਭਾਖ ॥ ੫ ॥

੧—ਲੋਕ ॥

ਸੋਲਹ ਤਿਥਿ ਨਿਰਨੈ

॥ ਦੋਹਾ ॥

ਪਰਨਾਮ ਕਰੂੰ ਸੁਕਦੇਵਜੀ, ਤੁਮ ਪਰ ਵਾਰੂੰ ਪ੍ਰਾਨ ॥
ਸੋਲਹ ਤਿਥਿ ਅਬ ਕਹਤ ਹੂੰ, ਇਨਕਾ ਦੀਜੈ ਗਿਆਨ ॥੧॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰ, ਨਿਸਿਦਿਨ ਰਾਖਊਂ ਧਿਆਨ ॥
ਗਿਆਨ ਭਗਤਿ ਅਰੁ ਜੋਗ ਕੂੰ, ਤਿਥਿ ਮੇਂ ਕਰਊਂ ਬਖਾਨ ॥੨॥

॥ ਕੁੰਡਲਿਆਂ ॥

ਮਾਵਸ

ਮਮਾ ਰਰਾ ਦੋ ਅੰਕ ਕੂੰ, ਰਾਖਹੁ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹੀਂ ॥
ਧਰਮਰਾਇ ਜਾਂਚੈ ਨਹੀਂ, ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੈ ਨਾਹੀਂ ॥
ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੈ ਨਾਹਿੰ, ਜਾਇ ਨਹੀਂ ਜਮਪੁਰ ਬੰਧਾ ॥
ਐਸੇ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਕਓ, ਬਿਸਰੈ ਸੋ ਅੰਧਾ ॥
ਟੀਕਾ ਚਾਰਉਂ ਬੇਦ ਕਾ, ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ਅਉਸਰ ਬੀਤਿਓ ਜਾਤੁ ਹੈ, ਸਹਜੋ ਸੁਮਿਰ ਅਘਾਇ ॥

ਪੜਿਵਾ

ਪਾਨੀ ਕਾ ਸਾ ਬੁਲਬੁਲਾ, ਯਹ ਤਨ ਐਸਾ ਹੋਇ ॥
ਪੀਵ ਮਿਲਨ ਕੀ ਠਾਨੀਐ, ਰਹੀਐ ਨਾ ਪੜਿ ਸੋਇ ॥
ਰਹੀਐ ਨਾ ਪੜਿ ਸੋਇ, ਬਹੁਰ ਨਹਿੰ ਮਨੁਖਾ ਦੇਹੀ ॥
ਆਪਨ ਹੀ ਕੂੰ ਖੋਜ, ਮਿਲੈ ਜਬ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ॥
ਹਰਿ ਕੂੰ ਭੂਲੇ ਜਓ ਫਿਰੈਂ, ਸਹਜੋ ਜੀਵਨ ਛਾਰ ॥
ਸੁਖੀਆ ਜਬਹੀ ਹੋਇਗੋ, ਸੁਮਿਰੈਗੋ ਕਰਤਾਰ ॥

ਦੂਜ

ਦੋਇਜ ਧੰਧਾ ਜਗਤ ਕਾ, ਲਾਗਿ ਰਹੈ ਦਿਨ-ਰੈਨ ॥
ਕੁਟੰਬ ਮਹਾ-ਦੁਖ ਦੇਤ ਹੈ, ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ਚੈਨ ॥

ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ਚੈਨ, ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤ ॥
ਦੁਨਿਆ ਰੰਗ ਪਤੰਗ, ਮਜੀਠੀ ਗੁਰੁ ਕੀ ਰੰਗਤ ॥
ਜਨਮ-ਮਰਨ ਤਾਸੂੰ ਛੂਟੈ, ਸਹਜੋ ਦਰਸੈ ਰਾਮ ॥
ਚਉਰਾਸੀ ਕੇ ਦੁਖ ਮਿਟੈਂ, ਪਾਵੈ ਨਿਜ ਬਿਸਰਾਮ ॥

ਤੀਜ

ਤੀਜ ਤਨਿਕ ਸੁਖ ਕਾਰਨੈ, ਬਹੁਤ ਫਸਾਇਓ ਜੀਵ ॥
ਲਾਲਚ ਲਗਿ ਐਸੋ ਗਿਰੈ, ਜੈਸੇ ਮੱਖੀ ਘੀਵ ॥
ਜੈਸੇ ਮੱਖੀ ਘੀਵ, ਡੂਬ ਕਰਿ ਨਿਕਸੈ ਨਾਹੀਂ ॥
ਐਸੇ ਯਹ ਨਰ ਬੂੜਿ, ਰਹੈ ਕੁਨਬੇ ਕੇ ਮਾਹੀਂ ॥
ਮਨੁਖਾ ਦੇਹੀ ਪਾਇ ਕੈ, ਸਹਜੋ ਡਾਰੀ ਖੋਇ ॥
ਜਮਪੁਰ ਬਾਂਧੇ ਵੇ ਚਲੇ, ਚਉਰਾਸੀ ਦੁਖ ਹੋਇ ॥

ਚਉਥ

ਚਉਥ ਚਹੂੰਦਿਸ ਤਿਮਿਰ ਹੈ, ਮਹਾ ਘੋਰ ਭੈਮਾਨ ॥
ਮੂਰਖ ਜਨ ਸੋਵਤ ਤਹਾਂ, ਮਿਥਿਆ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ॥
ਮਿਥਿਆ ਤੇ ਅਗਿਆਨ, ਸਤਜ ਕੂੰ ਜਾਨਤ ਨਾਹੀਂ ॥
ਬਨ ਬਨ ਢੂਢਤ ਫਿਰਤ, ਰਾਮ ਅਪਨੇ ਹੀ ਮਾਹੀਂ ॥
ਜਿਉਂ ਮੇਂਹਦੀ ਮੇਂ ਰੰਗ ਹੈ, ਲਕੜੀ ਮਧਜ ਹੁਤਾਸ ॥
ਸਹਜੋ ਕਾਇਆ ਖੋਜਿ ਲੈ, ਕਾਹੇ ਰਹਤ ਉਦਾਸ ॥

ਪਾਂਚੈ

ਪਾਂਚਉਂ ਇਂਦ੍ਰੀ ਬਸ ਕਰਹੁ, ਮਨ ਜੀਤਨ ਕੀ ਠਾਨ ॥
ਪਵਨ ਰੋਕ ਅਨਹਦ ਲਗਹੁ, ਪਾਵਹੁ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨ ॥
ਪਾਵਹੁ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨ, ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਐਸੀ ਕਰਨੀ ॥
ਆਸਨ ਸੰਜਮ ਸਾਧਿ, ਬੰਧ ਲਾਗਹੁ ਜਬ ਧਰਨੀ ॥
ਚਿਤ ਮਨ ਬੁਧਿ ਹੰਕਾਰ ਕੂੰ, ਕਰਹੁ ਇਕੱਠੇ ਆਨ ॥
ਸਹਜੋ ਨਿਜ ਮਨ ਹੋਇ ਜਬ, ਨਿਸਚਲ ਲਾਗੈ ਧਿਆਨ ॥

ਛੱਟ

ਛਹੂ ਕੰਵਲ ਕੂੰ ਦੇਖ ਕਰਿ, ਸਤਵੇਂ ਮੇਂ ਘਰ ਛਾਵ ॥
ਰਸਨਾ ਉਲਟਿ ਲਗਾਇ ਕਰਿ, ਜਬ ਆਗੇ ਕੂੰ ਧਾਵ ॥
ਜਬ ਆਗੇ ਕੂੰ ਧਾਵ, ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਜਗਮਗ ਜੋਤੀ ॥
ਬਿਨ ਦਾਮਿਨਿ ਚਮਕਾਰ, ਸੀਪ ਬਿਨ ਉਪਜੈ ਮੋਤੀ ॥
ਹੰਸ ਹੰਸ ਜਹੰ ਹੋਤ ਹੈ, ਓਅੰ ਓਅੰ ਹੋਇ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਯੂੰ ਕਹਤ ਹੈਂ, ਸਹਜੋ ਸੁਰਤਿ ਸਮੋਇ ॥

ਸਾਤੈਂ

ਸਤਸੰਗਤਿ ਹੀ ਕੀਜੀਐ, ਸਤ ਹੀ ਕਥੀਐ ਗਿਆਨ ॥
ਸਤ ਹੀ ਮੁਖ ਸੂੰ ਬੋਲੀਐ, ਸਤ ਹੀ ਕੀਜੈ ਧਿਆਨ ॥
ਸਤ ਹੀ ਕੀਜੈ ਧਿਆਨ, ਹਦੱ ਤਜਿ ਬੇਹਦ ਲਾਗਹੁ ॥
ਤੀਨ ਅਵਸਥਾ ਛੋੜਿ, ਜਾਇ ਤੁਰੀਆ ਸੂੰ ਪਾਗਹੁ ॥
ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰਗੁਨ ਤਹਾਂ, ਇਕ ਰਸ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ॥
ਰਾਤ ਦਿਨਾ ਸਹਜੋ ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਛਾਂਹ ਨਹਿੰ ਧੂਪ ॥

ਆਠੈਂ

ਆਠਨ ਕੂੰ ਜਾਨੈ ਨਹੀਂ, ਦਸ ਕੂੰ ਨਾਹੀਂ ਭੇਦ ॥
ਚਉਬੀਸੋ ਸਮਝੈ ਨਹੀਂ, ਕੈਸੇ ਛੂਟੈ ਖੇਦ ॥
ਕੈਸੇ ਛੂਟੈ ਖੇਦ, ਪੰਚ ਕੂੰ ਜੀਤੈ ਨਾਹੀਂ ॥
ਅਉਰ ਪਚੀਸੋ ਸੰਗ, ਰਹੈ ਉਨਕੇ ਹੀ ਮਾਹੀਂ ॥
ਦੋਇ ਸਦਾ ਲਾਗੀ ਰਹੈ, ਚਉਰਾਸੀ ਕੇ ਫੇਰ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਯੂੰ ਕਹਤ ਹੈਂ, ਸਹਜੋ ਆਪਾ ਹੇਰ ॥

ਨਉਮੀ

ਨਿੰਦਾ ਹਿੰਸਾ ਤਿਆਗਿ ਕਰਿ, ਤਾਮਸ ਕੂੰ ਦੇ ਪੀਠ ॥
ਚਿਤ ਕੂੰ ਅਸਥਿਰ ਕੀਜੀਐ, ਨਾਸਾ ਆਗੇ ਦੀਠ ॥

ਨਾਸਾ ਆਗੇ ਦੀਠ, ਜਹਾਂ ਕਛੁ ਦੇਖਹੁ ਭਾਈ ॥
ਪਾਂਚ ਤੱਤ ਦਰਸਾਏਂ, ਅਉਰ ਅਚਰਜ ਦਰਸਾਈ ॥
ਤਿਰਦੇਵਾ ਅਉਰ ਆਠ ਸਿਧਿ, ਦੇਖਹੁ ਇੰਦਰ ਭੂਪ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜਿਆ, ਸਾਧਨ ਅਧਿਕ ਅਨੂਪ ॥

ਦਸ਼ਮੀ

ਦਸਉਂ ਦਿਸਾ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਤਾ ਮੇਂ ਯਹ ਸਬ ਪਿੰਡ ॥
ਜਿਉਂ ਸਰਵਰ ਮੇਂ ਬੁਦਬੁਦੇ, ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚ ਬ੍ਰਹਮੰਡ, ਤਾਸੁ ਕਓ ਵਾਰ ਨ ਪਾਰਾ ॥
ਐਸੋ ਤੱਤ ਅਗਾਧ, ਨੇਤਿ ਕਹਿ ਨਿਗਮ ਪੁਕਾਰਾ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜਿਆ, ਗੁਰੁ ਸੇ ਲੇਵਹੁ ਗਿਆਨ ॥
ਨੈਨਾਂ ਹੋਹਿੰ ਅਨੰਤ ਹੀ, ਜਬ ਯਹ ਪਾਵੈ ਧਿਆਨ ॥

ਏਕਾਦਸ਼ੀ

ਗਿਆਰਸ ਗਤਿ ਜਓ ਚਹਤ ਹਹੁ, ਤਜਹੁ ਜਗਤ ਕੀ ਆਸ ॥
ਕਲਹ ਕਲਪਨਾ ਛਾਂਡਿ ਕੈ, ਆਤਮ ਮੇਂ ਕਰਿ ਬਾਸ ॥
ਆਤਮ ਮੇਂ ਕਰਿ ਬਾਸ, ਖੈਂਚ ਇਦੀ ਦਸ ਲਾਵਹੁ ॥
ਮਨ ਇਸਥਿਰ ਜਬ ਹੋਈ, ਸੁਰਤਿ ਅਉਰ ਨਿਰਤਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ॥
ਧਿਆਤਾ ਥਾਕੈ ਧਿਆਨ ਮੇਂ, ਧਿਆਨ ਧਿਏਯ ਕੇ ਮਾਹਿੰ ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਮਿਟਿ ਸਹਜਿਆ, ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਨਾਹਿੰ ॥

ਦੁਆਦਸ਼ੀ

ਦੁਆਦਸ ਦਾਵਾ ਦੂਰ ਕਰਿ, ਦਾਵੇ ਹੀ ਮੇਂ ਦੁਖ ॥
ਰਾਗ ਦੋਸ਼ ਅਉਰ ਆਪਦਾ, ਅਕਸ ਨਿਵਾਰੈ ਸੁਖ ॥
ਅਕਸ ਨਿਵਾਰੈ ਸੁਖ, ਮੋਹਿੰ ਚਰਨਦਾਸ ਦੁਹਾਈ ॥
ਤਾਮਸ ਸਬ ਹੀ ਤਿਆਗਿ, ਤਾਸੂ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਭਲਾਈ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਕੂੰ, ਗਿਆਨ ਅਗਿਨ ਸੂੰ ਜਾਰ ॥
ਜਬ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਸਹਜਿਆ, ਆਨੰਦ ਲਹੈ ਅਪਾਰ ॥

ਤੇਰਸ

ਤੇਰਸ ਤਨ ਅਚਰਜ ਮਹਾ, ਛਿਨਭੰਗੀ ਛਲ ਰੂਪ ॥
ਦੇਖਤ ਹੀ ਦੇਖਤ ਗਏ, ਕਹਾ ਰੰਕ ਕਹਾ ਭੂਪ ॥
ਕਹਾ ਰਕ ਕਹਾ ਭੂਪ, ਕੋਈ ਰਹਨੇ ਨਹਿੰ ਪਾਵੈ ॥
ਇਤਸੂੰ ਸਬ ਹੀ ਜਾਹਿੰ, ਬਹੁਰ ਉਤਸੂੰ ਨਹਿੰ ਆਵੈ ॥
ਇਤਨੇ ਊਪਰ ਘਰ ਕਰੈ, ਮਹਲ ਦਰਬ ਸੰਤਾਨ ॥
ਹਾਂਸੀ ਆਵੈ ਸਹਜਿਆ, ਯਹ ਮੂਰਖ ਮਸਤਾਨ ॥

ਚਉਦਸ਼

ਚਉਰਾਸੀ ਭੁਗਤੀ ਘਨੀ, ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਜਮ ਮਾਰ ॥
ਭਰਮ ਫਿਰੇ ਤਿਹੂੰ ਲੋਕ ਮੇਂ, ਤਹੂ ਨ ਮਾਨੀ ਹਾਰ ॥
ਤਹੂ ਨ ਮਾਨੀ ਹਾਰ, ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਚਾਹ ਨ ਕੀਨ੍ਹੀ ॥
ਹੀਰਾ ਦੇਹੀ ਪਾਇ, ਮੋਲ ਮਾਟੀ ਕੈ ਦੀਨ੍ਹੀ ॥
ਮੂਰਖ ਨਰ ਸਮਝੈ ਨਹੀਂ, ਸਮਝਾਇਆ ਬਹੁ ਬਾਰ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜਿਆ, ਸੁਮਿਰੈ ਨਾ ਕਰਤਾਰ ॥

ਪੂਨਉ

ਪੂਨਉ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ, ਮੇਟੈ ਸਬ ਸੰਦੇਹ ॥
ਸੋਵਤ ਸੂੰ ਚੇਤਨੱ ਹੋਇ, ਦੇਖੈ ਜਾਗ੍ਰਤ ਗੇਹ ॥
ਦੇਖੈ ਦਾਗਤ ਗੇਹ, ਜਹਾਂ ਸੂੰ ਸੁਪਨੇ ਆਇਓ ॥
ਜਗ ਕੂੰ ਜਾਨਿਓ ਸਾਂਚ, ਰੂਪ ਅਪਨਉ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜਿਆ, ਗੁਰੁ ਚਰਨਨ ਚਿਤ ਲਾਵ ॥
ਤਿਮਿਰ ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨ ਕੂੰ, ਗਿਆਨ ਚਾਂਦਨਓ ਪਾਵ ॥

॥ ਦੋਹਾ ॥

ਸੋਲਹ ਤਿਥਿ ਪੂਰਨ ਭਈ, ਸਹਜੋ ਕਰੀ ਬਖਾਨ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕੀ ਦਇਆ ਸੂੰ, ਮਿਟਿਓ ਸਕਲ ਅਗਿਆਨ ॥

ਲਿਖੈ ਪੜ੍ਹੈ ਸੁਨੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੂੰ, ਤਾਕਓ ਪਾਪ ਨਸਾਹਿ ॥
ਅਉਰ ਐਸੀ ਕਰਨੀ ਕਰੈ, ਮੁਕਤਿ-ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਹਿ ॥

ਸਾਤ ਵਾਰ ਨਿਰਨੈ

॥ ਕੁੰਡਲਿਆ ॥

ਬੁਧ ਬਾਰੀ ਮੇਂ ਫਲ ਘਨੇ, ਜਓ ਪੈ ਦੇਵੈ ਬਾੜ ॥
ਰਖਵਾਰੀ ਕੇ ਬਿਨ ਕੀਐ, ਪਾਂਚਉਂ ਕਰੈਂ ਉਜਾੜ ॥
ਪਾਂਚਉਂ ਕਰੈਂ ਉਜਾੜ, ਪਚੀਸੋ ਚਰਿ ਚਰਿ ਜਾਈ ॥
ਸਾਵਧਾਨ ਜਓ ਹੋਈ, ਸੋਇ ਵਾਕੈ ਫਲ ਖਾਈ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜਿਆ, ਐਸੇ ਸਮੁਝ ਬਿਚਾਰ ॥
ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਮੇਂ ਖਿਲੈ, ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਗੁਲਜਾਰ ॥

ਬ੍ਰਿਹਸਪਤਿ ਵਾਰੀ ਆਇਆ, ਪਾਈ ਮਨੁਸ਼ਾ ਦੇਹ ॥
ਸੋ ਤਨ ਛਿਨ ਛਿਨ ਘਟਤੁ ਹੈ, ਭਇਓ ਜਾਤੁ ਹੈ ਖੇਹ ॥
ਭਇਓ ਜਾਤੁ ਹੈ ਖੇਹ, ਬਹੁਰਿ ਲਾਹਾ ਕਬ ਲੈਹਹੁ ॥
ਬੇਗਹਿ ਸਮੁਝ ਸੰਭਾਰ, ਨਹੀਂ ਬਹੁਤੈ ਪਛਿਤੈਹਹੁ ॥
ਆਗਾ ਪੀਛਾ ਕਿਆ ਕਰੈ, ਸਕਲ ਬਾਸਨਾ ਤਿਆਗ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜਿਆ, ਹਰਿ ਸੁਮਿਰਨ ਕੂੰ ਲਾਗ ॥

ਐਤ ਜੋ ਆਏ ਜਗਤ ਮੇਂ, ਹਰਿ ਸੁਮਿਰਨ ਕੇ ਕਾਜ ॥
ਹਿਆਂ ਕੁਛ ਕੀਆ ਅਉਰ ਹੀ, ਨੇਕ ਨ ਆਈ ਲਾਜ ॥
ਨਕ ਨ ਆਈ ਲਾਜ, ਸਾਜ ਸਬ ਖੋਟੇ ਕੀਨ੍ਹੇ ॥
ਸਦਾ ਰਹੈ ਅਗਿਆਨ, ਰਾਮ ਘਟ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਚੀਨ੍ਹੇ ॥
ਜੈਹਹੁ ਜਨਮ ਗੰਵਾਇ ਕੈ, ਪਛਿਤਾਵਾ ਰਹਿ ਜਾਇ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜਿਆ, ਕਹਾ ਕੀਓ ਤਨ ਪਾਇ ॥

ਸੋਮ ਸਿਰੀਪਤਿ ਸੇਈਐ, ਗੁਰੂ ਕਉ ਆਯਸ ਲੇਇ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਅਚਰਜ ਕਥਾ, ਤਾਹੀਂ ਮੇਂ ਮਨ ਦੇਇ ॥
ਤਾਹੀ ਮੇਂ ਮਨ ਦੇਇ, ਅਉਰ ਊਂਚਾ ਨਹੀਂ ਯਾਤੇਂ ॥
ਅਉਰ ਸਕਲ ਧਰਮ ਉਰੈ, ਸਭੀ ਥੋਥੀ ਹੈਂ ਬਾਤੇਂ ॥
ਚਰਨਦਾਸ ਕਹੈਂ ਸਹਜਿਆ, ਭਗਤਿ ਸਿਰੋਮਨਿ ਜਾਨ ॥
ਤਨ ਧਨ ਚਿਤ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਨ ਕੂੰ, ਤਾ ਮੇਂ ਦੀਜੈ ਆਨ ॥

ਦਇਆਬਾਈ ਜੀ

॥ ਦੋਹਾ ॥

ਚਰਨਦਾਸ ਗੁਰੁਦੇਵ ਨੇ, ਮੋਸੂੰ ਕਹਿਓ ਉਚਾਰ ॥
ਦਇਆ ਅਹਰ-ਨਿਸ ਜਪਤ ਰਹੁ, ਸੋਹੰ ਸੁਮਿਰਨ ਸਾਰ ॥ ੧ ॥
ਨਾਸ਼ਾ ਆਗੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਧਰਿ, ਸ੍ਵਾਂਸਾ ਮੇਂ ਮਨ ਰਾਖ ॥
ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿਕੈ ਕਹਿਓ, ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੋਸੂੰ ਭਾਖ ॥ ੨ ॥
ਪਦਮਾਸਨ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰਿ, ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਲਗਾਵ ॥
ਦਇਆ ਜਾਪ ਅਜਪਾ ਜਪਹੁ, ਸੁਰਤਿ ਸ੍ਵਾਂਸ ਮੇਂ ਲਾਵ ॥ ੩ ॥
ਅਰਧ ਉਰਧ ਮਧਿ ਸੁਰਤਿ ਧਰਿ, ਜਪੈ ਜੁ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ॥
ਦਇਆ ਲਹੈ ਨਿਜ-ਧਾਮ ਕੂੰ, ਛੂਟੈ ਸਕਲ ਸੰਤਾਪ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਵਾਂਸਉ-ਸ੍ਵਾਂਸ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ, ਰਾਖੈ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਇ ॥
ਦਇਆ ਧਿਆਨ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਧਰੈ, ਪਰਮਾਤਮ ਦਰਸਾਇ ॥ ੫ ॥
ਦਇਆ ਕਹਿਓ ਗੁਰੁਦੇਵ ਨੇ, ਕੂਰਮ ਕਓ ਬ੍ਰਤ ਲੇਹਿ ॥
ਸਬ ਇੰਦ੍ਰਿਨ ਕੌ ਰੋਕਿ ਕਰਿ, ਸੁਰਤਿ ਸ੍ਵਾਂਸ ਮੇਂ ਦੇਹਿ ॥ ੬ ॥
ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਬਿਨ ਮਾਲ ਕਰ, ਅੰਤਰ ਸੁਮਿਰਨ ਹੋਇ ॥
ਦਇਆ ਦਇਆ ਗੁਰੁਦੇਵ ਕੀ, ਬਿਰਲਾ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ੭ ॥
ਅਜਪਾ ਸੋਹੰ ਜਾਪ ਤੇਂ, ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਤਾਪ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿੰ ॥
ਦਇਆ ਲਹੈ ਨਿਜ-ਰੂਪ ਕੂੰ, ਯਾ ਮੇਂ ਸੰਸੈ ਨਾਹਿੰ ॥ ੮ ॥
ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਮਧਿ ਸੁਰਤਿ ਧਰਿ, ਅਜਪਾ ਜਪੈ ਜੁ ਕੋਇ ॥
ਬਿਮਲ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟੈ ਤਹਾਂ, ਕਲਮਖ ਡਾਰੈ ਧੋਇ ॥ ੯ ॥

॥ ਚਉਪਾਈ ॥

ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਹਿੰ ਹੋਵੈ ॥
ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਚਉਰਾਸੀ ਮਗ ਜੋਵੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਨਹਿੰ ਜਾਗੈ ॥ ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਨਹਿੰ ਤਿਆਗੈ ॥੨॥
ਗੁਰੁ ਹੀ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੁਸਾਈਂ ॥ ਗੁਰੁ ਸਰਨੈ ਜਓ ਕੋਈ ਜਾਈ ॥੩॥
ਪਲਟੈਂ ਕਰੈਂ ਕਾਗ ਸੂੰ ਹੰਸਾ ॥ ਮਨ ਕਓ ਮੇਟਤ ਹੈਂ ਸਬ ਸੰਸਾ ॥੪॥
ਗੁਰੁ ਹੈਂ ਸਬ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵਾ ॥ ਗੁਰੁ ਕਓ ਕੋਊ ਨ ਜਾਨਤ ਭੇਵਾ ॥੫॥
ਕਰੁਨਾਸਾਗਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਾ ॥ ਗੁਰੁ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨਾ ॥੬॥
ਦੈ ਉਪਦੇਸ ਕਰੈਂ ਭ੍ਰਮ ਨਾਸਾ ॥ ਦਇਆ ਦੇਤ ਸੁਖਸਾਗਰ ਬਾਸਾ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰੁ ਕਓ ਅਹਿਨਿਸਿ ਧਿਆਨ ਜੁ ਕਰੀਐ ॥
ਬਿਧਿਵਤ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਅਨੁਸਰਿਐ ॥ ੮ ॥
ਤਨ ਮਨ ਸੂੰ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਰਹੀਐ ॥
ਗੁਰੁ ਆਗਿਆ ਬਿਨ ਕਛੁ ਨ ਕਰੀਐ ॥ ੯ ॥

ਫੁਟਕਰ

॥ ਰੁਬਾਈ ॥

ਖ਼ਾਕ ਆਪਕਉ ਸਮਝਨਾ, ੧ ਇਕਸੀਰ ਹੈ ਤਉ ਯਹ ਹੈ ॥
੨ ਇਖ਼ਲਾਕ ਸਬਸੇ ਰਖਨਾ, ੩ ਤਸਖ਼ੀਰ ਹੈ ਤਉ ਯਹ ਹੈ ॥
ਸਬ ਕਾਮ ਅਪਨਾ ਕਰਨਾ, ੪ ਤਕਦੀਰ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ॥
ਨਜ਼ਦੀਕ ੫ ਆਰਿਫ਼ਉਂ ਕੇ, ਤਦਬੀਰ ਹੈ ਤਉ ਯਹ ਹੈ ॥

॥ ਰੁਬਾਈ ॥

ਵੀਰਾਂ ਕੀਆ ਜਬ ਆਪਕਉ, ਬਸਤੀ ਨਜਰ ਪੜੀ ॥
ਜਬ ਆਪ ੬ ਨੇਸਤ ਹਮ ਹੂਏ, ਹਸਤੀ ਨਜ਼ਰ ਪੜੀ ॥
ਦੇਖਾ ਤਉ ਖ਼ਾਕੁਸਾਰੀ ਹੀ, ਆਲਾ ਮੁਕਾਮ ਹੈ ॥
ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ੭ ਬਲੰਦ ਹਮ ਹੂਏ, ੮ ਪਸਤੀ ਨਜ਼ਰ ਪੜੀ ॥

ਸਮਾਪਤਿ

੧–ਰਸਾਇਨ ॥ ੨–ਅਛਾ ਬਰਤਾਵ ॥ ੩–ਵਸ਼ੀਕਰਣ ॥ ੪–ਮਉਜ ॥ ੫–ਸਾਧੂਉਂ ॥
੬–ਜਬ ਅਪਨੇ ਕਉ ਮਿਟਾ ਦੀਆ ॥ ੭–ਊਂਚੇ ॥ ੮–ਨਿਚਾਈ ॥

* ਆਨੰਦ-ਸਾਗਰ *

ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਕਿਆ ਹੈ ? ਮਨੁਸ਼ ਕਿਉਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ? ਮਾਨੁਸ਼-ਜੀਵਨ ਕਾ ਪਰਮ ਉਦੇਸ਼ਜ ਕਿਆ ਹੈ ? ਉਸ ਉਦੇਸ਼ਜ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਲਿਏ ਸਾਧਨ ਕਿਆ ਹੈ ? ਅਪਨੇ ਆਪਕੀ ਪਹਿਚਾਨ ਅਉਰ ਅਸਲਿਯਤ ਕੀ ਖੋਜ ਕਾ ਠੀਕ ਠੀਕ ਰਾਸਤਾ ਕਉਨਸਾ ਹੈ ? ਜਨਮ ਕਾ ਬਿਛੁੜਾ ਹੁਆ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਮਾਲਿਕ ਸੇ ਕਿਉਂਕਰ ਮਿਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ? ਬੰਧਨ ਕਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮੋਕਸ਼ੁ ਕਿਆ ਹੈ ? ਬੰਧਨ ਸੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਨੇ ਯਾ ਮੋਕਸ਼ੁ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸਰਲ ਮਾਰਗ ਕਉਨਸਾ ਹੈ ? ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਜੀਵ ਕੋ ਕਿਉਂ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ? ਅਉਰ ਮਨੁਸ਼ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੂਹਾਨਿਅੱਤ ਯਾ ਭਗਤਿ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਸਫਲ-ਮਨੋਰਥ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ? ਯੇ ਤਥਾ ਐਸੇ ਹੀ ਕੁਛ ਅਨੱਯ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਭੀ ਹੈਂ; ਜੋਕਿ ਕਰੀਬ ਕਰੀਬ ਪ੍ਰਤਿਏਕ ਉਸ ਮਨੁਸ਼ ਕੇ ਚਿੱਤ ਮੇਂ ਉਤਪੱਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸੇ ਥੋੜੀ-ਬਹੁਤ ਭੀ ਰੂਹਾਨੀ ਲਗਨ ਹੋਤੀ ਹੈ।

ਯਦਿ ਆਪ ਇਨ ਸਭੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਂ ਕੇ ਉੱਤਰ ਸੰਤੋਂ-ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀਓਂ ਤਥਾ ਮਾਨੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗ੍ਰੰਥੋਂ ਅਉਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਨਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ,ਤੋ 'ਆਨੰਦ-ਸਾਗਰ' ਪੜ੍ਹੀਐ। ਯਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗ੍ਰੰਥ ਕਿਆ ਹੈ ? ਆਪਕੋ ਘਰ ਬੈਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ੁਰਾਕ ਪਹੁੰਚਾਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ। ਭਗਤਿ-ਮਾਰਗ ਕੇ ਅਭਿਲਾਸ਼ੀਉਂ ਕੇ ਲਿਏ ਯਹ ਏਕ ਅਨੂਪਮ ਉਪਹਾਰ ਹੈ।

ਇਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਕਈ ਭਾਗ ਹੋਂਗੇ, ਜਿਨਮੇਂ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਛਪਕਰ ਤੈਈਆਰ ਹੈ। ਯਹ ਸੁੰਦਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇਵਲ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਮੇਂ ਛਪਵਾਇਆ ਗਇਆ ਹੈ, ਇਸਲਿਏ ਪ੍ਰੇਮੀਜਨ ਕੇਵਲ ਹਿੰਦੀ ਮੇਂ ਹੀ ਆਰਡਰ ਦੇਵੇਂ।

ਅਤਿ ਬੜ੍ਹੀਆ ਸਫ਼ੇਦ ਕਾਗ਼ਜ਼ ਪਰ, ਉਮਦਾ ਅਉਰ ਸੁੰਦਰ ਛਪਾਈ, ਗਤੇ ਕੀ ਸੁੰਦਰ-ਪੱਕੀ ਬੜ੍ਹੀਆ ਜਿਲਦ ਮੇਂ, ਤਥਾ ਆਰਟ ਪੇਪਰ ਕੇ ਰੰਗੀਨ

ਆਨੰਦ-ਸੰਦੇਸ਼ ਕਾਰਿਯਾਲਯ ਸੇ ਨਿਮਨਾਂਕਿਤ ਪੁਸਤਕੇਂ ਹਰ ਸਮਯ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈਂ ।

(ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਪੁਸਤਕ)

ਪੁਸਤਕ ਕਾ ਨਾਮ	ਭਾਸ਼ਾ	ਮੂਲ
ਆਨੰਦ-ਸ਼ਬਦੁ-ਸਾਰ (ਭਾਗ ੧)	ਗੁਰੁਮੁਖੀ (ਨਈ ਪੁਸਤਕ)	੪)
ਆਨੰਦ ਸਾਗਰ (ਭਾਗ ੧)	ਹਿੰਦੀ	੪)
ਭਗਤਿਸਾਗਰ	ਹਿੰਦੀ	੩॥)
ਭਗਤਿਸਾਗਰ	ਉਰਦੂ	੩॥)
ਭਗਤਿਸਾਗਰ	ਗੁਰਮੁਖੀ	੩॥)
ਭਗਤਿਸਾਗਰ	ਗੁਰਮੁਖੀ (ਸਿੰਧੀ)	੩॥)
ਭਗਤਿਦੀਪਕ	ਹਿੰਦੀ	੨॥)
ਸਹਜਸਾਗਰ	ਗੁਰਮੁਖੀ	॥)
ਬਚਨਸਾਗਰ	ਗੁਰਮੁਖੀ	॥)

(ਭਜਨੋਂ ਕੇ ਗੁਟਕੇ)

ਆਨੰਦ ਭਜਨਾਵਲੀ	ਹਿੰਦੀ	੧)
ਆਨੰਦ ਭਜਨਾਵਲੀ	ਗੁਰਮੁਖੀ	੧)
ਪ੍ਰੇਮ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ	ਹਿੰਦੀ	੧)
ਪ੍ਰੇਮ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ	ਗੁਰਮੁਖੀ	੧)
ਪ੍ਰੇਮ-ਭਜਨ-ਮਾਲਾ	ਸਿੰਧੀ (ਭਾਗ ੧)	੧)
ਪ੍ਰੇਮ-ਭਜਨ-ਮਾਲਾ	ਗੁਰਮੁਖੀ (ਸਿੰਧੀ) ਭਾਗ ੧	੧।)
ਪ੍ਰੇਮ-ਭਜਨ-ਮਾਲਾ	" " (ਭਾਗ ੨)	੧।)
ਪ੍ਰੇਮ-ਭਜਨ-ਮਾਲਾ	ਸਿੰਧੀ (ਭਾਗ ੩)	੧)

ਨੋਟ :—ਡਾਕ ਖ਼ਰਚ ਅਲਗ ਹੋਗਾ ॥

ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਪਤਾ :— ਕਾਰਿਯਾਲੈ ਆਨੰਦ-ਸੰਦੇਸ਼

ਪੋ੦ ਸ਼੍ਰੀਆਨੰਦਪੁਰ ਜ਼ਿ੦ ਗੁਨਾ (ਮ੦ ਪ੍ਰ੦)

ਪੁਸਤਕ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਪਤਾ:—

ਕਾਰਯਾਲੈ ਆਨੰਦ-ਸੰਦੇਸ਼

ਪੋਸਟ——ਸ਼੍ਰੀਆਨੰਦਪੁਰ

ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਨਾ (ਮਧਯ ਭਾਰਤ)

ਮੁਦ੍ਰਕ:—ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੇਸ, ਸ਼੍ਰੀਆਨੰਦਪੁਰ।